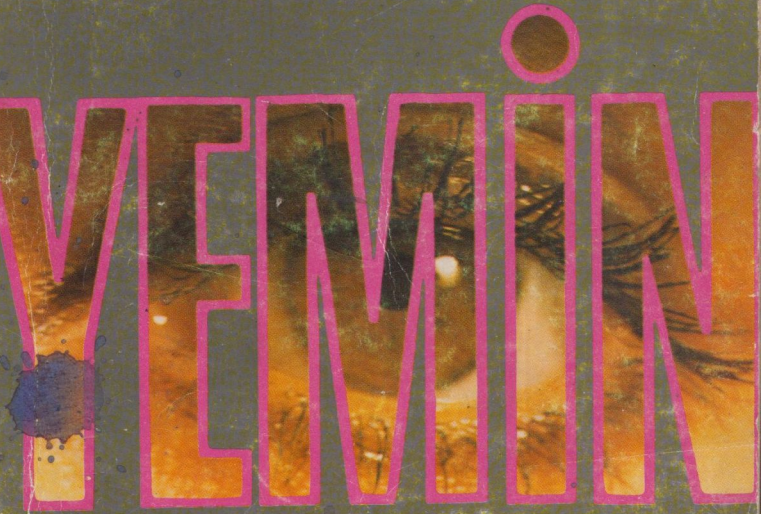
ROBERT LUDLUM

YEMİN

altın kitaplar
yayınevi

8 78. 72

1. Baskı

Altın Kitaplar Matbaası — AĞUSTOS / 1978

ROBERT LUDLUM

YEMİN

(The Holcroft Covenant)

Türkçesi :

Gülten SUVEREN

(C) Copyright : Robert Ludlum - KESİM AJANSI / 1978

GİRİŞ

MART, 1945

Denizaltının karinası, dev iskele kazıklarına bağlanmıştı. Kuzey Denizinin şafağında hafif ışık teknenin biçimli burnunu aydınlatıyordu.

Üs, Elbe Nehrinin ağzındaki Scharrhörn Adasındaydı. Burası Müttefik Gizli Servisinin hiç fark etmemiş olduğu bir akaryakıt ikmal istasyonuydu. Sıkı güvenlik önlemleri alınmış olduğu için Alman Yüksek Komutasındaki strateji uzmanları bile burasını bilmiyorlardı. Bu denizaltı çapulcuları karanlıkta gidip geliyor, bağlandıkları yerlerin elli, altmış metre açığında su yüzüne çıkıyor ya da gözden kayboluyorlardı. Neptün'ün katilleri dinlenmek için üsse dönüyor veya saldırmak için uzaklaşıyorlardı.

Bununla birlikte o sabah şafak vakti, iskele kazıklarına bağlı denizaltı bu ikisini de yapmıyordu. Çünkü savaş bitmişti. Geminin, başka bir savaşın kökenleri için değerli olacak bir görevi vardı.

İki adam kaptan kulesinde duruyordu. Biri Alman Donanmasından subay üniforması giymişti ve komutan olduğu anlaşılıyordu. Öteki koyu renk, uzun paltosunun yakası-

nı kaldırmış, uzun boylu bir sivildi. Ancak o da Kuzey Denizi kışına kafa tutar gibi şapkasızdı. İkisi de gemilerin arasından geçerek ağır ağır iskeleye yaklaşan yolculara bakmaktaydı. İskeleye gelen her yolcunun adı bir listede işaretleniyordu. Sonra bu yolcu iskeleden çıkıyor ya da kucakta taşınarak içeriye alınıyordu.

Yolculardan sadece birkaçı kendi kendilerine yürüyebilecek durumdaydı. Onlar da yaşca en büyük olanlardı. Bazıları ancak on iki, on üç yaşlarına gelmişlerdi.

Gerisi çocuktu. Sert yüzlü ordu hemşireleri kucaklarındaki bebekleri iskeledeki donanma doktorlarına teslim ediyorlardı. Okul çağına erişmemiş çocuklar, birinci, ikinci sınıftakilerin ellerini sıkıca tutmuşlardı. Ayrıca her birinin elinde aynı tip seyahat çantaları vardı. Çocuklar haftalarca evleri yerine geçecek olan siyah renkli bu garip gemiye merakla bakıyorlardı.

Komutan, «İnanılacak gibi değil,» diye mırıldandı. «Hiç de inanılacak gibi değil.»

Sert hatlı yüzü âdeta donmuş gibi duran paltolu adam karşılık verdi. «Bu daha başlangıç. Her yerden haber geliyor. Rayh'ın her bölgesindeki limanlardan, dağyolu geçitlerinden, havaalanlarından haberler geliyor. Binlercesi oralardan çıkıp gidiyor, dünyanın her yanına dağılıyorlar. Ve onları bekleyenler var. Her yerde.»

Subay hayretle başını sallayarak, «Olağanüstü bir başarı,» dedi.

«Bu sadece stratejinin bir bölümü. Bütün operasyon olağanüstü.»

«Burada bulunmanız bir onurdur.»

«Burada olmayı istedim. Bu son grup.» Uzun boylu adam aşağıda kalan rıhtıma dikmişti gözlerini. «Üçüncü Rayh ölüyor. Bunlar onun yeniden doğması demek. Bun-

lar **Dördüncü** Rayh. Onlar aleladelik ve yozlaşma yüzünden rahatsız olmayacaklar. Bunlar **Sonnenkinder** (1). Dünyanın her yanında.»

«Ya öteki çocuklar...»

Uzun boylu adam, «Onlar Lanetlenenlerin Çocukları,» diye onun lafını kesti. «Milyonlar gibi onlar da Lanetlilerin Çocukları olacaklar. Ama kimse bunlar gibi olamayacak. Ve bunlar her yerde bulunacaklar.»

(1) Sonnenkinder : Güneşin Çocukları.

1

OCAK, 197—

«Attention! Le train de sept heures â destination de Zurich partira du quai numéro douze.»

Lacivert yağmurluk giymiş olan uzun boylu Amerikalı, gizli hoparlörleri görmeye çalışarak Cenevre tren istasyonunun dev kubbesine baktı. Sert hatlı, kemikli yüzünde soru sorar gibi bir ifade belirmişti. Anons Fransızcaydı; yani onun biraz konuşup pek az anladığı bir dildi. Bununla birlikte Zürih sözünü seçebilmişti ve bu da kendisi için yeterli bir işaretti. İç sıkacak şekilde sık sık alnına düşen açık kahverengi saçlarını geriye iterek istasyonun kuzey ucuna doğru yürüdü.

Kalabalık yoğundu. Amerikalının yanından, her yönden insanlar geçiyor, türlü değişik yerlere gitmek için telaşla kapılara koşuyorlardı. Kimse tekdüze madeni sesin sürekli olarak kubbede yankılanmasına aldırmıyordu. Cenevre'nin tren istasyonundaki yolcular nereye gittiklerini biliyorlardı. Haftasonuydu. Dağlara yeni kar yağmıştı; dışarıdaki hava temiz ve soğuktu. Gidilecek yerler, uyula-

cak programlar, görülecek insanlar vardı. Ziyan edilen vakit çalınmış sayılırdı. Herkes telaşlıydı.

Amerikalı da uyması gereken bir program ve göreceği biri olduğu için acele etti. Yapılan anonstan Zürih treninin on ikinci perondan kalkacağını öğrenmişti. Plana göre rampadan aşağıya inip perona çıkacak, arkadan yedi vagon saydıktan sonra ilk kapıdan girecekti. İçeride de beş kompartmanı geçtikten sonra beşinci kapıya iki defa vuracaktı. Eğer her şey yolundaysa, on iki hafta süren hazırlığın başarılı olduğu anlaşılacak ve Cenevre'nin Büyük Bankasının yöneticilerinden biri onu içeriye alacaktı. Yöneticinin kendisine ne söyleyeceğini bilmiyordu genç adam. Fakat neden böyle önlemler alındığını bildiğini sanmaktaydı. Amerikalının adı Noel Holcroft'du. Fakat doğduğu zamanki soy adı Holcroft değildi. 1939 yazında Berlin'de doğmuştu ve hastane kayıtlarındaki soy adı da Clausen'di. Babası Üçüncü Rayh'ın usta stratejicisi Heinrich Clausen'di. Bu sihirbaz maliyeci birbirinden farklı ekonomik güçlerin koalisyonunu sağlayarak Adolf Hitler'in üstünlüğünü garantilemişti.

Heinrich Clausen ülkeyi kazanmış, fakat bir eş kaybetmişti. Althene Clausen Amerikalıydı; kendi ahlak ve namus inancı olan inatçı bir kadındı. Nasyonal Sosyalistlerde her ikisinin de bulunmadığı, onların bir manyak tarafından yönetilen, sadece kazanç düşünen maliyecilerce desteklenen sapıklar olduğu kanısına varmıştı...

***

Althene Clausen ağustosta sıcak bir akşam üstü kocasına ültimatomu verdi. Onun Nazilerden uzaklaşmasını istiyordu. Geç kalmadan o manyakla sapıklara karşı koy-

malıydı. Nazi bunları kulaklarına inanamayarak dinledi ve karısının ültimotomunu yeni anne olan birinin budalaca sayıklamaları sanarak aldırmadı. Belki de kısa süre sonra Yeni Rejimin emrine girecek ya da onun çizmesi altında ezilecek olan zayıf, işe yaramaz bir sistemin yetiştirdiği bir kadının sakat kararı saymıştı bunu.

O gece yeni anne bavullarını toplayıp bebeğini de alarak son uçaklardan biriyle Londra'ya gitti. New York'a dönmek için yola çıkmıştı. Bir hafta sonra da Naziler Polonya'ya saldırdılar. Bin Yılın Rayh'ı, kendi yolculuğuna başlamıştı. İlk tüfek sesinden itibaren bin beş yüz gün kadar sürecekti bu yolculuk.

**
*

Holcroft uzun peron boyunca ilerledi. **Dört, beş, altı, yedi**... Yedinci vagonun açık kapısının solunda kalan pencerenin altında küçük, mavi bir yuvarlak vardı. Bu da kompartmanların birinci mevkiden daha üstün olduğunu simgeliyordu. Yolculuk sırasında toplantı yapmak isteyen ya da gizlice buluşup görüşecek kimselere uygun, genişletilmiş kompartmanlardı. Burada kalanların rahatsız edilmemeleri sağlanıyordu. Tren hareket eder etmez vagonun iki başındaki kapılara silahlı demiryolu muhafızları konulurdu.

Holcroft içeriye girip koridorda sola saptı, kapıların önünden geçerek beşinciye geldi. İki defa vurdu kapıya.

«Herr Holcroft?» Tahta kaplamanın ardından gelen ses hafif fakat kesindi. İki kelimelik bir soruydu bu ama ses aslında soru sormuyor sadece bir şeyi belirtiyordu.

Noel, «Herr Manfredi?» derken, birden kapının ortasındaki küçük gözetleme yerinden bir gözün baktığını fark etti. Bu hem tüyleri ürperten, hem de komik sayılacak bir

şeydi. Kendi kendine gülümseyerek, acaba Herr Manfredi 1930'larda İngilizlerin çevirdiği casus filmlerindeki korkunç Nazi tiplerine mi benziyor, diye düşündü.

Bir anahtar kilitte iki kez döndü. Bunu çekilen bir sürgünün sesi izledi. Kapı açılınca korkunç Nazi hayali de kayboldu. Ernst Manfredi altmışını geçmiş, kısa boylu, tombul bir adamdı. Başı tümüyle kabak, yüzü de sevimliydi. Fakat madeni çerçeveli gözlüğün büyüttüğü açık mavi gözler buz gibiydi.

Manfredi gülümsedi. «İçeriye girin, Herr Holcroft.» Sonra birden gülüşü silindi. «Beni bağışlayın. **Mister** Holcroft demem gerekirdi. **Herr** sözü sizi rahatsız edebilir. Özür dilerim.»

Noel, «Ziyanı yok,» diyerek iyi seçilmiş kompartmana girdi. İçerde bir masa, iki koltuk vardı ve yatağa benzer bir şey gözükmüyordu. Duvarlar tahta kaplamaydı. Koyu kırmızı kadife perdeler pencereleri örtüyor, dışarıdan gelen sesleri boğuyordu. Masada da püsküllü abajuru olan küçük bir lamba vardı.

Banker, «Harekete yirmi beş dakika var,» dedi. «Yeterli sayılır. Hem endişe etmeyin. Bize vaktinde haber verecekler. Tren siz inmedikçe hareket etmeyecek. Zürih'e kadar gitmek zorunda kalmayacaksınız.»

«Oraya hiç gitmedim.»

Banker esrarlı bir tavırla, «Bu durumun değişeceğini umuyorum,» diye cevap vererek Holcroft'a karşısındaki koltuğa oturmasını işaret etti.

Noel yağmurluğunun düğmelerini çözmekle birlikte çıkarmadan oturdu. «Yerinizde olsam buna pek güvenmem.»

Manfredi de koltuğa oturup arkasına yaslanarak, «Küstahlık ettiğim için özür dilerim,» dedi. «Tekrar özür dilerim. Kimliğinize ihtiyacım var. Lütfen pasaportunuzu verin. Ay-

rıca uluslar arası ehliyetinizi. Yine üstünüzde bulunabilecek aşı ve benzerini gösteren belgeleri de vermelisiniz.»

Holcroft ani bir öfke duydu. Böyle rahatsız edilmek bir yana bankerin emreden tutumundan da hoşlanmamıştı. «Neden verecek mişim? Kim olduğumu biliyorsunuz. Bilmeseydiniz kapıyı açmazdınız zaten. Elinizde Dış İşleri Bakanlığından daha fazla resmim ve benimle ilgili bilgi vardır herhalde.»

Banker özür diler gibi omuz silkerek sevimli bir tavır takındı. «Yaşlı bir adamın isteğini yerine getirin lütfen. Size durum açıklanacak.»

Noel istemeye istemeye ceketinin iç cebinden deri cüzdanı çıkardı. Pasaportu, sağlık belgesi, uluslar arası ehliyeti, A.M.M.'nin mimar olduğunu belirten iki de mektubu bu cüzdandaydı. Manfredi'ye uzattı cüzdanı. «Hepsi burada. Alın.»

Banker istemezmiş gibi bir tavırla cüzdanı açtı. «İşinize burnumu sokuyormuşum gibi geliyor bana, oysa düşüncelerim...»

Holcroft, «Böyle hissetmeniz doğal,» diye onun sözünü kesti. «Bu buluşmayı isteyen ben değilim. Hiç uygun olmayan bir zamanda bu iş çıktı. En kısa süre içinde New York'a dönmek istiyorum.»

İsviçreli belgelere bakarak hafif sesle mırıldandı. «Evet. Evet. Anlıyorum. Amerika dışında ilk mimarlık işini ne zaman aldığınızı söyleyin bana.»

Noel öfkesini bastırdı. Buraya kadar geldikten sonra cevap vermeyi reddetmenin anlamı yoktu. «Meksika. Puerto Vallarta'nın kuzeyinde Alvarez Oteli.»

«İkincisi?»

«Costa Rica. Hükümet için 1973'de bir postane binası.»

«Geçen yıl New York'daki firmanızın brüt geliri ne kadardı?»

«Bu üstünüze vazife değil.»

«Emin olun, biz biliyoruz.»

Holcroft hiddetle başını sallayarak duruma boyun eğdi. «Yüz yetmiş üç bin dolar küsur.»

Manfredi gözlerini elindeki kâğıtlardan ayırmadan, «Büro kirası, aylıklar, malzeme ve giderleri de düşünürseniz, hiç de önemli bir rakkam sayılmaz, değil mi?» diye sordu.

«Bu kendi şirketim. Personel de az. Ortağım, eşim, büyük borçlarım yok. Durum daha kötü olabilirdi.»

Banker Holcroft'a baktı. «Daha iyi de olabilirdi. Özellikle bu kadar yetenekli biri için.»

«Evet, daha iyi olabilirdi.»

İsviçreli belgeleri deri cüzdana koyarak Noel'e uzattı. Sonra öne doğru eğilerek, «Babanızın kim olduğunu biliyor musunuz?» diye sordu.

«Babamın kim olduğunu biliyorum. Yasalara göre o annemin kocası olan New York'lu Richard Holcroft'dur.

Manfredi onun sözlerini tamamladı. «Emekliye ayrılmış, çağdaş bir banker. Fakat İsviçre törelerine göre bir banker değil.»

«Onu sayarlardı. Şimdi de sayılmaktadır.»

«Ailesinin parası yüzünden mi, iş bilgisi sayesinde mi?»

«Her ikisi de diyebilirim. Onu seviyorum. Bu konuda başka düşünceleriniz varsa kendinize saklayın.»

«Çok sadıksınız. Bu takdir ettiğim bir niteliktir. Anneniz şaşılacak bir kadındır. Çok umutsuz olduğu bir sırada Holcroft karşısına çıktı. Yalnız ben asıl babanızdan söz ediyorum.»

«Bu belli zaten.»

«Otuz yıl önce Heinrich Clausen belirli önlemler aldı. Kendisi sık sık Berlin'den Zürih ve Cenevre'ye gidiyordu. Resmi makamlardan gizli olarak yapıyordu bunu tabii. Bir belge hazırlandı.» Manfredi durup gülümsedi. «.....biz aleyhte davranmaya eğilimli tarafsızlar olmakla birlikte buna itiraz edemedik. Bu belgeye Clausen'in 1945'de yazdığı bir mektup eklidir. Bunu size yazmış. Oğluna.» Banker masada duran kalın zarfa uzandı.

Noel, «Bir dakika,» diye atıldı. «Bu anlaşma parayla mı ilgili?»

«Evet.»

«O zaman ben ilgilenmiyorum. Parayı hayır kurumlarına verin. Bunu kendisi yapmalıydı.»

«Fakat miktarı duyunca böyle düşünmeyebilirsiniz.»

«Ne kadar?»

«Yedi yüz seksen milyon dolar.»

***

2

Yüzünden kanı çekilen Holcroft inanmaz gözlerle bankere bakakaldı. Manfredi zarfı bir yana koyarak, «Bunu bir anda anlamaya çalışmamalısınız,» diye mırıldandı. «Koşullar var ama hiçbiri de sizi sinirlendirecek türden değil. Daha doğrusu böyle bir koşul olduğunu sanmıyoruz.»

«Koşullar mı?» Holcroft sesinin pek hafif çıktığının farkındaydı. «Nasıl koşullar?»

«Bunlar açıkca belirtilmiş. Bu büyük paralar, dünyanın her yerindeki insanların iyiliği için harcanacak. Ve tabii bu arada özel olarak sizin yararlanacağınız şeyler var.»

«Sinirlendirecek türden koşul olduğunu sanmadığınızı söylerken neyi kasdettiniz?»

Banker gözlerini kırpıştırarak kısa süre başka tarafa baktı. Yüzü endişeliydi. Uzanıp masanın bir köşesinde duran kahverengi deri evrak çantasından arka tarafında garip işaretler olan, uzun, ince bir zarf çıkardı. Zarfın arkasında dört eşit yuvarlak vardı. Sanki zarfı kapatan kimse buraya dört tane koyu renkli bozuk para yapıştırmıştı.

Manfredi zarfı uzatarak ışığın altına tuttu. Koyu renk yuvarlaklar para değil balmumu mühürlerdi. Hepsi de yerli yerindeydi.

«Otuz yıl önce bize verilen direktiflere uyduk. Babanızın şurada duran mektubunun aksine, bu zarf Cenevre'deki Banka yöneticileri tarafından açılmadı. Bu bizim hazırladığımız belge dışında kalan bir şeydi. Biz Clausen'in bunu bilmediğini sanıyoruz. Size yazdığı mektup da bu sözlerimi onaylayacaktır. Bu zarf, babanızın kuryesi mektubu getirdikten birkaç saat sonra elimize geçti. Oysa Berlin'den aldığımız son mektup babanızınki olacaktı.»

«Nedir o?»

«Bilmiyoruz. Bunu babanızın çalışmasını bilen birkaç kişinin yazdığını söylediler bize. Onlar babanızın amacına bütün kalpleriyle inanıyor, babanızın pek çok bakımlardan gerçekten Almanya'ya kurban olduğunu düşünüyorlardı. Bu mektubu mühürleri bozulmadan size vermemiz için talimat aldık. Babanızın mektubunu görmeden bunu okumanızı istiyorlardı.» Manfredi zarfı çevirdi. Üstünde Almanca bir el yazısı vardı. «Zarfı gereken şekilde aldığınızı belirtmek için aşağıya imzanızı atın.»

Noel, zarfı alarak anlayamadığı sözleri okudu.

DIESER BRIEF IST MIT UNGEBROCHHENEM SİEGEL EMPFANGEN WORDEN. NEUAUFBAU ODER TOD.(1)

«Bu ne demek?»

«Mühürleri inceleyip bozulmamış olduğunu gördüğünüzü yazıyor.»

«Bundan nasıl emin olabilirim?»

«Delikanlı, Cenevre'nin Büyük Bankasının bir yöneticisiyle konuşuyorsunuz.» İsviçreli sesini yükseltmemişti ama azarladığı belliydi. «Sözüme güvenebilirsiniz. Hem bu neyi değiştirir ki?»

Holcroft bunun bir şeyi değiştirmeyeceğini bilmekle birlikte yine de kafasını kurcalayan bir soru yüzünden rahatsızdı. «Zarfı imzalarsam ne yapacaksınız bunu?»

Manfredi cevap verip vermeme arasında bocalar gibi sesini çıkarmadı. Gözlüğünü çıkarıp göğüs cebinden çektiği ipek mendille sildi. Sonunda, «Bu özel bir bilgidir,» diye mırıldandı.

«Benim imzam da öyle. Özel yani.»

Banker, «Bırakın sözümü bitireyim,» diye itiraz etti. Gözlüğünü taktı. «Bunun artık önemli kalmayan özel bilgi olduğunu söyleyecektim. Bunca yıl sonra önemi kalmadı. İmzanız olan zarf Portekiz'de Sesimbra'daki bir posta kutusuna yollanacaktı. Lizbon'un güneyinde Esphicel Burnunda bir yerdir.»

«Neden önemi kalmadı?»

Manfredi avuçlarını açtı. «Artık o posta kutusu yok.

(1) Yeniden yarat ya da öl!

Zarf, alıcısı bulunmayan mektuplar bürosuna yollanacak ve sonunda da bize iade edilecek.»

«Emin misiniz?»

«Evet, böyle olduğuna inanıyorum.»

Noel cebinden dolma kalemini çıkarırken zarfı çevirip tekrar mühürlere baktı. Balmumlarına ilişilmemişti. Holcroft, Öyle olsa da bu neyi değiştirir, diye düşündü. Zarfı masaya bırakarak imzasını attı.

Manfredi elini kaldırdı. «Bu zarfta bulunan şeyin, Cenevre'nin Büyük Bankasının yaptığı anlaşmayla bir ilgisi olmadığını anlıyorsunuz. Bu konuda bize danışılmadı ve zarfta ne olduğu da bildirilmedi.»

«Endişeliye benziyorsunuz. Bunun önemi olmadığını söylediğinizi sanıyorum. Yıllar öncesine aitti hani.»

«Bağnazlar daima beni endişelendirirler, Mr. Holcroft. Zaman bağnazca alınmış kararları değiştiremez. Bir bankere özgü ihtiyat bu.»

Noel geçen yıllar sırasında iyice sertleşmiş olan balmumlarını güçlükle kırıp zarfı yırttı. İçindeki tek kâğıdı çıkarıp açtı.

Kâğıt zamanla açık kahverengimsi bir renk alıp parçalanacak gibi sertleşmişti. Yazı İngilizceydi ve mürekkep solmakla birlikte yine de iyi okunuyordu. Holcroft imzayı görmek için kâğıdın altına baktı. Ama imza yoktu. Okumaya başladı.

Otuz yıl öncesinin umutsuzluğundan doğan yağı âdeta meşumdu. Sanki dengesiz adamlar karanlık bir odada oturup duvarlardaki gölgelere bakarak geleceğin izlerini aramış, daha yetişmemiş bir erkeği ve ortaya çıkmamış bir hayatı incelemeye çalışmışlardı.

'Bu andan itibaren Heinrich Clausen'in oğlu sınanacaktır. Cenevre'de bu işi öğrenebilecek kimseler olabilir ve onu engellemeye kalkacaklar çıkabilir. Bu tür kimselerin hayattaki tek amaçları, onu öldürmek ve babası olan devin gözlerinin önünde canlandırdığı hayali ortadan kaldırmaktır.

Bu olmamalıdır çünkü bize, hepimize ihanet edildi. Dünya bizim aslında ihanet edenlerin söylediği gibi vatan hainleri olmadığımızı öğrenmelidir. Aslında biz değil, onlar vatan hainleriydi. Özellikle Heinrich Clausen vatan haini olamazdı.

Biz, Wolfsschanze'den geriye kalanlarız. İsimlerimizin temize çıkarılmasını, bizden çalınan onurun iade edilmesini istiyoruz.

Bu yüzden Wolfsschanze'nin erkekleri, babasının hayalini gerçekleştirmek ve onurumuzu bize iade etmek istediği sürece Clausen'in oğlunu koruyacaktır. Fakat oğlu bu hayali bir yana atar, babasına ihanet eder ve bizden onuru esirgerse yaşayamayacaktır. O, sevdiklerinin, ailesinin, çocuklarının, dostlarının azabına tanık olacaktır. Bir tek kişi bağışlanmayacaktır.

Kimse bu işe karışmamalıdır. Bize onurumuzu verin. Bu bizim hakkımızdır ve onu istiyoruz.'

Noel koltuğu iterek kalktı. «Tanrı belasını versin! Ne demek oluyor bu?»

Manfredi'nin sesi sakindi ama soğuk, iri gözleri endişesini açıklıyordu. «Hiç fikrim yok. Bize bu konuda bir şey söylenmediğini anlattım...»

Holcroft, «Öyleyse şimdi öğren!» diye bağırdı. «Oku! Bu maskaralar kimdi? Tımarhaneye atılacak deliler mi?»

Banker okumaya başlamıştı. Başını kaldırmadan, ha-

fif sesle mırıldandı. «Delilerin yakın akrabaları. Yani umutlarını yitirmiş adamlar.»

«**Wolfsschanze** nedir? Ne anlama geliyor?»

«Hitler'in Doğu Prusya'daki karargahının adıydı. Orada Hitler'e suikast yapmaya kalktılardı. Bu işe generaller karışmıştı: Von Stauffenverg, Kluge, Höpner... Hepsi de suçlu bulunarak kurşuna dizildi. Rommel de intihar etti.»

Holcroft, Manfredi'nin elindeki kâğıda bakakaldı. «Yani bu, otuz yıl önce o adamlar tarafından mı yazılmış?»

'Evet' der gibi başını sallayan bankerin gözleri hayretle kısıldı. «Öyle. Fakat onlardan böyle bir yazı beklenmezdi doğrusu. Bu sadece bir tehdit. Mantıksızlık. O adamlar mantıksız değillerdi oysa. Buna karşılık zaman garipti. Dürüst insanlar, cesur insanlar, bilinçlerini yitirecek kadar zorlanmışlardı. Onlar bugün hiç birimizin hayal edemeyeceği bir cehennemde yaşıyorlardı.»

Noel şaşkın şaşkın, «Dürüst insanlar mı?» diyebildi.

Wolfsschanze suikastını düzenleyenlerden biri olmanın ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Bunu bir kan seli izledi. Türlü yerlerde binlerce insan öldürüldü. Oysa öldürülenlerin çoğu Wolfsschanze'nin adını bile duymamıştı. Ama bu da nihai bir hal çaresi, Almanya'daki muhaliflerin hepsini susturmak için bir bahaneydi. Dünyayı bir deliden kurtarmak için girişilen iş çok kişiyi mahveden bir felakete yol açtı. Wolfsschanze'den kurtulabilenler bunu gördüler.»

Holcroft, «Bu kurtulanlar,» dedi. «Çok uzun süre o delinin peşi sıra gitmişlerdi.»

«Bunu anlamanız gerekiyor. Ve anlayacaksınız. Bu adamlar umutsuzdular. Bir tuzağa düşmüşlerdi ve onlar için bu bir âfetti. Yaratılmasına yardımcı oldukları dünyanın, hayallerinde yarattıkları dünya olmadığı ortaya çıkmış-

tı. Akıllarından hiç geçmeyen korkunç şeyler olduğunu görüyorlar ve bunların sorumluluğundan da kurtulamıyorlardı. Gördükleri şeyler karşısında dehşete kapılmışlardı, fakat oynadıkları rolleri de inkâr edemiyorlardı.»

Noel, «İyi niyetli Nazi,» diye söylendi. «Bu ele geçmez türden söz edildiğini duydum.»

«İnsanın durumu anlayabilmesi için tarihin gerilerine, ekonomik felaketlere dönmesi, Versay Anlaşması, Locarno Paktı, Bolşeviklerin sızması gibi belki bir düzine değişik gücü incelemesi gerekir.»

Holcroft, «Ben sadece okuduğumu anlıyorum,» diye karşılık verdi. «Sizin zavallı, yanlış anlaşılmış kahramanlar hiç bilmedikleri birini tehdit etmekten çekinmediler. 'Yaşayamayacaktır... Tek kişi bağışlanmıyacaktır.' 'Bu cinayet demektir. Bana iyi niyetli katillerden söz etmeyin.»

«Bunlar yaşlı, hasta, umutsuz adamların sözleri. Artık hiçbirinin anlamı yok. Onlar azaplarını böyle anlatıp, suçlarının kefaretini böyle ödemek istemişler. Onlar yok artık. Onları rahat bırakın. Babanızın mektubunu okuyun...»

Noel, «O babam değil,» diye adamın sözünü kesti.

«Heinrich Clausen'in mektubunu okuyun. Böylece durumu daha iyi anlayacaksınız. Önce okuyun. Konuşacağımız bazı şeyler var ve pek de vaktimiz kalmadı.»

***

Kahverengi tüvid palto ve koyu renk Tirol şapkası giymiş bir adam, yedinci vagonun karşısına düşen bir sütunun yanında duruyordu. İlk bakışta, belki kaşları dışında dikkati çeken bir yan yoktu. onda. Siyahla karışık kır kaşlar iyice kalındı. Ancak insan adama dikkatle bakınca, bu kabaması hatlı yüzde büyük bir kararlılık olduğunu fark

ederdi. Soğuk rüzgâra rağmen adam gözlerini kırpmadan duruyor ve yedinci vagonu gözlüyordu. Amerikalı bu kapıdan çıkacak, diye düşündü. Bir süre önce vagona giren Amerikalıdan çok farklı biri olarak dışarı çıkacak. Son birkaç dakika içinde hayatı, bu dünyada pek ender insanın başından geçecek şekilde değişti. Ancak bu daha başlangıç. Onun çıkacağı yolculuk günümüz dünyasının hayalinden bile geçemez. Bu nedenle Amerikalının ilk tepkisini görmek önemli. Önemliden de öte... Hayati sayılır.

«Attention! Le tren de sept heures...»

Son anons hoparlörlerden yankılandı. Aynı anda Lausanne'dan gelen tren hemen bitişikteki perona giriyordu. Bir dakika sonra peron haftasonunu Cenevre'de geçirmek için gelen turistlerle dolacaktı.

Lozan treni durdu. Yolcular inmeye başlayınca peron iyice kalabalıklaştı.

Uzun boylu Amerikalı birden yedinci vagonun koridorunda belirdi. Birinin bavullarını taşıyan bir hamal tam kapıda onun yolunu kesti. Sinirlenilecek bir durumdu bu. Normal koşullarda bu yüzden bir tartışma çıkabilirdi. Fakat koşullar Holcroft için normal değildi. O anda hiç de sinirlenmedi. Hatta aldırmadı bile. Yüzü taşlaşmış, büyük bir şaşkınlığa kapıldığı için o ara herşeyden uzaklaşmış gibiydi. Böyle olduğunu sıkıca tutup göğsüne bastırdığı kalın sarı zarf da belli etmekteydi.

Bir ömür sayılabilecek kadar bir süre önce hazırlanmış olan belgeydi genç adamı böyle düşündüren. Hepsinin bekledikleri, sırf bu yüzden yaşayabildikleri mucizeydi bu. Önce ölenler de sütunun yanındaki adam gibi bunu beklemişlerdi. Bu bekleyiş otuz yıldan daha fazla sürmüştü. Ama artık beklenen ortaya çıkmıştı!

Yolculuk başlıyordu.

Holcroft kalabalığa karışarak kapıya çıkan rampaya gitti. Etrafındakilerin itip kakmasını fark etmiyor, kalabalığı görmüyordu. Boş bakışlarla ileriye bakıyordu.

Onlar da kalabalığa karışmışlardı. Adamlardan biri diğerinin biraz önünde yürüyordu. İkisinin gözleri de Amerikalıdaydı; onun peşindeydiler! Öndeki erkeğin eli cebindeydi Arkadakinin sol eli de düğmeleri açık paltosunun içine gizlenmişti. Bu gizli eller silahları kavramışlardı! Sütunun yanındaki adam bundan emindi.

Adam birden beton sütunun yanından fırlayıp kalabalığa daldı. Kaybedecek bir saniye bile yoktu. İki erkek Holcroft'a yaklaşıyordu. Zarfın peşindeydiler! Bu durumun başka açıklaması olamazdı. Eğer böyleyse Cenevre'den mucizenin haberi sızdırılmıştı demek! O zarftaki belge çok değerli, paha biçilemezdi. Bunun yanında Amerikalının hayatının sözü bile olmazdı. Hiç önemsemeden onun canını alabilirlerdi. Holcroft'a sokulan adamlar, tıpkı pis bir böceği bir altın külçesinden atar gibi, onu o zarf için öldüreceklerdi. Bu da kafasızlıktı! Onlar Heinrich Clausen'in oğlu olmadıkça bu mucizenin gerçekleşmeyeceğini bilmiyorlardı.

Amerikalıyla aralarında sadece birkaç metre kalmıştı artık. Kır kaşlı adam deliye dönmüş bir hayvan gibi birden turistleri iterek öne saldırdı. İnsanlara, bavullara çarpıyor, yolunun üstündekileri yana itiyordu. Elini paltosunun içinde tutan gizli katile yaklşatı. Elini cebine sokup tabancasını kavrayarak katile haykırdı.

«Du suchst Clausen Sohn! Das Genfe 'Dokument!» (1)

(1) *'Sen Clausen'in oğlunun peşindesin ve de o Cenevre belgesinin.*

Katil rampadaydı ve Amerikalıyla arasında sadece birkaç kişi kalmıştı. Bir yabancının kendisine haykırdığı sözleri duyunca gözlerini hayretle açarak döndü.

Kalabalık hızla rampada ilerleyip birbirine düşman olduğu belli iki adamı sıyırarak geçiyordu. Saldırgan ve koruyucu kendi minik arenalarında yüz yüzeydiler. Kır saçlı adam cebindeki tabancanın tetiğini iki defa çekti. Kumaş paralanırken kurşunların sesi pek hafif olarak duyuldu. İki kurşun Holcroft'u öldürmeye niyetli katilin midesine ve boynuna saplandı. İlk kurşun öne doğru sendelemesine, ikincisi de başının hızla geriye gitmesine neden oldu. Boğazı parçalanmıştı. Boynundan hızla püsküren kan oradakilerin yüzlerine, elbiselerine ve bavullarına damladı. Yerlere akan kan küçük birikintiler oluşturuyordu. Dehşet çığlıkları etrafta yankılandı.

Koruyucu bir elin omzuna yapıştığını, parmakların etine battığını hissederek döndü. İkinci saldırgan üstüne gelmişti. Fakat elinde bir tabanca değil, sadece av bıçağı vardı.

Koruyucu, bir amatör, diye düşündü. Ve o sırada yıllarca gördüğü eğitimin sağladığı içgüdüsüne uyarak, boynuzlardan kaçan bir boğa güreşçici gibi, yana kaydı hemen ve saldıran adamın bıçağı tutan elininin bileğini sol eliyle yakaladı. Sonra sağ elini cebinden çıkararak bıçağı tutan parmakları sıktı. Bıçağın içe doğru dönmesini sağlayarak eli büküp kemiklerini kırdı. Bıçağı midenin yumuşak yerine sokarak yukarıya doğru yanlamasına çekti. Kaburgaların arasından geçen bıçak kalbin atar damarlarını kesmişti. Yüzü allak bulak olan adam korkunç bir sesle bağırmaya başlarken, ölüm onu birden susturuverdi.

İstasyonda kıyamet kopmuş gibiydi. Fışkıran kanlar, telaşla birbirilerine çarpan insanlar kalabalıktakilerin daha

da dehşete kapılmasına yol açtı. Koruyucu ne yapması gerektiğini iyi biliyordu. Kendi üstündeki kanları görerek büyük bir tiksinti duyarmış gibi ellerini havaya kaldırdı ve korkuyla koşan sığır sürüsünü andıran insanların arasına karıştı. Telaşla koşarak biraz önce hayatını kurtardığı Amerikalının yanından geçip gitti.

Holcroft çığlığı duymuştu. Görmesini engelleyen, başka düşüncelere mani olan uyuşturucu sisi yarmıştı bu. Dönüp kıyamet kopan yere bakmayı istediyse de deliye dönen kalabalık buna imkân bırakmadı. Ancak biraz yukarı çıkınca başını çevirdi ve aşağıda boğazından kanlar fışkıran bir adamın geriye doğru yıkıldığını gördü. Ağzı acıyla gerilmiş ikinci bir adam da öne doğru atılıyordu. Noel daha fazlasını göremedi. İnsanlar onu yukarıya doğru itiyordu.

Bir adam omzuna çarparak hızla yanından geçti. Holcroft o anda dönerek kalın kır kaşların altındaki korku dolu gözleri seçti. Bir şiddet olayı olmuştu. Bir hırsızlık teşebbüsü, saldırıya ve belki de cinayete dönmüştü. Ancak Noel'in bu tür şeyleri düşünecek hali yoktu. Bunlarla ilgilenemezdi. Düşünmesi gereken başka şeyler vardı. Yine uyuşturucu sis beynini sardı. Holcroft bu sise rağmen hayatının asla eskisi gibi olmayacağını sezer gibiydi.

Elindeki zarfı sıkı sıkı tutarak kapıya doğru koşan, haykıran kalabalığa karıştı.

**
*

3

Dev uçak artık güneybatıya doğru gidiyordu. Halifax ve Boston üstünden geçip New York'a inecekti. Holcroft

zamanının büyük kısmını üst kattaki salonun sağ tarafında, köşede kalan tek koltukta geçirmişti. Siyah evrak çantası da tahta bölmeye dayalı duruyordu. Burada düşünebilmek daha kolaydı. Civarında tekrar tekrar okuduğu kâğıtlara göz atabilecek bir yolcu olmaması iyiydi.

İşe Heinrich Clausen'in mektubuyla başlamıştı. Tek başına bile inanılmaz bir belge sayılırdı bu. Mektupta verilen bilgi çok endişe yaratacak türden olduğu için Manfredi Bankanın bütün yöneticileri adına bunun ortadan kaldırılmasını istemişti. Çünkü mektup otuz yıl önce Cenevre'de bankaya yatırılan milyonların kaynaklarıyla ilgili bilgi vermekteydi. Bu kaynaklardan çoğuna günün yasalarına göre el sürmeye imkân yoktu. Ancak bazı kaynaklar günün incelemelerinden kaçınamazdı pek. Almanya savaş boyunca türlü yeri yağma etmişti. Hem içte hem dışta devam etmişti bu yağma. İçteki muhalifler soyulmuş, dışta ele geçirilen yerlerden de her şey acımasızca çalınmıştı. Bu hırsızlıkların anıları ortaya çıkarılacak olursa, Hague'daki uluslararası mahkemeler, paraları yıllarca sürecek davalar yüzünden bloke edecekti.

Manfredi Cenevre'de, «Mektubu yok edin,» demişti. «Onun yaptıklarının nedenini sadece sizin bilmeniz gerekli. Yöntemleri bilmenize gerek yok. Bunlar gözle görülür bir hal çaresi bulunmayan karmaşık konular. Hem size engel olmaya kalkacaklar da var. Başka hırsızlar işe karışacaklardır. Yüzlerce milyonla ilgileniyoruz.»

Noel mektubu belki yirminci kez okudu. Her okuyuşunda da mektubu yazan adamı gözlerinin önünde canlandırmaya çalışıyordu. Asıl babası. Heinrich Clausen'in tipini bile bilmiyordu. Annesi bütün benliğiyle nefret ettiği adamın bütün fotoğraflarını ve mektuplarını ortadan kaldırmıştı.

Berlin, 20 Nisan 1945

OĞLUM

Rayh'ın orduları bütün sınırlarda gerilerken sana bunları yazıyorum. Her tarafında yangın ve ölüm olan Berlin kısa süre içinde düşecek. Öyle olsun. Bir zamanlar ne olduğumuzdan ya da neler olabileceğimizden söz ederek vakit kaybetmeyeceğim. Ahlak bakımından iflas etmiş liderler yüzünden kötülük iyiliği yendi ve ideallerimize ihanet edildi. Cehennemde doğan suçlamalardan da kuşkulanılır. Bunu yapanın şeytan olduğu çok kolaylıkla söylenilebilir.

Ancak ben böyle yapacak yerde hareketlerimin benim hesabıma konuşmasını yeğleyeceğim. Bunlarda gurura benzer bir şey bulabilirsin belki. Öyle olması için dua ediyorum.

Zararları tazmin etmek gerek. Ben bu gerçeği anladım. Ekli belgede göreceğin gibi, en yakın iki arkadaşım olan işbirliği yaptığım kişiler de aynı kanıdalar. Dünyanın hiçbir zaman unutamayacağı ya da affetmeyeceği korkunç felaketler ve ihanetlerin hesabını vermeliyiz. Biraz olsun bağışlanabilmek umuduyla biz yaptığımız şeyde kararlı davrandık.

Yeni Rejime olan bağlılığım, gözlerimi kör etmiş olacaktı ki beş yıl önce annenin verdiği kararı anlayamamıştım. İki kış önce, yani 1943 Şubatında da annenin öfkeyle söylediği sözleri Almanya'yı aşağı gören kimselerin ona uydurdukları yalanlar sayarak küstahça reddettim. Oysa bunların doğru olduğu ortaya çıktı. Üst düzeydeki maliye ve siyaset alanlarında çalışan bizler kandırıldık. İki yıldır Almanya'nın yenilgiye uğrayacağı belliydi. Bunun aksi olacakmış gibi davranırken için için gerçeği biliyorduk. Başkaları da biliyordu. Korkunç şeyler ortaya çıktı. Kandırıldığımız iyice anlaşıldı.

Yirmi beş ay önce bir plan yaparak Maliye Bakanlığındaki sevgili dostlarımın desteğini sağladım. Bana isteyerek yardımcı oldular. Amacımız, tarafsız İsviçre'ye çok büyük paraları yollamaktı. Bir gün bu paralar Alman onurunu bilmeyen hayvanların Almanya adına işledikleri sözü edilemeyecek iğrenç suçlar yüzünden hayatları yıkılan kimselere yardım için kullanılabilirdi.

Artık o kampları da biliyoruz. Bu isimler tarihi bile rahatsız edecektir. Belsen, Dauchau, Auschwitz.

Aciz kadın, erkek ve çocukların kendi elleriyle kazdıkları siperler önüne sıralandırıldıklarını ve sonra öldürüldüklerini öğrendik. Kitlelerin katledildiğini duyduk.

Fırınları öğrendik. Oh, Tanrım, insan eti için fırın! Su değil öldürücü gaz püskürten duşları öğrendik. İnsanların bilmediği bir tıp biliminin deli uygulayıcılarının, bayıltılmamış insanlar üstünde dayanılmaz, müstehcen deneyler, yaptıklarını öğrendik. Onları gözlerimizin önünde canlandırınca içimiz sızlıyor. Gözlerimizden yaşlar akıyor. Fakat göz yaşlarımız bir şey yapamaz. Buna karşılık kafalarımız hiç de aciz değil. Plan yapabiliriz.

Yaptıklarımızı tazmin etmeliyiz.

Ölenleri diriltmemiz mümkün değil kuşkusuz. Acımasızca, hainice alınan canları geri veremeyiz. Fakat kurtulabilenleri, kurtulanlarla ölenlerin çocuklarını bulabilir ve elimizden geleni yapabiliriz. Onları dünyanın her yanında aramak, unutmadığımızı göstermek gereklidir. Biz utanıyoruz ve yardım etmeyi istiyoruz. Ne şekilde olursa olsun yardım etmeliyiz. İşte biz böyle düşünerek yapabileceğimizi yaptık.

Bu hareketimizin günahlarımızı sileceğine, bilmeyerek ortak olduğumuz suçları ortadan kaldıracağına bir an bile inanmıyorum. Bununla birlikte biz elimizden geleni yapıyo-

ruz... Ben mümkün olan her şeyi yapıyorum... Çünkü annenin geleceği iyi görmüş olması her an bana azap veriyor. Ah ulu Tanrım, neden o büyük ve iyi kadının sözlerini dinlemedim?

Planıma döneyim artık.

Her ay on milyon Amerikan doları karşılığı dövizi sağlamaya karar verdik. Bu rakkam büyük gözükebilir. Fakat Maliye Bakanlığından savaşın en hızlı zamanında akıtılan paraları düşünecek olursan, bu mikdar pek de büyük sayılmaz. Biz amacımızı aştık.

Maliye Bakanlığından yararlanarak Rayh içinde kalan yüzlerce kaynaktan ve Almanya'nın durmadan genişleyen sınırları içine giren topraklardan da büyük çapta yararlanarak paralara el koyduk. Vergileri bu iş için sakladık. Savunma Bakanlığı hesabına alınmamış silahlar için büyük paralar harcanmış gibi gösterdik. Wehrmacht'a gidecek aylıklar kayboldu. İşgal edilen bölgelere yollanan paraları hedeflerine varmadan ele geçirdik. Devlet malı sayılan büyük malikâneler, büyük servetler, fabrikalar, özel sektöre ait şirketler Rayh ekonomisine katkıda bulunamadı. Bunlardan elde edilen paraları kendi hesaplarımıza yatırdık. Ele geçirilen ülkelerde bulunan pek çok müzedeki sanat eserlerini de satarak parayı kendi amacımız için kullandık. Bu, ustalıkla uygulanan, yine ustaca yapılmış bir plandı. Her gün türlü tehlikelere atılıyor ve korkunç durumlarla karşılaşıyorduk. Fakat bunlar bizim amacımızın anlamıyla kıyaslanınca önemsiz kalıyordu: Yaptıklarımızı tazmin etmeliydik.

Ancak hiçbir plan, amacı güvenli şekilde sağlanmadıkça başarılı sayılamaz. Bir limanı işgal edip ertesi gün denizden gelen bir saldırı yüzünden onu kaybetmek hiçbir zaman askeri bir strateji sayılamaz. İnsan karar verdiği

stratejiyi etkisiz kılacak her türlü engeli, mümkün olabilecek her saldırıyı da saptamak zorundadır. İnsan zamanı da strateji lehine işler hale koyabilmelidir. Biz ekli belgede açıklanan şekilde bunu da yapmaya çalıştık.

Tanrı biliyor ya, kurbanlarla onların ailelerinden geri kalanlara koyduğumuz süreden önce yardım etmeyi isterdik. Fakat bunu yapacak olsaydık el koyduğumuz paralar dikkati çekecekti. O zaman da her şey kaybedilecekti. Bu stratejinin başarılı olabilmesi için bir kuşağın yetişmesi gerekliydi. O zaman bile tehlike olacak ama zaman bu tehlikeyi azaltacaktır.

Hava baskınını haber veren sirenlerin çığlıkları hiç kesilmiyor. Zamandan söz ediyordum. Artık pek az vakit kaldı. Ben ve iki arkadaşım gizli bir kuryeyle Zürih'e yollayacağımız bu mektubun yerine vardığına dair haberi bekleyeceğiz sadece. Bu haberi alınca da kendi anlaşmamızı uygulayacağız. Anlaşmamıza göre herkes kendi eliyle ölecek.

Duama cevap ver. Yaptıklarımızı tazmin etmemize yardımcı ol. Bunu yapmamız zorunlu.

Bu bizim yeminimiz, oğlum. Hiçbir zaman bilmediğim, fakat ona bu denli büyük keder verdiğim, tek oğlum. Bu yemine uy, onu yerine getir. Çünkü senden yapmanı istediğim onurlu bir iştir.

Baban,
HEİNRİCH CLAUSEN

Holcroft mektubu yüz üstü masaya bırakarak camdan bulutların üstündeki maviliğe baktı. Sonra yine mektubu düşündü. Yazı pek duygusaldı. Başka bir çağdan kalan sözler de melodrama kaçıyordu. Fakat bu durum mektubu önemsizleştirmiyor, tam aksine ona inandırıcı bir güç katı-

yordu. Clausen'in içtenliğinden kuşku edilemezdi. Onun duyguları gerçekti.

Ancak planın ne denli ustaca olduğu burada kısmen belirtilmişti. Sadeliği, zamanlaması ve de uygulanmasıyla korunmasını aynı sağlayan mali yasaların kullanılışı bakımından olağanüstüydü. Çünkü üç adam çaldıkları çok büyük paraların bir gölün dibine gizlenemeyeceğini ya da bir banka kasasına saklanamayacağını anlamışlardı. Yüzlerce milyonun piyasa değerinde korunması gerekiyordu. Bunun için de bir bankaya yatırılmalıydı. Dolayısıyla parayı dünyanın en saygıdeğer bankalarından biri olan Cenevre'nin Büyük Bankasına teslim etmişlerdi. Böyle bir örgüt paranın kötü kullanılmasına izin vermezdi. Bu banka uluslararası bir ekonomi kayasıydı. Banka mudilerle yaptığı bütün anlaşmalara uyardı. İsviçre yasalarına göre de her şeyin kurallara uyması gerekliydi. Yapılan anlaşmanın amacından sapılamazdı. Koşullar bütün ayrıntılarına kadar uygulanacaktı. Ayrıca mali takvime göre otuz yıl... elli yıl pek az zaman sayılırdı.

Noel eğilip evrak çantasını açtı. Mektubu çantanın bir gözüne soktuktan sonra Bankanın anlaşmasını çıkardı. Anlaşma deri bir dosyaya yerleştirilmiş ve tıpkı bir vasiyetname gibi katlanmıştı. Aslında bir vasiyetname sayılırdı bu. Genç adam arkasına yaslanıp, dosyanın klipsini açtı. Böylece belgenin ilk sayfası ortaya çıktı.

Holcroft, onun yemini, diye düşündü.

Artık kendisine yabancı gelmeyen söz ve paragrafları şöyle bir okuyup sayfaları çevirerek önemli noktalar üstünde durdu.

Clausen'in çok büyük çapta olan bu hırsızlıktaki yardımcıları Erich Kessler ve Wilhelm von Tiebolt'du. İsimler, adamların kimliğini açıklamak bakımından değil, ikisinin

de en büyük çocuklarını bulmak açısından önemliydi. Belgenin ilk kuralı buydu. İsviçre'deki hesabın sahibi olarak Amerikalı Noel C. Holcroft gösterilmişti ama paralar ancak üç büyük çocuğun imzaları sağlandığı zaman çekilebilecekti. Ayrıca erkek ya da kadın olan bu büyük çocukların, anlaşmanın koşullarını yerine getirme konusunda Genevre'nin Büyük Bankasının yöneticilerini tatmin etmeleri halinde bu paralar kendilerine verilebilecekti.

Eğer belgede isimleri yazılı kimselerin büyük çocukları İsviçre Bankasının yöneticilerine uygun görülmezler ya da yeteneksiz bulunurlarsa, onların erkek ve kız kardeşleri incelenecek, buna göre karar verilecekti. Eğer bütün çocukların sorumluluk yüklenemeyecek kimseler olduğu anlaşılırsa, o zaman bankadaki milyonlar bir sonraki kuşağı bekleyecekti. Henüz doğmamış olan bu çocuklar, bir gün yine banka yöneticileriyle karşı karşıya gelecekler ve mühürlü başka bir zarf açılacaktı.

Heinrich Clausen'in şimdi Noel Holcroft adıyla bilinen öz oğlu, annesi ve üvey babasıyla Amerika'da oturan bir çocuktur. Otuz yıldan az ve otuz beş yıldan fazla olmayacak bir süre sonra Genevre'nin Büyük kankasının seçeceği belirili bir tarihte, Heinrich Clausen'in öz oğluyla temasa geçilecek ve ona sorumlulukları açıklanacaktır. Clausen'in oğlu kendisiyle birlikte mirastan yararlanacak kimseleri bulacak ve belgedeki kurallara uygun şekilde paraları kullanacaktır. Büyük felaketin kurbanları, aileleri ve sağ kalan çocuklarına bu paralar Clausen'in oğlu kanalıyla verilecektir...

Üç Alman, Clausen'in oğlunu seçme nedenlerini de açıklamışlardı. Çocuk zengin ve tanınmış bir aileye girmiş-

ti... Kuşku çekmeyecek bir Amerikan ailesindendi. Annesinin ilk evliliği ve Almanya'dan kaçması olayıyla ilgili bilgiler sadık bir koca olan Richard Holcroft tarafından gizlenmişti. Adam bunu başarabilmek için Londra'da 17 Şubat 1942'de Clausen adlı küçük bir erkek çocuk için ölüm ilmühaberi almıştı. Sonra Holcroft New York'da erkek çocuğu için bir nüfus cüzdanı sağlamıştı. Aradan geçen yıllar da bu olayın daha da iyi gizlenip unutulmasına yarayacaktı. Küçük erkek çocuk Clausen bir gün Holcroft adlı bir erkek olacaktı. Görünürde onun soyuyla da bir bağı bulunmayacaktı. Ancak bu soy inkâr edilemezdi. Onun için bu çocuk, belgenin amaç ve koşullarına uyan mükemmel biri sayılıyordu.

Zürih'de uluslar arası bir büro kurulacak ve paraların dağıtılması için burası merkez görevi yapacaktı. Bu arada paraların kaynağı daima gizli tutulacaktı. Eğer bu işde başkaları adına konuşması gereken birine ihtiyaç duyulursa, bu görev de Amerikalı Holcroft'a verilecekti. Çünkü diğerlerinin adları hiçbir zaman ağza alınmayacaktı. Onlar Nazilerin çocuklarıydı; ortaya çıkmaları, hesapların araştırılması ve paranın kaynaklarının açıklanması isteklerine yol açabilirdi. Bu durumda da unutulmuş olan el konulmuş türlü servetler, haksızca alınan paralar konuları anımsanacaktı. Bu yüzden uluslararası mahkemelerde pek çok dava açılabilirdi.

Fakat başkaları adına konuşacak kimse Nazi lekesi sürülmemiş biriyse, endişelenmek için bir neden olmayacak, kimse hesapları soruşturmaya, eski olayları ortaya çıkarmaya ya da dava açmaya kalkmayacaktı. Holcroft verilen kararlarda diğerleriyle birlikte hareket edecekti. Öteki iki kişi gibi onun da bir oy hakkı vardı. Ancak Erich Kess-

ler ve Wilhelm von Tiebolt'un çocukları kimse tarafından bilinmeyecekti.

Kessler ve von Tiebolt'un çocuklarının nasıl insanlar olduğunu düşünüyordu. Noel. bunu da kısa süre sonra anlayacaktı.

Belgenin son maddeleri de daha öncekiler kadar şaşırtıcıydı. Milyonlar banka tarafından serbest bırakıldıktan sonra altı ay içinde tümüyle belirli yerlere verilmiş olacaktı. Böyle bir durumda paranın dağıtılmasıyla uğraşacak her çocuğun bütün zamanını bu işe ayırması gerekecekti. Parayı yatıranların istediği de onların tam anlamıyla bu amaca hizmet etmeleriydi zaten. Bu durumda hayatlarında değişiklikler olacak, fedakârlıklar yapmak gerekecekti. Felaketin kurbanlarına altı ay içinde paraların uygun şekilde dağıtılmasından sonra Zürih'deki büro kapanacaktı. Üç Almanın çocuklarına da ikişer milyon dolar verilecekti.

Altı ay, İki milyon dolar.

İki milyon.

Noel bu paranın iş ve özel konularda kendisini nasıl etkileyeceğini düşünüyordu. Bu bağımsızlık demekti. Manfredi, Cenevre'de ona yetenekli olduğunu söylemişti. Noel yetenekliydi fakat çoğu zaman bunu ortaya koyamıyordu. Aslında istemediği işleri kabul etmek, bir mimar olarak arzuladığı şeyleri yapacak yerde işverenlerin zevklerine uymak zorunda kalıyordu. Mali baskılar yüzünden kendisine zevk verecek az paralı işleri çaresiz reddediyordu. Bağımsızlığına erişirse, belki istediği gibi bir mimar olabilirdi. İki milyonla bunu sağlayabilirdi.

Holcroft birden düşüncelerinin böyle gelişmesine şaştı. Çünkü her şeyi iyice incelemedikçe teklifi kabul etmeyeceğine karar vermişken, birden razı olmuştu. Acaba Eric Kessler ve Wilhelm von Tiebolt'un büyük çocukları nasıl

kimselerdi? Biri kadındı. Diğeri de bir erkek, bir düşünür. Fakat cinsiyet ve meslek farkı bir yana, o ikisi Holcroft'ın hiç bilmediği bir şeyi paylaşmışlardı. İkisi de Almanya'da büyümüş ve felaketleri görmüştü. Savaşı anımsamayacak kadar küçük değillerdi. İkisi de Üçüncü Rayh denilen o garip, korkunç dünyada yaşamıştı. Amerikalının sorması gereken çok soru vardı.

Kararını vermişti. Manfredi'ye karar verebilmek için zamana, hiç olmazsa birkaç güne ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Banker, «Seçme hakkınız var mı?» diye sormuştu.

«Hem de tümüyle var. Koşullar ne olursa olsun ben satılık değilim. Hem manyakların otuz yıl önce savurdukları tehditlerden de korkmuyorum.»

«Korkmanız için neden yok. Durumu annenizle konuşun.»

Holcroft şaşırmıştı. «Nee? Söylediğinize göre...»

«İşin tümüyle gizli kalması mı? Fakat anneniz tek istisnadır.»

«Neden? Bence o bu işi duyabilecek son...»

«İlk kimse o. Anneniz bu sırrı saklayacaktır.»

Manfredi haklıydı. Eğer cevabı 'evet'se, şirketinin işlerini erteleyecek ve Kessler'le Von Tiebolt'un çocuklarıyla temasa geçmek için yolculuklar yapacaktı. Bu da annesinin kuşkulanmasına yol açardı. Merakını içinde uyutacak biri de değildi annesi. Soruşturmalara başlayacaktı. Bir rastlantı sonucu Cenevre'deki milyonlarla Heinrich Clausen'in bu büyük hırsızlıktaki rolünü anlayacak olursa, çok şiddetli tepki gösterecekti. Üçüncü Rayh'ın çılgın gangsterleriyle ilgili anıları kadının belleğine kazınmıştı. Annesi gizli kalması gereken şeyleri açıklarsa, paralar uluslar arası mahkemeler tarafından yıllarca dondurulabilirdi.

«Ya annemi ikna edemezsem?»

«İnandırıcı olmalısınız. Mektup inandırıcı. Gerekirse biz de duruma el atabiliriz. Fakat ne olursa olsun başlangıçta annenizin durumunu bilmek daha iyi.»

Noel, annemin tepkisi ne olabilir, diye düşündü. 'Althene öyle rasgele bir anne değil. O daha küçük yaşlardan itibaren Althene'nin farklı olduğunu sezmişti. Manhattan'da yaşayan Klasik, zengin anne tipine uymuyordu. Atlar, kotralar, Aspen ve Hamptons'da geçirilen haftasonları... Bütün bunlar vardı yaşamında. Ancak annesi her şeye rağmen çevresindekileri idaresi altına almak ve onlara kendini beğendirmek için uğraşmamıştı.

Althene bunları daha önce yapmıştı. Otuzların hareketli Avrupa'sında yaşamıştı. Ailesi mali krizde servetini kaybetmekle birlikte yine de kendi akranlarından daha iyi durumdaydı. İngiltere'de saraya davet edilmiş, Paris'de zengin Amerikalıların konaklarında ağırlanmıştı... Sonra Almanya'nın yakışıklı, yeni mirascılarıyla tanışmıştı. Bütün bu yılların sevgi, yorgunluk, nefret ve öfkesi sayesinde sonunda bir huzura erişmişti. kadın.

Althene oğlu için çok değerli bir insandı. Yalnızca anne değil, bir arkadaştı da. Holcroft, anneden çok dost, diye düşündü. Bir anne olarak pek rahat ettiği söylenemez.

Kadın bir seferinde gülerek, «Biolojiye dayanan bir yönetim kuramayacak kadar çok hata yaptım, şekerim,» diye itiraf etmişti.

Şimdi gidip ona, unutabilmek için ömrünün büyük bölümünü harcadığı bir adamı anımsamasını söyleyecekti. Acaba annesi korkacak mıydı? Buna ihtimal vermiyordu. Ernst, Manfredi'nin kendisine verdiği belgedeki amaçlardan kuşkulanabilir miydi? Heinrich Clausen'in mektubunu okuduktan sonra bunu nasıl yapabilirdi? Anıları ne olur-

sa olsun annesi akıllı ve ileriyi gören bir kadındı. Bütün erkekler değişebilir, pişmanlık duyabilirlerdi. Bu özel durum tiksinti verici de olsa, annesi bunu kabul etmek zorundaydı.

Noel kendi kendine, «Yarın pazar,» dedi. «Annemle üvey babam haftasonlarını Bedford Hills'deki köşklerinde geçirirler. Sabah arabayla oraya gidip annemle konuşurum.»

Sonra trenden inmeden önce Manfredi'yle son konuştuğu şeyleri anımsadı.

«Kessler'in iki oğlu var. Büyük olana babasının adını vermişler. Erich, Berlin Üniversitesinde tarih profesörüdür. Kardeşi Hans da Münih'de doktorluk yapıyor. Öğrendiğimize göre ikisi de çevrelerinde çok sayılıp sevilen kimseler. Erich'e durumu anlatınca, kardeşinin de bu işe katılmasını isteyecektir.»

«Buna izin var mı?»

«Bu belgede, böyle bir şeyi yasaklayan bir şey yok. Bununla birlikte verilecek para miktarı aynı kalacaktır. Ve her ailenin kararlarda sadece bir oy hakkı var.»

«Ya Von Tiebolt'lar?»

«Korkarım tümüyle farklı bir hikâye bu. Bu yüzden bir sorunla karşılaşabilirsiniz. Kayıtlar, savaştan sonra annenin iki çocuğuyla Rio de Janeiro'ya kaçtıklarını gösteriyor. Beş ya da altı yıl önce ortadan kaybolmuşlar. Polisin hiç bir bilgisi yok. Diğer büyük kentlerde de ne bir adres, ne iş ilişkileri, ne de telefon numarlarını bulabildik. Bu da tuhaf. Anneleri bir ara çok başarılıydı. Kimse ne olduğunu bilmiyor. Ya da biliyorlarsa da söylemek istemiyorlar.

«İki çocuk dediniz. Kim onlar?»

«Aslında üç çocuk var. En küçükleri olan Helden adlı kız savaştan sonra Brazilya'da doğmuş. Kadının Rayh'ın

son günlerinde bu çocuğa hamile kaldığı anlaşılıyor. En büyük çocuk da Gretchen adında bir kız. Ortancası da erkek. Adı Johann.»

«Onların ortadan kaybolduklarını söylüyorsunuz demek?»

«Belki bu fazla dramatik bir söz. Biz dedektif değil bankeriz. Çok geniş araştırma yapmadık, ayrıca Brazilya da çok büyük bir ülke. Geniş araştırmayı siz yapacaksınız. Her adamın çocuğu bulunmalı ve iyice gözden geçirilmeli. Belgedeki ilk koşul bu. Buna uyulmazsa paralar serbest bırakılmayacaktır.»

Holcroft belgeyi katlayarak çantasına koyduğu sırada parmağı bir kâğıda ilişti. Wolfsschanze'den kurtulanların otuz yıl önce yazdıkları mektuptu bu. Manfredi haklıydı. Bu adamlar, pek anlayamadıkları gelecekte son umutsuz rollerini oynamaya çalışan hasta, yaşlı insanlardı. Onlar geleceği anlasalardı, Heinrich Clausen'in oğluna ricada bulunur, böyle tehdide kalkmazlardı. Tehditleri çok esrarlıydı. Neden böyle yapmışlardı? Amaçları neydi? Hoş, bu garip kâğıdın bir anlamı kalmamıştı. ya... Düşünülmesi gereken başka şeyler vardı.

Holcroft karşıda bir masanın yanında durmuş, iki adamla konuşan hostesle göz göze gelince kadehini işaret ederek, bir İskoç viskisi daha istediğini belirtti. Hostes de başını sallayarak içkinin birkaç saniye sonra orada olacağını anlattı. Amerikalı yine düşüncelere daldı. Tarihte eşi duyulmamış bir canavarlığın zarar verdiği kimselere, kendisi hangi koşullar altında olursa olsun, bu milyonların dağıtılması gerekliydi. Yıllar ötesinden azap çeken bir ses onu çağırmıştı. Bu hiç tanımamış olduğu babasının sesiydi. Sabah Bedford Hills'e gidip annesini görecekti.

Holcraft içkisinin neden gelmediğini merak ederek ba-

şını kaldırdı. Hostes 747'nin salonundaki loş Amerikan bardaydı. Masadaki iki adam onu izlemişlerdi. Onlara bir üçüncüsü katılmıştı şimdi. Dördüncü bir erkek de geride bir koltukta oturmuş, sessiz sedasız gazetesini okuyordu. Hostesin yanındaki adamlar iyice sarhoştu. Üçüncü de ahbaplık etmek istediği için onlar gibi sarhoş gözükmeye çalışıyordu. Hostes, Noel'in kendisine baktığını görerek anlamlı anlamlı kaşlarını kaldırdı. Viskiyi bardağa koymuş, fakat sarhoşlardan biri bunu devirmişti. Kadın barın üstünü siliyordu. Adamlardan biri birden bir koltuğa çarparak dengesini kaybetti. Hostes barın arkasından çıkarak düşen yolcuya yardıma koştu. Arkadaşıysa gülerek dengesini bulmak için yandaki koltuğa tutunmuştu. Üçüncü adam bardaki başka bir bardağa uzandı. Dördüncü erkek de tiksintiyle bakıp hoşnutsuzluğunu belirtir gibi gazetesini hışırdattı. Noel, bu ufak karışıklıktan sıkılarak başını çevirdi.

Birkaç dakika sonra hostes masasına yaklaştı. «Özür dilerim, Mr. Holcroft. Erkekler daima haşarıdır. Özellike Atlantik'i aşarken daha da yaramazlaşıyorlar. Siz buzlu viski istemiştiniz, değil mi?»

«Evet, teşekkür ederim.» Noel genç kadının uzattığı kadehi aldı. Birden salonun öbür tarafındaki bir adam boğuk bir sesle acı acı bağırarak yerinden fırladı. Sırtı geriye doğru bükülen adam soluk almaya çalışır gibiydi. Önce midesini, sonra göğsünü tuttu ve birden dergilerin takıldığı tahta bölmeye çarparak yere yığıldı. Gözleri yuvalarından uğramış, boynundaki damarlar mor mor kabarmıştı. Barda hostesle ahbaplık eden iki sarhoşun yanına giden adamdı bu.

Hostes hemen yere yığılan adamın yanına koştu. Ona dikkatle baktıktan sonra salondaki diğer üç yolcuya yerle-

rinde kalmalarını söyledi. Yerdeki adamın başının altına bir yastık yerleştirip doğru barın arkasındaki iç telefona gitti. Birkaç saniye içinde de bir erkek görevli döner merdivenden çıktı. İngiliz Hava Yolları kaptan pilotu da onu izliyordu. Yerde yatan adamın yanı başında hostesle konuştular. Görevli gidip biraz sonra elinde bir listeyle döndü. Uçağın manifestosuydu bu. Kaptan pilot salondaki diğer yolculara, «Lütfen aşağıdaki yerlerinize dönün,» dedi. «Uçakta bir doktor var. Kendisini çağırdık. Çok teşekkür ederim.

Holcroft, merdivenden inerken kaptan pilotun iç telefondan emir verdiğini duydu. «Kennedy limanına hazırlıklı olmalarını bildir. Tıbbi yardım gerekli. Thornton adında erkek yolcu. Kalp krizi sanırım.»

***

Doktor salonun arka kanepesine yatırılmış olan hareketsiz adamın üstüne eğilerek bir elektrik feneri istedi. Sonra Thornton adındaki yolcunun gözkapaklarını kaldırarak dikkatle baktı. Başını çevirip kaptan pilota yanına gelmesini, söyleyeceği bir şey olduğunu işaret etti. «Adam ölmüş. Doku ve kan tahlili yapmadıkça bir şey söylemek zor. Fakat adam kalp krizi geçirmemiş bence. Strikninle zehirlendiğini sanıyorum.»

***

Gümrük müfettişinin bürosu birden pek sessizleşmişti. Müfettişin masasında oturan New York Hava Limanı Polis Örgütünden bir cinayet şubesi dedektifi önündeki yolcu listesine bakıyordu. Çok sıkılmış olan gümrük müfettişi de bir kenarda hareketsiz duruyordu. Duvarın önündeki

iki iskemlede de 747'nin kaptan pilotuyla hostes oturmaktaydı. Dedektif inanmayan gözlerle gümrük müfettişine bakarak, «Yani o iki adamın uçaktan inip kapatılan koridorlardan ve görevlilerce korunan gümrük salonundan geçerek kaybolduklarını mı söylüyorsunuz?» diye çıkıştı.

Müfettiş umutsuzca, başını salladı. «Bunu açıklayamayacağım, efendim. Şimdiye dek hiç böyle bir şey olmadı.»

Dedektif hostese döndü. «Onların sarhoş olduklarından emin misiniz?»

Genç kadın, «Artık pek öyle düşünmüyorum,» diye cevap verdi. «İkisi de çok içti. Bundan eminim. Bu konuda rol yapamazlardı. İçkileri onlara ben götürdüm. İkisi de iyice sarhoş olmuşa benziyordu.»

«Içkileri içmeyip bir yere dökmüş olamazlar mı? Çukur tablalara, koltukların yastıklarına. Yerde ne var?»

Kaptan pilot, «Halı,» dedi.

Dedektif kapının önünde duran bir polise emir verdi. «Telsizle laboratuvarı bul. Halıya, kanepelere, tablalara baksınlar. Hafif bir ıslaklık yeterli sayılır. Bana haber versinler.»

«Peki, efendim,» Polis çıkıp kapıyı kapattı.

Kaptan pilot, «Neden bu kadar önemli sayılıyor bu?» diye atıldı. «O ikisinin aradığınız adamlar oldukları belli. Söylediğiniz gibi kayboldular. Bunu yapabilmek için de esaslı bir planı uygulamış olmalılar.»

«Her şey önemlidir. Anlayabildiğimiz kadarı, o iki adamın Thornton'u tanımadığı. Hostesiniz adamların kendilerini Thornton'a tanıttıklarını söyledi. Durum böyleyse o adamlar neden onu öldürdüler? Hem neden böyle korkunç bir yola başvurdular. Striknin kullanmışlar. Bu çok acı verir.»

Telefon çalınca gümrük müfettişi cevap verdi ve kısaca dinledikten sonra alıcıyı dedektife uzattı. «İç İşleri sizi arıyor.»

«İç İşleri mi? Ben New York Hava Limanı Polisi Komiser Miles. İstediğim bilgiyi bulabildiniz mi?»

«Evet ama bundan hiç hoşlanmayacaksınız...»

Miles, «Bir dakika,» diye konuşanın sözünü kesti. Kapı açılmış, üniformalı polis geri gelmişti. «Ne öğrendin?»

«Salonun sol tarafındaki koltuk yastıklarıyla halı sırılsıklam.»

Dedektif kuru bir sesle, «Öyleyse ikisi de ayıktı,» diye mırıldandı. Sonra telefona döndü. «Devam edin. Hoşlanmayacağım şey nedir?»

«Sözü geçen pasaportlar dört yıldan daha uzun bir süre önce iptal edilmiş. Bunlar Flint, Michigan'dan iki adama aitmiş. Detroit'de ayni şirkette çalışan adamlar ayrıca komşuymuşlar. 1973 Haziranında iki adam da Avrupa'ya bir iş seyahatine gitmiş ve geri dönmemişler.»

«Pasaportları neden iptal edilmiş?»

«İkisi de otel odalarından kaybolmuş. Üç gün sonra da cesetleri nehirden çıkarılmış. Adamları vurmuşlar.»

«Tanrım? Hangi nehir? Nerede?»

«İsar. Münih'deymişler.»

***

591 sayılı seferi yapan uçağın hiddetli yolcuları teker teker karantina odasının kapısından geçirildiler. Hepsinin isim, adres ve telefon numaraları İngiliz Hava Yollarının bir görevlisi tarafından 747'nin yolcu manifestosuyla karşılaştırıldı. Uçak şirketi temsilcisinin yanında duran bir hava limanı polisi de eş bir listeyi işaretlemekteydi. Bu işlem dört saate yakın bir süre devam etti.

Karantina odasından çıkan yolcular bir koridordan geçirilerek büyük bir yük salonuna sokuldular ve orada aranan bavullarını alarak ana terminal kapılarına doğru gittiler. Ancak bir yolcu yük salonundan ayrılmaya yeltenmedi. Kolunda bir yağmurluğu olan ve bavulu bulunmayan adam, doğru üstünde 'GÜMRÜK KONTROL MERKEZİ' yazılı kapıya gitti. Kimliğini göstererek içeriye girdi.

Üniformasından yüksek rütbeli bir gümrük görevlisi olduğu anlaşılan kır saçlı bir adam, pencerenin yanında durmuş sigara içiyordu. İçeriye giren kimseyi görünce, «Seni bekliyordum,» dedi. «Seni karantinaya aldıklarında yapabileceğim bir şey yoktu.»

Yolcu mırıldandı. «Burada olmayacağını düşünerek kimlik kartımı hazırlamıştım.» Sonra kartı ceketinin cebine soktu.

«Ona hâlâ ihtiyacın olabilir. Her yer polislerle dolu. Ne yapmak istiyorsun?»

«O uçağa gitmeliyim.»

«Onların uçakta olduğunu mu sanıyorsun?»

«Evet. Bir yerde olmalılar. Tek izahı bu.»

Iki adam odadan çıkıp yük salonundan geçerek üstünde 'IÇERİ GİRMEK YASAKTIR' yazılı çelik bir kapıya geldiler. Gümrük görevlisi bir anahtarla kapıyı açarak yağmurluklu genç adamla bir tünele girdi. Havaalanına çıkan bir tüneldi bu. Kırk saniye sonra da başka bir çelik kapıya geldiler. Önünde bir gümrük görevlisiyle bir hava limanı polisi bekliyordu. Gümrük memuru kır saçlı adamı tanıdı,

«Merhaba, yüzbaşım. Ne berbat bir gece değil mi?»

Görevli, «Korkarım olay daha yeni başladı,» diye cevap verdi. «Bu işe bizi de karıştırabilirler.» Sonra polise baktı. «Bu adam Federal Büro'dan geliyor.» Başıyla yanındakini işaret etti. «Onu 591 numaralı seferi yapan uçağa

götüreceğim. Bu işin uyuşturucu maddelerle bir ilgisi olabilir.»

Polis şaşaladı. Ona kapıdan kimseyi geçirmemesi için emir verilmişti. Fakat gümrük muhafızı araya girdi, «Haydi, kendine gel. Bu adam Kennedy Hava Limanını yönetiyor.»

Polis omuz silkerek kapıyı açtı.

Dışarıda gökyüzü simsiyahtı ve yağmur yağıyordu. Gümrük görevlisinin yanındaki adam yağmurluğunu giydi. Kolundaki yağmurluk, elinde tuttuğu tabancayı gizlemişti. Silahını kemerine sokarak ceketinin düğmelerini açık bıraktı.

Üstüne projektörler çevrilmiş olan 747 yağmurda pırıl pırıl parlıyordu. Her tarafta polis ve bakım personeli vardı; birbirilerinden siyah ve turuncu yağmurluklarıyla ayırt ediliyorlardı.

Gümrük görevlisi, «Ben içerideki polislere durumu gizlice araştıran bir ajan olduğunu söyleyeceğim,» dedi. Fakat onu pek dinlemeyen yağmurluklu adam başını sallamakla yetindi. Gözleriyle etrafı araştırıyordu. 747'nin çevresinde kazıklara takılı iplerden bir çember oluşturulmuştu. Bu çemberin otuz metre kadar içinde kalıyordu uçak. İplerle uçak arasında da polisler vardı. Yağmurluklu adam da buraya girmişti ve rahat rahat dolaşabilirdi artık. Hemen uçağın arkasına doğru gitti. Nöbet bekleyen polislere hafifçe başını sallıyor, soru sorar gibi bakanlara da kimliğini gösteriyordu. Yağmurda uçağa girip çıkanları dikkatle süzmekteydi. Uçağın yarısını geçtiği sırada bakım personelinden birinin, «Orada ne yapıyorsun ulan?» diye bağırdığını duydu. «Şu vinci sabit tutsana!»

Adam bir akaryakıt tankerinin platformunda duran başka bir işçiye bağırıyordu. Bu işçinin üstünde yağmur-

luğu yoktu ve beyaz tulumu sırılsıklam olmuştu. Tankerin şoför mahallinde de yine yağmurluk giymemiş beyaz tulumlu başka biri vardı.

Adam elini yağmurluğunun gizlediği tabancaya atarak tankere yaklaştı. Yağmurda tankerin camının gerisinde kalan adama baktı. Camdaki yüz duruma inanamazmış gibi şaşkındı. Tulumlu kimse birden geriye kaçmaya çalıştı. Ama yağmurluklu adam ondan hızlıydı. Kapıyı açıp tabancasını çekerek ateş etti. Susturucu sayesinde patlama duyulmadı. Şoför yerindeki adam öne doğru düştü. Alnından kanlar akıyordu.

Aşağıda bir şeyler olduğunu duyan ikinci adam çelik platformda dönerek aşağıya baktı. **«Sen! Salondaydın!** Elinde gazete vardı.»

Yağmurluklu adam, «Kamyona gir,» diye emretti. Platformdaki tulumlu erkek duraklayınca, yağmurluklu adam etrafına bakındı. Civardaki polisler yağmurdan rahatsız olmuş ve projektörlerden gözleri kamaştığı için de etrafı göremez hale gelmişlerdi. Kimse bu korkunç sahnenin farkında değildi. Yağmurluklu adam uzanıp öteki katili beyaz tulumundan yakalayarak aşağıya çekti. Tankerin şoför yerine soktu.

Sakin sakin, «İşi başaramadın,» dedi. «Heinrich Clausen'in oğlu yaşıyor.» İkinci defa ateş etti. Katil koltuğa yıkılıp kaldı.

Yağmurluklu adam tankerin kapısını kapatarak silahını kemerine soktu. Kayıtsız bir tavırla iplerle ayrılmış kısımdan geçerek tünelin ağzına doğru yürüdü. Gümrük görevlisinin 747'den çıkıp acele merdivenden indiğini fark etmişti. Buluşup tünel kapısına doğru gittiler.

Görevli, «Ne oldu?» diye sordu.

«Iyi avlandım. Onlar avlanamadılar. Şimdi sorun Holcroft konusunda ne yapacağımız.»

«Bu bizi ilgilendirmez. Bu Tinamou'nun sorunu. Tinamou'ya haber vermek gerekiyor.»

Yağmurluklu adam kendi kendine gülümsedi. Gülümsemesinin yağmurda fark edilmeyeceğini biliyordu.

***

4

Holcroft, Doğru Yetmiş Üçüncü Sokaktaki apartmanının önünde taksiden indi. Son üç günün yorgunluğuna uçaktaki felaket de eklendiği için bitkin düşmüştü. Kalp krizinden ölen adama acımıştı ama olayı uluslar arası bir sorun gibi gören Hava Limanı Polisine de çok kızmıştı. Dört saate yakın bir süre karantinaya alınmışlardı. Hem bütün birinci mevki yolcularına da altmış gün süreyle gidecekleri yerleri polise bildirmeleri söylenmişti.

Kapıcı onu karşıladı. «Bu kez kısa bir yolculuk yaptınız. Ama bir sürü mektup birikti. Bir de haber var.»

«Haber mi?»

«Evet efendim.» Kapıcı bir kart uzattı. «Bu bey dün gece gelerek sizi sordu. Pek telaşlıydı. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?»

«Pek değil.» Noel kartı alarak ismi okudu: PETER BALDWİN. Bunun kendisince bir anlamı yoktu. WELLİNGTON GÜVENLİK SİSTEMİ ŞİRKETİ, STRAND, LONDRA. Altta da bir telefon numarası vardı. Holcroft bu İngiliz şir-

ketinin adını hiç duymamıştı. Kartı çevirince arkasına 'St. Regis Oteli, Oda 411' diye yazılmış olduğunu gördü.

«O adam geri dönmüş olabileceğinizi ve benim bunu fark etmemiş olabileceğimi söyleyerek dairenize telefon etmemi istedi. Kendisine bunun saçma olduğunu söyledim. Hem o size telefon etmeye de çalışmış fakat telefonunuzun bozuk olduğunu iddia etti.»

Holcroft asansöre girerek ismi tekrar okudu. Peter Baldwin. Kimdi bu adam? Hem telefonu ne zaman bozulmuştu?

Dairenin kapısını açarak duvardaki elektrik düğmesine uzandı. İki masa lambası aynı anda yanınca, Noel bavulunu yere bırakarak inanmaz gözlerle odaya baktı.

Hiçbir şey üç gün önceki yerinde değildi! Her eşya, koltuk, masa, vazo, tabla kaldırılıp başka bir yere konulmuştu. Duvarlardaki resimlerin bile yerleri değiştirilmişti. Genç adam açık kapının önünde durarak etrafına bakındı. Gözlerinin önünde odanın eski hali belirmişti. «Ne oldu?» Sesi kendi kulaklarına bile yabancı geldi.

Koşarak kanepeye yaklaştı. Telefon daima onun yanında dururdu. Fakat telefon yeri değişen kanepenin yanında yoktu. Telefon neredeydi? Karmakarışık odada biraz dolaştıktan sonra, telefonun bir pencerenin önünde, mutfak masasının üstünde durduğunu fark etti. Telleri duvardan duvara olan halının altından çıkarılmış ve telefon pencerenin önüne taşınmıştı. Kim yere takılı koca halıyı kaldırıp telefon tellerini üste çıkarma zahmetine katlanırdı?

Koşup masadaki telefona uzandı. Aşağıdaki santralı bağlayan düğmeye bastı. Kısa süre sonra kapıcı Jack cevap verdi. «Burası giriş...»

«Jack. Ben Mr. Holcroft. Ben yokken daireme kim geldi?»

«Kim mi geldi?... Soyuldunuz mu Mr. Holcroft?»

«Henüz bilmiyorum. Her şeyin yeri değişmiş. Buraya kim geldi?»

«Ben kimseyi görmedim. Arkadaşlar da bir şey söylemediler. Sabah dörtte Ed gelip yerime geçti. O da öğleyin gidiyor ve yerine Louis geçiyor.»

«Onları arayabilir misin?»

«En iyisi polisi arayayım!»

Bu söz Noel'i rahatsız etti. «Neredeydiniz? Kimleri gördünüz?» gibi polis soruları demekti bu. Oysa Noel kimseye cevap vermek istemiyordu. «Yok, polis çağırma. Şimdilik istemez. Hele bir şey kaybolmuş mu bir bakayım. Belki de biri aklı sıra şaka yaptı. Seni tekrar ararım.»

«Ben arkadaşlara telefon edeyim.»

Holcroft alıcıyı bırakarak geniş pencere içine oturdu. Odaya göz attı. Bir tek eşya bile eski yerinde bırakılmamıştı. Sol elinde de hâlâ bir şey tutuyordu. Bir kart... PETER BALDWİN.

«... Kendisi pek telaşlıydı. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?... Dairenize telefon etmemi istedi... Telefonunuz bozukmuş...»

ST. Regis Oteli. Oda **411.**

Noel telefona açarak numarayı çevirdi. Otelin lokantasında sık sık yemek yediği için numarayı ezbere biliyordu.

«Evet? Ben Baldwin.» Ses İngilizdi ve adam kısa konuşan bir tipti.

«Ben Noel Holcroft, Mr Baldwin. Beni aramışsınız.»

«Tanrıya şükürler olsun! Neredesiniz?»

«Evdeyim. Dairemde. Şimdi döndüm.»

«Döndünüz mü? Nereden?»

«Bunun sizi ilgilendirmeyeceğini söylemeliyim.»

«Tanrı aşkına, sizi görebilmek için üç, bin milden fazla yol aşarak geldim! Çok önemli. Şimdi söyleyin **neredeydiniz?»** İngilizin kesik kesik soluduğu duyuluyordu. Belki de korkuyordu adam.

«Bu kadar uzak yerden beni görmeye geldiğiniz için gurur duyuyorum ama yine de bu, bana özel sorular sorma hakkını size vermez.»

Baldwin, «Her türlü hakkım var,» diye onun sözünü kesti. «Yirmi yıl A.E.'da çalıştım. Konuşmamız gereken pek çok şey var. Siz ne yaptığınızın farkında değilsiniz. Bunu benden başka bilen yok.»

«Ne... Ne?»

«Şu şekilde açıklayayım. Cenevre işini iptal edin. Sizinle konuşana kadar bu işe el sürmeyin!»

«Cenevre mi?» Noel birden midesinin bulandığını hissetti. Bu İngiliz Cenevre'yi nereden bilebilirdi. Nasıl bilebilirdi?

Pencerenin dışında bir ışık belirdi. Aşağıda çok geniş bir avlu ve onun ötesinde de bir apartman vardı. Biri katının karşısına düşen bir odada sigara yakıyordu. Holcroft endişelenmekle birlikte gözleri bu aleve gitmişti.

Baldwin, «Kapıda biri var,» dedi. «Telefondan ayrılmayın. Gelen kimse savıp hemen dönerim.»

Holcroft, BaldWin'in alıcıyı bıraktığını duydu. Bunu açılan bir kapı ve anlaşılmaz sesler izledi. Karşıda, bir pencerenin ardında yine bir kibrit yakıldı ve saydam bir perdenin arkasındaki bir kadının uzun sarı saçları aydınlandı.

Holcraft telefondan hiç ses gelmediğini fark etti. Artık kimse konuşmuyordu. Saniyeler geçiyor ama İngiliz dönmüyordu.

«Baldwin? Baldwin neredesin? **Baldwin!»**

Karşıdaki pencerenin gerisinde üçüncü defa kibrit çakıldı. Noel buna bakakaldı. Çünkü üçüncü kibrit gereksiz gibi gelmişti ona. Sarışın kadının ağzındaki sigaranın ateşini görüyordu. Sonra ince perdenin gerisindeki diğer elin tuttuğu şeyi gördü. Kadın bir alıcıyı kulağına götürmüş dinliyor ve pencereden bakıyordu. Noel onun kendisine baktığından emindi.

«Baldwin neredesin?»

Bir çatırtı oldu ve telefon kapandı.

Penceredeki kadın da elindeki alıcıyı ağır ağır indirdi. Bir an durduktan sonra pencereden uzaklaştı.

Holcroft pencereye, sonra elindeki telefona baktı. Tekrar St. Regis Otelini aradı.

«Özür dilerim efendim. 411 numaranın telefonunda arıza var sanırım. Yukarıya hemen birini yollıyacağım. Numaranızı alabilir miyim?» Bunu Mr. Baldwin'e veririm.»

«Telefonunuz bozuktu.....»

Noel'in anlayamadığı bir şey oluyordu. Sadece isim ya da numarası St. Regis santral memuruna vermeyeceğini biliyordu. Telefonu kapatarak avlunun karşısındaki apartmana baktı. Artık o odada ışık yoktu. Pencere karanlıktı. Yalnızca beyaz perdeyi seçebiliyordu.

Pencereden uzaklaşarak amaçsızca odada dolaşmaya başladı. Kendisine yabancı gelen yerlere konulmuş aşina eşyalarına bakıyordu. Telefon çaldı. Aşağıdan Jack arıyordu. «Mr. Holcroft, Ed ve Louie'yle konuştum. İkisi de dairenize kimsenin çıkmadığını söyledi. Dürüst insanlardır. Hiçbirimiz bu tür işlere kalkışmayız.»

«Teşekkür ederim, Jack. Sana inanıyorum.»

«Polis çağırmamı ister misiniz?»

Noel sakin konuşmaya çalıştı. «Hayır. Bana kalırsa bü-

romdan biri şaka yaptı. İki arkadaşta anahtarım var. Buradan ayrılacağım gece parti vermiştim. Bir, iki kişi evde kaldıydı.» Aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

Birden yatak odasına bakmamış olduğunu anımsadı. Gidip duvardaki elektrik düğmesine uzandı. Bir karışıklık beklemekle birlikte yine de sersemledi. Yine her şeyin yeri değişti. Sonra tavanı görerek dehşetle içini çekti. Paralel telefonunun alıcısını siyah flasterle kordonundan tavana asmışlardı. Alet ağır ağır sallanıyordu.

Midesindeki ağrı göğsüne yayıldı. Gözlerini havada ağır ağır sallanan alıcıdan alamıyor, daha ileriye bakmaktan korkuyordu. Fakat bakması, anlaması gerektiğini biliyordu.

İleriye bakınca bir soluk aldı. Alıcı tam banyo kapısının hizasındaydı. Kapı açıktı ve lavabonun üstündeki pencerenin perdesi rüzgârda kabarıyordu. Telefonun böyle sallanmasına içeriye giren soğuk rüzgâr neden olmaktaydı.

Pencereyi kapatmak için hemen banyoya girdi. Tam perdeleri çekerken dışarıda bir ışık parladı. Avlunun öbür tarafındaki apartmanın başka bir penceresinin önünde duran biri bir kibrit yakmıştı. Noel dışarıya baktı. Yine o kadın duruyordu! Sarı saçlı kadın yine saydam bir perdenin gerisindeydi. Noel büyülenmiş gibi ona bakakaldı.

Kadın daha önce yaptığı gibi dönerek uzaklaştı. Pencereyi aydınlatan hafif ışık da kayboldu.

Ne oluyordu? Bunun anlamı neydi? Kendisini korkutmak için bazı şeyler planlanmıştı. Fakat bunu kim ve hangi amaçla yapıyordu? Hem kendisine Cenevre işini iptal etmesini söyleyen Peter Baldwin'e ne olmuştu? Baldwin de bu korkutma planının bir bölümü müydü, yoksa bunun bir kurbanı mı olmuştu?

Noel, «Kurban,» dedi. Kurban. Bu çok tuhaf bir söz.

Neden ortada kurbanlar olsun. Hem Baldwin AE 6'da yirmi yıl çalıştığını söylemekle neyi kasdetti?»

AE 6..... Bu İngiliz Gizli Servisinin bir koluydu. «Tanrım!» dedi. «İngilizler Cenevre belgesini biliyorlar mı? İngiliz Gizli Servisi, otuz yıl önceki büyük çaptaki hırsızlığı biliyor mu? Öyle gözüküyor... Ama Baldwin'in ima ettiği bu değildi.»

«Siz ne yaptığınızın farkında değilsiniz... Bunu benden başka bilen yok...» Sonra sessizlik olmuş ve telefon kapanmıştı.

Yatak odası kapısından çıkacağı sırada birden durup döndü. O ana dek fark etmediği bir şey ilişmişti gözüne. Küçük yazı masasının orta çekmesi açıktı. Yaklaşıp bakınca içinde bir kâğıt olduğunu gördü. Gözlerini kâğıda dikerek öylece kaldı.

Olamazdı. Çılgınlıktı **bu. O tek kâğıt** kahverengimsi sarıydı. Zamanla **rengi böyle sararmıştı. Otuz** yıl Cenevre'de bir kasada kalan **kâğıdın bir eşiydi.** Heinrick Clausen adlı bir cesur kurban **saygı duyan bağnazların** yağdığı tehdit dolu mektubun bir **benzeriydi.** Yazı aynıydı ve solan mürekkebe rağmen yine **de okunabiliyordu.**

Hem okunabilen **şeyler de akla durgunluk** verecek gibiydi. Çünkü bunlar otuz yıldan daha uzun süre önce yazılmıştı.

Noel Clausen - Holcroft
Hiçbir şey eskisi gibi değil. Hiçbir şey de artık eskisi gibi olmaz...

Noel daha fazla okumadan kâğıdı ucundan tutacak oldu. Kağıt parmakları arasında ufalandı.

Genç adam, «Oh Tanrım!» dedi. «Otuz yıl önce yazılmış!»

Bu gerçek de yazının devamının dehşet uyandırmasına neden oldu.

Geçmiş bir hazırlıktı, gelecek bir adamın anısına ve hayaline dayanmaktadır. Onunkisi çılgın bir dünyada cesaretli ve parlak bir plandı. Hiçbir şey bu hayalin gerçek olmasını önlememelidir.

Biz Wolfsschanze'den kurtulabilenleriz. İçimizden yaşayacak olanlar, hayatlarını ve vücutlarını bu adamın hayalini korumaya adayacaktır. Bu hayal gerçek olacaktır, çünkü geriye sadece bu kaldı. Merhametimizi açıklayacak olan bu iş, dünyaya bizim sanıldığımız gibi olmadığımızı ve ihanete uğradığımızı gösterecektir.

Biz, Wolfsschanze'nin erkekleri tıpkı Heinrich Clausen gibi içimizden kimlerin iyi olduğunu biliyoruz.

Artık babanın başladığı işi tamamlamak sana düşüyor Noel Clausen - Holcroft. Bunu yapacak sensin. Baban öyle istedi.

Pek çok kimse seni durdurmaya çalışacaktır. Bu hayali yok etmek için ellerinden geleni yapacaklardır. Fakat Wolwsschanze'nin erkekleri yaşamaktadır. Bu işe karışanların hepsinin durdurulacağı konusuna sana söz veriyoruz.

Yoluna çıkacaklar, seni vazgeçirmeye çalışacaklar ya da yalanlarla kandırmaya kalkacaklar temizlenecektir.

Duraklayacak ya da başarısızlığa uğrayacak olursan tıpkı onlar gibi sen ve yakınların öldürülecekler.

Sana böyle yemin ediyoruz.

Noel mektubu kaparak çekmeden çıkarınca kâğıt avucunda paralanıverdi. Küçük parçalar yere düştü.

Genç adam, «Tanrının belası manyaklar!» diyerek çekmeyi kapattı. Sonra pencerenin yanındaki telefona koştu. «Manyaklar!» Saatine bir göz attı. Sabahın biriydi. Zürih'de saat kaçtı. Altı mı? Yedi mi? İsviçre bankaları sabah sekizde açılırdı. Genevre'nin Büyük Bankasının da Zürih'de bir şubesi vardı. Manfredi orada olacaktı. Telefonu açtı.

Sonra gözleri yine pencereye ilişti. Birkaç dakika önce Baldwin'in telefona dönmesini bekleyerek bu pencerenin önünde durmuştu. Karşı apartmanın bir dairesinde üç defa kibrit çakılmış, pencerede sarı saçlı bir kadın görmüştü!

Holcroft telefonu kapattı, elini cebine sokarak anahtarlarını yokladıktan sonra kapıdan fırlayıp telaşla aşağıya indi. Kendisine hayretle bakan kapıcıya, «Yandaki apartmanın kapıcısını tanıyor musun?» diye sordu.

«Hangisi?»

«İşte şu!» Holcroft eliyle sağı işaret etti.

«Üç yüz seksen numara. Tabii tanıyorum.»

«Benimle gel!»

«Mr. Holcroft, yerimden ayrılamam.»

«Sadece bir dakika kalacağız. Bu işte sana yirmi dolar var.»

«Sadece bir dakika...»

Üç yüz seksenin kapıcısı, Jack'ın yanındaki adama doğru cevap vermesi gerektiğini hemen anladı. «O dairede şimdi kimse yok efendim, Ama sanırım orası tutuldu. Yeni kiracılar yakında taşınacaklar...»

Noel kendisini kontrol etmeye çalışarak, «Orada biri var!» dedi. «Sarı saçlı bir kadın. Onun kim olduğunu öğrenmeliyim.»

«Şarışın bir kadın mı? Orta boylu, güzelce, çok sigara içen bir kadın mı?»

«Evet, işte o! Kim o kadın?»

«Siz dairenizde uzun zamandan beri mi oturuyorsunuz?»

«Bunun sorduğum şeyle ne ilgisi var?»

«Bana kalırsa siz içmişsiniz...»

«Sen ne diyorsun? O kadın kim?»

«Artık o kadın yok, efendim. Sözünü ettiğiniz sarışın kadın Mrs. Palatyne'dı. O bir ay önce öldü.»

***

Noel, yan pencerenin önüne oturdu. Gözlerini avluya dikerek düşünmeye başladı. Biri onu çıldırtmaya çalışıyordu. Fakat neden? Bunun bir anlamı yoktu. Otuz yıl öncesinin bağnazları, manyakları birden bu uzun süreyi aşıp gelmişlerdi. Onlar otuz yıl sonra daha genç ve bilinmeyen birlikleri yönetiyorlardı. Ama neden?

St. Regis'e telefon etmiş fakat 411 numara hep meşgul çıkmıştı. Gözleriyle gördüğü bir kadın da yaşamıyordu. Ama o kadın vardı. Bu işe o da dahildi. Noel bunu biliyordu.

Kalkıp yeni bir yere konulmuş Amerikan bara yaklaştı. Bir kadehe içki koydu. Saat ikiye on vardı. On dakika sonra telefonu çalacaktı. Ülkeler arası santral arayacaktı. Saat ikide Zürih'deki bankaya erişebilirdi. Pencere önündeki yerine dönerken radyonun önünden geçti. Eski yerinde olmadığı için fark etmişti radyoyu. Dalgın dalgın düğmeye bastı. Müziği severdi, onu yatıştırırdı. Fakat duyduğu müzik değil bir spikerin sesi oldu. Sürekli haber veren bir istasyondu bu. Radyoda sevdiği istasyonu bile değiştirmiş-

lerdi. **'Hiçbir şey artık eskisi gibi olamaz.'**

Spikerin bir sözü dikkatini çektiği için telaşla döndü ve içkinin birazı üstüne döküldü.

«.....Polis **otelin kapılarını tutmuştur.** Öldürülen adamın adı Peter Baldwin... Kendisi İngilizdi. Onun dün otele geldiği anlaşılmıştır. Otel kaydında bir şirket adı belirtilmediği için öldürülen İngilizin buraya tatile geldiği sanılmaktadır. Polis Mr. Baldwin'in korkunç bir cinayete kurban gittiğini açıklamıştır. Boynuna dolanan kalın bir telle boğularak öldürülmüş.....»

Holcroft yerinden fırlayıp radyoyu kapattı. Kesik kesik soluyor, duyduklarını gerçekten işittiğini kendi kendine itiraf etmek bile istemiyordu. Aklının köşesinden bile geçmeyen bir şeydi bu. Asla olamazdı.

Fakat olmuştu işte. Gerçekti. Olmuştu. Ölümdü bu. Otuz yıl geride kalan manyaklar, bir melodram oyuncuları, birer karikatür değillerdi. Onlar hain katillerdi ve son derece de ciddiydiler.

Peter Baldwin, ona Cenevre işini iptal etmesini söylemişti. Baldwin bu hayale engel olmaya kalkmış, bu yemini bozmak istemişti. Bu yüzden de boynuna kalın bir tel dolayarak onu acımasızca öldürmüşlerdi.

Noel güçlükle yürüyerek yerine oturdu. Birkaç yudum viski içti. Fakat içkinin bir yararı olmadı. Kalbi daha da hızlı atmaya başladı.

Bir kibrit çakıldı! Yan avlunun ötesinde kalan bir pencerede! İşte kadın oradaydı. Hafif bir ışığın aydınlattığı odada saydam perdenin arkasında duruyordu sarı saçlı kadın. Hem karşıya, Noel'e bakıyordu. Genç adam ipnotize olmuş gibi yerinden kalkarak cama sokuldu. Kadın ağır ağır başını sallıyor, ona bir şey anlatmak istiyordu. Holcroft'a gördüğünün doğru olduğunu söylüyordu!

Ölmüş bir kadın bir pencerenin arkasında duruyor ve ona korkunç bir haber veriyordu. Noel Holcroft, Tanrım, çıldırıyorum, diye düşündü.

Telefon çaldı. Zil sesini duyan genç adam dehşete kapıldı. Soluğunu tutarak atılıp alıcıyı kaptı. Bir daha çalmasına izin veremezdi. Bu sessizlikte sert zil sesi çok korku vericiydi.

«Mr. Holcroft, burası uluslar arası santral. Zürih'i istemiştiniz.»

Noel kulaklarına inanamayarak İsviçre'den gelen İngilizcesi aksanlı, kasvetli sesi dinledi. Konuşan Genevre'nin Büyük Bankasının Zürih şubesinden bir yöneticiydi. «Yasımız büyük, Mr. Holcroft. Herr Manfredi'nin sağlığının iyi olmadıığnı biliyorduk. Fakat hastalığının böyle ilerlediğinden haberimi zyoktu.»

«Neden söz ediyorsunuz? Ne oldu?»

«Öldürücü bir hastalık kişileri farklı etkiler. Meslekdaşımız canlı, enerjik bir erkekti. Böyle insanlar her zamanki gibi hareket edemez duruma gelince genellikle umutsuzluğa kapılırlar. Bu da sinir bozukluğuna yol açar.»

«Ne oldu?»

«İntihar Mr. Holcroft. Herr Manfredi bu duruma dayanamadı. Gerçeği saklamanın anlamı yok. Ernst, kendisini otelinin penceresinden aşağıya attı.»

«Oh Tanrım...»

Zürih'deki ses devam etti. «Bununla birlikte Herr Manfredi'nin ilgilendiği bütün özel hesaplar yetenekli ellere verilecektir ve...»

Noel telefonu kapatarak adamın sözlerini kesti. Ernst Manfredi kendisini Zürih'de bir otelin penceresinden atmamıştı. Onu pencereden atmışlardı. Manfredi, Wolfsschanze'nin adamları tarafından öldürülmüştü. Fakat neden? Hol-

croft birden bankerin Wolfsscfanze'nin adamlarının tehditlerine aldırmadığını anımsadı. Bu korkunç tehditlerin azap çeken, yaşlı, hasta kimselerin anlamsız sözleri olduğunu söylemişti. Manfredi'nin hatası buydu işte. Herhalde Büyük Bankanın öteki yöneticilerine balmumlu mektuptan söz etmişti. Belki onların önünde Wolsschanze'nin adamlarıyla alay etmişti.

Elinin altındaki telefon çaldı birden. Noel hiç tanımadığı, korkunç bir şeymiş gibi baktı telefona. Titreyerek alıcıyı kaldırdı.

«Mr. Holcroft, ben Jack. Dairenizde ne olduğunu anladığımı sanıyorum. Birkaç dakika önce aklıma geldi. İki gece önce o iki adam buraya geldi. Sizin kattaki Mr. Silverstein'in kapı kilidini değiştireceklerdi. Louie bunu haber vermişti. Onun için adamların yukarı çıkmalarına bir şey demedim. Sonra düşünmeye başladım. Neden gece gelmişlerdi? Bu yüzden biraz önce Louie'nin evine telefon ettim. Louie, çilingirlerin bir gün önce gündüz geldiklerini söyledi. Bu durumda gece gelenler kimlerdi?»

«Onları tanıyabilir misin?»

«Evet! Özellikle birini. Onu kalabalıkta bile görsem tanırım. Adamın...»

Birden sert bir ses duyuldu. Bir silah patlamıştı.

Noel telaşla telefonu kapatıp kapıya koştu. Asansörü beklemeden merdivenden indi. Kafası bomboştu. Düşünmekten korkuyor, sadece basamaklara takılıp düşmemek için dua ediyordu. Koşarak antreden geçti. Sonra dehşetle bakakaldı. En kötü şey olmuştu. Kapıcı Jack, iskemlesinde geriye doğru bükülmüş, boğazından kanlar akıyordu. Boynundan vurmuşlardı. İşe karışmıştı Jack. Wolfsschanze'nin bir adamını tarif etmeye kalktığı için öldürülmüştü.

Baldwin, Manfredi, suçsuz bir adam... ölmüşlerdi.

'.....Yoluna çıkacaklar, seni vazgeçirmeye çalışacaklar ya da yalanlarla kandırmaya kalkışacaklar temizlenecektir..... Duraklayacak ya da başarısızlığa uğrayacak olursan tıpkı onlar gibi sen ve yakınlarını öldürüleceklerdir.'

Manfredi ona seçme hakkı olmadığını söylemişti. Gerçekten de yoktu bu.

Ölüm artık onun etrafını kuşatmıştı.

**
*

5

Althene Holcroft çalışma odasındaki yazı masasının başında oturmuş, elindeki mektuba bakıyordu. Kadının çıkık elmacık kemikli, zarif hatlı, biçimli yüzü vücudu gibi gerilmişti. İnce, soylu dudakları sımsıkı kapalıydı. Kendini zorlayarak sakin sakin soluk almaya çalışıyordu. Karşıda çimenliğe ve Bedford Hills'deki evin gerisindeki bahçelere bakan bir pencerenin önünde duruyordu Holcroft. Genç adam bir yandan annesini süzüyor, bir yandan da bir gece önce olanlar yüzünden duyduğu korkuyu gizlemeye gayret ediyordu. Duyduğu dehşeti annesi sezmemeliydi. Bu arada annesinin kafasından geçenleri de merak etmekteydi. Bir zamanlar sevdiği, sonra nefret ettiği erkeğin el yazısını görünce kimbilir hangi anıları canlanmıştı acaba? Annesi sadece istediklerini açıklayan bir kadındı. Onun için de ancak konuşmak isterse bu düşünceler ortaya çıkacaktı.

Holcroft gidip masanın önündeki deri koltuğa çökerek bir sigara yaktı. Rahatsız rahatsız kımıldanarak, «Birkaç

defa okudun,» diye mırıldandı. «Ne düşünüyorsun şimdi?»

Althene mektubu masaya bıraktı. «Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bunu o yazmış. El yazısını, fikirlerini ifade tarzını tanıdım. UPişmanlığında bile küstahlık var.»

«Öyleyse onun pişman olduğunu kabul ediyorsun demek?»

«Öyle gözüküyor. Fakat çok daha fazlasını bilmek istiyorum. Bu olağanüstü malî işle ilgili birkaç sorum var.»

«Sorular, yeni sorular yaratır anne. Cenevre'deki adamlar bunu istemiyorlar.»

«Onların ne istedikleri önemli mi? Konuşmaktan kaçınıyorsun ama onların en az altı ay kurulu düzen hayatından ve daha pek çok şeyden vazgeçmeni arzu ettiklerini anlıyorum.»

Noel rahatsız oldu yine. Annesine Büyük Bankanın belgesini göstermemeye kararlıydı. Ancak çok ısrar ederse buna razı olacak, aksi halde ses çıkarmayacaktı. Annesi bu durumla ilgili ne kadar az şey bilirse o kadar iyi olacaktı. Annesinin Wolfsschanze'nin adamlarından uzak kalmasını sağlamalıydı. Althene'nin işe karışmaya kalkacağından kuşkusu yoktu. «Önemli olan şeyleri gizlemedim.»

«Bunu söylemedim. Cenevre'de adını vermediğin birinden söz ediyorsun. Durumları yarı açıklıyor ve isimlerini belirtmediğini iki ailenin büyük çocuklarından dem vuruyorsun.»

Holcroft, öne doğru eğildi. «Hiç kimse bu banka hesabının seninle uzaktan bile bir ilişkisi olmasını istemiyor. Mektubu okudun. Binlerce ve binlerce insanla yüzlerce milyon dolar söz konusu. Kimin seni sorumlu bulacağını kestirmeye de imkân yok. Babama gerçeği söyleyen tek kişiydin sen. Bunu kabule yanaşmadığı için de onu bıraktın. Sonunda senin sözlerinin doğru olduğunu anlayarak bu işe

kalkıştı. Bu iş yüzünden hâlâ seni öldürebilecek, sağ kalmış adamlar olabilir. Seni tehlikeye sokmak istemem.»

Althene yerinden kalkarak pencereye yaklaşırken, «Anlıyorum,» diye mırıldandı. «Fakat bana sorarsan Cenevre'deki adamı endişelendirmekte olan başka bir şey daha vardı. Bunu açıklamamı ister misin?»

Noel'in kasları gerildi. Her zaman olduğu gibi kendisi ağzını açamadan annesinin gerçekleri dile getirmesine sinirlenmişti. «Bu açıkca belli sanırım. Mektuptan belli. Eğer bu paranın kaynakları açıklanırsa hukuki sorunlar çıkar. Uluslararası mahkemelerde türlü davalar başlar.»

«Evet.» Annesi başını çevirdi. «Bundan hiç kuşkum yok. Bu koşullar altında bana bir şey söylemene izin verilmesine şaştım. İnsan kendisine büyük acı veren birine darbe indirme fırsatını bulunca, bundan yararlanma isteğini hiç kaybetmiyor sanırım. Bu acı, yaşamını daha iyi hale getirse de yine bunu istiyorsun. Tanrı biliyor ya yaşamım... senin yaşamın değişti. Bu cehennem azabından kurtularak bulamayacağımı sandığım bir mutluluğa eriştim.»

Noel, «Richard mı?» diye sordu.

Althene döndü. «Evet. Bizi korumak için sandığından çok daha fazla tehlikeyi göze aldı. Ben dünyanın en büyük budalasıydım. O, bu budalayla, budalanın çocuğunu kabul etti. Bize sevgiden fazlasını, tekrar hayatlarımızı verdi. Buna karşılık da yalnızca sevgi istedi.»

«Sen de bu sevgiyi ona verdin.»

«Ölene kadar da vereceğim. Bir zamanlar Clausen sandığım o iyi erkek aslında Richard Holcroft'dur. Ne kadar korkunç bir hata yapmıştım... Heinrich'in bunca yıl önce ölmüş olması da önemli değil. O nefretten kurtulamıyorum. Karşılık vermek istiyorum.»

Noel sakin konuşmaya gayret ediyordu. Annesini Wolfsschanze'den kalan adamlardan uzakta tutmalıydı. «Sen bu mektubu yazan adama değil, o eski günlerden hatırladığın Heinrich Calusen'den öç almak istiyorsun. Bence o gerçeği anlamıştı. Bu mektubu yazan adam yalan söylemiyordu. Korkunç bir azap içindeydi.»

«Azap çekmeyi hakketmişti. Çünkü pek çok kimseye acı verdi. Tanıdığım en acımasız insandı. Belki ömrünün sonunda değişti. Olabilir. Onun bu sözleri söylediğini duyar gibi oluyorum. Ama konuşan genç bir erkek. Yanında da çok genç, çılgın bir kız vardı.» Althene bir an durduktan sonra sordu. «Neden bu mektubu bana gösterdin?»

«Çünkü bu işi yapmaya kararlıyım. Cenevre'deki adam sana anlatabileceğimi söyledi. 'O inanılmaz bir kadındır,' dedi.»

Althene irkildi. «Böyle mi söyledi? 'İnanılmaz' mı dedi?»

«Evet.»

Kadın, «Erns Manfredi,» diye fısıldadı. «Demek o hâlâ sağ?»

Noel bu soruya karşılık vermedi. «Onu tanıyorsun... Manfredi olduğunu nasıl anladın?»

«Berlin,'de bir yaz günü öğleden sonra... Manfredi oradaydı. Bizim kaçmamıza yardım etti. Seninle beni uçağa bindirdi. Bana para verdi. Tanrım... O zaman bana 'İnanılmaz bir kadın' olduğumu söylemişti. Beni arayacaklarını, bulacaklarını anlattı. Ama elinden geleni yapacağını da ilave etti. O silik, küçük İsviçreli banker o öğreden sonra bir devdi. Tanrım, bunca yıl sonra...»

Noel hayretle annesine bakıyordu. «Peki neden bana bir şey demedi?»

Althene oğluna döndüyse de gözlerini uzakta bir noktaya dikmişti. Geride, oğlunun seçemediği şeyleri görüyordu. «Bunu kendiliğimden anlamamı istedi sanırım. Eski borçları nedensiz yere anımsatacak biri değildi.» İçini çekti. «Sorulardan vazgeçeceğime söz vermiyorum. Hiçbir şeye söz vermiyorum. Bir şeye kalkışacak olursam sana vakit bırakacak ve ondan sonra harekete geçeceğim. Ama şimdilik işine karışmayacağım.»

«Sözünden caymana ne yol açabilir?»

«Birincisi senin ortadan kaybolman.»

«Seninle daima ilişki kuracağım.»

***

Althene Holcroft odadan çıkan oğlunun arkasından baktı. Bir an önce gergin olan yüz hatları gevşemiş, ince dudaklarında bir gülümseme belirmişti. Gözlerinden güçlülüğü ve memnunluğu okunuyordu. Telefona uzanıp sıfırı çevirdikten sonra, «Cenevre, İsviçre'yle konuşmak istiyorum,» dedi.

***

Holcraft bürosunu kapatınca sorular sorulabileceğini bildiği için uygun bir bahane düşünmüştü. Kuşkuları çekmeyecek şekilde ortadan kaybolacaktı. Bunun için de eskiden işbirliği yaptığı Sam Buonoventura'yı aradı. Elli bir yaşındaki, Yüksek Mühendis Sam, güneşi sevdiği için sıcak ülkelerde çalışıyordu ve ünü de etrafa iyice yayılmıştı. Noel arkadaşını Antiller'de Curaçao'da bulabildi. Sam telefonda onun sesini duyunca, «Merhaba, Noel!» diye bağırdı. «Burada herkes para harcamak istiyor. Onun için iş-

ler tıkırında. Yoksa sen de iş mi arıyorsun?»

«Hayır, Sam, bana bir yardımda bulunmanı istiyorum.»

«Söyle.»

«Özel bir iş için birkaç ay ülkeden uzaklaşmam gerekiyor. Neden New York'da olmadığımı gösterecek iyi bir bahane bulmalıyım. Ne dersin? Aklına bir şey geliyor mu?»

«Tabii. Afrika, Güney Amerika veya Antil Adalarından birini seçebilirsin. Benim yanımda, çalıştığını söyleyebilirim. Buradaki oteli bitirince iki yat kulübü yapacağım. Sana iş durumunu anlatayım. Sen de bana, dostlarından biri arayacak olursa nerede bulunacağını söyle.»

***

Holcroft, yanında çalışanları başka işlere yerleştirdikten sonra telefona cevap veren şirkete belirli talimat verdi. Holcroft Şirketinin o ara yurt dışında büyük iş aldığı ve teklif kabul edemeyeceği söylenecekti. Mutlaka bilgi isteyenlere de Samuel Buanoventura Şirketinin Antiller'de Curaçao'daki posta kutusunun numarası verilecekti. Noel arkadaşına haftada bir telefon edeceğine söz vermişti. Telefona cevap verme servisini de haftada bir arayacaktı.

Sonunda Brazilya Konsolosluğuna başvurdu. Böylece arama başlıyordu.

***

6

Yaşlıca ataşe koltuğuna yaslanarak, «Adını vermek istemediğiniz bir aileyi arıyorsunuz, Mr. Holcroft,» dedi. «Bu

ailenin kırklarda Brazilya'ya göç ettiğini belirtiyorsunuz. Bu ailenin birkaç yıl önce ortadan kaybolduğunu da ileri sürüyorsunuz. Öyle değil mi?» Adam şaşırmış gibiydi.

Holcroft rahatsız olmuştu. «Anlatacak fazla bir şey yok. Brazilya'ya gideceğim. Bir arkadaşıma uzun süre önce tanıdığı aileyi arayacağıma söz verdim.» Holcroft, bir gerçek üstüne kurulan bir yalanın fena olmadığını düşünüyordu. «Arkadaşım, onları binlerce mil uzaktan aramaya kalkmış. Ama ülkeye gidip aramak başka bir şey tabii.»

Atoşe, «Öyle,» diye karşılık verdi. «Fakat arkadaşınız Rio de Janero'da bir avukat firmasına yazarak gizli bir araştırma yapılmasını isteseydi, bu sorun kolaylıkla hallolurdu. Sizi sıkmak istemem. Aslında yardım etmeye çalışıyorum. Böyle konuşmamın bir nedeni var. Kırklarda ülkeme gelen kimseleri ilk arayan siz değilsiniz ve son arayan da olmayacaksınız. Bu sözleri fazla açmaya gerek yok sanırım. O dönem de Brazilya'ya gelenlerin çoğu Almandı ve ülkeme büyük paralar soktular. Size sadece dikkatli olmanızı öneriyorum. Sözünü ettiğiniz türden kimseler ortada neden yokken kaybolmazlar.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Onlar kaybolmak zorunda kalırlar. Nuremberg Mahkemesi ve Nazi avına çıkmış İsraillileri unutmayın. Ayrıca sözünü ettiğim Almanlar işgal edilmiş yerlerin servetlerini, kendi hükümetlerinin büyük paralarını da çalmışlardır.»

Ncel'in mide kasları gerildi. Bu sözlerin onun işiyle bir ilgisi vardı. Von Tiebolt'lar da bu çok büyük çaptaki hırsızlığa karışmışlardı. Ama onlar bu yüzden ortadan kaybolmuş olamazlardı.

«Lütfen beni iyi dinleyin. İspayolcayı iyi bildiğinizi söylemiştiniz sanırım. **La comunidad alemana.**»

«Alman Toplumu mu? Rio'da bir Alman toplumu oldu-

ğunu mu söylemek istiyorsunuz?»

«Evet ama aslında anlatmak istediğim bu değil. Ben la otra cara de los almenas dediğimiz şeyi kasdediyorum.»

«Diğer yüz... Almanların gerisinde kalan yüz.»

«Tamam. Aslında bundan 'İkinci yüz' diye söz edebiliriz. Yani onların iç yüzü. Böyle olmalarının nedeni. Bunu anlamanız önemlidir.»

«Anlıyorum sanırım. Yeterince açıkladınız. Onların çoğu Nuremberg ağından kaçan, kendilerine ait olmayan paraları ülkenize sokan, kimliklerini gizleyen Nazilerdi. Doğal olarak da bu tip insanlar birleşirler.»

Ataşe, «Öyle,» diye mırıldandı. «Ancak aslında Alman toplumu öyle sandığınız gibi biribine bağı kimselerden oluşmamıştır. Onlar sadece ticaret konusunda fikir birliği ederler. Daima korku ve öfke içindedirler. Çok uzun süreden beri aranmakta oldukları gerçek kimliklerini sürekli gizlemek zorundadırlar. Bu toplumu üç ya da dört aile yönetir. Büyük malikâneleri vardır. Bu malikânelerden 'İsviçre' ya da Bavarya' stili diye söz ederler.» Adam tekrar durdu. «Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Başkonsolosumuz bunları size söyleyemez. Hükümetimiz izin vermez çünkü. Fakat ben merdivenin aşağı basamaklarındayım. Bu iş bana kaldı. Anlıyor musunuz?»

Noel şaşırmıştı. «Tümüyle değil. Sözleriniz beni şaşırtmadı. Bu adamlar yaptıkları şeyler yüzünden suçluluk duyuyorlardı. Suç da insanın korkuya kapılmasına neden olur. Böyle korkan kimseler de yabancı bir ülkede bir arada yaşamayı istlerle tabii.»

«Suç, korkuya yol açar. Korku da daha sonra kuşkulara neden olur. Sonunda da kuşku şiddete yol açar. İşte bunp anlamalısınız. Bir yabancı Rio'ya giderek ortadan kaybolan Almanları aramaya kalktığı zaman tehlikeli bir

işe atılıyor demektir. **La otra cara de los alamanes.** Onlar birbirilerini korurlar.» Ateşe kutudan bir püro aldı. «Bize adı söyleyin, Mr. Holcroft. Bırakın onları biz arayalım.»

Noel, Havana pürosu içen Braziiyalı adama bakarken birden nedenini bilmemekle birlikte rahatsız olduğunu hissetti. Belki de bu adam sakin sakin konuşarak kendisini tuzağa düşürmeye çalışıyordu. «Bunu yapamam. Bence işi abartıyorsunuz. Ayrıca yardım etmeyeceğiniz de belli.» Ayağa kalktı.

Ataşe, «Pekâlâ,» diye cevap verdi. «Yapacağınızı söyleyeyim. Rio'ya gidince Göçmen Bakanlığına uğrayın. Adları ve ortalama tarihleri biliyorsanız belki size yardım edebilirler.»

Noel kapıya doğru dönerken mırıldandı. «Çok teşekkür ederim.»

**
*

Brazilyalı bürodan çıkarak, bekleme salonu olarak kullanılan geniş bir yere girdi. Bir koltukta oturan genç bir adam amirini görünce hemen ayağa kalktı.

«Artık bürona dönebilirsin, Juan.»

«Teşekkür ederim, Ekselans.»

Yaşlıca adam bir koridordan geçerek çift kapıyı açtı. İlk kapının üstünde OFİCİO DO CONSUL GENERAL yazılı bir plaka vardı.

Baş konsolos, kendi odasına girdikten sonra iç telefonu açarak sekreterine, «Bana elçiliği bul,» diye emir verdi. «Elçi yerinde yoksa arasınlar. Bunun gizli bir iş olduğunu da elçiye söyle.»

Amerika'nın bu büyük kentindeki en yüksek rütbei Brazilya diplomatı masasından ataşla tutturulmuş bir des-

te kâğıt aldı. Bazıları gazete kupürlerinin fotokopileriydi. İngiliz Hava Yolları Uçağındaki cinayet ve daha sonra havaalanında bulunan iki cesetten söz ediyordu bunlar. Alttaki iki kâğıt da yolcu listelerinin kopyeleriydi. Diplomat adları inceleyerek HOLCROFT, NOEL'i buldu. Sanki bu ad kendisini rahatlatırmış gibi kâğıda baktı.

Telefon çalınca diplomat alıcıyı kaldırdı. «Evet?»

«Elçi konuşacak efendim.»

«Teşekkür ederim.» Başkonsolos bir yankı duydu. Bu konuşmanın dinlenmemesini sağlayan aygıtın harekete geçtiğini açıklıyordu. «Sayın Elçi?»

«Evet, Geraldo. Bu kadar acele ve gizli olan nedir?»

«Birkaç dakika önce Noel Holcroft adında bir adam gelerek Rio'da bir aileyi bulabilmek için ne yapması gerektiğini sordu.»

Elçinin sesi birden sertleşti. «Holcroft'un Rio'da aradığı insanlar kim?»

«İsim vermek istemedi. Onunla konuşan 'ataşe' de bendim tabii.» Konsolcsun sesi hafifledi. «Onun Von Tiebolt'ları aradığını sanıyorum.»

«aBna her şeyi anlat. Londra'ya haber vereceğim. İngilizler o cinayetleri Tinamou'nun işlediğine inanıyorlar.»

**
*

Noel, Braniff 747'nin salonunda etrafına bakınırken birden İngiliz Hava Yollarının 591 sayılı seferini hatırladı. Yedi gün önce olanların anısı onu hâlâ rahatsız etmekteydi. Oturduğu yerden bir buçuk metre kadar ileride bir adam zehirlenerek öldürülmüştü. Ona Striknin vermişlerdi. Londra'dan New York'a giden uçakta ölen adama iki erkek sokulmuştu. Onlardan biri zehiri kadehe atmış olabilirdi. Ha-

va Limanı polisinin bildirdiğine göre iki adamın da Thorton'u tanıdığını gösteren bir delil yoktu. Hem katil olduğu sanılan o iki adam da alanda vurularak öldürülmüştü. Onları kim öldürmüştü? Üeden?

«Siz buzlu viski istemiştiniz değil mi, Mr. Holcroft?»

Genç adam aynı sözleri İngiliz uçağında da duyduğunu anımsadı. Aynı sahne tekrarlanıyordu.

«Siz buzlu viski istemiştiniz, değil mi?»

Gözlerinin önünde o sahne belirdi. Fazla içki içmiş bir adam sırt üstü devriliyordu. Arkadaşı onun haline gülerken üçüncü bir erkek, bir kaç saniye sonra ölecek bir adam, onlara katılıyordu. Hostes devrilen bardağı kaldırıp barı siliyordu. Barın üstünde tek bir bardak kalmıştı. Üçüncü adam uzanıyor ve onu alıyordu. O bardakta buzlu viski vardı. Holcroft, aman Tanrım, diye düşündü. Thornton adlı yabancı bana verilecek içkiyi içti! Striknini ben içecektim. Orada ihtilaçlar geçirerek ölecek olan bendim.

Masadaki içkiyi iterek ayağa kalktı. Artık o salonda kalmasına imkân yoktu. Oradan uzaklaşmalı, o hayali kafasından kovmalıydı. Telaşla aşağıya inerken midesi bulanıyor, kusmak istiyordu. Ara perdeyi ittiği an gözleri 747'nin arka bölümündeki bir adama ilişti. Adam uykusunda kımıldamıştı. Daha önce görmüştü bu adamı. Siyah ve ak telli kalın kaşları tanımıştı. Onu nerede görmüştü? Neden bu adam onun başka dehşet verici bir olayı düşünmesine yol açmıştı? Bunu bilemiyordu. Fakat kalın kaşlı adam birden uyandı ve kendisini birinin süzdüğünü hissederek başını kaldırdı. Göz göze geldiler. O anda birbirilerini tanıdıklarını anladılar. Holcroft düşünemeden şaşkın şaşkın başını salladı. Bir an nerede olduğunu unutur gibi oldu. Sonra yine o cinayet sahnesi gözlerinin önünde belirdi. Dönüp doğru yerine gitti.

Artık bir gerçeği daha biliyordu. Onu strikninle zehirlemeye kalkışan iki adam da öldürülmüştü. Çünkü onlar işe engel olmaya kalkmışlardı.

Wolfsschanze'nin adamları o uçağa binmişlerdi.

***

7

Porto Alegra Otelinin kâtibi Holcroft'un rezervasyon kartını dosyadan çıkardı. Kartın arkasına sarı bir zarf takılmıştı. Adam zarfı çıkararak Noel'e uzattı. «Bu gece yedide geldi, senyor.»

Holcroft, Rio de Jeneiro'da kimseyi tanımıyordu ve New York'ta kimseye de gideceği yeri söylememişti. Zarfı açınca telefon edenin Sam Bcunoventura olduğunu anladı. Arkadaşı hemen aramasını istiyordu.

Ancak gece biri çeyrek geçe bağlantı kurulunca Holcorft, Curaçao'daki arkadaşıyla konuşabildi.

«Başın dertte sanırım, Noel.»

«Birden fazla derdim var, Ne oldu?»

«Telefona cevap verme servisin NeNw York'ta Miles adlı bir komisere benim numaramı söylemiş. Komiser çok öfkeliydi. Kentten ayrılmadan önce polise haber vermen gerektiğini söyledi.»

Holcroft bunu unutmuştu. Şimdi bu emrin ne kadar önemli olduğunu anlıyordu. Strikninle onu öldürmek istemişlerdi. Acaba polis de aynı kanıya mı varmıştı? «Ona ne dedin Sam?»

«Ben de öfkelendim. Hiddetli polisler ancak böyle idare edilir. Senin Washington'un ilgilendiği bir plan yüzünden Panama Kanalı bölgesine gittiğini söyledim. Bunun gizli olduğunu belirttim.»

«Bu sözleri kabul etti mi?»

«Yapacağı başka bir şey yoktu ki. Kendisine seni arayacağımı ama üç günden önce temas sağlayamayacağımı anlattım. Pek kızdıysa da kendisini araman için iki numara verdi. Biri hava limanındaki polis merkezinin, öbürü de evinin tlefonu. Bunları yaz.»

Holcroft numaraları alıp ertesi hafta yine arayacağını söyleyerek, Boenoventura'ya teşekkür etti ve telefonu kapattı. Sonra pencerenin önündeki bambu bir koltuğa oturarak ayın ışınlarının aydınlattığı beyaz kumsala baktı. Çok tuhaf bir duyguya kapılmıştı. Birinin kendisini öldürmeyi istemesine bir türlü inanamıyordu. Ama biri bu kararı vermiş ve öldürülmesini emretmişti. Neden? Ne yapmıştı o? Bunun nedeni Cenevre işi ve o yemin miydi? Ölen Manfredi ona milyonların söz konusu olduğunu anlatmıştı. Neden bu muydu? Biri bu haberi dışarıya mı sızdırmıştı? Bazı kimseler Cenevre'deki paranın serbest bırakılmamasını mı istiyorlardı? Oysa Heinrich Clausen zararların tazmin edilmesini istemişti. Wolfsschanze'nin manyak insanları da bu durumu kabul etmişlerdi. Öyleyse kendisiyle uğraşan kimdi?

***

Holcroft çevirmenin ardı sıra penceresiz, loş, küçük odaya girdi. Konuşma kısa olmuştu. Noel belirli bir bilgi istiyor, Alman asıllı Von Tiebolt ailesini arıyordu. Bir anne, bir kız ve bir erkek çocuktan oluşan aile 15 Haziran 1945

civarında Brazilya'ya gelmişti. Noel'e göçmenlerin adlarının kaydedildiği eski defterleri getirdiler. Genç adam, eski yıllardan kalma yüzlerce fotokopiyi inceledi. Bunlardan çoğu Bern ya da Zürih'den satın alındığı belli olan sahte belge ve pasaport kopyeleriydi. Fakat Von Tiebolt'larla ilgili belge yoktu. Hamile bir kadının 1945'in Haziran veya Temmuzunda Rio'ya geldiğini belirten bir kayıta da rastlamadı. Daha doğrusu hamile kadınlardan hiç biri Wilhelm von Tiebolt'un eşine benzemiyordu. Bu arada o haftalar sırasında Brazilya'ya giren kadınların hiçbirinin çocuğu da yedi yaşından büyük değildi. Bu durum Holcroft'un tuhafına gitti. Yalnızca olağanüstü değil, olasılıklar hesabına göre de imkânsızdı bu. Otuz yıldan daha uzun süre önce işleri başından aşkın göçmen bakanlığı memurlarının yazmış olduğu çoğu okunaksız soluk yazılara dikkatle baktı. O zaman bu kayıtlarda tahrifat olduğunu fark etti. Küçük yazılar silinmiş ve değiştirilmişti. Ama bu ustalıkla yapılmıştı. üç rakkamı sekiz, başka birinde de bir rakkamı dokuz olmuştu. Böylece değiştirilen kayıtlara göre, o tarihlerde Brazilya'ya giren çocuklardan hiçbirinin 1938'den önce doğmamış olduğu belirtiliyordu!

Holcroft çakmağını çakarak sahifeye tekrar bakınca değişiklikleri daha iyi gördü. Ama çevirmen sert ve yüksek bir sesle, «Senyor!» dedi. «Bu yasaktır! O eski kâğıtlar hemen tutuşabilir. Böyle bir tehlikeyi göze alamayız.»

Holcroft durumu anladı. Bu küçük penceresiz odanın, loş ışığın anlamını biliyordu artık. Çakmağı kapattı. «Öyle olduğu belli. Bu defterler de bu odadan çıkarılamaz herhalde? Ayrıca sizde elektrik feneri filan da bulunmaz, değil mi?»

Adam saygılı bir sesle onun sözünü kesti. «Senyor, üç saate yakın bir süre sizinle ilgilendik. Sizinle işbirliği

yapmaya çalıştık. Ama yapacağımız başka işlerimizin de olduğunu kabul edersiniz sanırım. Onun için işiniz bittiyse...»

Holcroft mırıldandı. «Daha başlamadan işimin bitmesini sağladınız. Evet, burada yapacak bir şeyim kalmadı.»

***

Güneşli yolda yürüyen Holcroft, denizden esen rüzgârı yüzünde hissediyordu. Bu da onun yavaş yavaş sakinleşmesini, öfkeden sıyrılmasını sağladı. Bir taraftan da tahrif edilmiş kayıtları düşünüyordu. Bunu kendisini yanıltmak için mi yapmışlardı? Yoksa yıllar boyunca başkaları da mı Von Tiebolt'ları aramıştı. Cevap ne olursa olsun artık başka bir kaynak bulması gerekiyordu. Birden New York'daki ateşenin sözlerin hatırladı. **La comunidad alemana.** Adam, ona Alman toplumunu yönelten üç veya dört büyük aile olduğunu söylemiş, Almanların birbirilerini koruduklarını anlatmıştı. «Saygıdeğer bir banker ya da avukatın bana başvurduğunu ve Von Tiebolt'ları bulmamı istediğini söyleyebilirim,» diye mırıldandı. «Ancak bu iş için uygun bir aday bulmalıyım.» Birden aklına babası geldi. Tek bildiği baba da Richard Holcroft'du zaten. Banker Richard Holcroft.

Noel saatine baktı. Beşi on geçiyordu. New York'ta saat üçü geçmişti. Babası her pazartesi öğleden sonra New York'taki Atletik Kulübe giderdi. Orada ski dostlarıyla tenis oynar, barda oturur, eski günleri anardı. Noel kulübe telefon edip onunla konuşabilir ve gizlice yardım etmesini isteyebilirdi. Adam, oğlunun Rio'ya gideceğini bildiği için ondan Von Tiebolt'ları bulmasını istemiş olabilirdi. Hem kimse Richard Holcroft'un ağzından da laf alamazdı. Ama Althene'ye bir şey söylememeliydi.

Noel mermer zeminli otel antresinden geçerek asansöre giderken, kâtip seslenerek sarı bir zarfı uzattı. Genç adam zarfı açınca sadece bir isim ve bir telefon numarası gördü: Arayan CARARRA isminde biriydi. Holcroft odasına çıkınca adı tekrar okudu. Cararra denilen adam kimdi? Holcroft'un kendisini aramasını neden istiyordu? Sonunda babasını birkaç dakika sonra aramaya karar vererek kâğıttaki numarayı çevirdi.

Cararra bir erkek değil kadındı. Hafif, kısık sesinden de ürkek bir kadın olduğu anlaşılıyordu. Kadın telaşla, «Şimdi konuşamam, senyor,» dedi. «Bir daha bu numarayı aramayın.»

«Fakat resepsiyona bu numarayı vermişsiniz.»

«Bu bir hataydı. Sizi arayacağım. Arayacağız.» Ses bir fısıltı halini aldı ve telefon kapandı.

Holcroft korku dolu fısıltı yüzünden içinin donduğunu hissetti. O zamana dek böyle korku dolu bir kadın sesi daha duymamış olduğunu düşünüyordu. Acaba kadının kaybolan Von Thebolt'larla ilgisi olabilir miydi? Kendisini toplayarak telefonu açıp New York'u istedi. Bir an önce soruşturmasını destekleyecek birine gerek olduğunu anlamıştı. New York'u bağlamalarını beklerken odada dolaşmaya başladı. O sırada gözü gardroba ilişti. Dolabı açınca elbiselerinin sırasının değişmiş olduğunu fark etti. Demek elbiselerini aramışlardı. Hemen yatağın üstünde duran evrak çantasına baktı. Seyahatlerde bu çantayı belirli şekilde yerleştirir, her gözdeki şeyleri bilirdi. Fazla bakmasına gerek kalmadı. Evrak çantasını da aramışlardı.

Telefon çaldı. Alıcıyı kaldırınca Atletik Kulubün santral memurunun sesini duydu. Fakat Richrad Holcroft'u isteyemedi. Babasını bu işe karıştıramazdı artık. Her şey fazla karmaşık hal almıştı. Durumu iyice düşünmesi gere-

kiyordu. «Alo, NNew York Atletik Kulubü. Alo? Alo? Rio santralı? Hatta kimse yok...»

Noel, alıcıyı yerine bıraktı. Çılgınca bir şeye yeltenmiş, Rio'da araştırmasına makul bir neden göstermek için babasına başvurmaya kalkmıştı. Düşmanlarının dikkatini bir zamanlar Heinrich Clausen'in eşi olan kadının en sevdiği insana çekmeye kalkışmıştı. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi? Korkunç bir hata yapacağı an kendini toplayan Noel, korkuyla kesik kesik soluyordu.

**
*

Kır saçları bir Junker'inki gibi kesilmiş, yaşlı, tıknaz adam, büyük yemek masasının başında tek başına yemek yiyordu. Bu uzun masada aile ya da konuklar için servis takımları yoktu. Kapı açılınca, içeriye giren kimseye baktı. Gelen kimse, yaşlı adama yaklaşarak, «Clausen'in oğluyla ilgili başka bilgiler de aldık, Herr Graff,» dedi. «Curaçao'yla ilişkisini biliyorsunuz. Bu gün akşam üzeri iki defa telefon etti. Biri Cararra adlı kadını aradı. Sonra New York'da Atletik Kulüp diye bir yeri. Yalnız oradan belirli birini istemedi. New York'daki adamlarımız onun kimi aradığını öğrenmeye çalışıyorlar.»

Yaşlı adam çatalını bırakarak, yumuşak fakat aşağılayan bir sesle konuştu. «New York'daki adamlarımız çok ağır. Sen de öylesin. Orası zenginlerin üye olduğu bir kulüptür. Üyeler arasında Holcroft adının bulunduğundan da eminim. Eğer durum böyleyse Clausen'in oğlu verdiği sözden döndü demektir. Holcroft'a Cenevre'yi anlatmıştır. Bu tehlikeli olur. Richard Holcroft yaşlı bir adam ama aciz değildir. Onun fazla yaşayacak olursa, bir gün işimize karışabileceğini düşünüyorduk zaten.» «Graff kocaman başını

çevirerek adama baktı. «Geçen gece olanları Clausen'in oğlu anlamalı. Tinamou'ya telgraf çek. Kartal kodunu kullan ve inancımı açıkla. New York'daki adamlarımız da işlerimize burnunu sokan ihtiyar Richard Holcroft'un icabına bakmalılar. Tinamou bunu isteyecektir.»

***

8

Noel aradığı yeri bulduğuna inanıyordu. Burası bir Alman Kitapcısıydı. Otel kâtibinin söylediğine göre, dükkânda günlük Alman gazeteleri de bulunuyordu. Genç adam kapıdan girerek, raflara kitapları yerleştirmekte olan satıcıya, «Ben Amerikalı bir mimarım,» dedi. «Buradaki büyük konakları incelemek istiyorum. Özellikle Bavarya stili evleri... Bu konuda bir kitabınız var mı?»

Adam iyi bir İngilizceyle karşılık verdi. «Her halde kuzeybatıda kalan malikâneleri söylüyorsunuz. Bunlar aslında Alplerin şale tipindedir. Orada dikkati en çeken de Graff ın malikânesidir. Bu bence fazla süslü ama gerçekten görmeye değer. Hoş o adamın evinin böyle olması da doğal sayılır. Kendisi mültimilyonerdir.»

«Adı tekrar söyler misiniz Graff mıydı?»

«Maurice Graff. Kendisi ithalatcı ama hepsi de öyle değil mi?»

«Kimler?»

«Haydi, haydi böyle safmış gibi davranmayın. Bence o zamanında Almanya'nın ileri gelen generallerinden ya da

devlet adamlarından biriydi.»

«Siz İngiiizsiniz?»

«Evet, İngilizim.»

«Fakat bir Alman dükkânında çalışıyorsunuz?»

İngiliz esrarlı bir tavırla, «Benim gibi birini tutmanın avantajları vardır,» diye mırıldandı.

Noel şaşırmış gibi yaptı. «Sahi mi?»

«Tabii. Kimse bana soru sormaz.»

**
*

Satıcı, Amerikalının uzaklaşmasını seyrettikten sonra hemen dükkânın gerisine doğru gitti ve o sırada bir rafa bakan bir müşteriyle çarpıştı. Kırlaşmış kalın kaşlı müşteri, «Tinamou'nun dostları hiçbir zaman uzakta değillerdir,» dedi.

«Yani onu izlediniz mi?»

Adam, «Farkında bile olmadı,» diye cevap verdi. «Sen git telefon et.»

İngiliz dükkânın gerisindeki büroya geçip telefonu açtı. Ona Rio'nun en güçlü adamının yardımcısı karşılık verdi. «Senyor Graff'ın malikânesi.»

Satıcı, «Oteldeki adamımız iyi bir bahşişi hakketti,» diye anlattı. «İsteneni yaptı. Amerikalının size geleceğinden kuşkum yok. Bu arada Herr Graff'la konuşmam gerek. Dükkânda bir vatandaşım var.»

Yardımcı yakında biriyle konuşurken sözleri duydu İngiliz. «O aktör arıyor, mein Herr. Sizinle konuşmak istiyor. Her şey planladığımız gibi olmuş. Fakat bir karışıklık var galiba. Dükkâna bir İngiliz gelmiş.»

Telefon el değiştirdi. Maurice Graff, «Ne oldu?» diye sordu.

«İngiliz Amerikalıyı izlemiş. Dükkânda onun üç metre kadar ötesinde duruyordu. Kendisi hâlâ burada. Ona olanları anlatmamı isteyecek sanırım. Bunu yapayım mı?»

Graff, «Hayır,» dedi. «Biz başkaları karışmadan kendi işimizi yönetecek güçteyiz. Ona tanınanacağından korktuğumuzu ve ortada gözükmemesini söyle. Çalışma yöntemlerinden memnun olmadığımı da anlat.»

«Teşekkürler, Herr Graff. Bu bir zevk olacak.»

«Evet, öyle olacağını biliyorum.»

***

Graff alıcıyı yardımcısına uzatarak, «Tinamou bir daha izin vermemeli,» diye söylendi. «Yine eskisi gibi herkes birbirini gözetlemeye başladı. Otorite bölünüyor ve herkesden kuşkulanılıyor.»

«Anlayamadım?»

«Anlayamazsın tabii. Sen orada değildin.» Graff arkasına yaslandı. «Tinamou'ya ikinci bir telgraf yolla. Ondan köpeğine Akdeniz'e dönmesi için emir vermesini istediğimizi belirt. Fazla tehlikeye giriyor. Buna itirza ediyoruz ve bu durumda sorumluluğu üstümüze alamayız.»

***

Noel birkaç kez telefon edip yirmi dört saat bekledikten sonra isteğine kavuştu. Graff ertesi gün öğleden sonra ikide kendisini görmeye razı olmuştu. Holcroft bir araba kiralayıp kentin kuzeybatısına doğru gitti. Turist yol haritası sayesinde aradığı yeri de buldu. Demir park kapısından geçerek tepedeki eve doğru yaklaşırken kitapcıdaki satıcının haklı olduğunu düşünüyordu. Graff malikânesi

görmeye değecek bir yerdi gerçekten. Manzara eşsizdi. Uzakta dağlar ve doğuda da Atlantik'in mavi suları gözüküyordu. Üç katlı evin iki tarafında balkonları vardı. İsviçre şalesine benzeyen evi getirip tropiklerde bir tepenin üstüne oturtmuşlardı.

Noel arabayı ön basamakların yanında durdurup indi. Park yerinde beyaz bir Mercedes'le kırmızı renkli, spor bir Maserati vardı. Graff ailesi lüks arabalarla dolaşıyordu anlaşılan. Holcroft evrak çantasıyla fotoğraf makinesini alarak mermer basamakları çıktı.

❁

Graff, «Bizim mimarlık konusundaki küçük çabalarımızın böyle beğenilmesiyle gururlandım doğrusu,» dedi. «Göç eden insanların yerleştikleri yerde eski vatanlarını anımsatacak şeyler yaratmaları doğal sanırım. Ailem Schwarzwald'dan geldi... O anılar hiç silinmiyor.»

«Beni evinize kabul ettiğiniz için müteşekkirim, efendim.» Noel acele çizdiği beş eskizi çantasına koydu. «Yeteri kadar resim de çektim. Ancak yalnızca dış detaylarla ilgilendiğimi benimle birlikte gelen bey de söyleyecektir sanırım.

«Ne demek istediğinizi anlayamadım?»

«Yani evinizin içinin resmini çektiğimi sanmanızı istemem.»

Maurice Graff hafifçe güldü. «Malikânem çok iyi korunur, Mr. Holcroft. Hem evimi soymak için geldiğinizi hiç düşünmedim. Oturun lütfen. Zaten evimi görmek istediğinizi söylediğiniz zaman otelinize telefon ettim. Sonra Brazilya'ya geçerli bir pasaportla girdiğinizi de öğrendim. Daha fazlasına ihtiyacım olamazdı tabii. Rio'da ne kadar kalacaksınız?»

«Sadece birkaç gün.» Noel, Van Tiebolt'ların sözünü açma zamanı geldiğini düşünüyordu. «Aslında ben buraya Brazilya mimarisini incelemeye geldim. Fakat Rio'da kaldığım sırada yapmayı istediğim bir şey daha var. Bu çok önemli değil ama söz verdim. Yalnız işe nereden başlayacağımı bilemiyorum. Polise başvurmam gerekiyor galiba.»

«Bu meşum bir söz. Bir suç mu işlendi?»

«Tam aksine. Kaybolan bir aileyi arıyorum. Polis belki bana bilgi verebilir diye düşündüm.»

«Merakımı uyandırdınız, Mr. Holcroft. Bu insanların bulunması bu kadar önemli mi? Ne yapmışlar? Fakat ortada suç olmadığını söylediniz.»

«Suçları yok. Buraya geleceğimi bilen New York'lu bir avukat arkadaşım o aileyi bulmasına yardım etmemi istedi. Anlaşılan aileye Orta Amerika'daki bir akrabalarından biraz miras kalmış.»

«O zaman belki de Rio'da bir avukat size yardımcı olabilir...»

Noel kendi yalanlarına kendisi de şaşarak devam etti. «Arkadaşım burada üç avukatla temas etmiş ve sonuç alamamış.»

«Belki ben yardım edebilirim. Dostlarım vardır.»

Noel cesaretini toplayarak, «Ailenin adı Von Tiebolt,» dedi.

Türlü şey düşünmüştü de böyle bir tepki ummamıştı Noel. Yaşlı Graff gözlerini açıp nefretle ona bakarak çok hafif bir sesle, «Sen bir domubsun!» diye söylendi. «Evime gelmek için bir numara, pis bir numara yaptın! Bana gelmek için bunu yaptın!»

«Yanılıyorsunuz Mr. Graff. Ben mimarlık...»

Yaşlı adam, «Domuz!» diye haykırdı. «Von Tiebolt'lar!

Onlar pislikten de aşağı yaratıklardı! Korkaklar! Buna nasıl cesaret ettin!»

Aciz kalan Noel büyülenmiş gibi adama bakıyordu. Graff'in yüzü öfkeden morarmış, boynundaki damarlar oklava gibi kabarıp, ateş saçan gözleri kızarmıştı. Titreyen elleriyle koltuğunun kenarlarına yapışmıştı. «Sen Van Tiebolt'ları arıyorsun! Onları tekrar canlandırmak istiyorsun!»

«Öldüler mi?»

«Keşke Tanrım bunu lütfetseydi!

«Graff, beni dinle. Bir şey biliyorsan...»

«Evimden **defol!» Yaşlı adam güçlükle** yerinden kalkıp bağırdı. «Werner, **buraya gel!»**

Yardımcısı hemen **kapıyı açarak çalışma** odasına daldı. **«Mein herr? Was ist...»**

«Bu sahtekârı götür! Evimden çıkar!»

Yardımcı Noel'e baktı. «Böyle gelin.»

Noel evrak çantasını alırken tekrar Graff'a baktı. Tirtir titreyen şişman Alman, «Defol!» diye gürledi. «İğrenç bir yaratıksın!»

Bu son yakıcı suçlama Noel'in iradesini kaybetmesine neden oldu. İğrenç olan kendisi değil zevklerine düşkün, merhametsizlik simgesi olan bu şişko yaratıktı. Bu canavar otuz yıl önce azap çeken babasına ve onun gibi binlerce insana ihanet etmişti. O **Nazi.**

«Bana bu tür sözler söleyecek durumda değilsin.»

«Kimin ne durumda olduğunu göreceğiz. Defol!»

«Gidiyorum general ya da neyin nesiysen. Durumu anladığım için buradan bir an önce gitmeye can atıyorum. Von Tiebolt'lar otuz yıl önce senin iç yüzünü anlamışlardı. Bu yüzden bu ismi duymaya dayanamadın. Namusuzlar, yaktığınız cesetler üst üste yığılınca, Von Tiebolt senin ne canavar olduğunu anladı!»

«Biz ne olduğumuzu gizlemedik! Dünya bunu biliyordu. Biz kimseyi kandırmadık!»

Noel durup istemeden yutkundu. Öfkesi arasında kendisine mezarından seslenen adamın hakkını aramaya kalkmıştı. Kendisinden bir baba çaları bir zamanlar korkulacak bir güç ve kötülük simgesine karşılık vermeyi istiyordu. Onun için dayanamadı. «Şunu iyi bil. Von Tiebolt'ları bulacağım. Bana engel olamayacaksın. Bunu yapabileceğini sanmıyorum. Sen benim kim olduğumu anlayamadın ama ben seni biliyorum. Demir Haç Madalyanı takmasan da belli oluyor bu.»

Graff kendisini topladı. «Von Tiebolt'ları bul. Biz de orada olacağız!»

«Onları bulacağım. O zaman onlara bir şey olursa bunu kimin yaptığını bileceğim. Senin iç yüzünü ortaya çıkaracağım. Burada bu şatoda oturmuş havlayarak emir veriyorsun. Sen daha savaş bitmeden yani yıllar önce bitmiştin. Von Tiebolt gibi adamlar bunu biliyorlardı. Onlar durumu anlamışlardı ama sen asla anlayamadın. Hiçbir zaman da anlayamayacaksın.»

«Defol!»

Bir muhafız odaya dalarak Noel'i arkadan yakaladı. Onu çekerek odadan çıkarmaya kalkıştı. Fakat Noel ağır evrak çantasını kaldırarak kendisini sürükleyen adama doğru salladı. Çantanın ağır vücuda çarptığını duydu. Sol dirseğini göremediği vücudun karnına vurdu. Sonra muhafızın aşık kemiğine bir tekme attı. Adam haykırarak kollarını gevşetti. Noel bundan yararlanarak birden dönüp onun gösüne omzuyla vurduktan sonra kapıdan fırladı. Kimse onu engellemeye de kalkmadı.

***

Graff telefonda konuşurken sesinde birkaç dakika önceki öfkeden eser bile yoktu. Artık emir veren bir generaldi. «O tepeden inerken park kapısını açtırın. Amerikalının kaçtığını sanması şart.» Alıcıyı bırakarak yaverine döndü. «Holcroft kızdı. Şimdi bir amacı var. Artık onu korkutmalı, ummadığı şeylerle karşılaştırmalı, dehşete kapılmasını sağlamalıyız. Muhafıza söyle. Beş dakika bekledikten sonra onun peşine takılsın. İşini iyi görsün. Köpekleri de unutmayın.»

«Ona emir verildi. Kendisi keskin nişancıdır.»

«İyi.» Eski **Wehrmachsgeneral** ağır ağır pencereye yaklaşarak gözlerini kısıp güneşin son ışınlarına baktı. «Yumuşak sözler, tatlı sözler... sonra sert, çıldırtıcı olaylar. Okşama ve sonra bıçak. Holcroft düşünemez hale gelene dek bunlar birbirini izlemeli. O dayanamaz hale geldiğinde bizim elimize geçecektir.»

***

9

Noel'in terli avucundaki alıcı yapış yapıştı. «Beni dinliyor musunuz?» diye haykırdı.

«Lütfen sakin olun, Mr. Holcroft.» Amerikan Elçiliğindeki ataşenin sesinden genç adamın anlattıklarına inanmadığı belliydi. «Elimizden geleni yapacağız. Arabanıza ateş edildiğini, size köpeklerin saldırdığını söylüyorsunuz. Diplomatik soruşturma hemen yapılacaktır. Ancak saat yediyi geçiyor. Bu saatte insanlara erişmek zordur.»

«İnsanlara erişmek zor mu? Galiba sözlerimi duymadınız. Neredeyse ölüyordum. Arabama bir bakın! Camlar parçalandı!»

Ateşe kayıtsız bir tavırla devam etti. «Arabayı alması için otelinize bir adam yolluyoruz.»

«Anahtarlar bende. Adamınız odama çıkıp onları alsın.»

«Peki, öyle yaparız. Yerinizden ayrılmayın. Sizi arayacağız.« Telefon kapandı.

Noel o güne dek böyle korktuğunu bilmiyordu. Graff'in evinden ayrıldıktan kısa süre sonra birden siyah renkli, iri çoban köpekleri arabasına saldırmıştı. Yedi, sekiz canavar köpek arabanın camlarını kırıp içeriye atlamaya yeltenmişlerdi. Onlardan kurtulduktan sonra da karanlık, ıssız yolda biri arabayla kendisini kovalayarak öldürmek için ateş etmişti. Daha sonra iki ayrı araba yolunu kesmeye kalkmış ve Holcroft güçlükle yanlarından sıyrılıp geçerken otomobildeki adamların kaldırdıkları silahları da görmüştü. Fakat benliğini kaplayan korkudan başka yakıcı bir öfke de duyuyordu. Bu öfke gittikçe büyüyordu. Ona saldıranlara karşılık vermek, Graff'a da saldırmak istiyordu. Ona hakkettiği adla seslenecekti. O bir canavar, yalancı, ahlaksız, bir Naziydi.

Telefon çalınca bir saldırıya uğramış gibi telaşla döndü. Sonra çabucak komodine yaklaştı.

«Senyor Holcroft?» Arayan elçiliğin adamı değildi. «Sizinle konuşmam gerekiyor. Hemen sizinle konuşmam şart.»

«Kimsiniz?»

«Adım Cararra. Otelinizin antresindeyim.»

«Cararra mı? Dün bu adda bir kadın beni aradı.»

«Kız kardeşim. Şimdi beraberiz. İkimiz de sizinle konuşmalıyız. Odanıza gelebilir miyiz?»

«Hayır! Kimseyle konuşamam!» Patlayan silahları, dağılan camları aklından çıkaramıyordu. Tekrar tek başına kalıp bir hedef olmak niyetinde değildi.

«Senyor, bunu yapmanız gerekiyor!»

«Hayır! Beni rahat bırakın yoksa polis çağırırım.»

«Onlar size yardım edemezler. Ancak biz edebiliriz. Size yardım etmeyi istiyoruz. Von Tiebolt'lar hakkında bilgiye ihtiyacınız var. Bu bilgiyi size verebiliriz.»

Noel'in soluğu kesildi. Bu bir tuzaktı. Telefondaki adam onu tuzağa düşürmek istiyordu. Ama öyleyse neden tuzağı böyle açıklamıştı?

«Sizi kim yolladı. Graff mı?»

«Maurice Graff bizim gibi kimselerle konuşmaz. Bizleri aşağı bulur.» Holcroft, Graff'ın dünyadakilerin çoğunu aşağı bulduğunu düşündü.

Derin bir soluk alarak sakin konuşmaya çalıştı. «Sizi kim yolladı. Von Tiebolt'larla ilgilendiğimi nereden biliyorsunuz?»

«Göçmen bürcsunda dostlarımız var. Onlar küçük memurlar. Ama dinler ve öğrenirler. Konuştuğumuz zaman durumu anlayacaksınız.» Brazilyalı birden telaşla konuşmaya başladı. Rol yapmadığı, sözleri ezberlemediği belliydi. «Lütfen bizimle konuşun, senyor. Bizdeki bilgi, sizin istediğiniz bilgi. Yardım etmek istiyoruz. Böylece kendimize de yardım etmiş olacağız.»

Noel'in kafası hızla çalışmaya başladı. Onları kalabalıkta görecek ve yalnız kalmayacaktı. Cararra'yla kardeşi Von Tiebolt'ları biliyorlarsa onlarla konuşması gerekliydi. «Resepsiyonun üç metre kadar önünde durun. Ellerinizi ceplerinize sokmayın. Kız kardeşiniz solunuzda olsun ve sağ eliyle kolunuzu tutsun. Asansörle inmeyeceğim ama biraz sonra aşağıda olacağım.»

Kendisine şaşarak telefonu kapattı. İnsan türlü şeyi öğrenip ders alabiliyordu. Cararra elini cebindeki silaha atamazdı. Kız kardeşiyse Noel'e fark ettirmeden elini çantasına sokamazdı. Onlar merdivenlere bakacaklardı. Oysa Noel asansörle aşağıya inecekti.

Noel asansürden bir turist grubuyla çıktı. Sanki onlarla birlikteymiş gibi bir an durarak resepsiyonun önündeki kadın ve erkeğe baktı. Emrettiği gibi Cararria'nin elleri iki yanındaydı. Kardeşi de ayrılmaktan korkar gibi onun koluna girmişti. Hem yüzleri birbirine çok benziyordu. Onlar gerçekten kardeştiler. Cararra otuzundaydı galiba. Kardeşi de bir, iki yaş küçük olacaktı. Öyle etkileyici bir halleri yoktu. Elbiseleri temiz fakat ucuz türdendi. Oteldeki tuvaletli kürklü müşterilerden çok farklıydılar. Onlar da bu durumlarını fark ettikleri için sıkılmaktaydılar ve gözleri korku doluydu. Holcroft, zararsızlar, diye düşündüyse de sonra çabuk karar verdiği kanısına vardı.

Otelin loş ışıklı kokteyl salonunda gerideki bölmelerden birinde oturdular. Noel iki kardeşi karşısına almıştı. Bu arada elçiliğin adamının geleceğini düşünerek resepsiyona da haber bırakmıştı. İçkiler gelince Noel, «Önce Von Tiebolt'ları aradığımı nasıl öğrendiğinizi anlatın,» dedi.

«Size söyledim. Göçmen bürosunda bir kâtip haber verdi. Çünkü Von Tiebolt'lar bizim çok yakın dostlarımızdı.»

«Onlar nerede?»

Cararra kardeşiyle göz göze geldi, sonra kız konuştu. «Neden onları arıyorsunuz?»

«Bunu göçmen bürosunda belirttim. Amerika'daki akrabaları onlara biraz para bırakmış.» Kızı süzdü. «Neden dün telefonda o kadar korktunuz? Neden sizi arayınca telaşlandınız?»

«Bir hata yaptım. Ağabeyim bunun kötü bir hata olduğunu söyledi. Adımı, telefon numaramı bırakmam doğru değildi.»

Carrara, «Bu almanları kızdırır,» diye açıkladı. «Eğer sizi gözetliyor, gelen haberleri ele geçiriyorlarsa aradığımızı anlarlar. Bu da bizim için tehlikeli olur.»

«Eğer beni gözetliyorlarsa şimdi burada olduğunuzu biliyorlardır.»

Adam, «Bunu konuştuk,» dedi. «Kararımızı verdik. Bu tehlikeyi göze aldık. Almanlar bizden nefret ederler. Ayrıca biz Portekizli Musevileriz. Von Tiebolt'ların yakın dostu olduğumuzu söyledim. Bunu açıklamam uygun olur. Johann en yakın arkadaşımdı. Kardeşimle evlenecekti. Almanlar buna izin vermezlerdi.»

«Onlara kim engel olabilirdi?»

«Pek çok adam. Johann'ın kafasına bir kurşun sıkabilirlerdi. Bazı Almanlar için bu en korkunç hakaret sayılacaktı. Onlardan bazıları Von Tiebolt'ların vatan haini olduklarını, Almanya'ya kötülük ettiğini, söylüyorlar. Brazilya'da Von Tiebolt'lara büyük haksızlık patıldı. Yıllar önce ortadan kalkması gereken nedenler yüzünden onların yaşamını çok zorlaştırdılar. Onlar yapılacak bütün iyilikleri hakkettiler.»

«Siz de benim bu konuda bir şey başaracağımı düşündünüz demek? Neden böyle bir kanıya vardınız?»

«Çünkü güçlü kimseler size engel olmak istedi. Almanların büyük gücü var burada. Dolayısıyla siz de Brazilya'daki Graff'ların Von Tiebolt'lardan uzak tutmak istediği güçlü bir insan olmalısınız. Güçlü bir Amerikalı onlara yardım edebilir.»

«Brazilya'daki 'Graff'lar dediniz. Bu Maurice Graff değil mi? O kim?»

«Nazilerin en korkuncu. Nürenberg'de asılması gerekirdi.»

Kız atıldı. «Biz, size güveniyoruz. Acele etmemiz gerek.»

«Von Tiebolt'lar sağ mı?»

Adam, «Evet,» diye cevap verdi. «Naziler onların yerini bilmiyor.» Sonra kendisine güvenemeyerek sustu.

Noel ısrar etti. «Bana onların nerede olduklarını söyleyin.»

Kız endişeli bir sesle, «Onlara getirdiğiniz haberler iyi mi?» diye sordu.

«Hayalinizden geçenden çok daha fevkalade. Şimdi söyleyin.»

İki kardeş yine göz göze geldiler. Karar verdikleri için Cararra konuştu. «İngiltere'deler. Anneleri öldü ve... Tennyson adını aldılar. Johann artık John Tennyson diye biliniyor. Kendisi Guardian gazetesinin muhabiri. Birkaç dil biliyor ve gazetesi için Avrupa'daki baş kentleri dolaşıyor. En büyükleri Gretchen bir İngiliz Donanma subayıyla evli. Nerede oturduğunu bilmiyoruz ama kocasının adı Beaumont ve kendisi Kraliyet Donanmasında bir binbaşı. En küçükleri olan Helden'in nerede yaşadığını bilmiyoruz. O kız daima biraz mesafeli ve dik başlıydı zaten. Johann... Johaann çok akıllı bir insandır. Buradan kaçabilmeleri için her şeyi o ayarladı.»

Kardeşinin gerilen yüzü yumuşamıştı. «Onu çok seviyorum. Beş yıl geçti ama hâlâ birbirimizi seviyorum,» diye ekledi.

«O halde ondan haber alıyorsunuz?»

Cararra, «Zaman zaman,» diye mırıldandı .«İngiltere'den gelenler bizimle temasa geçerler. Ama hiçbir zaman yazılı haber olmaz.»

«Mr. Holcroft?» Bir yabancı gelmiş masalarının yanında duruyordu. «Ben Amerikan elçiliğinden Anderson. Sizinle konuşabilir miyim?»

Iki kardeş hemen yerlerinden kalktılar. Noel'e yaklaşarak hafif sesle, «**Adeus senyor,**» diye mırıldanıp oradan uzaklaştılar.

***

Holcroft elçilik arabasında Anderson'un yanında oturuyordu. Genç adamın Londra uçağına yetişmesi gerekiyordu. Anderson istememekle birlikte onu havalanına götürmeyi kabul etmişti. Adam, «Seni Rio'dan uzaklaştırmak için elimden her geleni yaparım,» demişti.

Noel bu sözleri anımsayarak yüzünü buruşturdu. «Sana söylediğim sözlerin bir tekine bile inanmadın, değil mi?»

«Allah kahretsin Holcroft, bunu tekrarlamam gerekli mi? Otelin önünde araba yoktu. Hiçbir cam kırılmamıştı. Hatta senin bir araba kiraladığını gösteren bir kayıt bile bulamadık!»

«Araba otelin önündeydi. Onu kiralamıştım ve Graff'ı gördüm.»

«Sen **sarhoşsun, oğlum. Graff** kendisine telefon ettiğini ve evi görmeyi istediğini söyledi. Ama onu görmeye gitmemişsin.»

«Yalan! Oradaydım! Graff Tanrının belası bir Nazi! Aradan otuz yıl geçmiş ama o hâlâ Nazi ve siz ona önemli bir devlet adamıymış gibi davranıyorsunuz.»

Anderson, «Doğru,» dedi. «Graff çok önemli. Sen işi yanlış biliyorsun. Graff, 1944 Haziranında Almanya'da Wolfsschanze denilen bir yerdeydi. Hitler'i öldürmeye kalkan adamlardan biri o.»

***

10

Noel artık otel odasının penceresine göz kamaştıran bir güneşin vurmadığını düşünerek konsolun üstünden gümüş cep şişesini aldı. Londra'ya erişmişti işte ama şimdi işe nasıl başlayacağını bilmiyordu. Uçakta düşünmeye çalışmıştı fakat Rio'da olanlar öyle şaşılacak şeylerdi ki, bu yüzden sersemlemişti. Öğrendikleri birbirini yalanlıyordu. Hiç bilmediği, çok sık ağaçlı bir ormana dalmıştı sanki ve yolculuğu yeni başlıyordu.

Graff, Wolfsschanze'den kurtulan biri olabilir miydi? **O Wolfsschanze'den geriye kalanlardan biri olabilir miydi?** Olanaksızdı bu. O adamlar Cenevre yeminine bağlıydılar. Heinrich Clausen'in hayalinin gerçek olmasını istiyorlardı. Von Tiebolt'lar da bu hayalin gerçekleşmesi için gerekliydiler. Graff, Von Tiebolt'ları mahvetmek istiyordu. O, Heinrich Clausen'in tek oğlunun gece ıssız bir yolda öldürülmesi için emir vermişti. **Wolfsschanze'den geri kalanlar'**dan biri olamazdı.

Cararra'lar da esrarlıydı. Brazilya'dan kaçmalarına engel olan neydi? Rıhtımlar ve havaalanları onlara kapalı değildi ki! Noel onların anlattıklarına inanmıştı, fakat ortada cevaplandırılması gereken daha çok soru vardı. Hem iki kardeşte rol yapar gibi bir hava da sezmişti. Onlar hangi konuda böyle davranmaktaydılar?

Noel, Londra'ya gelir gelmez **Guardian** gazetesini aramış ve John Tenyson'un adresini istemişti. Holcroft'la konuşan adam adresi vermediği gibi onu oyalamış ve yardımdan da kasıtla kaçınmıştı. Bu durum da Holcroft'u çok şa-

şırtmıştı. Adama, adını ve kaldığı oteli bildirmiş ve uzak bir yerde olduğu söylenen Ternyson'dan haber çıkarsa, kendisini aramasını rica etmişti. Buna karşılık o adam telefonu yüzüne kapatmıştı.

Birden telefon çalınca kendisini topladı Holcroft. Arayan otel müdürlüğüydü. «Burası resepsiyon, efendim. Size otelimizin ikramı olan meyva sepetinin zamanında gönderilmediğini öğrendik. Çok özür dileriz. Bir süre odanızda kalacak mısınız, efendim?»

Noel, hay Tanrım, diye düşündü. Cenevre'de milyonlar yatarken, burada bir otel kâtibi bir sepet meyvayla uğraşıyor. Sonra konuştu. «Evet, odamdayım.»

«Teşekkür ederim efendim. Kat garsonu hemen gelecek.»

Kısa süre sonra kapıya vuruldu. Holcroft para almak için elini cebine sokarak kapıya gitti. Dışarıda şapkalarını ellerinde tutan, paltolu iki adam duruyordu. Uzun boylusu ellisini geçmiş, kır saçlı yüzü kırışıkca bir erkekti. Kızılımsı kıvırcık saçlı, mavi gözlü olanıysa Noel'in yaşındaydı ancak.

«Evet.»

«Mr. Holcroft?»

«İçeriye girmemize izin verir misiniz?»

«Pek sanmıyorum. Siz kimsiniz?»

İki adam da kimlik cüzdanlarını çıkararak açtılar. «İngiliz Askeri Haberalma Örgütü Beşinci Şube» dedi yaşlıcası.

«Beni neden görmek istiyorsunuz?»

«Resmi bir iş, efendim. İçeriye girebilir miyiz?»

Noel şaşkın şaşkın başını salladı. Midesine yine bir ağrı girmişti. Kendisine Cenevre'den vazgeçmesini söyleyen Peter Baldwin Askeri Haberalma Örgütünün Altıncı

Şubesinde çalışmıştı. Hem Baldwin'i işe karıştığı için Wolfsschanze'nin adamları öldürmüştü. Acaba iki İngiliz ajanı Baldwin'le ilgili gerçeği biliyorlar mıydı? Baldwin'in onu aradığını öğrenmişler miydi? Yalnız Baldwin henüz kimseye bir şey açmadığını söylemişti. Bu durumda bu iki ajan kendisinden ne istiyordu? Hem kendisini burada nasıl bulmuşlardı?

İki ajan içeriye girer girmez genci banyoya baktı, diğeri de masanın yanında durup etrafına bir göz attı. Noel, «İşte içeridesiniz,» dedi. «Ne var?»

Kır saçlı adam mırıldandı. «Tinamou, Mr. Holcroft.»

«Ne?»

«Tekrarlıyorum. Tinamou.»

«Allah kahretsin. Bu da ne?»

«Ansiklopedilere bakarsanız Tinamou yerde yaşayan bir kuştur. Renkleri sayesinde onu yaşadığı yerden ayırt edemezsiniz. Kuş kısa uçuşlar yaparak çabucak bir yerden başkasına gider.»

«Beni aydınlatmanıza sevindim ama neden söz ettiğinizi hiç anlayamadım.»

Pencerenin önünde duran genç ajan, «Bildiğinizi düşünüyoruz,» dedi.

«Yanılıyorsunuz. Hiç böyle bir kuş duymadım ve duymam için bir neden de bilmiyorum. Başka bir şeyi ima ettiğiniz belli ama bunu da anlıyamadım.»

Kır saçlı ajan onun sözünü kesti. «Kuştan söz etmiyoruz tabii. Tinamou bir erkek ve bu ad kendisine çok uyuyor.»

«Bunun benim için bir anlamı yok. Neden olsun?»

«Bizimle işbirliği yapmanız, yapmamanızdan çok daha iyi olur. Belki de sizi kullanıyorlar ama bundan kuşkulandığımı da belirtmeliyim. Bununla birlikte bize şimdi yardım

ederseniz, kullanılmış olduğunuzu kabul etmeye hazırız. Bunun dürüst bir teklif olduğuna inanıyorum. Şimdi ayrıntılara gireyim. Belki beni o zaman daha iyi anlarsınız. Siz asıl adı Johann von Tiebolt olan ve İngiltere'ye altı yıl önce gelen John Tennyson'la ilgili sorular sormaktasınız. Kendisi **Guardian** gazetesinin yabancı ülkeler muhabirlerinden biri.»

Noel onun sözünü kesti. «**Guardian** gazetesinde bana cevap veren adam... sizi çağırdı. Veya başkasına çağırttı. Onun için sözleri öyle geveleyip beni oyaladı. Bunun anlamı nedir?»

«John Tennyson'u neden aradığınızı sorabilir miyiz?»

«Hayır.»

«Rio de Janero'da da, burada da bir paranın söz konusu olduğunu söylemişsiniz.»

«Rio... Tanrım!»

«Bizce siz uluslar arası bir işe karıştınız. Belirli bir parayı teslim etmek istiyorsunuz. Bu tam ücretin dörtte üçü.»

«Ne söylüyorsunuz siz?»

«Parayı bir cinayet işlenmesi için vereceksiniz.»

«Cinayet mi?»

«Evet, dünyanın uygar ülkelerinin yarısındaki güvenlik örgütlerince Tinamou bir tek adla bilinir: Katil. Tam söylemek gerekirse 'Usta katil'. Johann von Tiebolt'un, yani yeni adıyla John Tennyson'un Tinamou olduğuna inanmamız için her türlü neden var.»

Noel sersemlememişti. Bir katil! Peter Baldwin ona Cenevre mirasını alacaklardan birinin katil olduğunu söylemeye mi çalışmıştı? Baldwin bunu kendisinden başkasının bilmediğini iddia etmişti. Söylediği doğruysa John Tennyson'u bulmaya çalışmasının nedenini asla açıklayamazdı. Bu yüzden bankadaki o büyük para bloke edilir, türlü da-

valar açılır ve yemini yerine getiremezdi. Ancak Tennyson'u aramasının kuşku uyandırmayacak bir nedeni olması da şarttı. Tinamou'yla bir ilgisi olmadığını anlatabilmeliydi.

Tinamou! Bir katil! Bu en zarar verici haberdi. Eğer ajanların kuşkulandıkları şey doğruysa Cenevre'deki bankerler bütün ilişkileri kesip kasaları kilitlerler, daha sonraki kuşağı beklerlerdi. Ama Tennyson, Tinamou da olsa yakalanıp işin iç yüzü ortaya çıkarılabilir ve Cenevre'deki hesapla ilişkisi ortadan kaldırılırdı. Hem belgedeki koşullara göre asıl gerekli olan Von Tiebolt'un büyük çocuğu yani kızıydı. Holcroft odadaki iki adamın kuşkularını gidermesi gerektiğini biliyordu. Sendeleyerek gidip bir koltuğa çöktü.

«Beni dinleyin,» derken sesi hayretten pek hafif çıktı. «Size gerçeği söyledim. Tinamou'yu ya da başka bir katili tanımıyorum. Benim işim Von Tiebolt ailesiyle. Tennyson'un Van Tiebolt olduğunu ve Guardian'da çalıştığını duydum. Bu yüzden kendisini aradım.»

Kızıl saçlı adam, «Öyleyse,» dedi. «İşinizin ne olduğunu da açıklarsınız belki.»

Holcroft söyleyeceği yalanı gerçeğe dayandırmasının uygun olacağını biliyordu. «Size bildiğim kadarını anlatacağım. Bu da fazla değil. Bunun bir kısmını da Rio'da edindiğim bilgileri birleştirerek ortaya çıkardım. Konu gizli ve parayla ilgili.» Noel derin bir soluk alarak sigarasına uzandı. «Von Tiebolt'lara miras kalmış. Bunu kimin bıraktığını sormayın. Çünkü bilmiyorum ve avukat da bana söylemedi. Avukatın adını size verebilmek için de kendisinden izin almam gerekiyor.»

Kır saçlı ajan, «Bunu yapmanızı isteyebiliriz,» diye konuştu. «Lütfen devam edin.»

«Rio'da Almanların Von Tiebolt'ları çok aşağı gördüklerini öğrendim. Yalnız onların Almanya'da Nazilere kafa tuttuklarını sanıyorum. Ama yalnızca bir düşünce bu. Onun için belki de bir Nazi düşmanı Alman veya Almanlar onlara bu parayı bırakmışlar. Von Tiebolt'lara miras bırakan kimsenin uzun süre Amerika'da yaşamış biri olması gerek. Belki de ölen kişi çok uzun zaman önce Amerika'ya yerleşmiş bir akrabadır.»

«Peki, bu işte aracı olarak neden sizi seçtiler?»

Holcroft, «O avukat arkadaşım,» diye cevap verdi. «Rio'ya gideceğimi duyunca aileyi bulmamı istedi benden.»

«Size Johann von Tiebolt'un artık John Tennyson olduğunu, Londra'da çalıştığını ya da işinin Londra'ya bağlı olduğunu söylediler.» Yaşlıca adam Noel'i süzüyordu. «Bunun üzerine arkadaşınıza iyilik etmek için Brazilya'dan İngiltere'ye gelmeyi uygun buldunuz. Bu saçma bir şey sayılır Mr. Holcroft.»

Noel öfkelenmiş gibi adama kötü kötü baktı. «Bir dakika! Rio'dan Londra'ya Von Tiebolt'lar için gelmedim. Ben Amsterdam'a gidiyorum. New York'daki büroma sorarsanız Curaçao'da çalıştığımı öğrenirsiniz. Bildiğiniz gibi orası Hollanda'ya ait bir yerdir ve ben planlar konusunda bir toplantı için Amsterdam'a gidiyorum.»

Kır saçlı adamın bakışları yumuşar gibi oldu. «Anlıyorum. Belki de biz yanlış sonuç çıkardık. Fakat ortadaki gerçekler yüzünden bu sonuca varmamızın doğal olduğunu kabul edersiniz sanırım. Belki de sizden özür dilememiz gerekecek.»

Uydurduklarından memnun kalan Noel, gülümsememek için kendisini zor tuttu. «Ziyanı yok. Yalnız merakımı uyandırdınız. Bu Tinamou denilen adamın Von Tiebolt olduğunu nereden biliyorsunuz?»

Kır saçlı ajan, «Emin değiliz,» dedi. «Sizin sayenizde emin olabileceğimizi umuyorduk. Bu konuda yanılmışız sanırım.»

«Gerçekten yanıldınız. Ama neden Tennyson? Bunu New York'daki avukata söylemem gerekecek sanırım...»

İngiliz, «Hayır,» diye onun sözünü kesti. «Bunu kimseyle konuşmamalısınız.»

Holcroft kumarı göze aldı. «Biraz geç kalmadınız mı? Bunu konuştuk bile. Hem size bir borcum yok. Oysa o avukata yaptığı iyilikten dolayı borçlu sayılırım. O arkadaşım.»

İki ajan endişeyle birbirilerine baktı. Yaşlıcası, «Dostunuza olan borcunuzdan çok daha büyük bir sorumluluğunuz var,» diye anlattı. «Bunu kendi hükümetiniz de açıklayabilir. Çok gizli ve hassas bir soruşturmadır bu. Tinamou türlü ülkede adam öldüren bir katildir. Kurbanları arasında dünyanın en tanınmış bazı kimseleri bulunmaktadır.»

«Ve siz onun Tennyson olduğuna inanıyorsunuz?»

Yaşlıca ajan, «Bundan kimseye söz etmemeyi kabul eder misiniz?» diye sordu. «İsterseniz ülkenizdeki ilglii en yüksek kanun kuruluşu da sizden aynı talepte bulunabilir.»

Holcroft durakladı. «Peki. New York'u aramayacağım ve kimseye de bir şey söylemeyeceğim. Ama bilgi istiyorum.»

Genç ajan, «Biz pazarlık etmeyiz,» diye çıkıştı, fakat kır saçlı adamın bakışını görerek sustu.

Noel, «Ben pazarlık yapmıyorum,» dedi. «Sadece o aileden birini bulacağımı söyledim. Tennyson'un kız kardeşlerini nerede bulabilirim? Biri Donanmadan Beaumont adlı bir subayla evliymiş. New York'daki avukat bunu biliyor. Kadını ben bulamazsam o arayacaktır.»

Kır saçlı adam başını salladı.. «Sizin bulmanız çok da-

ha uygun. İki kadın da erkek kardeşlerinin yaptıklarından habersiz sanıyoruz. Zaten ailedekiler birbirileriyle pek konuşmuyorlar. Ortaya çıkmanız işi daha karıştıracak. Biz onları telaşlandırmak istemiyoruz. Durumu böyle kontrol edebilmemiz çok daha iyi.»

«Kimseyi telaşlandırmayacağım. Sadece haberi verip Amsterdam'a işime gideceğim.»

«Evet, tabii. Abla, Binbaşı Anthony Beaumont'la evli. Onun ikinci eşi. Portsmouth'daki deniz üssünün yakınındaki Portsea'da oturuyorlar. Adamın adı telefon rehberinde var. Ailenin küçük kızıysa geçenlerde Paris'e yerleşti. Gallimard Yayınevinde çevirmen. Fakat onun nerede oturduğunu bilmiyoruz.»

Holcroft kalkıp bu isimleri bir kâğıda yazdı. «Yarın sabah onları arayacağım ve New York'a bir haber yollayacağım. İki kadını bulduğumu fakat erkek kardeşle temas kuramadığımı yazacağım. Uygun mu sizce bu?»

«Bu işten tümüyle vazgeçmeniz için sizi ikna edemez miyiz?»

«Hayır. O zaman arkadaşıma işi neden yapmadığımı açıklamam gerekir.»

«Pekâlâ. Demek en fazla umabileceğimiz bu?»

«Şimdi bana John Tennyson'un neden Tinamou olduğuna inandığınızı söyleyin. Bana bu kadarını borçlusunuz.»

Kır saçlı adam, «Evet,» diye mırıldandı. «Dediğiniz gibi size borçluyuz. Ancak çok gizli bir bilgidir bu, unutmayın. Önce ortaya çok belirli izler çıktı. O adamı inceleyene dek bu kadar açık olan bir duruma önem vermedik. Birkaç yıldır Tennyson sürekli olarak suikastlar yapılan yerlerde ya da buraların yakınında görülüyordu. Kendisi bu olayları **Guardian** gazetesine bildiriyor ve olayları cinayet yerinden naklediyordu. Örneğin, bir yıl kadar önce Beyrut'daki Ame-

rikan elçiliğinde çalışan birinin öldürülmesini haber verdi. O adam CIA'dendi tabii. Ancak Tennyson üç gün önce Brüksel'deyken, cinayet günü Beyrut'ta oluvermişti. Onu incelemeye başladık ve öğrendiklerimiz bizi şaşırttı. Onun Tinamou olduğuna inanıyoruz. Kendisi inanılmayacak kadar zeki ve belki de tam anlamıyla deli.»

«Ne öğrendiniz?»

«Her şeyden önce babasını duymuşsunuzdur. Kendisi ilk Nazilerden biri, kasapların en korkuncuydu. Oğlunun ona çekmesi gerekmez tabii. Ama Tennyson korkunç başarılı tip. Pek çok öğrencinin liseyi bitirdikleri yaşta o Brazilya'da iki üniversiteden mezun oldu. Beş dil biliyor ve bunları kusursuz konuşuyor. Güney Amerika'da çok başarılı bir işadamıymış. Büyük servet yapmış. Böyle biri bir gazeteye muhabir olamaz doğrusu. Zaten **Guardian**'da kimse onun ne zaman ve nasıl işe alındığını bilmiyor. Tennyson ilk yazısını Anvers'den yollamadan bir hafta önce, onun adı bilgisayarın hazırladığı bordroda belirmiş. Kimse onu tanımıyormuş.»

«Fakat birinin onu işe almış olması gerek.»

«Evet biri bunu yapmış. Tennyson'la konuşup işe alınma kartını imzalayan adam, beş kişinin hayatına mal olan çok olağanüstü bir metro kazasında ölmüş... Bu kazaya makinistin hatasının neden olduğunu söylediler. Oysa adam on sekiz yıllık bir makinistti. Ama aslında bu bir cinayetti. Tinamou'nun bir oyunu.»

Holcroft, «Emin olamazsınız,» diye itiraz etti. «Bu bir hata olabilir. Diğer... diğer rastlantılar nelerdi? Bu cinayetler nerelerde işlendi.»

«Beyrut'dan söz ettim. Paris'de Rue du Bac'da çalışma bakanının arabasının altında bir bomba patladı ve bakan hemen öldü. Tennyson o gün Paris'deydi. Oysa bir gün

önce Frakfurt'daymış. Yedi ay önce Madrid'deki ayaklanmalar sırasında bir hükümet yetkilisi halkın toplandığı yerde bir binanın dördüncü katında vurularak öldürüldü. Tennyson Madrid'deydi. Kendisi birkaç saat önce uçakla Lizbon'dan gelmişti. Daha böyle çok olay var.»

«Onu sorguya çekmediniz mi?»

«Iki defa. Ama sanık olarak değil. Suikast konusunda bir uzman sayarak kendisiyle konuştuk. Tennyson küstahlığın simgesidir. Kendisi toplumsal ve siyasi huzursuzluk olan yerleri incelediğini ve bu yerlerde suikastlar, cinayetler olacağını sezerek oralara gittiğini söyledi. Üstelik durumları önceden sezerek hazırlıksız yakalanmamamız için bize nutuk çekme küstahlığını da gösterdi.»

«Peki Tennyson şimdi nerede?»

«Dört gün önce Bahreyn'de kayboldu. Ajanlarımız Singapur'dan Atina'ya kadar olan bölgede onu arıyorlar.»

**
*

Iki ajan boş asansöre girince kızıl saçlısı, arkadaşına döndü. «Ona ne dersin?»

Diğeri, «Bilmiyorum,» diye mırıldandı. «Ona ortada koşuşmasını sağlayacak kadar bilgi verdik. Belki bu sayede bir şeyler öğreniriz. Kendisi tam anlamıyla amatör. Adam öldürtmek isteyenlerin parayı Holcroft'la yollamaları için budala olmaları gerekir. Onlar böyle yapsalar bile Tinamou bu işi reddeder.»

«Fakat Holcroft yalan söylüyordu.»

«Evet. Hem de pek beceriksizce.»

«Öyleyse onu kullanıyorlar.»

«Olabilir. Ama ne için?»

**
*

11

Noel, Gretchen Beaumont'u sabah görmeye karar vermişti. Fakat telefonda kadınla konuşunca hemen hareket geçmesi gerektiğini anladı. Binbaşı Beaumont, Akdeniz'de görevdeydi. Kadın da ertesi gün öğleyin kış tatili yapmak üzere Fransa'ya hareket edecekti. Haftasonunu kocasıyla Fransa'nın güneyinde geçirecekti. Mr. Holcroft aile konuları için kendisiyle konuşmak istiyorsa, o gece gelmeliydi. Holcroft da ona hemen geleceğini söylemişti tabii.

Neyse bir araba kiralayıp Gretchen Beaumont'un tarifine uyarak Portsea'yı bulması zor olmamıştı. Kadının evine yaklaşırken derin derin düşünüyordu Noel. Bir İngiliz Donanma subayının orta yaşlı eşine, onun yedi yüz seksen milyon dolar bulunan bir kasayı açacak anahtar olduğunu nasıl anlatacaktı? Hem telaşlanmaya başlamıştı ve bu yüzden inandırıcı olması gerekliydi. Korkarmış veya güvensizmiş gibi gözükmemeliydi. Birden ona gerçeği, Heinrich Clausen'in gördüğü gerçeği anlatmaya karar verdi. Ancak bu sayede onu inandırabilirdi.

Evi kolaylıkla bularak arabasını bahçe kapısının önüne park etti. Bahçe yolundan geçerek kapıya geldi. Zil yoktu. Tokmağı vurarak bekledi. Ev pek sadeydi. Oturma odasının çok geniş, karşı tarafta kalan yatak odalarınınsa küçük pencereleri vardı. Ne gösterişli, ne de pek pahalı bir evdi bu. Belirli aylık alan bir askere göre temiz, bir yerdi.

Kapıyı Gretchen Beaumont açtı. O anda Noel'in kafasındaki hayal birden silindi. Hem büyük bir şaşkınlık duydu, hem de midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Kısacası ka-

pıdaki kadın, ömrü boyunca gördüklerinin en güzellerinden biriydi. Onun kadınlığı bile ikinci derecede kalıyordu. Gretchen bir heykelcinin idealini andırıyordu. Eşsiz bir heykelden farksızdı. Orta boyluydu. Uzun sarı saçları ince kemikli biçimli yüzünü çerçeveliyordu. Aşırı mükemmel... aşırı soğuktu. Fakat merak ifade eden açık mavi renkli gözleri bu soğukluğu biraz gideriyordu. Ne dost, ne düşmandı bu gözler. Kadın, «Mr. Holcroft?» derken sesi pek tatlıydı. Almanya ve Brazilya'dan izler vardı bu seste.

«Evet, Mrs. Beaumont. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.»

Kadın onu içeri almak için geri çekildi. Noel yılların hiç etkilemediği olağanüstü güzel yüze bakakalmıştı. Ancak içeri girerken saydam elbisenin iyice belirttiği vücudu da fark etti. O da olağanüstüydü ama yüzden farklıydı. Bu vücutta soğukluk değil, sodece ateş vardı. İnce elbise kadının bedenini sarmış, yakanın düğmeleri iri göğüslerin ortasına kadar açılmıştı. Bu da onun sütyen giymediğini açıklıyordu.

Kadın yürüyünce kalçaları, karnı şehvetli bir dans yaparmış gibi hareket etti. Yürümüyor âdeta kayarak gidiyordu. Eşsiz vücudu karşısındakini ele geçirmeye ve doyuma ulaşmaya başlangıç olarak ilgi çekmek için âdeta haykırıyordu. Buna karşılık yüz soğuk, gözler meraklı olmakla birlikte dalgındı. Noel de şaşırmıştı.

Kadın duvarın önündeki bir kanepeyi işaret etti. «Uzun bir yolculuk yaptınız. Lütfen oturun. Size bir içki ikram edebilir miyim?»

«Çok memnun olurum. »

«Ne içersiniz?» Bir an Noel'in önünde durdu. Açık mavi gözlerini ısrarla erkeğin gözlerine dikmişti. Saydam kumaşın altından göğüslerinin uçları iyice belli oluyordu. Her

solukta bu göğüs uçları bir seks dansı yapar gibi havaya kalkıyordu.

«Varsa İskoç viskisi.» Noel yumuşak kanepeye oturup kaldı. Gözlerini Gretchen'in yüzünden ayırmamaya çalışıyordu. Bu da zordu. Kadının da durumu zorlaştırmaya çalıştığının farkındaydı. Binbaşının eşinin bir seks arzusu uyandırması için uğraşmasına gerek yoktu. Bu role girmesi gereksizdi. Fakat kadın bu kılığa girmiş, onu tahrik ediyordu. Neden?

Kadın İskoç viskisini getirdi. Noel bardağa uzanırken onun eline dokundu. O anda Gretchen'in elini çekecek yerde, parmaklarıyla parmaklarına bastırdığını hissetti. Sonra kadın hemen kanepenin önündeki deri pufa oturup onun yüzüne baktı.

Noel, «Benimle bir içki içmez misiniz?» diye sordu.

«Ben içki içmem.»

«Belki benim de içmememi tercih edersiniz.»

Kadın boğuk bir sesle güldü. «Buna ahlak bakımından hiçbir itirazım yok. Bu tür bir davranış subay karısına pek yakışmaz. Sadece ne içki, ne de sigara içebiliyorum. İkisi de hemen başıma vuruyor.» Gözlerini kırpmadan Noel'e bakıyordu.

«Telefonda kocanızın yaverlerinden birinin bitişik odada olacağını söylediniz. Onunla tanışmamı ister miydiniz?»

«O gelemedi.»

«Ya! Üzüldüm.»

«Öyle mi?»

Bu delilikti. Kadın durumunu pek kestiremeyen bir aşifte ya da yeni müşterisinin cüzdanında ne olduğunu saptamaya çalışan yüksek fiyatlı bir orospu gibi davranıyordu. Noel onun karşılık beklediğinin farkındaydı. Fakat buna onun beklediği şekilde karşılık veremezdi. Babası ona

mezardan seslenmişti. Kimse ona engel olamazdı. Hatta satılık olmaması gereken bu kadın bile. Bu orospu olmaması gereken kadın Cenevre'nin anahtarıydı.

Noel bardağı masaya bırakarak, «Mrs. Beaumont,» dedi. «Çok zarif bir kadınsınız. Burada birkaç saat oturup içki içmeyi çok isterdim ama konuşmamız gerekiyor. Sizi görmek istedim, çünkü olağanüstü bir haber getiriyorum. Bu da ikimizi ilgilendiriyor.»

Gretchen kelimenin üstüne basarak mırıldandı. «İkimizi mi? Konuşun, Mr. Holcroft. Fakat sizi ilk kez görüyorum. Bu haber nasıl ikimizi ilgilendirebilir?»

«Babalarımız yıllar önce birbirilerini tanıyorlardı.»

Kadın 'baba' sözcüğünü duyunca kasıldı. «Babam yok.»

«Sizin de, benim de babamız vardı. Otuz yıl önce Almanya'da. Adınız Van Tiebolt. Siz Wilhelm von Tiebolt'un büyük kızısınız.»

Gretchen derin bir soluk alarak başını çevirdi. «Daha fazlasını dinlemek istediğimi sanmıyorum.»

Noel, «Neler hissettinizi anlıyorum,» dedi. «Ben de aynı tepkiyi gösterdim. Ancak yanılıyorsunuz. Ben de yanılmışım.»

Kadın yanağına düşen uzun sarı saçı başını sallayarak geriye attı. «Önyargıya kapılıyorsunuz. Belki de bizim gibi bir yaşam sürmediniz. Lütfen bana yanıldığımı söylemeyin. Bunu yapacak durumda değilsiniz.»

«Size öğrendiklerimi anlctmama izin verin. Sözlerimi bitirince kararınızı verirsiniz. Iki hafta önce Manfredi adında bir bankerle buluşmak için Cenevre'ye gittim...»

Noel, Wolfsschanze'den kurtulanların tehdidi dışında her şeyi açıkladı. Sözlerini bitirirken alnından terlerin aktığını hissediyordu. «Artık bu iş bize kaldı. Bir de Ber-

lin'de Kessler'in oğlu var. Üçümüz onların başladığı işi bitireceğiz.»

Gretchen sakin sakin, «Bu durum beni ilgilendirmiyor,» diye cevap verdi. «Sözlerimin sizi üzdüğünü anlıyorum. Ama ben ömrümün büyük kısmını üzüntüyle geçirdim. Wilhelm von Tiebolt yüzünden çok çektim. O benim için bir hiçtir.»

«Fakat babanız suçlarını affettirmeye çalıştı.»

«Parayla değil mi?» Gretchen eğilerek Noel'in alnındaki teri eliyle sildi. Yine göz gözeydiler. «Binbaşı Beaumont'un ikinci eşiyim. Boşanması onun için zor oldu. Benim için de öyle. Ancak o bu sıkıntıdan kurtuldu. Fakat ben hiçbir zaman kurtulamayacağım.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Ben araya giren kadınım. Yabancıyım. Evlilikleri yıkan biriyim. Böyle toplum dışı bırakılmak insana çok güç gelir.»

«Böyle bir durumla karşılaşacağınızı biliyordunuz herhâlde.»

Kadın, «Yani bunu bilerek Binbaşı Beaumont'la neden evlendiğimi mi soruyorsunuz?» Yine Noel'in alnına dokundu. Elbisesinin önü açılmış çıplak göğüsleri ortaya çıkmıştı. Noel hem yorgun, hem ihtiraslı, hem de öfkeliydi. Bu kadına özel işlerinin Cenevre yanında önemsiz kaldığını anlatmalıydı.

«Olay basit. Onu seviyorsunuz.»

«Ondan nefret ediyorum.»

Noel gözlerini ondan ayıramıyor, ama elini uzatıp dokunmaktan da çekiniyordu. «Öyleyse neden evlendiniz? Neden onunla oturuyorsunuz?»

«Binbaşı Beaumont'un biraz parası var. Çok saygı gören bir subay. Tatsız, ilginç olmayan bir erkek. Böylece

kendime rahat bir yaşam hazırladım. Rahat bir kozanın içinde oturuyorum.»

Noel silâhı bulmuştu! «İki milyon dolarla daha rahat bir koza sağlayabilirsiniz, Mrs. Beaumont. Buradakinden çok daha iyi korunursunuz.»

Kadın geri çekilerek bacak bacak üstüne atınca, etekleri sıyrılıp bacak üstleri ortaya çıktı. «Size durumu anlatmaya çalışıyorum. Berlin'den ayrıldığımda çocuktum. Annem, erkek kardeşim ve ben sonunda Brazilya'ya sığınana dek durmdan kaçtık. Brazilya da bizim için bir cehennem oldu. O yıllarda içgüdülerimden, sezgilerimden, fırsatlardan, erkeklerden yararlandım. Fakat daima emirlere uydum. Hiç başa geçmedim. Mümkün olduğu kadar az karar verdim. Eğer ailemle ilgili bir işiniz varsa, kardeşim Johann'la konuşmalısınız. Kararları o verir. Annem ölünce bizi Güney Amerika'dan alıp buraya o getirdi. Erişmeniz gereken Von Tiebolt odur.»

Noel bezginlikle içini çekti. Johann von Tiebolt'dan kaçınması gerekiyordu ancak bunun nedenini Gretchen Beaumont'a anlatamazdı. Ama laf olsun diye sordu. «Kardeşiniz şimdi nerede?»

«Bilmiyorum. Gazetesi için Avrupa'da dolaşıyor sanırım.»

«Bir de kız kardeşiniz varmış.»

«Helden... Paris'de bir yerde olacak.»

Yemin'de çocukların teker teker inceleneceği ve buna göre karar verileceği yazılıydı. Johann incelenmiş ve Cenevre'ye uyamayacağı anlaşılmıştı. Çünkü Johann dikkati üstüne çekmiş biriydi. Gizli işe karıştırılırsa, Cenevre'deki durum dikkati çekerdi. Bu güzel kadın da ilgi göstermiş olsa bile, Cenevre'dekilerce yeteneksiz sayılıp reddedilirdi. Geriye Helden Von Tiebolt kalıyordu.

Düşünceye dalan genc adam birden Gretchen Beaumont'u görerek irkildi. Kadın puftan kalkıp elbisesinin önünü açmış, eteğini yukarıya kaldırıyordu. Noel onun baş döndürücü parfümünü duyuyordu. Gretchen titreyerek onun yanına oturdu. İnleyerek Noel'in boynuna sarılıp dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. Uzun uzun öptü. Elini de erkeğin pantolonuna atmıştı. Birden zapdedilmez bir hal almıştı kadın. Bir ara dudaklarını hafifçe geri çekerek, «Yarın Akdeniz'e gideceğim,» diye fısıldadı. «Nefret ettiğim adama. Bir şey söyleme. Bana bu geceyi ver. Bu geceyi ver.» Ayağa kalkarak Noel'in başını karnına bastırdı. Sonra onun eline uzandı. Noel de ayağa kalkıp ona sarıldı. Birlikte yatak odasının kapısına giderlerken Gretchen garip, tekdüze bir sesle konuştu. «Johann bir gün bir adamın geleceğini, tuhaf bir anlaşmadan söz edeceğini anlatmıştı. Ona iyi davranmamı ve her söylediğini anımsamamı istediydi.»

*
**

12

Holcroft birden irkilerek uyandı. Önce nereden olduğunu anlamayadıysa da sonra her şeyi hatırladı. Onu bir ses uyandırmıştı. Sesin ne olduğunu ve nereden geldiğini bilmiyordu. Birden yatakta yalnız olduğunu fark etti. Başını kaldırdı. Oda karanlıktı ve kapının altından loş bir ışık süzülüyordu. «Gretchen?...» Cevap çıkmadı. Odada kimse yoktu. Üstünden örtüleri atarak kalktı. Sendeleyerek

gidip kapıyı açtı. Küçük oturma odasında bir tek masa lambası yanıyordu. Yine ayni sesi işitti! Bu evde yankılanan madeni bir sesti, fakat dışarıdan gelmişti. Oturma odasının penceresine koşup dışarıya baktı. Bir sokak lambası kiraladığı arabayı aydınlatıyordu. Bir adam elinde elektrik feneriyle arabanın üstüne eğilmiş bir şeyler yapıyordu.

Noel daha ne olduğunu anlayamadan dışarıdan boğuk bir ses duydu ve elekrik feneri pencereye çevrildi. Sonra adamın karşı tarafta park edilmiş bir arabaya doğru koştuğunu gördü Noel. Adam arabaya atladı. Otomobil hareket etti. Yoldan dönerek hızla uzaklaştı. Bu sokak lambasının yanından geçerken, Noel bir an şoförün yanında oturan kimseyi gördü. Gretchen Beaoumont'du.

Gretchen nereye gidiyordu? Ne yapıyordu? Duyduğu ses neydi? Ama bunları düşünecek zamanı yoktu. Bir an önce Beaumont'un evinden uzaklaşması gerektiğini anlamıştı Holcroft. Hemen yatak odasına dönüp ışığı bularak yaktı. Acele giyinmeye başladı. O sırada gözleri konsolun üstünde duran gümüş çerçevedeki resme ilişti. Donup kaldı. Bu yüzü görmüştü. Hem de kısa süre önce. Belki haftalar belki de günler önce. Yaklaşıp resmi incelemeye koyuldu.

Bu kaşları tanımıştı. Karşık kır başlar. Birden onu Rio'ya giden uçakta gördüğünü hatırladı. Fakat hepsi bu kadar da değildi. Gözlerinin önünde bir şiddet sahnesi canlandı. Hayal meyal seçilen bir adam kaçıyordu. Resmi gümüş çerçeveden çıkardı. O sırada arkasında bir yazı olduğunu fark ederek soluğunu tuttu. Çünkü yazı Almancaydı: NEAUBAU ODER TOD.

Resimdeki yüz gibi bu sözleri de daha önce görmüştü. Fakat Almanca sözlerin bir anlamı yoktu... sadece

bunları görmüştü. Şaşkın şaşkın fotoğrafı katlayıp cebine soktu. Gümüş çerçeveyi de odadaki bir dolabın rafındaki katlı çamaşırların arasına gizledi. Evi dolaşıp etrafı araştırdıysa da bir şey bulamadı. Sonra usulca evden çıktı.

Kiraladığı arabaya binerek kontağı açtı ama bir şey olmadı. Tekrar tekrar anahtarı çevirdi. Arabadan çıkarak gidip kaputu kaldırdı. Sokak lambasının ışığında motoru ve kesilmiş telleri gördü. Arabanın tellerini bağlaması imkânsızdı. Çekilip götürülmesi gerekecekti. Bunu yapan adam da Holcroft'un gece bilmediği bir yerde herhangi bir araç bulamayacağını biliyordu. Kaputu kapatınca daha önce duyduğu madeni ses sokakta yankılandı. Çaresiz hızlı hızlı yürümeye başladı. Karanlıkta böyle giderken, karşıdan farlarını yakmış bir araba çıktı. Hızla üzerine gelirken, Noel de kendisini oradaki bir çitin arkasına attı. Bir taraftan da görülüp görülmediğini düşünüyordu. Gretchen Beaumont'un yaşamına karışmaması çok önemliydi. O esrarlı, mutsuz, fazla ateşli, güzel bir kadındı. Ama erkek kardeşi gibi Cenevre için bir tehlike oluşturuyordu.

Neyse görülmemişti. Araba lastiklerini gıcırdatarak durunca, Noel doğrulup çitin arasından baktı. İki adam arabadan fırlayarak Beaumont'un bahçesine daldılar. Artık orada kalmasının anlamı yoktu. Hemen kaçmalıydı. Noel emekleye emekleye birinin bahçesine ait olan çitin arkasından çıktı. Ayağa kalkarak koşmaya başladı. Issız yolda ayak sesleri yankılanıyordu. Fakat sonra başka sesler de olduğunu fark etti. Biri peşinden geliyordu. Hem ayak sesleri gitgide yaklaşıyordu. Uzun bir süre gittikten sonra yorulmaya başladı. Dayanamayarak başını çevirip arkaya baktı. Bir adam peşindeydi! Köşedeki sokak lambası hızla koşan tıknaz bir adamı aydınlatmıştı bir an. Bacakları sızlayan Noel paniğe kapılacak son bir gayretle hız-

landı ama sonra birden dizleri büküldü ve yüz üstü yere düştü. Yüzü berelenmişti. Bununla birlikte içgüdüsüne uyamak için ayaklarını havaya kaldırdı. O anda karanlıktan fırlak hemen sırt üstü döndü ve saldıracak adamdan korunlayan kimse üstüne atıldı. Gözlerine dolan terler yüzünden bir şey göremiyordu Noel. Debelendiyse de ağır bir demiri andıran bir kol gırtlağına dayanarak sesini kesti. Noel'in son gördüğü bir cismi tutan bir el oldu, sonra etraf karardı.

*
**

Önce soğuğu hissederek titredi. Gözlerini açınca otları ve toprağı seçti. Islak otlarla kaplı soğuk toprağın üstünde yatıyordu. Başı zonkluyor, yüzü yanıyor, elleri acıyordu. Ağır ağır doğrulup etrafına bakındı. Meraya benzeyen bir yerdeydi. Üstü ucuz viski ya da şarap kokuyordu pis pis. Elbisesini gömleğini bu içkiyle iyice ıslatmışlardı. Güç belâ ayağa kalkarak yanan ellerini ıslak ceplerine soktu. Cüzdanı, parası, saati yerli yerindeydi. Onu soymamışlardı. Sadece bayıltana kadar dövüp Beaumont'ların yaşadığı yerden uzaklaştırmışlardı.

Noel ağır ağır yürüdü. Tam bir çiti aşarak yola çıkarken, birden aklına fotoğraf geldi. Yine ceplerini yokladı. Resim gitmişti!

Bir süt kamyonunun şoförü yolda onu görerek durdu. Fakat Noel'in kokusu kamyonun içini doldurunca adamın yüzü asıldı. Holcroft da ilk kasabada kamyondan indi. Sütçü, «Oradaki kahvede hem telefon vardır, hem de tuvalet,» dedi. «Biraz temizlenmen hiç de fena olmaz doğrusu.»

Noel söylenen tuvaleti bularak üstünü başını temiz-

lemek için elinden geleni yaptı. Sonra telefon kulübesine girerek Gretchen'in numarasını çevirdi. Kadın geri dönmüşse olanları anlamak istiyordu. Ama bir erkek cevap verdi. «Mr. Beaumont'un evi.»

«Mrs. Beaumont'u rica ediyorum?»

«Kimsiniz?»

Noel telefonu kapattı. Cevap verenin kim olduğunu bilmiyordu. Sadece yardıma ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Hem de profesyonellerin yardımına. Cenevre için bu tehlikeli olabilirdi ama gerekliydi. Ceplerini karıştırıp Askeri Haberalma Örgütü ajanının verdiği kartı buldu. Üstünde Harold Payton — Jones adı ve bir de telefon numarası vardı sadece. Noel cevap çıkıp çıkmayacağını merak ederek Londra'yı aradı.

«Evet?»

«Ben Holcroft.»

«Oh, evet. Biz de telefon edip etmeyeceğinizi merak ediyorduk.»

Noel kır saçlı ajanın sesini tanıdı. «Ne demek istiyorsunuz?»

Ses, «Kötü bir gece geçirdiniz,» dedi.

«Telefonumu bekliyorsunuz! Oradaydınız! Seyrediyordunuz! Peşime adam taktınız.»

«Bunu yapmamız da çok iyi oldu. Kiraladığınız araba Aldershot'da Boots'un garajında. Öğleye kadar onarılacak. Para vermeyeceksiniz.»

Noel, «Gecenin üçünde arabayla gelen sizdiniz!» diye söylendi. Beaumont'un evine girdiniz!»

«Biz değildik. Eğer buna inanıyorsanız o adamları iyi görebildiğiniz anlaşılır.»

«Hayır görmedim. Kimdi onlar?»

«Keşke bilseydik. Adamımız beşe doğru oraya erişti.»

«Peşimden koşup kafama vurarak beni çayırın ortasında bırakan kim?»

Ajan durakladı. Bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz. Sadece arabanızın çalışmadığını ve oradan acele ayrıldığınızı anladık. Zaten denizde olan bir donanma subayının eşiyle maceraya atılmak, hem tatsız, hem de tehlikelidir.»

«Saçma! O adam denizde filan değil. Kendisi iki haftadan kısa süre önce Rio'ya giden uçaktaydı. Onu gördüm.»

«Olamaz. Binbaşı üç aydan beri Akdeniz'de.»

«Hayır! Onu gördüm. Yatak odasında bir fotoğraf vardı. Adamı hemen tanıdım. Resmi aldım. Ayrıca fotoğrafın arkasında Almanca bir yazı vardı.»

«Ne yazılıydı?»

«Almanca bilmediğim için anlayamadım.»

Ajan, «O fotoğrafı bize getirseniz iyi olur,» dedi.

«Imkânsız. Resim artık bende değil.»

«Neredesiniz Holcroft? Gelip bizi görmeniz uygun olur.»

Noel birden düğmeye basarak konuşmayı kesti, sonra bunu neden yaptığını anladı. İngiliz ajanlarıyla işbirliği yapması doğru olmazdı. Tam aksine onlardan uzak durmalıydı. Ajanlar onu rahat bırakacaklarını söyledikten sonra peşine birini takmışlardı. Oysa Wolfsschanze'den kurtulanlar mektuplarında bazı kimselerin Cenevre işini öğreneceklerini, ona engel olmaya yelteneceklerini, kandırmaya, hattâ öldürmeye kalkacaklarını yazmışlardı. Noel Ingilizlerin kendisini öldüreceklerini sanmıyordu. Ama ona engel olmak istiyorlardı. Oysa Wolsschanze'nin adamları hiç duraklamıyorlardı. Başarısızlığa uğrarsa Peter Baldwin, Ernst Manfredi ve Jack gibi kendisini de öldüreceklerdi. Onlar Holcroft'un başarısızlığa uğramayı istemediği-

ni anlayamıyorlardı. Belki de Wolfsschanze'nin adamlarından daha fazla istiyordu, Heinrich Clausen'in hayalinin gerçek olmasını. Gretchen Beaumont ve kardeşi Johann'ın Cenevre tarafından kabul edilemeyeceğini biliyordu artık. Geriye Paris'e yerleşin Helden von Tiebolt kalmıştı.

*
**

13

Holcroft'ın Londra'da tanıdığı bir dekoratör vardı. Amerika'da da ün yapmış olan dekoratörle birkaç defa birlikte çalışmıştı. Willie Ellis adındaki İngiliz son derece züppeydi ama aslında sadece bir roldü bu. Yıllardan beri dostlukları devam ediyordu. Noel Ingiltere'ye geldiğinde daima Willie'ye uğrardı. Bu kez vakti olmayacağını düşünmüştü. Fakat fikrini değiştirmişti artık. Willie'ye ihtiyacı vardı. Santraldan numarayı isteyip arkadaşını aradı.

«Noel, dostum sen çıldırmışsın! Bu saatte kuşlarla çöpçülerden başka kimse sokakta olmaz.»

«Başım dertte, Willie. Yardıma ihtiyacım var.»

*
**

Ellis, Holcroft'un beklediği küçük kasabayı biliyordu ve otuz dakika sonra yollardaki budalalara küfrederek geldi. Noel arabaya atlayıp onun elini sıktı. Willie, «Berbat haldesin,» diye söylendi. «Leş gibi kokuyorsun. Camı aç ve bana olanları anlat.»

Holcroft isim vermeden ve olayları gizleyerek bir iş peşinde olduğunu açıkladı. «Paris'e girmem gerekiyor, ama bana engel olmaya kalkacaklar bulunabilir. Daha fazlasını anlatamam. Fakat yasa dışı bir iş yapmadığımı belirteyim.»

«Yoksa güzel bir kadınla öfkelenen kocası mı?»

«Öyle.»

«O halde kirli bir işe karışmıyorum demektir. Peki havaalanına gidip ilk Paris uçağına binmene engel olan nedir?»

«Eşyalarım ve pasaportum Londra'daki otelde. Oraya gidersem, beni durdurmaya kalkışanlar olabilir.»

«Haline bakınca bu işin ciddi olduğunu anlıyorum.»

«Öyle Willie.»

Ellis, «Çaresi var,» dedi. «Otelden eşyalarını alır, hesabını da öderim.»

«Fakat resepsiyonda tatsızlık çıkabilir.»

«Neden olsun? Param bu ülkede geçiyor. Bana bir mektup verirsin. Kâtibe bunu gösteririm. İsterse mektupla kayıttaki imzaları da karşılaştırır.»

«Haklı olduğunu umarım. Ama kâtipler bana erişmek isteyen kimselere haber vereceklerdir. Eşyalarımı sana teslim etmeden adresimi bilmek isteyeceklerdir.»

Willie gülümsedi. «Öyleyse ben de onlara bulunduğun yeri ve bir de telefon numarası söyleyebilirim. Sen bu işi bırak. Hem torpido gözünde kolonya var. Tanrı aşkına onu sür.»

⁂

Noel arkadaşının evinde duş yapıp traş olduktan sonra kirli elbisesini de sepete attı. Ellis bir temizleyicinin el-

biseyi hemen aldırıp öğle üzeri yollamasını sağladığını söylemişti. Willie'nin bornozunu giyerek divana uzandı ve hemen uyuyakaldı. Birden üstüne birinin eğildiğini hissederek dehşetle fırladı. Sonra karşısında duran Willie'yi görerek rahat bir soluk aldı.

«Dinlendiğin belli. Daha iyi gözüküyorsun ve Tanrı biliyor ya çok daha iyi kokuyorsun.»

«Eşyalarımı aldın mı?»

«Evet. Hem sen haklıymışsın. Hesabı öderken otel müdürü geldi ve Scotland Yard görevlisiymiş gibi davrandı. Onu yatıştırmakla kalmadım, biraz da şaşırttım. Şimdi kaldığın yerin adres ve telefonunu verdim. Korkarım biraz adın çıktı. Sağlık Bakanlığının pek hoşlanmadığı özel bir zührevi hastalıklar kliniğindesin şimdi. Oradaki bir doktor iyi ahbabımdır. Artık giyinmelisin. Ha aklıma gelmişken Bounoventura adında birini tanıyor musun?»

Noel durdu. Sam'a 'BELGRAVİA OTELİ, LONDRA' diye bir telgraf çekmişti sadece. «Evet. O mu aramış?»

«Hem de bir kaç kez. Otel santralı onun Curaçao'dan aradığını söyledi.»

Holcroft, «Onunla hemen konuşmalıyım,» diye mırıldandı. «Telefon ücretini kredi kartımla öderim.»

Beş dakika sonra Sam'ın sesini duydu ve beş saniye sonra da ondan daha fazla yalan söylemesini istemeye hakkı olmadığını anladı.

«Komiser Miles artık şaka etmiyor, Noel. New York'a dönmen için bir tutuklama emri çıkartacağını söyledi.»

«Nedenini de açıkladı mı?»

«Sadece gerek duyulan bilgiyi senin verebileceğini ileri sürdü.»

Noel, Paris'e erişmesi gerektiğini düşünüyordu. «Dinle Sam. Bu gün Paris'e hareket edeceğim. George Cinq

Bulvarının yakınında Champs - Elysées'de bir Amerikan Ekspres Bürosu var. Bir şey olursa oraya telgraf çek. Miles ararsa beni bulduğunu ve sözlerini bana naklettiğini belirt. Ona kısa süre içinde kendisini arayacağımı da söyle. Avrupa'da olduğumu açıkla. Eğer çok ısrar ederse Amerikan Ekspres Bürosunun adresini ver.»

Sam, «Başka bir şey daha var,» dedi. «Annen de aradı. Ona yalan söylerken çok rahatsız oldum. Annene yalan söylememelisin, Noel.»

Holcroft gülümsedi. Ömrü boyunca türlü işlere kalkışan Sam yine de bu konuda tam anlamıyla İtalyanlar gibi düşünüyordu. «Annem ne zaman aradı?»

«Önceki gece. Senden bir gün sonra haber alacağımı söyledim. Ondan sonra da sana telefon açtım.»

«Paris'e gidince annemi ararım. Teşekkürler Sam. Sana çok şey borçluyum.»

Noel telefonu kapatınca, Willie Ellis'in mutafağa gidip radyoyu açmış olduğunu anladı. Konuşmayı duymak istememişti. Gerçek bir centilmendi. Annesinin aramasının doğal olduğunu düşünerek mutfak kapısına gitti. Onunla en son iki hafta önce konuşmuştu. Willie çay fincanlarını yıkıyordu. «Elbisemi birkaç gün sonra alırım, Willie. Haydi havaalanına gidelim.»

Ellis dönerek onu endişeyle süzdü. «Çek bozdurana kadar sana biraz Fransız parası gerekecektir.» Raftaki porselen bir kaba uzandı. «Ayda iki kez oraya gittiğim için epey Frangım var. Ne kadar istersen al.»

«Teşekkür ederim.» O anda Holcroft'un gözleri arkadaşının kollarına ilişti. Bu kollar çok kaslı ve son derece güçlüydü. Noel, Willie'nin bir adamı ikiye bölebileceğini düşündü.

*
**

Holcroft çabuk harekete geçtiği için ajanlar havaalanında tertibat alamadan Paris'e uçtu. Orly'de inince etrafına bakındı. Kimse onunla İlgilenmiyordu. Saat henüz beşe on yedi vardı. Genç adam Gallimard Yayınevinde Helden von Tiebolt'la konuşabileceğini düşünerek santraldan Gallimard'ın numarasını istedi.

Kız oradaydı. Yalnız Matmazel Tennyson'un masasında telefonu yoktu. Çok iyi İngilizce konuşan Gallimard santral memuresi, «Bir dakika bekleyin,» dedi. «Kendisini çağırtalım.»

Helden von Tiebolt da ablası Gretchen gibi hafif Portekiz ve Alman aksanıyla konuşuyordu İngilizceyi. Helden von Tiebolt ya da yeni adıyla Matmazel Tennyson ne istediğini biliyor, bunu söylemekten de kaçınmıyordu.

«Neden sizinle buluşacak mışım? Sizi tanımıyorum, Mr. Holcroft.»

«Çok acele ve çok önemli bir iş için. Bana inanın lütfen.»

«Hayatımda o kadar çok acil şey oldu ki, bunlardan bezdim artık.»

«Fakat bu kadar önemlisi olmamıştır.»

«Peki ama beni nasıl buldunuz?»

«İngiltere'de bazı kimseler... tanımadığınız insanlar çalıştığınız yeri söylediler. Onun için sizi iş yerinizde aradım.»

«O insanlar neden benimle ilgileniyorlar?»

«Bunu size telefonda anlatamam.»

Bir sessizlik oldu. Kız tekrar konuşmaya başladığı zaman sesinde korku vardı. «Neden beni görmek istiyorsunuz? Aramızda bu kadar önemli ne olabilir?»

«Bu iş ailenizi ilgilendiriyor. İkimizin ailesini. Ablanızı gördüm. Ağabeyinizi bulmaya çalıştım...»

Helden onun sözünü kesti. «Bir yıldan uzun bir süredir onlarla konuşmadım.»

«Anlatacağım şey otuz yıl geriye gidiyor.»

«Olamaz.»

«Bu iş çok büyük bir parayla ilgili.»

«Ben geçinecek kadar para kazanıyorum.»

«Noel onun sözünü keserek ısrar etti. «Sadece sizin için değil. Her yerde binlerce kişi için.»

Yine sessizlik oldu. Helden, «Bunun savaştaki insanlarla bir ilgisi var mı?» diye mırıldandı.

«Evet.» Acaba kızı kandırabilmiş miydi?

Helden, «Buluşacağız,» dedi.

«Bizi gözetlememelerini sağlayacağınız bir yerde konuşabilir miyiz?»

«Evet. Bu konuda tecrübem var. Dediklerimi yapın. Neredesiniz?»

«Paris'deyim.»

«Bir taksiye binerek Monmartre'a gidin. Sacré Couer Katedralindeki Dokuzuncu Louis Şapeline girin ve bir mum yakın. Bunu bir şamdana koyarken vazgeçip başkasına dikin. Bir adam sizi dışarıya çıkarıp bulvar kahvelerinden birine götürecek ve yapacaklarınızı söyleyecektir.»

«Bu kadar ayrıntılı işe gerek var mı? Bir kahvede buluşamaz mıyız?»

«Bunu sizin değil, kendi güvenim için yapıyorum, Mr. Holcroft. Eğer söylediğiniz gibi biri değilseniz ve yanınızda biri varsa, beni göremezsiniz. Bu gece Paris'den ayrılırım ve beni bir daha bulamazsınız.»

*
**

Holcroft kutuya para atıp bir mum alarak yaktı. Bunu önce bir şamdana diktiyse de sonra alıp başka birine

yerleştirdi. Bir el kolundan tuttu ve gölgelerin arasından biri mırıldandı. «Ağır ağır dönün Mösyö ve elleriniz iki yanınızda olsun.» Noel dönünce otuz yaşlarında, kısaca boylu, zarif ve hoş bir erkek gördü. Ama adam kendinden umulmayan bir sertlikle onun üstünü arayarak silâhı olup olmadığına baktı. Sonra, «Peşimden gelin,» dedi. «Alana çıkacağım. Biraz geriden beni izleyin. Boheme kahvesinde iki arkadaşla dışarıda oturacağım. Siz alanda ağır ağır bir tur atıp gelin. Bizi tanırmış gibi selâm verin. Anladınız mı?»

«Anladım.»

Kalabalık alana çıktılar. Adam bir an durup bir sigara yaktıktan sonra, karşıya geçip bir bulvar kahvesinde iki kişinin oturduğu bir masaya gitti. Masadakilerden biri eski asker ceketi giymiş bir erkek, diğeri siyah trençkotlu, boynuna beyaz eşarp takmış, kalın çerçeveli gözlüğü olan siyah saçlı bir kadındı. Yüzünde boya yoktu galiba. Noel bu rasgele kadının Helden von Tiebolt olup olmadığını düşündü. Öyleyse hiç de ablasına benzemiyordu.

Alanda dolaştıktan sonra ağır ağır kahveye yaklaşıp masadakileri selâmladı ve gözlüklü kadının yanındaki boş iskemleye oturdu. Ortaya konuştu. «Ben Noel Holcroft'um.»

Asker ceketli adam, «Biliyoruz,» dedi.

Noel kadına döndü. «Siz Helden von... Affedersiniz Helden Tennyson musunuz?»

Siyah saçlı kadın dikkatle asker ceketli adama bakarak, «Hayır, onu hiç tanımam,» diye karşılık verdi. «Fakat sizi ona götüreceğim.»

«Bir an önce gitsek. Helden... Tennyson'la biraz konuşup kendime bir otel bulacağım. Son günlerde pek uyumadım.» Ayağa kalkacak oldu.

Kadın sert sesle, «Oturun!» diye çıkıştı.

Noel emre uyduğu için değil merakından oturdu. O anda birden bu insanların kendisini sınamadıklarını, sadece korktuklarını anladı. Şık giyinmiş adam elinin üstünü dişleyerek alanın ortasına bakıyordu. Diğer erkek de öyle. Gördükleri kimsenin onları endişelendirdiği belliydi. Holcroft da aynı tarafa baktı. Birden soluğunu tuttu. Orada iki adam duruyordu. Onlardan biri kendisiyle konuşan kızıl saçlı ajandı. Demek İngilizler onun Paris'e geçtiğini öğrenip peşi sıra gelmişlerdi. «Onlar!» diyebildi.

Masadakilerin üçü de dönüp onu süzdüler. Kadın, «Kimler?» diye sordu.

«Lokantanın önünde duran trençkotlu adamlar. Onlar beni izlediler. Ikisi de İngiliz ajanı. Fakat buraya geldiğimi nasıl anladılar? Peşimde kimse olmadığından emindim.»

Üçü bakıştı ve Holcroft onların kendisine inandıklarını anladı. Eski asker ceketi giymiş adam mırıldandı. «Senden ne istiyorlar?»

«Bu, Helden von Tiebolt'la aramda olan bir sorun.»

«İngiliz olduklarından eminsin değil mi?»

«Evet.» Holcroft, durakladı. «Lokantaya girdiler. Şimdi ne yapacağız?»

Koyu renk saçlı kadın, «Sana söyleyeceklerimizi uygula,» dedi.

Pahalı elbiseli adam konuştu. «Haydi.»

Kadın, «Kalk!» diye emretti. «Benimle caddeye çık ve sağa dön. Çabuk ol!» Şaşıran Holcroft kalkarak koluna giren kadınla köşeye gitti. «Sağa dön! Daha hızlı yürü!»

Arfkada bir şangırtı koptu ve öfkeli bir ses yükseldi. Holcroft omzunun üstünden bakınca, lokantadan fırlayan Ingilizlerin bir garsona çarpmış olduğunu gördü. Üçünün üstü de şarap içindeydi. Kadın yine emretti. «Sağa dön!

O kapıdan gir!» Noel başka bir kahvede buldu kendisini. Oradan dışarıya bakınca ajanlarla garsonun kavga ettiklerini gördü. Hem etraflarını da insanlar almıştı. Kadın onu kolundan çekti. Birlikte yan kapıdan dar bir sokağa çıkarak koşmaya başladılar. «Sağdaki arabaya bineceğiz. Köşedeki ilk arabaya.»

Motoru güçlüye benzeyen Citroen çamur içindeydi. Hatta camlar bile toz içinde kalmıştı. Kadın ona bir anahtar uzattı. «Öne geç. Arabayı sür. Ben arkada oturacağım.»

Holcroft direksiyona geçip motoru çalıştırınca şasi sarsıldı. Arabanın aslında daha ağır bir otomobil için yapılmış büyük bir motoru vardı. Bu da Citroen'in fazla sürat yapmasını sağlıyordu. Kadın ona yine emirler yağdırmaya başladı. Paris'in kuzeyinden çıktılar. Citroen'i yüz mil hızla sürüyordu genç adam. Kadın arkayı gözlüyor ve zaman zaman da gidecekleri yönü, sapacakları yolları söylüyorlardı. Sonunda kırlara geldiler. Karanlık bir yolda ilerliyorlardı. Zaman zaman beliren ay bu ıssız yerleri biraz aydınlatıyordu.

Kadın, «Yol orada!» diye haykırdı.

Noel, Citroen'in hızını keserek toprak yola saptı. Ama arabayı ağır sürmesi imkânsızdı. Arkadaki kadın bağırıyordu. «Acele et. Tepeden inmeliyiz! Böylece farlarımızı gizleyebiliriz.»

Tepeyi aşarak bir düzlüğe indiler. «Dört yüz metre kadar yolumuz kaldı artık.»

Holcroft bitkin düşmüş, avuçları ter içinde kalmıştı. Kadınla sık bir ormanda, haritada işaretlenmemiş karanlık bir yolda yapayalnızdılar. Sonra birden ağaçların arasındaki tek katlı, küçük evi gördü.

Kadın, «Burada dur,» dedi. Fakat bir saate yakın sü-

re kulaklarını tırmalayan haykırmadan çok farklıydı bu ses. Noel arabayı eve giden yolun tam önünde durdurup derin bir soluk alarak yüzündeki terleri sildi.

Kadın, yumuşak bir sesle, «Lütfen bana doğru dönün, Mr. Holcroft?» diye mırıldandı.

Noel dönünce arkadaki kadına bakakaldı. Parlak siyah saç ve kalın çerçeveli gözlük kaybolmuştu. Uzun sarı saçlar, daha önce gördüğü güzel bir yüzü çerçeveliyordu. Ancak bu yüzü değil, onun benzerini görmüştü. Bir heykelcinin elinden çıkma eşsiz bir çehre. Ama bu yüz soğuk değildi, gözlerde de dalgınlık yoktu. Acizdi bu gözler. Kadın fısıldar gibi konuştu. «Ben Helden von Tiebolt'um. Elimde de bir tabanca var. Şimdi benden ne istiyorsunuz?»

*
**

15

Noel loşlukta otomatiğin namlusunun pırıltısını seçti. Helden silâhı onun başına doğru çevirmişti, parmağı da tetikteydi. «İlk istediğim o tabancayı ortadan kaldırmanız.»

«Ne yazık ki bu imkânsız.»

«Dünyada canını yakmak istemediğim biri varsa o da sizsiniz. Benden korkmanız için bir neden yok.»

«Bunlar yatıştırıcı sözler ama bu tür lâfları daha önce de duydum. Üstelik de çoğu zaman doğru da değillerdi.»

«Benim sözlerim doğru.» Loş ışıkta Helden'in gözlerinin içine baktı. Onun biraz gevşer gibi olduğunu sezdi. «Neredeyiz? O çılgınlıklara gerek var mıydı? Niçin deli gi-

bi kırlarda dolaştık? Neden kaçıyorsunuz?»

«Aynı şeyi size sorabilirim. Siz de o ajanlardan kaçıyordunuz.»

«Onlara gözükmek istemedim. Fakat onlardan korkmuyorum.»

«Ben de bazı kimselere gözükmek istemiyorum ama onlardan korkuyorum.»

«Kimden?» Noel'in aklına Tinamou geldi ve kafasından bu düşünceyi kovmaya çalıştı.

«Bana anlatacaklarınızı dinledikten sonra bu soruya cevap verir ya da vermeyebilirim.»

«Tamam. Şu anda yaşamımda en önemli insansınız. Ağabeyinizle karşılaşınca durum değişebilir fakat önemli olan sizsiniz.»

«Bunun nedenini anlayamıyorum. Hiç karşılaşmadık. Savaş yıllarına giden sorunlar yüzünden beni görmeyi istediğinizi söylediniz.»

«Babanızın zamanına giden, demek daha uygun.»

«Babamı hiç tanımadım.»

«İkimizin babaları... Ben de babamı tanımadım.»

Noel ona ablasına anlattıklarını tekrarladı ve daha fazla korkmaması için Wolfsschanze'nin adamlarından söz etmedi. Helden, ablası Gretchen'in tersine kayıtsız kalacak yerde ona türlü sorular sordu.

«Banka yöneticilerinin adları ne?»

«Bilmiyorum.»

«Bunu size söylemeleri gerekirdi.»

«Sorarım.»

«Zürih'de kurulacak büronun hukuki işlerine kim bakacak?»

«Bankanın avukatları sanırım.»

«Sanırım mı? Bu önemli. Ömrünüzün altı ayını buna vereceksiniz .»

«Omürlerimizin.»

«Bakalım. Ben Wilhelm von Tiebolt'un en büyük çocuğu değilim.»

«Size telefon ettiğimde ablanızı gördüğümü söyledim. Onun bu işi başaracak güçte olmadığını siz de biliyorsunuz. Cenevre'deki yöneticiler onu kabul etmezler.»

«Ağabeyim Johann var. Sıra onda.»

«Bunu biliyorum. Sizinle ağabeyinizden söz etmek istiyorum.»

«Daha sonra. Size telefonda yaşamımda acil çok şey olduğunu söylemiştim. Ayrıca yaşamımda fazla yalanla da karşılaştım. Birini dinlerken yalancı olup olmadığını anlarım. Siz yalan söylemiyorsunuz.»

Noel rahatladı. «Teşekkür ederim.» Neyse konuşmaları için bir ortam vardı artık.

Helden silâhını indirdi. «Şimdi içeriye gireceğiz. Orada sizinle konuşmak isteyen bir adam var.»

Holcroft'un sevinci söndü. Cenevre işini Von Tiebolt ailesinin bir üyesinden başkasıyla konuşamazdı. «Olmaz,» diye başını salladı. «Kimseyle konuşmam. Söylediklerim aramızda kalacak. Başkası bunları duymayacak.»

«Ona bir fırsat verin. Bana zarar vermek istemediğinizi anlamalı. Başka bir gruptan olmadığınıza inanmalı.»

«Hangi grup?»

«Kendisi, bunu size anlatacaktır.»

«Bana soru soracaktır. Anlayamıyorsunuz! Cenevre konusunda bir şey söylemem. Siz de söyleyemezsiniz.»

Birden sustu. Helden tabancayı kaldırmıştı. «Silâh hâlâ elimde. Arabadan çıkın.»

Noel onun önü sıra eve gitti. Helden'in silâhının namlusunu tam sırtının ortasında hissediyordu.

«İşte anahtar. Kapıyı açın. Onun evde dolaşması bile zor.»

Fransız kırlarına özgü evlerindeki gibi küçüktü oturma odası. Ama buna karşılık iki duvar kitaplarla kaplanmıştı. Bir köşede tekerlekli sandalyede çok zayıf bir adam oturuyordu. Yanındaki alçak masada bir lamba yanıyordu. Okuduğu kitabı kucağına bırakmıştı. Seyrek ak saçları dikkatle taranmıştı. Holcroft, onun çoktan yetmişini geçtiğini tahmin etti. Adamın yüzü çökük olmakla birlikte güçlüydü. Çelik çerçeveli gözlüğün gerisindeki gözler canlıydı. Yaşlı adam önü düğmeli bir kazakla kadife bir pantalon giymişti.

Helden, «İyi geceler, Herr Obrets,» dedi. «Sizi fazla bekletmediğimizi umarım.»

Yaşlı adam kitabı masaya koydu. «İyi geceler, Helden. Buradasın ve güvende olduğun belli. Önemli olanı da sadece bu zaten.»

Sıska adam tekerlekli sandalyanın yanlarına elini dayayarak ağır ağır ayağa kalkarken, Noel büyülenmiş gibi bakıyordu. Çok uzun boylu, en az bir seksen beş boyundaydı. İngilizceyi Alman vurgusuyla konuşuyordu ve soylu olduğu da belliydi.

Adam, «Miss Tennyson'a telefon eden sizsiniz demek,» derken soru sormuyordu. «Beni sadece **Oberst** yani Albay diye tanırlar. Bu benim rütbem değil ama böyle söylemeniz gerekecek.»

«Bu Noel Holcroft. Amerikalı o adam!» Helden yana çekilerek elindeki tabancayı gösterdi. «Buraya istemeyerek geldi. Sizinle konuşmayı arzu etmiyor.»

«Nasılsınız, Mr. Holcroft?» Albay elini uzatmayıp ba-

şını eğmekle yetindi. «Neden yaşlı bir adamla konuşmaktan çekindiğinizi sorabilir miyim?»

Noel sakin sesle cevap vermeye çalıştı. «Kim olduğunuzu bilmiyorum. Ayrıca Miss Tennyson'a anlattıklarım... gizlidir.»

«O bunu kabul ediyor mu?»

«Kendisine sorun.» Holcroft soluğunu tuttu. Ne kadar inandırıcı olabildiğini birkaç saniye sonra anlayacaktı.

Helden, «Öyle,» dedi. «Eğer doğruysa tabii. Ben doğru olduğunu sanıyorum.»

«Anlıyorum.» Yaşlı adam Holcroft'a döndü. «Siz henüz bu gizli işten söz etmek istemiyorsunuz. Bununla birlikte size sorular sormak zorundayım. Cevaplarınız endişemizi giderebilir. Mr. Holcroft benden korkmanız için bir neden olmadığını görüyorsunuz. Buna karşılık sizden korkmamız için bir çok neden olabilir.»

«Neden? Sizi tanımıyorum. Siz de beni bilmiyorsunuz. Sizin ilgilendiğiniz şeyin benimle bir ilişkisi yok.»

Yaşlı adam, «Bundan emin olmalıyız,» diye mırıldandı. «Helden'e telefonda acele bir işten, otuz yıl öncesiyle ilgili büyük bir paradan söz etmişsiniz.»

Noel onun sözünü kesti. «Bunu size söylemesine üzüldüm. Bu kadarı bile fazla.»

«Helden başka bir şey söylemedi sayılır. Sadece ablasını görmüşsünüz ve ağabeysiyle ilgileniyormuşsunuz. Hem Helden'le gizlice buluşmak istemişsiniz.»

«Bunun için özel nedenlerim var. Bunlar da sizi ilgilendirmez.»

«Öyle mi sanıyorsunuz? Öyleyse durumu kısaca özetleyeyim.» Albay parmaklarını birbirine bastırarak Holcroft'u süzdü. «Bu acele, büyük para, otuz yıl geriye gitme, Üçüncü Rayh'ın Yüksek Yönetiminin ileri gelenlerinden birinin

çocuğuyla ilgilenme ve daha da önemlisi gizli bir buluşma. Bütün bunlar size bir şey ifade etmiyor mu?»

Noel bu konuya girmeyi istemiyordu. «Sizin ne düşündüğünüzü bilemem.»

«Oyleyse kesin konuşayım. Bir tuzak.»

«Tuzak mı?»

«Siz kimsiniz, Mr? Holcroft? ODESSA'nın bir üyesi mi? Veya Rache'nin bir askeri mi?»

Noel, «ODASSA veya ne?» diye sordu.

Yaşlı adam belirli şekilde kelimeyi vurguladı. «**Rache.**»—

«Ray—çe mi?» Noel sakat adamın bakışlarına karşılık verdi. «Neden söz ettiğinizi bilmiyorum.»

Oberst, Helden'e bir göz attıktan sonra genç adama döndü. «Ikisinin adını da duymadınız mı?»

«Hayır.»

«Zorla üye toplayan ve öldürenler. İkisi de üyeler alıyor veikisi de öldürüyor. ODESSA ve Rache. Çocukları kovalayanlar.»

«Çocukları kovalayanlar mı?» Noel başını salladı. «Daha açık konuşmalısınız. Sözlerinizden hiçbir şey anlamadım.»

Adam yine Helden'e baktı. Holcroft onların arasında geçeni sezememişti. Oberst, sonra ona döndü. Karşısında yalancı biri varmış ve onu yakalayacakmış gibi dik dik bakıyordu. «Bunu açıkça söyleyeyim. Nazilerin çocuklarını arayanlardan biri misiniz? Onları kovalayan, buldukları yerlerde işlemedikleri suçların intikamını almak için öldüren, masumları ibret olsun diye ortadan kaldıran biri misiniz? Veya onları tehditle üye mi kaydediyorsunuz? Babalarının canavar olduğunu gösteren belgelerle onları tehdit edip, psikopat ve katillerin çocukları olarak adlarını çıkaracağı-

nızı mı söylüyorsunuz? Tehlikelerinizi reddedenlerin hayatını da çılgınca gayeniz uğruna yok mu ediyorsunuz? Mr. Holcroft, siz onlardan biri misiniz?»

Noel rahat bir soluk alarak gözlerini kapattı. «Ne kadar yanıldığınızı anlatmam olanaksız. Daha fazlasını söyleyemem ama inanılmayacak kadar yanılıyorsunuz. Böyle bir işe ben karışamam. Bu tür şeyleri daha önce duymamıştım. Bunu yapabilenler hastadırlar.»

Oberst, «Evet hasta,» diye kabul etti. «Beni yanlış anlamayın. Bu dünyadaki Wiessenthal'ler gerçek canavarları, hâlâ Nürnberg'le alay eden cezalandırılmamış suçluları aramaktadırlar. Buna itiraz edemeyiz. Tümüyle ayrı bir savaş bu. Fakat çocukların böyle cezalandırılması sona ermeli.»

Noel, Helden'e döndü. «Bu yüzden mi kaçıyorsunuz? Bunca yıl sonra onlar hâlâ peşinizde mi?»

Von Tiebolt'un kızı sadece, «Bize 'Cehennemin Çocukları' adını takmışlar,» cevabını verdi. «Böyle olduğumuz için lânetlenmişiz ve o yapmadığımız şeyler yüzünden de lânetliyiz.»

«Anlayamıyorum.»

«Anlamanız şart değil.» Yaşlı asker tekrar yavaş yavaş ayağa kalktı. «Önemli olanı sizin iki örgütten de olmadığına inanabilmemiz. Sen inandın mı, Helden?»

«Evet.»

«Bilmemi istediğin başka bir şey var mı?»

Genç kadın başını salladı. «Bu kadarı benim için yeterli.»

«Öyleyse bunu ben de kabul ediyorum.» Elini Noel'e uzattı albay. «Geldiğiniz için teşekkür ederim. Helden, burada yaşadığımın pek az kişi tarafından bilindiğini size anlatacaktır. Durumun bilinmesini istemiyoruz zaten. Bu ko-

nuda konuşmamanız bizi memnun edecek.»

Holcroft uzatılan eli tutarken adamın gücüne şaştı. «Eğer ben de bu konuda size güvenebilirsem çok sevinirim.»

«Size söz veriyorum.»

Noel, «Öyleyse ben de size söz veriyorum,» dedi.

⁂

Geri dönerlerken Holcroft direksiyonda, Helden de yanındaydı. Artık genç kadın bağırmıyor, her an sert emirler vermiyordu. Geceki olaylardan onun da Noel kadar bitkin düştüğü belliydi. Ama gece henüz sona ermemişti. Konuşmaları gerekiyordu.

Holcroft, «Bu gerekli miydi?» diye sordu. «Beni görmesi bu kadar önemli miydi?»

«Çok önemliydi. ODESSA veya Rache'den olmadığınıza inanması gerekiyordu.»

«Nedir onlar? Albay bilmem gerekirmiş gibi konuştu. Fakat bilmiyorum. Onun sözlerini pek anlayamadım.»

«İkisi de çok haşin örgüttür. Birbirilerinin düşmanıdırlar. İkisi de bağnaz ve bizim peşimizde.»

«Biz mi?»

«Parti liderlerinin çocukları. Bizleri ararlar. ODESSA Nazi Partisini canlandırmaya alışıyor. ODESSA'nın üyeleri her yerdedir. Onlar şantajdan can yakmaya kadar her yola başvurup insanları zorla örgütlerine sokarlar. **Rache** Almanca intikam demektir. Başlangıçta bu örgütü toplama kamplarından kurtulanlar kurmuşlar. Sadistleri, katilleri, mahkemeye çıkarılmayan binlerce canavarı avlamaya çı-

lışmışlar.»

«Öyleyse bu bir Musevi örgütü mü?»

«Rache'de museviler de vardır. Ama artık onlar azınlıkta. İsrailliler kendi örgütlerini kurdular. Tel Aviv ve Hayfa'da merkezleri var. **Rache'**dekilerin hepsi komünisttir. Pek çok kimse örgütü KGB'nin ele geçirdiğine inanıyor. Bazılarıysa Üçüncü Dünya eylemcilerinin bu örgüte girdiklerini düşünüyorlar. Başlangıçta sözünü ettikleri 'intikam' artık bambaşka bir şey oldu. Rache, terörcüler için bir cennettir.»

«Peki, neden sizin peşinizdeler?»

Helden karanlıkta ona baktı. «Bizi zorla örgütlerine sokmak istiyorlar. Bizim gibi buna yanaşmayanlara Rache çok sert taktikler uyguluyor. Bizler onların ortadan kaldırmaya çalıştıkları faşistleriz. Adlarımızı ve çoğu zaman cesetlerimizi ortaya çıkararak herkese Nazilerin hâlâ yaşadığını söylüyorlar. ODESSA gibi bu örgüt de zorla üye yapamadığını öldürür.»

Noel, «Bu çılgınlık,» diye mırıldandı.

«Evet, Çılgınlık. Fakat gerçek. Biz bir şey söylemiyoruz. Dikkati üstümüze çekmeyi istemiyoruz Hem bize kim aldırır? Biz Nazilerin çocuklarıyız.»

«Oberst kim?»

«Vicdanı olduğu için ömrünün kalan bölümünü saklanarak geçirmesi gereken büyük bir adam.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Kendisi Nazi Yüksek Yönetiminin ileri gelenlerindendi. O dehşet verici olayları gördü. İtirazın boş olduğunu biliyordu. Başkaları öyle davranmış ve öldürülmüştü. Bunun yerine rütbesinden yararlanarak bir çok emri değiştirdi, böylece pek çok sayıda insanın hayatını kurtardı.»

«Bunda onursuz bir yön yok.»

«Bütün bunları kimseye belli etmeden gizlice yaptı. Hem o sırada kendisi de ülkenin yönetiminde söz sahibiydi. Savaş bitince müttefikler Rayh'daki önemli durumu yüzünden onu mahkûm ettiler. On sekiz yıl hapiste kaldı. Hapisten çıktığı zaman binlerce Alman ondan nefret ediyordu. Ona vatan haini olduğunu söylediler. Nazilerden geri kalanlar onun başına para koydular.»

Noel, Helden'in sözlerini anımsayarak mırıldandı. «Böyle olduğu için ve yapmadığı şeyler yüzünden de lânetlendi. Bir bakıma Oberts, Cenevre belgesini yazan üç adama benziyor. Bunu düşündünüz mü bilmem?»

«Evet, aklıma geldi.»

«Durumu ona açma arzusuna kapılmışsınızdır.»

«Hayır. Söylemememi istemiştiniz.»

Noel, Cenevre'de Von Tiebolt ailesini temsil için bu en küçük çocuğun seçilebileceğini düşünmeye başlamıştı. «Sakin bir yere gidebilir miyiz? Bir içki ikimize de iyi gelir sanırım.»

«Buradan dört, beş mil ileride bir han var. Orası sapa yerdedir, kimse bizi görmez.

Noel direksiyonu kırarak dar bir yola girince gözleri dikiz aynasına gitti. Arkadaki bir arabanın farları aynaya vuruyordu. Bu işaretsiz dar yola, arkalarından bir otomobilin sapması tuhaftı. Hiç de bir rastlantıya benzemiyordu. Holcroft konuşacağı sırada garip bir şey oldu. Dikiz aynasındaki ışık kayboldu.

⁂

Hanın küçük yemek salonuna bardan geçiliyordu. İçeride iki çift oturuyordu; Parisli oldukları belliydi. Daha çok Paris'de bir arada gözükmeyecekleri için bu tenha yere

gelmiş sevgililere benziyorlardı. Salonun dibinde kütüklerin yandığı bir şömine vardı; tam oturulup konuşulacak bir yerdi.

Iki konyak ısmarladılar. Noel alevlerin ve içkinin sıcaklığını hissederek, «Burası çok hoş,» diye mırıldandı. «Burayı nasıl buldunuz?»

«Albaya gidip gelirken arkadaşlarımla çoğu zaman burada oturur konuşuruz.»

«Bir soru sormama izin verir misiniz?»

«Evet.»

«Neden Von Tiebolt adını kullanmıyorsunuz?»

Helden'in yüzü öfkeyle kızardı. «Nedeni açık değil mi? Von Tiebolt tam bir Alman adı. Brazilya'dan ayrılıp İngiltere'ye gelirken adımızı değiştirmemiz bize akla yakın geldi.»

Ona bakan Noel, genç kadının yalan söylediğini sezmişti. Yalan söylemekte usta biri değildi. Gizlediği bir şey vardı. Ama o ara bunu söylemek Helden'i sadece sinirlendirirdi. Onun için yalana ses çıkarmadı. «Babanızla ilgili ne biliyorsunuz?»

«Pek az şey. Annem onu çok sevmiş. Onun anlattıklarına göre, Üçüncü Rayh'da görev yapan kişiden çok daha iyi biriymiş. Ama bunu siz de söylediniz. Sonunda çok dürüst bir adam olmuş.»

«Bana annenizden söz edin.»

«O savaştan kurtulanlardandı. Almanya'dan birkaç parça mücevher, iki çocuk ve karnında bir bebekle kaçmış. Ne bir mesleği varmış, ne de bir iş bilirmiş. Fakat çalışkandı ve insanları ikna etmekte ustaydı. Giyim mağazalarında elbise satmaya başlamış. Müşteri toplamış ve giyim konusunda zevkinden yararlanmış. Böylece kendi işi-

ni kurmuş. Annemin aslında birkaç iş kurduğunu söylemeliyim. Rio'daki evimiz çok rahattı.»

«Ablanız Brazilya'nın sizler için bir cehennem olduğunu söyledi.»

«Ablam melodrama kaçar. Orası hiç de fena değildi. Bizi aşağı görüyorlardı ama bunun da nedeni vardı?»

«Ne gibi?»

«Annem çok güzeldi...»

Noel, «Kızları da öyle,» diye onun sözünü kesti.

Helden kayıtsızlıkla mırıldandı. «Öyleyiz sanırım. Bu beni hiç ilgilendirmedi. Sahip olduğum cazibeden yararlanmak zorunda kalmadım. Ama annem bunu yaptı.»

«Rio'da mı?»

«Birkaç erkek ona baktı... Daha doğrusu onlar bütün aileyi geçindirdiler. Iki veya üç erkek karısını boşadı. Ama annem bu adamlarla evlenmedi. O evlilikleri yıkarken para kazanıyor ve işinde ilerliyordu. Annem öldüğü zaman epey varlıklıydık. Alman toplumu annemi bir parya sayıyordu. Dolayısıyla çocukları da paryaydı.»

Holcroft gülümsedi. «Anneniz çok ilginçmiş. Neden öldü.»

«Onu öldürdüler. Bir gece araba kullanırken başından vurdular.»

Noel'in gülüşü silindi. Gözlerinin önünde Rio'nun dışındaki ıssız karanlık yolda giderken kurşunların yağdığı an belirmişti. Sonra birden Cararra kardeşleri anımsadı. Cararra ona, Johann'la kardeşinin evlenmek istediğini fakat Almanların buna izin vermediğini söylemişti. Almanlar, Johann'ın başına da bir kurşun sıkıp bu evliliği engellerlerdi kuşkusuz. Cararra'lar parya gibi kabul edilen Von Tiebolt'ların dostlarıydı. Helden ona Cararra'ların yardım ettiğini öğrenince, belki daha yakınlık gösterirdi.

«Bunu size söylemem uygun sanırım,» dedi. «Rio'da Cararra'lar gelip beni buldular. Sizi nerede arayacağımı onlar söyledi. Yeni adınızın Tennyson olduğunu açıkladılar.»

«Kim?»

«Dostlarınız Cararra'lar. Ağabeyinizin nişanlısı.»

«Onları hiç duymadım. Cararra adında birini tanımıyorum.»

⁂

16

Bu taktik kötü sonuç vermişti. Helden birden ondan kuşkulanmıştı ve ailesinden söz etmekten vazgeçmişti. Peki Cararra'lar kimdi? Neden ona doğru olmayan şeyleri anlatmışlardı? Hem onları kendisine kim yollamıştı? Helden onları tanımıyordu ve ağabeysi de öyle bir kızla nişanlanmamıştı. Cararra'lar yalan söylemişlerdi ama bu onların von Tiebolt'ların düşmanı oldukları anlamına gelmezdi. Rio'da von Tiebolt'ların yerini bulmak için büyük paralar verecek Graff gibi adamlar vardı. Fakat bu sayede kazançlı çıkacak ve bir şey kaybetmeyecek olan Cararra'lar ona yanaşmamışlardı.

Noel, «Onlar yardım etmek istediler!» dedi. «Bu konuda yalan söylemediler. Sizin ezildiğinizi anlattılar. Yardıma çalışıyorlardı.»

Helden mırıldandı. «Olabilir. Rio, hâlâ savaşa devam eden, vatan haini dedikleri kimseleri avlamaya çalışan kimselerle dolu. İnsan Almanlar arasında kimin dost, kimin

düşman olduğunu bilemez.»

«Maurice Graff'ı tanıyor musunuz?»

«Onun kim olduğunu biliyorum. Herkes de bilir ama kendisiyle karşılaşmadım.»

Noel, «Ben karşılaştım,» dedi. «Von Tiebolt'ların vatan hainleri olduğunu söyledi.»

«Bundan eminim. Fakat onun kasdettiği şey başka.»

«Anneniz mi?»

Helden yine gözlerini kaçırarak konyak kadehini dudaklarına götürdü. «Evet, annem. Alman toplumunun onu aşağı gördüğünü anlattım.»

Holcroft yine onun gerçeğin sadece birazını söylediğini anladı. Fakat bu konuda ısrar etmeyecekti. Helden'in güvenini kazandığı zaman genç kadın durumu kendiliğinden açıklayabilirdi. «Annenizin evlilikleri yıktığını söylediniz. Ablanız da kendisinden söz ederken buna benzer şeyler söyledi.»

«Ablam benden epey büyüktür. O anneme daha yakındı. Annemin ilerlemesini seyretti, avantajlardan yararlandığını gördü. Ablam savaştan sonra Berlin'deki korkunç Amerikan askerleriyle, Mr. Holcroft.»

Genç adam, Gretchen Beaumont konusunda her şeyi öğrendiği kanısına vardı. Resim tamamlanmıştı. On üçünde bazı nedenler yüzünden kendini satmıştı Gretchen. Kırkını geçmişti çoktan ve şimdi de bazı nedenler yüzünden orospuluğa devam ediyordu. Cenevre'deki bankanın yöneticileri onu dengesiz bir yeteneksiz bularak reddederlerdi. Yalnız aklından Gretchen'in nefret ettiğini söylediği kocasını çıkaramıyordu. «Ya onun eşine ne dersiniz?»

«Kendisini pek tanımam.» Helden yine ateşe baktı. Korkuyor ve bir şeyi gizliyordu. Söylemek istemediği şeyin Beaumont'la ilgisi vardı.

«Bence onu daha iyi tanıyorsunuz. Lütfen bana yalan söylemeyin.»

Helden'in gözleri öfkeyle parladıysa da sonra öfkesi söndü. «Saçma bir söz. Size neden yalan uyduracak mışım?»

«Keşke bilsem. Onu pek tanımadığınızı söylüyorsunuz ama çok korktuğunuz belli. Lütfen...»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Cenevre belgesiyle ilgili bir şey duydunuzsa söyleyin.»

«Bir şey bilmiyorum. Bir şey duymadım.»

«Beaumont'u iki hafta önce Rio'ya giden uçakta gördüm. Beni izliyordu.»

Helden'in gözlerindeki korkuyu gördü. «Yanıldığınızı sanıyorum.»

«Hayır. Ablanızın evinde onun fotoğrafını gördüm. O resmi çaldım. Fakat biri beni dövdükten sonra o fotoğrafı çaldı.»

«Tanrım... Onun resmi için mi dövdüler sizi?»

«Beaumont o uçaktaydı. Resmin arkasında Almanca bir yazı olduğu için onu benden çaldılar sanırım. Tanrı aşkına ne oluyor?»

Helden'in eli titriyordu. «Bildiğim akıl karıştıran, saçma bir şey. Yıllar önce Anthony Beaumont Rio'da Donanma ataşesiydi. Kendisini iyi tanımadım. Fakat evimize sık sık geldiğini anımsıyorum. O sırada evliydi ama ablamla ilgileniyordu. Buna bir gönül eğlencesi diyebilirsiniz. Annem bu durumu teşvik ediyordu. Önemli bir subay sayesinde türlü çıkarlar sağlanabilirdi. Ancak ablam, annemle şiddetli kavgalar ediyordu. Beaumont'dan tiksinmekteydi ve ona yaklaşmayı da istemiyordu. Fakat birkaç yıl sonra

biz İngiltere'ye gidince, ablam onunla evlendi. Ablamla tanışmışsınız. Güzel olduğunu görmüşsünüz. Onun gibi birinin bir subayın aylığına ve sınırlı yaşamına razı olabileceğini sanıyor musunuz? Buna inanamam.»

«Öyleyse ne düşünüyorsunuz?»

«Ablamı Anthony Beaumont'la evlenmesi için zorladılar.»

Noel arkasına yaslandı. Helden haklıysa bu işin Rio'yla ilgisi vardı demek. Belki de onun annesiyle. Annesinin ölümüyle. «Beaumont evlenmek için ablanızı nasıl zorlayabilir. Hem neden zorlasın?»

«Bu soruyu kendime belki yüz defa sordum. Ablam bu konuda konuşmayı reddetti.»

«Rio'da annenize ne oldu?»

«Size anlattım. Para için erkekleri elinde oynatıyordu. Almanlar onu aşağı görüyor, ahlâksız olduğunu söylüyorlardı. Düşününce bunu reddetmenin zor olduğunu anlıyorum.»

«Acaba Beaumont annenizle ilgili bir şey mi biliyordu? Belki de bu sayede ablanıza şantaj yapmıştır. Ablanızı kendisiyle evlenmeye zorlamıştır.»

«Olamaz. Ablam artık Rio'dan çok uzakta, İngiltere'de. Böyle bir şeye aldırmazdı.»

«Öyle mi? Beaumont, anneniz yüzünden şantaj yapmadıysa, Gretchen neden onunla evlenmeye razı oldu?»

Helen düşüncelere dalmıştı ve yalan söylemiyordu artık. «Bunun çok daha yeni bir şeyle ilgisi olması gerek.»

«Cenevre Belgesiyle ilgisi olabilir mi?» O anda Wolfsschanze gelmişti aklına.

Helden, «Cenevre'yi anlatınca Gretchen nasıl tepki gösterdi?» diye sordu.

«Aldırmazmış gibi davrandı. Bence fazla kayıtsızdı. Bunu bilerek hazırlanmış gibi bir hali vardı.»

«Sizinkisi sadece bir tahmin.»

Noel, durumun Johann vo Tielbolt'la ilgili olabileceğini düşündü. «Hayır tahmin değil. Ablanız, erkek kardeşinin kendisine, bir gün bir adamın gelip tuhaf bir anlaşmadan söz edeceğini haber vermişti. Bunu ablanız söyledi.»

Helden'in gözlerinde korku yoktu. Durumu anlamaya çalışır gibi bakıyordu Holcroft'a. Ayrıca bu gözlerde derin bir saflık da vardı ve bunu anlayamıyordu genç adam. Sonra, «Bunun anlamı yok ki,» diye mırıldandı.

«Bana ağabeyinizden söz edin.»

Helden bir süre cevap vermedi. Dudakları hayretle aralanmıştı. Sonra bir rüyadan uyanır gibi konuştu. «Johann'dan mı? Söylenecek ne var ki?»

«Ablanız onun sizi Brazilya'dan kaçırmayı başardığını söyledi. Bu zor mu oldu?»

«Sorunlar vardı. Pasaportumuz yoktu ve bazı adamlar pasaport çıkarmamıza engel olmaya çalıştılar.»

«Neden?»

«Onlar Johann'ın dava edilmesini istiyorlardı. Annem ölünce ağabeyim onun işlerini yönetmeye başlamıştı. Annem sağken, ağabeyimi işlerine karıştırmazdı. Pek çok kimse Johann'ın acımasız, hatta namussuz olduğunu düşünüyordu. Onun işte hile yaptığını, vergi kaçırdığını ileri sürdüler. Ama bence bunlar doğru değildi. Sadece ağabeyim herkesden daha akıllı ve becerikliydi.»

Halden, İngiliz ajanlarının sözlerini anımsadı. «Ağabeyiniz mahkemeye düşmeden kaçmayı nasıl başardı?»

«Parayla. Bilmediğimiz yerlerde kim olduğunu söylemediği adamlarla buluşuyordu. Bir sabah eve gelerek Gretchen'le bana bir gecelik bir yolculuk için yanımıza

yeterli giyecek almamızı söyledi. Havaalanına gittik ve orada Recife'e uçtuk. Orada bizi bir adam karşıladı. Bize pasaportlar verdi. Bunlarda adımız Tennyson'du. Ondan sonra da Gretchen'le beni Londra'ya giden bir uçağa bindirdiler.» Yalan söylemediği belliydi. «Her şeyi geride bırakarak yepyeni bir yaşama başladık.»

«Ağabeyiniz olağanüstü bir erkek. Neden onunla konuşmuyorsunuz artık. Ondan nefret etmediğiniz belli.»

Helden vereceği cevaptan emin değilmiş gibi kaşlarını çattı. «Nefret etmek mi? Hayır. Sadece sinirleniyorum ama ondan nefret etmem. Pek çok akıllı erkek gibi o da her şeyi yönetmesi gerektiği kanısına vardı. Yaşamımı yönetmeye kalktı. Buna izin veremezdim.»

«Neden gazetecilik yapıyor? Onun hakkında duyduklarıma göre, kendisi kolaylıkla bir gazete sahibi olabilir sanırım:»

«İstediği buysa bir gün gazetesi de olacaktır. Johann tanınmış bir gazetenin muhabiri olmakla ün yapacağını düşündü sanırım. Özellikle politika alanında. Bu alanda fevkalâdedir. Herkes öyle kabul ediyor.»

Noel, zaman geldi, diye düşündü. İngiliz ajanların onun için önemi yoktu ama Cenevre her şey demekti. «Ağabeyiniz için başka bir şey daha söyleniyor. Montmartre'da bu durumu sadece size anlatacağımı söylemiştim. Yani İngiliz ajanlarının beni neden sorguya çektiklerini... Onlar, ağabeyinize Cenevre'yle hiç ilgisi olmayan bir sorun yüzünden erişmeye çalıştığımı sanıyorlar. Tinamou adında birini duydunuz mu?»

«Şu katil. Tabii. Onu duymayan var mı?»

Genç kadının gözlerinde hafif bir hayretten başka bir şey yoktu. «İngiliz Haberalma Örgütü ağabeyinizin Tinamou olabileceğini düşünüyor.»

Helden şaşkınlıktan donup kaldı. Güçlükle konuşmaya çalışırken dudakları titriyordu. «Ciddi olamazsınız,» diye fısıldadı.

«Çok ciddiyim. Daha da önemlisi İngilizler bu kanıda.»

«Bu korkunç bir şey. Hiç böyle şey duymadım! Böyle bir sonuca neye dayanarak varmışlar?»

Noel olanları anlatınca Helden mırıldandı. «Tanrım! Ağabeyim bütün Avrupa ve Orta Doğu'yu dolaşıyor. Gittiği yerleri kendisi seçmiyor. İngilizler bunu ağabeyimin yazı işleri müdürüne sorabilirlerdi.»

«Gazetenin fazla satışına yardımı olan, ilginç haberler yollayan muhabirlere gidecekleri yerler konusunda pek emir verilmez. Onlar istedikleri yerleri seçerler. Ağabeyinizin durumu da böyle.»

«Buna inanamazsınız!»

Holcroft, «Neye inanacağımı bilmiyorum,» dedi. «Sadece ağabeyinizin Cenevre'deki işi tehlikeye atabileceğini biliyorum. İngiliz Haberalma Örgütünün ondan kuşkulanması bankerleri korkutmaya yeter. Onlar, Clausen hesabının başkalarınca böyle incelenmesini istemiyorlar.»

«Fakat bu haksızlık.» Helden öfkelenmişti. «Johann'ın türlü kusurları olabilir ama o bir katil değildir. Yine Nazi çocuklarını avlamaya çalışıyorlar işte.

Noel durakladı. Helden haklı olabilir miydi? «Johann, politikaya düşkün müdür?»

«Hem de çok. Ama sandığınız gibi belirli bir ideolojiyi tutmaz. Tam aksine bütün ideolojileri kınar. Onların zayıf taraflarına saldırır. İkiyüzlülüğe de gelemez. Bu yüzden hükümette pek çok kimse ona sinirleniyor. Ancak ağabeyim bir katil değildir!»

Noel, Helden haklıysa Johann von Tiebolt Cenevre

için çok yararlı olabilir, diye düşündü. Zürih'de kurulacak büro için yararlı. Birkaç dil bilen, fikirleri dinlenen bir gazeteci ve mali konularda da tecrübeli... Milyonları dünyaya dağıtma konusunda tam anlamıyla yetenekli biri olabilir. Ancak önce Johann von Tiebolt'un Tinamou olmadığını kanıtlamak gerek. İngiliz ajanlarının kuşkuları giderilmeli. Kendi kendine gülümsedi. **Bir gün bir adam gelecek ve tuhaf bir anlaşmadan söz edecek.** Johann von Tiebolt kendisini bekliyordu demek! Helden'e baktı. «Ağabeyinizle tanışmalıyım. Bunu ayarlayabilir misiniz?»

«Öyle sanırım. Ama birkaç gün alır. Nerede olduğunu bilmiyorum. Ona ne söyleyeceksiniz?»

«Gerçeği. Onun Cenevre işini bildiğinden eminim.» Birden durdu. «Ağabeyinizin Beaumont'la arası iyi midir?»

«Ağabeyim ondan nefret eder. Gretchen'in düğününe gelmeyi de reddettiydi.»

Noel, Anthony Beaumont'un esrarı nedir, diye düşündü.

⁂

17

Küçük hanın dışında, park yerinin bir köşesinde koyu renk bir araba ulu bir meşe ağacının gölgesinde duruyordu. Önde iki adam oturuyordu. Biri İngiliz Donanma subayı üniforması giymişti. Diğerinin sırtında koyu füme, şık bir elbise vardı. Siyah paltosunun önü açıktı ve düğmeleri açık ceketinin altından kahverengi bir tabanca kılıfı gözüküyordu.

Donanma subayı direksiyondaydı. Kaba hatlı yüzü gerilmiş, kalın kır kaşları hafifçe yukarıya kalkmıştı. Yanında oturan adam kırkına yakındı. İnce olmakla birlikte zayıf değildi. Disiplin ve egzersiz sayesinde elde edilen kaslı bir vücuda sahipti. Geniş omuzları, kaslı uzun boynu, dümdüz karnı, bedenin çalıştırılarak böyle mükemmel bir hale getirildiğini açıklıyordu. Yüz hoş olmakla birlikte soğuktu. Sanki granitten oyulmuştu bu çehre. Gözler açık mavi, bakışlar keskin ve biraz da kayıtsız gibiydi. Bunlar her an beklenmedik bir duruma hemen karşılık verebilecek kendine güvenen bir hayvanın gözlerini andırıyordu. Pırıl pırıl gür sarı saçlar hafif ışıkta parlıyordu. Adamın adı Johann von Tiebolt'du ve son beş yıl Johnn Tennyson olarak tanınıyordu.

Endişeli olduğu anlaşılan subay, «Tatmin oldun mu?» diye sordu. «Burada kimse yok.»

Sarışın adam mırıldandı. «Biri vardı. Montmartre'da alınan önlemlerden sonra şimdi burada kimse olmamasına şaşmamalı.» Birden dönerek buz gibi bakışlarla yanındaki subayı süzdü. «Fakat onu kimin öldürmeye çalıştığını bilmek istiyorum. **Clausen'in oğlunu** öldürmeye kalkan kim?»

«Yemin ederim sana bildiğimiz her şeyi anlattım! Bu konuda biz bir hata yapmadık.»

Tennyson'un sesi hafifledi. «Ama neredeyse ölecekti, dolayısıyla ortada bir hata var.»

«Manfredi... Manfredi olmalı. Tek açıklaması bu, Johann...»

«Adım, Johnn, unutma.»

Beaumont, «Affedersin,» dedi. «Tek açıklaması bu. Manfredi'nin Cenevre'deki trende Holcroft'a neler söylediğini bilmiyoruz. Belki de onu bu işten vazgeçirmeye ça-

lıştı. Holcroft reddedince de peşinden katillerini yollamıştır. Onların istasyonda benim yüzümden başarısızlığa uğradıklarını unutmamalısın.»

Tennyson, «Bunu unutmama imkân bırakmıyorsun,» diye onun sözünü kesti. «Belki haklısın. Manfredi, Zürih'deki büroyu yöneteceğini umuyordu. Bu asla olamazdı. Onun için de yedi yüz seksen milyonu elinden kaçırmak fikri ona çok acı gelmiştir.»

«Iki milyon doların da Holcroft'un aklını çelmesi gibi.»

«O iki milyonu sadece hayalinde bankaya yatıracak. Fakat onu biz öldüreceğiz, başkası değil.»

«Manfredi'nin tek başına hareket ettiğine güvenebilirsin. Artık katillerin emir alacakları kimse kalmadı. Zürih'de otel odasındaki olaydan beri Holcroft'u tekrar öldürmeye kalkan çıkmadı.»

«Holcroft, işte bu sözlere inanamaz... Bak çıktılar.» Tennyson ön camdan dışarıya, Helden'le Holcroft'un çıktığı kapıya bakıyordu. «Albayın çocukları sık sık buraya geliyorlar mı?»

Beaumont, «Evet,» diye cevap verdi. «Bunu bir gece onları izleyen bir ODESSA ajanından öğrendim.»

Sarışın adam soğuk soğuk güldü. «ODESSA! Bodrumlarda şişelerle bira içip ağlayan karikatürler. Onların hali gülünç.»

«Fakat ısrarlılar.»

Tennyson, Noel ve Helden'in arabaya girmesini seyrederek, «Bir süre için Rache gibi onlardan da yararlanacağız,» dedi. «Eskisi gibi onlar düşman toplarına yem edilecek en aşağılık piyadeler olacaklar. Onları böyle kurban ettikten sonra daha ciddi işlere bakacağız.»

Citroen'in güçlü motor sesi yankılandı. Beaumont da kontağı açtı. «Uzaktan izleyeceğim. Beni fark etmeyecek.»

Tennyson, «Yok, istemez,» diye mırıldandı. «Durumdan memnunum. Beni havaalanına götür. Gerekenleri yaptın mı?»

«Evet bir Mirage uçağıyla Atina'ya gideceksin. Yunanlılar da seni Bahreyn'e geri götürecekler. Hep Ulusal Güvenliğe ait askeri uçaklar kullanılacak. Birleşmiş Milletlerden bir kuryeymişsin gibi davranılacak sana. Dokunulmazlığın olacak. Belgelerin Mirage'ın pilotunda.»

«Aferin, Tony.»

Donanma subayı bu iltifattan gururlanarak gülümsedi. Gaza basıp hızla karanlık yola çıktı. «Bahreyn'de ne yapacaksın?»

«Bir petrol alanı pazarlığı konusunda bir yazı yazarak orada olduğumu kanıtlayacağım. Bahreyn'de bir prens bana çok yardımcı oldu. Ama başka çaresi yoktu. O Tinamou'yla anlaşma yapmış biri. Zavallı adam bu haberin duyulacağından çok korkuyor. Bahreyn'den sonra Berlin'e döneceğim. İşler iyi ilerliyor. Holcroft da oraya gidecektir. Kessler onu bekliyor.»

Birden arabanın radyosunda bir parazit oldu. Bunu dört kısa ve tiz sinyal izledi. Tennyson gözlerini açtı. Dört sinyal daha duyuldu. «Şose üstünde bir benzinci olacak. Orada telefon vardır. Beni oraya götür.»

Hızla yol alarak, bir dört yol ağzını geçip kenarda durdular. Beaumont küfrü bastı. «Allah kahretsin! Benzinci kapatmış.»

Tennyson, «Telefon içeride mi?» diye sordu.

«Evet.»

Sarışın adam arabadan inerek benzin istasyonunun kapısına gitti. Tabancasını çekerek kabzasıyla camı kırdı. Aynı anda hırlayan, dişlerini gösteren bir köpek üstüne atladı. Cinsi pek belli olmayan yaşlı bir hayvandı. Tenny-

son elini cebine sokarak üstü delikli bir silindir çıkardı. Bunu silâhının namlusuna takıp parçalanmış camdan köpeğin kafasına ateş etti. Hayvan yere devrilince de adam kalan camı kırıp içteki sürgüyü çekerek kapıyı açtı. Gözleri loş ışığa alışınca, telefonu bularak Paris santralından Ingiltere'de bir numarayı aramasını istedi.

Yirmi saniye sonra soluk soluğa bir ses duydu. «Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm, Johann. Fakat acil bir durum var. Bir fotoğraf alınmış. Çok endişelendim.»

«Bir fotoğraf mı?»

«Tony'nin resmini almış Amerikalı.»

«Demek Holcroft onu tanımış. Graff haklıymış. Sadık eşin güvenilecek gibi değil. Fazla hevesli olduğu için hata yapıyor. Holcroft onu nerede gördü acaba?»

«Belki uçakta. Veya kapıcı onu tarif etmiştir. Bunun önemi yok. Onu öldür.»

«Tabii.» Sarışın adam bir an durdu. «Banka defterleri sende mi?»

«Evet.»

«Hesaba on bin Sterlin yatır. Bu para Prag'dan transfer edilmiş olmalı.»

«Yani KGB yollamış gibi ha! Fevkalâde, Johann.»

«İngilizler başka bir subaylarının daha demir perde gerisine kaçtığını sanacaklar.»

«Çok iyi.»

«Haftaya Berlin'de olacağım. Beni oradan ara. **Neuaufbau oder Tod.**» «**Oder der Tod,** kardeşim.»

Tennyson telefonu kapatarak hafif ışıkta yerde yatan hayvana baktı. Bu ölmüş köpek onun için dışarıdaki adam kadar değersizdi. Sadık da olsalar hayvanlarla beceriksiz insanlar karşısında duygulu davranılamazdı. Duygular daha önemli şeylere saklanırdı.

Beaumont budalanın biriydi. Yıllar önce İskoçya'dan Brazilya'ya yollanan dosyasında böyle yazılıydı zaten. Fakat bu budala çalışkanlığı ve gayreti sayesinde önemli bir deniz subayı olabilmişti. Bir **Reichsoberführer'in** oğlu, Kraliyet Donanmasında basamakları tırmanıp önemli sorumlulukları yüklenecek duruma gelmişti. O bir **Sonnenkind** olarak kalmış ve yaşamasına da izin verilmişti. Fakat artık bu imkânsızdı. O resmin çalınmasıyla Beaumont'un işi bitmişti. Holcroft o resmi İsviçre'de uygun olmayan kimselere verirse, onu Rio veya New York'da gördüğünü açıklarsa, askeri otoritelere durum bildirilirdi. Bir Donanma subayının Cenevre Belgesiyle ilgilendiği anlaşılabilirdi. Buna izin verilmemeliydi. **Reichsoberführer'in** oğlu ortadan kaldırılmalıydı. Bir bakıma yazık olacaktı. Binbaşı zaman zaman çok değerli hizmetlerde bulunmuştu. Gretchen onun değerini biliyordu. Gretchen, Beaumont'un öğretmeni, rehberiydi. Ablası başardığı işle çok gurur duymuştu ama şimdi Beaumont'un öldürülmesini istiyordu. Neyse onun yerine başkasını bulurlardı.

Johann von Tiebolt, kapıya doğru giderken, **Die Sonnenkinder** her yerde, diye düşündü. «Güneşin çocukları. Onları hiç bir zaman Lanetli Çocuklarla karıştırmamak gerekir. Lanetliler oradan oraya gider çöplerdir ve bir şeye hakları yoktur.

Die Sonnenkinder her yerde. Her ülkede, her hükümette, ordularda, endüstride, sessiz sedasız bekliyorlar. Yeni Rejimin büyümüş olan çocukları. Gemi, denizaltı ve uçaklarla uygar dünyanın her tarafına yollanmış olan çocuklar. Hem onlar her gün başarılarıyla üstün olduklarını kanıtlıyorlar. Bu da ırk üstünlüğünün inkâr edilemeyeceğini ispatlar. Onların en eşsizi, en saf ırktan olanı da Tinamou.»

Tennyson, kapıdan çıktı. Beaumont dikkati çekmemek için arabayı elli metre kadar ileride park etmişti. Farları söndürmüş bekliyordu. Binbaşı eğitildiği şekilde her şeyi düzgün yapıyordu, ancak fazla hevesi yüzünden hataya düşüyordu. Bu hevesi de onun ölümüne neden olacaktı. Adam arabaya doğru yürürken, kendi kendine, «Aileleri iyice incelenen binlerce çocuktan en ari olanları uygar ülkelere yollandı,» dedi. «Hepsi de dikkatle eğitildi. Kafalarına belirli fikirler sokuldu. Ama onlara büyüyene dek bir şey söylenmedi. Başarısızlığa uğrayanlar bu gerçeği öğrenemeden ayıklandılar. Geriye kalanlar Üçüncü Rayh'ın gerçek mirasçıları. Onlar İsviçre'den gelecek işareti bekliyor, milyonları hemen kullanmak için bekliyorlar.

Milyonları dikkatle belirli yerlere yollayacağım. Teker teker uluslar **Sonnenkinder'**in emrine girecek. Onlar yollanacak büyük paralar sayesinde daha güçlenecekler. Sonunda Batı dünyasını Rayh'ın büyümüş olan çocukları **Die Sonnenkinder** yönetecek. Bunu Doğu Bloğu izleyecek. Dördüncü Rayh doğacak ve bu bütün dünyaya hâkim olacak. Bazıları bunun saçma, inanılmaz olduğunu söyleyebilirler. Ama öyle değil. Bu oluyor. Hem de her yerde. Ancak bir hata yapıldı. Bunu düzeltmek gerek. Beaumont bir hata.» Tennyson silâhını kılıfına soktu. Fakat tabanca uzun süre orada kalmayacaktı.

Sarışın adam gidip şoför camına vurdu. Camı indiren Beaumont'un yüzü endişeliydi. «Ne oldu. Bir tatsızlık mı çıktı?»

«Halledilmeyecek bir şey yok. Öteye kay. Arabayı ben süreceğim. Bu civarda, yedi, sekiz kilometre ötede bir göl varmış. Telefonda sözler pek iyi anlaşılamıyordu.»

«Bu çevrede sadece Saint Gratin Gölü var.»

«Orası olacak. Ormanın yanında mı?»

«Orada ağaçlar çok sıktır.»

«Tamam orası. Sen bana yolu tarif et. Gelip bizi oradan alacaklar.»

Beaumont, «Önce sola dön,» dedi. Ondan sonra yine sola döneceksin. Kuzum ne oldu? Çok acil bir durum olmalı. Bu dörtlü sinyali bundan önce bir tek defa duydum. Entebbe'deki adamımız arıyordu.»

«O adamımız değil kuklamızdı, Tony.»

«Tabii, tabii. Rache terörcüsü. Ama yine de o bizim irtibatımızdı. Peki şimdi ne oluyor?»

Tennyson sola saparak, hızı artırdı. «Bu işin seninle ilgisi var sanırım. Emin değiliz fakat bir olasılık bu. Holcroft seni hiç gördü mü? Onu izlediğini fark etti mi?»

«Asla! Asla! Buna yemin edebilirim.»

«Cenevre... Veya New York'da ya da Rio uçağında?»

Beaumont, «Uçakta perdeyi açarak yanımdan geçti,» diye mırıldandı. «Fakat çok sarhoştu sanırım. Beni fark bile etmedi. Beni görmedi. Sadece ben onu gördüm.»

Tennyson, tamam, diye düşündü. Bu meseleyi daha fazla konuşmanın anlamı yok. Sonra mırıldandı. «Öyleyse bir yanlışlık oldu, Tony. Boşuna yarım saat kaybettik. Sevgili ablamla yani eşinle konuştum. O senin böyle bir hata yapmayacak kadar dikkatli olduğunu söyledi.»

«O haklı. Bildiğin gibi o daima haklıdır. Fevkalâde bir kadın. Sen belki gerçeği bilmıyorsun ama bizimkisi sadece bir iş evliliği değildir.»

«Bunu biliyorum, Tony. Bu yüzden çok seviniyorum.»

«İleriden sağa sap. O yol göle çıkar.»

Yolun sonunda arabayı park ederek göle doğru indiler. Tennyson'un elinde bir elektrik feneri vardı. Etrafına bakınarak, «Burası gölün doğu kıyısı mı?» diye sordu.

«Evet. İyi buluşma yeri. Yılın bu zamanında burada kimse olmaz.»

«Gemine ne zaman dönmen gerekiyor?»

«Unuttun mu? Haftasonunu Gretchen'le geçireceğim. Salı günü geri döneceğim. Filo komutanı iyi adam. Benim iş için dolaştığımı sanıyor. Bir, iki gün geç kalsam bile soru sormuyor.»

«Neden soracakmış? Bizden biri o. Neyse şimdi şurasını kaz Tony. Suya fazla yaklaşma. Çukur iyice derin olsun. Ateşle işaret vereceğiz. Ama bu başkaları tarafından görülmemeli. Ben de gidip onların gelmesini bekleyeyim.»

«Tamam.»

Ateş. Su. Toprak. Yanan üniforma, kömürleşmiş bir ceset. John Tennyson yola çıkarak bekledi. Birkaç dakika sonra tabancasını kılıfından çekti ve palto cebinden de çeliği uzun bir avcı bıçağı çıkardı. Pis bir iş olacaktı ama gerekliydi. Bıçak da kürek gibi arabanın bagajında dururdu. Bunlar acil durumlarda kullanılan gereçlerdi.

Bir hata ortaya çıkmıştı. Bunu düzletmek de Tinamou'ya düşüyordu.

*
* *

18

Holcroft kahvesini yudumlayarak pencereden soğuk, parlak Paris sabahına baktı. Helden handan dönünce, ona başka bir otelde kendi adıyla oda tutturmuş, sonra bura-

ya getirmişti. Bu otelde N. Fresca adıyla kalıyordu Noel. Bunun nedenini sorduğu zaman da Helden, «Benimle görüldün,» demişti.

Noel genç kadını ondan sonra iki gün görmemişti. Ancak birkaç dakika önce telefon ederek, «Ağabeyim beni arayacak,» diye haber vermişti.

Helden tuhaf bir kadındı. O, türlü zıtlıklarla dolu, anlaşılmaz bir insandı. Noel o güne dek, böyle bir kadınla karşılaşmamıştı. Sanki o başka bir zamandan, başka bir yerden gelmiş biriydi. Tarihe mal olan bir savaşın mirasçılarıyla savaşıyordu.

Rache. ODESSA ...**Wolfsschanze.** Onların hepsi de bağnazdı. Artık anlamı kalmayan bir kanlı oyunda hasımdılar. Oysa bu iş otuz yıldan daha uzun bir süre kapanıp gitmişti. Ancak bu iki örgüt de Cenevre'nin düşmanlarıydı! Bağnazlar ve teröristler yemini ortadan kaldırmak için her şeyi yapabilirlerdi. Ona engel olmaya kalkmışlardı. Artık uçakta yanlışlıkla başkasının içtiği içkiye konulan striknini, Rio'ya dönerken arabasına ateş edilmesinin nedenini anlamıştı. Maurice Graff ve adamları Brazilya'daki ODESSA'nın üyeleriydi ve Cenevre yeminini biliyorlardı!

Bu durumda onlar Von Tiebolt'ları da biliyorlardı hiç kuşkusuz. Bu da Brazilya'daki durumu açıklıyordu. Onlar annesine değil, Johann von Tiebolt'a garez olmuşlardı. Johann, Graff'in ODESSA'sından kaçmıştı. Ablasıyla kardeşini alarak Rio'dan usulca çıkmıştı. Yaşayıp Cenevre yeminini yerine getirmek istiyordu.

«Bir gün bir adam gelecek ve tuhaf bir anlaşmadan söz edecek.» Bu tuhaf anlaşmanın sağlayacağı parayla ODESSA ve Rache'ı ortadan kaldıracak güce sahip olacaklardı. Çünkü yeminin asıl amacı buydu.

Noel her şeyi açıkça anlıyordu artık. Kendisi, John

Tennyson ve Berlin'deki Kessler adındaki adam, Cenevre'deki parayı Zürih bürosuna transfer edecek, ODESSA'yla Rache'ı ortadan kaldıracaklardı.

Helden'i arayıp artık korkmamasını, her şeyin kısa süre içinde halledileceğini söylemeyi istedi. Ama Helden'e yayınevine telefon etmeyeceğine söz vermişti.

Telefon. Chaps - Elysées'deki Amerikan Ekspres bürosunu araması gerekiyordu. Sam Buonoventura'ya oraya haber bırakmasını tembih etmişti. Telefonla haberleri almak kolaydı. Bunu daha önce de yapmıştı. Kimse de nerede olduğunu bilemezdi. Kahve fincanını bırakıp kalktığı sırada annesini de araması gerektiğini anımsadı. Ancak New York'da henüz geceydi.

Amerikan Ekspres'in memuru telefonda, «Özür dilerim, Mösyö,» dedi. «Fakat gelen telgraflarınızı imzalayıp almanız şart.»

Noel sinirlenmekle birlikte biraz dolaşmanın kendisine iyi geleceğini düşünerek telefonu kapattı. Bir taksiye binerek Champs-Elysées'ye gitti. Tam arabadan inerken aklına bir şey geldi. Yoksa çıkmasını mı istemişlerdi? Öyleyse bu İngiliz ajanların bir oyunuydu.

Noel gülümsedi. İngilizler kendisini yakalayacak olurlarsa, ne söyleyeceğini biliyordu. Tennyson asla bir katil olamazdı. Hatta daha ileri giderek onlara subaylarından biriyle ilgilenmelerini de önerebilirdi. Binbaşı Anthony Beaumont'un Graff adlı biri tarafından örgüte alınan bir ODESSA üyesi olduğunu söyleyebilirdi.

*
**

Telgrafı okuyunca soluğu kesildi. Birden büyük bir keder, korku ve öfke duydu.

Baban dört gün önce öldü stop. Seni bulamadım stop. Lütfen Bedford Hill'e telefon et stop.

Annen.

İkinci telgraf de New York Polis örgütünden Komiser David Miles'dan gelmişti:

Richard Holcroft'un ölümü bir an önce benimle temasa geçminizi gerektirmektedir stop. Başkalarıyla konuşmadan beni aramanız çok yerinde olur stop.

Noel düşüncelerini toplamak, kederine hakim olmak için Champs-Elysées'de yürümeye başladı. Tek baba bildiği Robert Holfroft'dı. Onu çok sevmişti. O oğluna... üvey oğluna... yol göstermiş, fakat hiçbir zaman işlerine karışmamıştı.

Asıl ona azap veren Miles'in telgrafındaki imaydı. Robert Holcroft'un ölümünden kendisi mi sorumluydu? Noel, «Tanrım!» diye içini çekti. Bu olayın da Cenevre'yle ilgisi mi vardı? Ömrü boyunca bildiği babasını hiçbir zaman tanımadığı Clausen için kurban mı etmişti?

Saat onu kırk beş geçiyordu. New York'da sabah beş kırk beşti. Eğer Miles telgrafta belirttiği kadar telâşlıysa saatin önemi yoktu. V. George Oteline girerek eski ahbabı olan müdür yardımcısını aradı. Telefon etmek istediğini söyledi. Fransız, «Seni tekrar gördüğüme çok memnun oldum, Noel,» dedi. «Burada kalmadığına üzgünüm. Ama fiyatlar böyleyken seni suçlu bulmam. Büromdan telefon edebilirsin.»

«Borcumu kredi kartımla öderim.» Noel böyle bir yerden telefon edince, polis onun nerede olduğunu anlamaya kalkacaktı. Ama arkadaşına yanlış bilgi verebilir ve ele geçmezdi. Alıcıyı kaldırarak New York'u istedi santraldan.»

***

Telefon çaldı.

«Noel Holcroft'la mı konuşuyorum?»

«Evet. Bana erişmekte zorluk çektiğiniz için özür dilerim.»

Miles onun sözünü kesti. «Bunu konuşup vakit kaybedecek değilim. Bize danışmadan New York'dan ayrılmayacaktın. Hem olayı da biliyorsun. O İngiliz uçağındaki içki Thornton için değil, senin için hazırlanmıştı.»

Holcroft bu sözleri duyacağını tahmin etmişti ama yine de sarsıldı. Bununla birlikte yine de itiraza çalıştı. «Ömrümde bu kadar saçma bir şey duymadım.»

«Haydi, haydi! Sen saygıdeğer bir ailenin aklı başında bir üyesisin. Ama son beş gündür budalaca işler yapmaktasın. Neyse bunu bırakalım. Rio'ya gittiğini tespit ettik. Zor olmadı bu. Hem seni koruması için görevlendirdiğin arkadaşın Buonoventura bile bunu bilmiyordu. Rio'da Porto Alegre Otelinde kaldın. Rio'daki Elçilikle de konuştuk. Anderson adında bir görevli bize bir hikâye anlattı. Seni tuzağa düşürüp arabana ateş etmişler. Sözlerine hiç inanmadığını ve bir baş belâsı olduğunu, Brazilya'dan uzaklaşmana sevindiğini söyledi.»

«Biliyorum. Beni havaalanına da o götürdü.»

Komiser, «Olayı anlatmak ister misin?» diye sordu.

Noel gözlerini duvara dikti. Her şeyi anlatıp korumayı istemek ne kadar kolay olurdu. Yüzünü bilmediği Komiser Miles bir yetkili simgesiydi. Fakat bunu yapamazdı. «Hayır. Yapabileceğiniz bir şey yok. O iş halloldu.»

«Öyle mi?» Kısa bir sessizlik oldu. «Peki Mr. Holcroft. Fikrini değiştireceğini umarım. Çünkü sana yardım edebileceğimi sanıyorum. Yardıma ihtiyacın olduğundan eminim. Şimdi resmi olarak New York'a dönmen için bir

istekte bulunuyorum. Bir cinayetin baş tanığı sayılıyorsun.»

«Özür dilerim. Şimdi gelemem.»

«Gelmek istemeyeceğini biliyordum. Öyleyse resmiliği bir yana bırakayım. Bu babanla ilgili.»

Korkunç haberi duymak üzereydi. Dayanamadı. «Babam öldürüldü, değil mi?»

«Biz öyle düşünüyoruz.»

«Anneme ne söylediniz?»

«Hiç. Bu benim bölgemle ilgili değil. Annen adımı bile bilmiyor. Bu bir sorumu da cevapladı. Anneni henüz aramadığın anlaşılıyor.»

«Evet. Bana olanları anlatın.»

«Baban çok garip bir otomobil kazasına kurban oldu. Aldığı yaralar yüzünden bir saat sonra hastanede öldü. Bronx'lu yaşlı bir adam, Plaza Oteli önünde arabasının kontrolünü kaybetmiş. Araba kaldırıma çıkıp oradaki kalabalığa dalmış. Üç kişi hemen ölmüş. Baban bir duvara çarpmış. Daha doğrusu arabayla duvar arasına sıkışıp ezilmiş. Ortalık karışmış. Biz arabanın babanı hedef aldığına inanıyoruz. Arabayı kullanan kalbine pil takılmış, kimsesi olmayan yetmiş iki yaşında biriymiş. Ehliyeti de yokmuş. Kaza yüzünden pil boşalmış. Adam hastaneye götürülürken ölmüş.»

«Fakat bu adamın babamla ne ilgisi var?»

«Bana sorarsan o ihtiyarı zorlamışlar. Herhalde arabanın arkasında silâhla onu tehdit eden biri vardı. O kargaşalık sırasında arkadaki adam ihtiyarın göğsüne vurup pili bozdu ve oradan kaçtı. Bu garip bir kaza süsü verilen bir cinayet ve bu işde hedeften başkaları da öldü.»

Noel soluğunu tuttu. Londra'da da böyle garip bir kaza olmuş ve metroda beş kişi ölmüştü. Ölenler arasında

Johnn Tennyson'u gazeteye alan kimse de vardı. Bunu düşününce çok fena oldu. «Bu biraz hayali bir şey değil mi, Miles?»

«Yalnızca bir varsayım. Ama bunu destekleyen şeyler de var. Holcroft adını kaza raporunda görünce biraz soruşturma yaptım. Bronx'da oturan ihtiyarın ilginç bir geçmişi var. Kendisi kırk yedide buraya Dachau'dan çıkmış meteliksiz bir Musevi olarak gelmiş. Ama banka hesaplarından hiç de öyle olmadığı anlaşıldı. Dairesi de bir kaleden farksız. Sonra bu adam Amerika'ya geldiğinden beri on üç defa Almanya'ya gitmiş.»

Noel'in alnında ter tanecikleri belirmişti. «Ne demek istiyorsunuz.»

«Bence o ihtiyar Dachau'nun yakınından bile geçmemişti. Dachau'da kalmışsa bile kendisi yöneticilerden biriydi. Apartmanda kimse onu tanımıyordu. Sinegoga da gitmiyormuş. Yani o bir Naziydi.»

Holcroft yutkundu. «Bu işin babamla ne ilgisi var?»

«Şimdilik işi bilemiyorum ama bunun seninle ilgisi var. O uçakta seni öldürmeye çalışan iki adam Almandı. Kennedy Havaalanında vuruldular. Onları öldüren kurşunlar bir Alman Hechler Koch dokuz milimetrelik bir tabancadan çıkmıştı. Susturucu da Münih'de yapılmıştı. O yaşlı adam da Almanya'ya her gidişinde Münih'de kalmış.»

Noel, «Münih,» diye fısıldadı.

«Öyle. Münih. İş orada başladı ve hâlâ orada devam ediyor. Bir grup Nazi Tanrının belâsı savaştan otuz yıl sonra hâlâ birbirileriyle dalaşıyorlar ve sen de onların arasında kalmışsın. Bunun nedenini bilmek istiyorum.»

Noel korku ve yorgunluktan bitkin haldeydi. «Bu işe karışmayın. Yapabileceğiniz bir şey yok.»

«Allah kahretsin, bir cinayete engel olabilirim!»

Holcroft azapla, «Anlayamıyor musunuz?» dedi. «Ölen babam olduğu için bunu söyleyebilirim. New York'da hiçbir şey halledilmez. Tanrı aşkına bana vakit verin. Bir ay...»

«Fazla. Ancak yarısı. İki hafta.»

«Miles, lütfen...»

Bir çatırtı oldu ve telefon kapandı.

Noel, İki haftada ne yapabilirim, diye düşündü. İki hafta içinde Miles'i durdurabilecek durumda olmam gerek. Yapılacak çok şey var...

Noel çıldıracak hale gelmişti.

*
**

19

Sarışın adam, Atina'da Hellenikon Havaalanından telefon ederek «Çıldıracak durumda,» dedi. «Herhalde haberi aldı. Bu acı onu sersemletecek, ne yapacağını şaşıracaktır. Artık beni görmeyi bekliyor. Benim sayemde pek çok şeyin cevabını bulabileceğini sanıyor. Ama önce Berlin'e gidip Kessler'i görmeli.»

Gretchen Beaumont İngiltere'den sordu. «Bunu nasıl yapacaksın?»

«Kız kardeşimizi kandırıp Holcroft'un bu sonuca varmasını sağlayacağım. Helden bana erişmeye çalışıyor zaten.»

«Ona dikkat et, Johann.»

«Olur.»

*
**

Von Tiebolt, Atina Havaalanındaki telefonun alıcısına inanmaz gözlerle bakarak, «Ne dedin?» diye sordu.

Helden Paris'den konuşuyordu. «Bu doğru, Johann. İngiliz Haberalma Örgütü senin Tinamou olabileceğini düşünüyor.»

Şaşıran adam söylendi. «Ne kızacak iş! Çok saçma!»

«Ben de Holcroft'a öyle söyledim. Yazdığın şeyler yüzünden... von Tiebolt olduğun için seni rahat bırakmadıklarını anlattım.»

Sarışın adam alıcıyı öfkeyle sıktı. Bir hata olmuştu. Bunu düzeltmek için hemen harekete geçmeliydi. Haberalma Örgütünün ondan kuşkulanmasına yol açan neydi? İzini iyi örtmüştü. Ama son bir kozu vardı. İstediği an Tinamou'yu ortaya çıkarabilirdi. Şüphelenilen kimsenin aranan katili ortaya çıkarması durumu düzeltirdi. O zaman herkes ona güvenirdi.

«Johann orada mısın? En kısa zamanda Holcroft'la konuşmalısın.»

«Ah, affedersin. Tabii... Tabii. Dört beş gün sonra Paris'deyim.»

Helden, «Bu kadar sonra mı?» diye atıldı. «Daha önce gelsen. O çok endişeli.»

«İmkânsız.»

«Sana anlatacak çok şeyim var...» Helden ağabeysine Cenevre yeminini açıklayarak bütün olanları da özetledi. 'Bir gün bir adam gelecek ve tuhaf bir anlaşmadan söz edecek.' Sen bu sözleri söyledin mi?»

«Evet, duymadığın çok şey var. Buluşmanın nasıl olacağını bilmiyordum. Zamanını da. Gretchen'e durumdan söz etmiştim. Holcroft denilen adam ablama gitmiş. Ama

korkarım Gretchen ona yardım edememiş. Çok önemli bir işimiz var. Kurbanlara tazminat vermeliyiz.»

Helden, «Holcroft da öyle söyledi,» diye onun sözünü kesti. «O korkuyor. Bunu göstermemeye çalışıyor ama korkuyor. Bu yüzden endişeleniyorum. Noel, aslında...»

Ağabeysi hafif bir hayretle, «Noel mi?» dedi.

«Ondan hoşlanıyorum, Johann.»

«Devam et.»

«Sizi Büyük Bankanın yöneticilerine o götürecek. Bu durumda onsuz Cenevre'de bir şey yapamazsınız. Başkaları da bunu biliyor. İsviçre'deki hesabı öğrenmişler sanırım. Korkunç şeyler olmuş. Noel'i durdurmaya çalışmışlar. Onu öldürmeye kalkmışlar.»

«Kimler?»

«Rache ya da ODESSA'nın adamları.»

Tennyson, «Sanmam,» diye cevap verdi. «Onlar böyle büyük bir haberi gizli tutabilecek kimseler değillerdir.» Bir yandan da kendi kendine gülümsüyordu. Hatalar olmuştu ama Holcroft'a uygulanan sterateji başarılıydı. Amerikalı sersemlemişti. Kayıtsız bir tavırla ilâve etti. «Ha, Gretchen, kocasının resminin kaybolduğunu söyledi. Fotoğrafı Holcroft'un aldığını sanıyor.»

«Evet, resmi almış. Çünkü Beaumont'u Rio'ya giden uçakta görmüş. Onun kendisini izlediğine inanıyor.»

Tennyson, demek uçakta fark etmiş, diye düşündü. Amerikalı, eniştesinin sandığından daha dikkatliydi anlaşılan. Bağnaz binbaşı ardında belirli bir iz bırakmıştı. Bu, Rio'dan Savunma Bakanlığına kadar uzanıyordu. O fotoğrafı geri almaları gerekliydi. «Buna ne diyeceğimi bilmiyorum, Helden. Beaumont'dan hiç hoşlanmadım. Ona hiç güvenmedim. Ama o aylardan beri Akdeniz'de. Bence Holcroft yanılıyor. Bununla birlikte konuşmaya geldiğin-

de o resmi de getirsin. Bunu üstünde taşımasın. Beaumont'un sözünü de etmesin. Bu yüzden bazı kimseler Gretchen'in izini bulabilirler. Ondan sonra da bize gelebilirler.»

«Olanaksız bu. Resmi Noel'den çalmışlar.»

Sarışın adam dondu. Bu imkânsızdı. **Sonnenkind**'den biri resmi almamıştı. Öyle olsa durumu önce kendisi duyardı. «Ne demek istiyorsun?»

«Bir adam onu Gretchen'in evinden ayrıldıktan sonra kovalamış. Başına sert bir cisimle vurup baygınken cebinden resmi almış. Ama cüzdanına filân el sürmemiş.»

«Anlıyorum.» Aslında bir şey anlayamamıştı. Bilmediği birinin ortaya çıkması onu rahatsız etmişti. Korkusunu Helden'e açıklayamazdı. «Hepimiz için bir şey yapmanı istiyorum. Holcroft'la böyle ilgilenen insanın kim olduğunu anlamalıyız. Bir gün işinden izin al ve ona Barbizon'a ya da öyle bir yere gitmenizi söyle. Paris'de bir ahbabım var. Ona sizi belli etmeden izlemesini söyleyeceğim. Belki Holcroft'un peşinde kim olduğunu öğreniriz.»

«Bunu bizimkilerden biri de yapabilir.»

«Hayır, arkadaşlarını karıştırma. Herr Oberst bu işe karışmamalı.»

«Peki. Yarın sabah onda onun kaldığı Douizine Heures Otelinin önünden hareket edeceğiz. O adamı nasıl tanıyacağım?»

«Buna gerek yok. O sizi izleyecek. Holcroft'a bir şey söyleme. Paris'e gelir gelmez seni arayacağım. **meine Schwester.**»

«Danke, mein Bruder.»

Tennyson telefonu kapattı. Berlin uçağına binmeden bir yere daha telefon edecekti. Gretchen'i aramayacaktı artık. Beaumont'un hatası çok tehlikeli olmuştu. Belki de

o hatası yüzünden Wolfsschanze'nin amacını tehlikeye atmıştı. Cenevre'yle Beaumont'un bütün bağlarını kesecekti. Bu kolay bir karar değildi. Gretchen'i bütün kadınlardan fazla seviyordu. Ablası ona en yakın olan insandı. Fakat olağanüstü işine devam edebilmesi için sevgili ablası Gretchen'in ölmesi de gerekebilirdi.

⁂

Holcroft annesini dinlerken onun sakinliğine şaştı. Cenaze bir gün önce kaldırılmıştı. «Sen görevini yap, Noel. Iyi bir erkek boş yere, gereksiz yere öldürüldü. Fakat bu iş bitti artık. İkimizin elinden de bir şey gelmez. Dünya çılgınlarla dolu.»

«Şimdi ne yapacaksın?»

«Bilemiyorum. Belki bir seyahate çıkacağım. Sana nerede olduğumu Curaçao'daki arkadaşın Mr. Buonoventuro aracılığıyla haber veririm. Kendine iyi bak oğlum.» Althene telefonu kapattı.

Noel, V. George Otelinin antresinden çıkarken bir silâha ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Korunması gerekmekteydi. Helden beşe kadar kendisini aramazsa, Gallimard Yayınevine telefon edecekti. Onu görmesi gerekiyordu. Bir tabanca isteyecekti.

⁂

Holcroft telefonda patladı. «Dört ya da beş gün mü? Bu kadar beklemeyi istemiyorum. Onunla nerede isterse buluşabilirim. Vakit kaybedemem.»

«Ağabeyim daha önce gelemeyecek. Neden sen Ber-

lin'e Kessler'i görmeye gitmiyorsun? Ona Cenevre olayını anlatırken Kessler'i bildiğini söyledi. Bu işi bir günde halledersin.»

«O Kessler'i tanıyor mu?»

«Belki tanımıyor ama Berlin'de biri olduğunun farkında.»

Holcroft, «Peki ağabeyin Ingilizler konusunda ne söyledi?» diye sordu.

«Tahmin ettiğim gibi çok kızdı... Noel...» Helden durakladı. «Yarın işim yok. Buluşabilir miyiz? Arabayla dolaşırız. Konuşmak istiyorum.»

Genç adam şaşırdı. O da Helden'i görmek çok istiyordu. «Neden yarını bekliyoruz. Akşam yemeğine gidelim.»

«Bu gece toplantımız var. Yarın sabah onda otelinde olacağım. Öğleden sonra Berlin'e uçabilirsin.»

«Arkadaşlarınla mı buluşacaksın?»

«Evet.»

«Helden bana bir iyilik et. Biriden böyle bir şey istececeğim hiç aklıma gelmezdi... Bir tabanca istiyorum. Yasaları ve silâhı nasıl elde edeceğimi bilmiyorum.»

«Anlıyorum. Getiririm. Yarın görüşürüz.»

*
**

20

Helden ona arabada otomatik tabancayı verirken, «Alabalık sever misin?» diye sordu.

Holcroft güldü. «Alabalık iyi olur.»

«Neden gülüyorsun?»

«Bilmiyorum. Bana bir tabanca veriyorsun. Bu, bir insanın doğal olarak yaptığı bir şey değil. Bir yandan da bana öğle yemeğinde ne istediğimi soruyorsun.»

«Bunun diğeriyle ilgisi yok. Birkaç saat sıkıntıların unutman iyi olur.»

«Bunlardan söz etmek istediğini sanıyordum.»

«Öyle. Ayrıca seni daha iyi tanımayı istiyorum. Geçen gece buluştuğumuzda bütün soruları sen sordun.»

«Soruları sormazdan önce de bana devamlı bağırdın.»

Helden güldü. «Özür dilerim. Çok heyecanlıydı, değil mi?»

«Çılgınlıktı doğrusu. Gülüşün çok tatlı. Böyle güldüğünü bilmiyordum.» Yan gözle genç kadına baktı. «Bunu söylememeliydim. Gülecek pek fazla şey bulabildiğini sanmıyorum.»

Genç kadın gülümsedi. «Sandığından fazla. Hem alınmadım. Beni fazla ciddi bulduğundan eminim.» O anda onda Noel'in fark etmemiş olduğu muzip bir çocuk hali vardı. Sözleri de bu düşüncesini doğruladı. «Onları hiç düşündün mü?»

«Kimleri?»

«Hiç tanımadığımız babalarımızı. Yaptıkları inanılmayacak kadar cesaret isteyen bir iş...»

Noel, «Heinrich Clausen bana yazdığı mektupta, toplama kamplarını duydukları zaman dehşete kapıldıklarından söz ediyor.»

Helden onun koluna dokundu. «Ona Heinrich Clausen diyorsun. 'Baba' diyemiyorsun, değil mi?»

«Babam vardı.» Noel, kendisini topladı. Uzun uzun Richard Holcroft'dan söz etmenin sırası değildi. «Öldü. Beş gün önce New York'da öldürüldü.»

Helden büyük bir ilgiyle ona baktı. «Tanrım... Cenevre yüzünden mi?»

«Bilemiyorum. Ama öyle sanıyorum.» Noel direksiyonu sıkarak sustu. Üzerinde sanki sert bir kabuk peydah olmaya başlamıştı ve bu korkunç bir şeydi.

«Üzgünüm, Noel. Başka söyleyecek bir şey bulamıyorum. Keşke seni teselli edebilseydim. Ama bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum.»

Noel, onun güzel yüzüne, şefkat dolu iri kahverengi gözlerine baktı. «Sen iyi bir insansın, Helden. Senin gibi kimselerle sık karşılaşmadım.»

«Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim.»

«Tamam. İkimiz de söyledik. Şimdi alabalığı nerede yiyeceğiz?»

«Barbizon'a gideceğiz. Kasabanın ortasında güzel bir lokanta vardır. Hiç oraya gittin mi?»

Noel, «Birkaç defa,» derken gözleri dikiz aynasına takıldı. Peşlerinden gelen koyu yeşil bir Fiat araba görmüştü. Acaba araba onları mı izliyordu? Helden'i telaşlandırmadan bunu anlamalıydı. Gaz pedalına dayandı. Hâlâ yeşil Fiat'ı dikiz aynasında görüyordu. O da süratini arttırmıştı. Sorusu cevaplanmıştı. O otomobil peşlerindeydi. Korku yüzünden ihtiyatlı olmaya başlamıştı. Fiat arabadaki kimse dolaylı da olsa Robert Holcroft'un ölümüyle ilgiliydi. Bundan emindi ve o adamı kapana kıstıracaktı. Yalnız önce o adamın yüzünü görmeliydi. Helden'e, «Bakalım yolu anımsayabiliyor muyum?» dedikten sonra kasıtla ters yollara saptı. Bu yanlışlıklarına gülüyordu. Ama Fiat arabanın sürücüsü de amatör değildi. Daima geride kalıyor ve Noel'e yaklaşmıyordu.

Ancak Corbeil Essonnes'in güneyindeki dar yolda bir araba bozulmuştu. Holcroft yardım etme bahanesiyle onun

arkasında durdu. O zaman Fiat'daki adam çaresiz yanından geçip gitmek zorunda kaldı. Noel o anda adamın beyaz tenli, açık renk saçlı olduğunu gördü. Yanaklarında da sivilce izi veya çiçek bozuğunu andıran çukurlar vardı. O yüzü bir daha gördüğünde tanıyacaktı. Önemli olanı da buydu.

Bozulan arabanın sahibi yardımın yolda olduğunu söyleyerek teşekkür edince Noel oradan ayrıldı. Yeşil Fiat ortada yoktu. Noel onu göremedi. Oysa araba uzaktan onu izlemekteydi.

*
**

Öğle yemeği içtenlikle karışık bir sıkıntı içinde geçti. Samimiyetle söze başlıyor, sonra duraklıyorlardı. Ama birlikte oldukları için rahattılar. Bu yakınlıklarını Helden'in farkına varmadan yaptığı bir şey de destekler gibiydi. Genç kadın sık sık Noel'e dokunuyordu. Uzanıp onun koluna ya da eline dokunmaktaydı. Bunu da sorduğu soruyu vurgulamak için yapıyordu. Ama yaptığı dünyanın en doğal şeyiymiş gibi davranmaktaydı. Noel için de bunu kabul etmek ve aynı şekilde davranmak doğaldı.

Bir ara, «Ağabeyin Beaumont'dan söz etti mi?» diye sordu.

«Evet. Ona durumu anlattım. Çok kızdı. Zaten Beaumont'un her şeyine kızar. Ancak onu uçakta görebildiğine inanmadı. Resmi ona götürmeni istiyordu. Resmin sende olmadığını söyleyince çok öfkelendi. Bunun tehlikeli olabileceğini, bu yüzden bazı kimselerin gretchen'e, sana, Cenevre'ye erişebileceklerini söyledi.»

«Bence bunun cevabı daha basit. Kraliyet Donanmasındaki subaylar birbirilerini koruyorlar.»

«Yani erkek delisi ablamı mı kastediyorsun?»

Holcroft başını salladı. Gretchen'i Helden'le konuşmayı istemiyordu. «Onun gibi bir şey.»

Genç kadın onun eline dokundu. «Ziyanı yok, Noel. Ablam hakkında hüküm vermek bana düşmez.» Sonra sıkılarak elini çekti. «Yani hakkım yok... Hayır, bunu da demek istemedim. Yani senin özel işlerine karışmaya hakkım yok...»

Holcroft onun elini tutarak, «İkimiz de ne demek istediğini biliyoruz sanırım,» diye mırıldandı. «Hakkın olduğunu düşünebilirsin. Bu hoşuma gider.» O sırada gözü pencereye ilişti. Lokantanın önündeki caddede turist grupları dolaşıyordu. Açık kahverengi saçlı, yüzü çopur genç adam karşı kaldırımda hareketsiz duruyordu. Elinde de borşüre benzer bir şey vardı. Ama o buna değil, lokantanın kapısına bakıyordu.

Noel, harekete geçmenin zamanı, diye düşündü. Yine öfkesi uyanmıştı. O adamı istiyordu. Sakin bir tavırla konuşmaya çalıştı. «Şu kapının yanında bir afiş gördüm. Okul Fransızcamla okudum. **Fete d'Hiver** yazıyordu. Bir tür karnaval bu, değil mi?»

«Bunlar genellikle kiliselerin düzenlediği eğlencelerdir. Daha çok pazarları andırırlar. Hem o eğlence buradan yedi, sekiz kilometre uzakta bir yerde.»

«Haydi gidelim. Belki eğleniriz. Sana bir armağan alırım.»

Helden, soru sorar gibi onu süzerek, «Pekâlâ,» dedi.

***

Yol boyunca yeşil Fiat onları uzaktan izledi. Noel arabayı kasabadaki kilisenin arkasına park etti ve Helden'le

eski binanın yanından dolaşıp kalabalığa karıştılar. Alanda sıra sıra tezgâhlar vardı. Buralarda türlü şeyler satılmaktaydı. Bu eğlence turistler için değil, o çevredekiler için düzenlenmişti.

Yüzü çopur adam karşı tarafta bir işportanın önünde duruyordu. Bir yandan börek yiyor bir yandan da Holcroft'u gözlüyordu. Amerikalının kendisini fark ettiğini anlamamıştı. Son derece kayıtsız bir tavırla yemeğini yemeğe dalmış gibiydi. Holcroft yanındaki genç kadına dönerek, «Sana alacağım armağanı gördüm!» diye bağırdı.

«Saçmalama!»

«Burada bekle! Birkaç dakika sonra dönerim.»

«Peki, ben şuradaki taklit gümüş eşya satılan yerin orada duracağım.»

Noel kalabalığa karışarak karşı kaldırıma erişti. Adam onun geldiğini farketmemişti. Bir börek daha almış, dalgın dalgın yiyor ve zaman zaman ayaklarının ucunda yükselerek kalabalığın üstünden karşıya bakmaya çalışıyordu. Telâşlanmıştı ama birden gevşedi. Anlaşılan Helden'i görmüştü. Bu yüzden de Holcroft'un onun yakında olduğunu düşünerek rahatlamıştı.

Noel cebindeki tabancayı sıkıca tutuyordu. İlerideki adamın gözlerini göremiyordu ama bu gözlerin vahşi bir hayvanınkinden farksız olduğuna inanıyordu. Gözlerinin önünde babasını öldüren arabanın şoförünün başına tabancayı dayamış biri belirmişti. O da karşıda duran erkek gibi biriydi. Sol elini uzattı. Adamı birden yakalayacaktı. Bunu da açık renk saçlı adam hiçbir zaman unutamayacaktı.

Birden yolunu kestiler. Önündeki kadınla erkeğin arasından güçlükle geçtiği zaman da karşısına başını yana

çevirmiş biri çıktı. Bu adam ona vücuduyla engel oluyordu.

«Yolumdan çekil! Tanrının cezası! Beni bırak!»

Bağırmasının ya da İngilizcesinin açık renk saçlı adamı telâşlandırdığını da gördü. Adam deli gibi dönerken elindeki böreği düşürdü. Gözleri yuvalarından uğramış, yüzü kızarmıştı. Kalabalığı yararak Noel'den uzaklaştı.

«Çekil...» Holcroft bıçağı görmeden hissetti. Bu ceketini kesip sol cebinin astarını paralamıştı. İnanmaz gözlerle bakınca yanına doğru sallanan bıçağı fark etti. Eğer dönmeye çalışmamış olsaydı, o bıçak vücuduna girmiş olacaktı.

Bıçağı tutan bileği yakalayarak çekti, adamın göğsüne omuzuyla vurdu. Ama adam hâlâ yüzünü gizliyordu. Kimdi o? Düşünecek, şaşacak vakit yoktu. O korkunç bıçağı alması gerekiyordu!

Noel haykırarak eğildi. Düşmanının bileğini iki eliyle yakalamıştı. Olanca gücüyle bıçağı tutan eli çekerek yere çarptı ve o anda kendisi de dengesini kaybetti. Yere yıkılırken bıçak da taşlara çarparak sert bir ses çıkardı.

Bir şey Noel'in boynuna indi. Sersemlemekle birlikte boynuna bir demir boruyla vurulduğunu anladı. Dehşet ve şaşkınlıkla büzülüp kalmıştı ama sonra yerde yatmaması gerektiğini sezerek ayağa kalktı. Bir saldırı bekliyor ve kendisini savunmaya hazırlanıyordu. Öfkeyle saldıranları aradı.

Onlar yok olmuşlardı. Göremediği yüzün sahibi de, yerdeki bıçak da kaybolmuştu. Etrafında insanlar geri çekiliyor, ona sanki deliymiş gibi bakıyorlardı.

O anda, Tanrım, diye düşündü. Beni öldürmeye kalktıklarına göre aynı şeyi Helden'e de yaparlar. Belki de çopur yüzlü adamı o iki katil koruyordu. Onlar çopur adamı

gördüğümü anladılar. Belki Helden'in de onu gördüğünü sanıyorlar. Bu durumda Helden'in peşinden girmişlerdir.

Noel koşarak taklit gümüş eşyaların satıldığı tezgâha yaklaştı. Ama genç kadın orada yoktu. Kalabalıkta Helden'i aramaya başladı. Her tarafa, herkese baktı. Helden de kaybolmuştu.

Birden bir yumruk sağ böbreğinin üstüne indı. Bir kol boynuna dolanarak onu boğmaya kalktı. Noel arkasından saldıran kimseye dirseğiyle vurdu. Sonra aynı şeyi dirseğiyle yaptı. Saldıranın kaburgasına inmişti darbe. Boynuna dolanan kol bir an gevşedi. Bu da Amerikalıya yetti. Sola dönerken boynundaki kolu yakalayıp aşağıya doğru çekti. Saldıranı kalçasının üstünden attı. İkisi birden yere yuvarlandılar.

Noel o zaman adamın yüzünü gördü. İki İngiliz ajanından genci olan kızıl saçlı mavi gözlü adamı tanımıştı. Noel'in öfkesi sınırsızdı. Bu İngiliz ajanının işe karışması yüzünden Helden hayatını kaybedebilirdi.

Fakat neden? Neden bu küçük Fransız kasabasına gelmişti bu ajan? Sadece boğazına sarılan adamın Rache ya da ODESSA üyeleri gibi tehlikeli bir düşman olduğunu biliyordu.

«Haydi kalk!» Holcroft güç belâ doğruldu ve ajanı da tutarak çekti. Ama ajanı bir an bırakmakla hata etmişti. Midesine soluğunu kesen bir yumruk indi. Birden kafasını bir duvara çarptı. Oraya yaslanıp kaldı.

«Tanrının belâsı budala! Ne yaptığını sanıyorsun? Neredeyse orada öldürülecektin!» Ajan bağırmamıştı ama alçak sesi bir feryattan daha etkiliydi.

Noel, «Serseriler!» diye fısıldayabildi. «Beni öldürmeye çalışan sizlersiniz...»

«Sen tımarhaneye sokulacak bir delisin, Holcroft! Tinamou sana el sürmek bile istemez. Seni buradan çıkarmam gerekiyor.»

«Tinemou? Burada mı?»

«Haydi gidelim.»

«Helden nerede?»

«Bizimle değil tabii. Bizi deli mi sanıyorsun?»

Noel adama bakakaldı. Onun doğru söylediği belliydi.

«Öyleyse biri onu götürdü.»

Ajan, «Kendi isteğiyle gitmiştir,» diye mırıldandı. «Sana ihtar ettik. Bu işe karışma!»

«Hayır, yanılıyorsun! Burada çopur bir adam vardı...»

«Fiat araba mı?»

«Evet! O bizi izliyordu. Onun peşinden gittim. Adamları beni yakalayıp öldürmeye kalktılar.»

Ajan Holcroft'u kolundan tutup döndürerek, «Benimle gel!» diye emretti. İki bina arasındaki karanlık bir geçide girdiler. Buraya güneş ışınları sızmıyordu. İki tarafta çöp tenekeleri vardı. Sağdaki üçüncü tenekenin arkasında bir çift bacak gördü Noel. Çöp tenekesi adamın vücudunu gizliyordu. Ajan, Noel'i itti ve birkaç adım atınca yerde yatan adamın yüzünü grödü Amerikalı. İlk bakışta adam sarhoş sanılabilirdi. Elinde bir şişe kırmızı şarap vardı. Içki pantalonunun arasına dökülmüştü. Fakat bu, göğsündeki lekeden farklı bir kırmızıydı. Adamı vurmuşlardı.

Ajan, «İşte senin katil,» diye söylendi. «Şimdi bizi dinler misin? Bize bildiklerini anlat ve bu işe karışma. New York'a dön.»

Noel'in kafası karmakarışık olmuştu. Uçakta, New York'da, Rio'da bu küçük Fransız kasabasında ölüm vardı. Wolfsschanze'den kalanlar, Rache, ODESSA...

İngiliz ajanına dönerek fısıldar gibi konuştu. «Bunu yapamayacağımı anlayamıyor musunuz?...»

Birden geçitin öbür ucundan sesler yankılandı. Biri yardım isteyerek bağırırken sert tokatlar bu sesi kesti. Hayal meyal seçilen kimseler geçitten çıkıp uzaklaştılar. Ama Holcroft feryadı duymuştu

«Noel! Noel!...»

Bağıran Helden'di. Holcroft birden ne yapacağını anladı. Olanca gücüyle ajanı omuzlayıp yüzü çopur adamın cesedini gizleyen çöp tenekelerinin üstüne devirdi ve koşarak geçitten çıktı.

*
**

21

Karşısında evler belirmişti. Bunlardan birinin kapısı aralıktı. Noel genç kadının tekrar bağırdığını duydu. Farkına varmadan cebindeki tabancayı çekerek koştu. İçeriye dalınca kendisini loş bir koridorda buldu. Sol tarafta iki kapıyı seçti. Sağ duvar karanlıktı ama orada da iki kapı olduğunu tahmin etti. Silâhın emniyet mandalını açtı. İlk kapıya saldırdı. Ancak girdiği tozlu oda boştu. Bunun yanındaki oda da öyle. Sağ tarafa geçerek eliyle duvarı yoklaya yoklaya ilerledi ve bir kapı daha açtı. Burada da kimseler yoktu. O sırada dışarıdan ayak sesleri yansıdı. Biri koridorda koşuyordu. Holcroft telâşla dönünce hızla geçen Ingiliz ajanını fark etti. Dışarıda bir şangırtı oldu. Sola bakınca güneş ışınlarının içeriye dolduğunu gördü. Kori-

dorun öbür ucunda bir kapı vardı. Camı siyaha boyandığı için Holcroft loşlukta kapıyı fark edememişti.

Peki, ajan orada bir kapı olduğunu nasıl anlamıştı? Neden kapıyı bir tekmede açıp dışcrıya fırlamıştı? Ajan onun o kapıdan kaçtığını mı sanmıştı? Hayır, ajan onun amatör bir deli olduğunu düşünüyordu. O başkasının peşindeydi.

Ajan Helden'in peşinden gitmiş olmalıydı! Noel karanlık koridoru koşarak geçip kırılmış kapıdan çıktı. Kendini boş bir avluda buldu. İleride kalan yol bomboştu ama sağdan yine bir çığlık geldi, sonra bu bir tokatla kesildi. Helden'in orada olduğunu anlayarak o yöne koştu Holcroft. Fakat kimseyi göremedi.

«Geri çekil!» Emir bir kapı içinden gelmişti.

Bir silâh patladı ve bir kurşun vızıldayarak kulağının yanından geçti. Noel kendini taş döşeli yola atarken farkına varmadan tabancasının tetiğini çekti. Silâh hemen yüzünün yanında patlayınca, paniğe kapılarak yuvarlana yuvarlana kapı ağzına yaklaştı. Genç İngiliz ajanı onu tutarak kapının içine çekti.

«Tekrarlıyorum! Tanrının belâsı bir budalasın! Seni kendim öldürüp onları bu zahmetten kurtarmam daha doğru olur.» Ajan duvarın dibine çömelmişti.

Noel, «Helden nerede?» dedi.

«Namussuz yirmi metre ileride kadını kendine siper etmiş bekliyor. Bana kalırsa telsiz var ve bir arabayla temas kurdu.»

«Onu öldürecekler!»

«Şimdilik öldürmezler. Bunun nedenini bilmiyorum ama niyetleri bu değil. Belki de onun kız kardeşi olduğu için...»

«Bu fikrinden vazgeç! Yanılıyorsun! Helden'e söyle-

dim. O da ağabeysine telefon etti. O adam Tinamou değil. Hem bu işe çok kızdı. Belki de gazetesine bu konuda bir şey yazıp hepinizi rezil eder!»

Ingiliz ajanı Holcroft'a bakakaldı. Merak, tiksinti ve şaşkınlıkla bir psikopatın çılgınlığını seyreden biri gibi bakıyordu. «O ne?... Sen ne?...»

«Sözlerimi duydun.»

«Tanrım... Her kimsen, bu işlerle uzaktan bile ilgin yok.»

Noel oturup soluk almaya çalışarak konuştu. «Bunu Londra'da da söyledim. Yalan söylediğimi mi sandın?»

«Yalan söylediğini biliyorduk ama nedenini anlayamamıştık. Senin Von Tiebolt'a erişmek isteyen adamlar tarafından aracı olarak kullanıldığını sandık.»

«Ne için?»

«Sonra konuşuruz. Sen kadın istiyorsun. Ben de onu ele geçiren namussuzu. Beni dinle. Elindeki silâhı nasıl kullanacağını biliyor musun?»

«Vaktiyle böyle bir otomatik kullanmıştım ama usta değilim.»

«Buna gerek yok. Hedefin büyük olacak. Yanılmıyorsam bu civarda dolaşan bir arabaları var.»

«Senin yok mu?»

«Hayır, yalnız geldim buraya. Beni dinle. Bir araba gelirse durmak zorunda kalacaktır. Araba durur durmaz buradan fırlayıp karşıdaki kapıya koşacağım. Sen arabaya ateş ederek beni koruyacaksın. Ön cama nişan al. Tekerleklere, radyatöre ateş et. Ne yaparsan yap ama cama isabet ettirmeye çalış. Tanrının belâsı arabayı hareket edemez hale getirmelisin. Tanrıya dua et de halk alandaki eğlenceden ayrılıp buraya gelmesin. Arabanın sağına ateş etmeye ve kendini göstermemeye çalış.»

Noel, «Sen o evde ikinci bir sokak kapısı olduğunu biliyorsun,» dedi.

«Ikinci bir çıkış yeri. Aklı başında biri bir evde kısılıp kalmayı istemez.»

Ajan tekrar haklı olduğunu kanıtladı. Bir araba görünmeyen bir köşeyi hızla dönerek yaklaştı. Ajan ayağa kalkarak Noel'e işaret etti ve o anda araba gözüktü. Hızla geçerken lâstikler gıcırdadı. Otomobil az ötede durmuştu. Ajan, Holcroft'a haykırıp yola fırlayarak arabaya iki kurşun sıktı ve karşıya koştu.

Kısa süren bir karabasandı bu. Noel elindeki silâhın tetiğini çektiğini, ateş ettiğini görüyordu. Arabanın sağ tarafı... Umutsuzlukla iyi nişan almaya çalıştı. Ön camın şangırdayarak kırıldığını duyunca şaştı. Kurşunların kapıya saplandığını da duyuyordu. Sonra bir adam feryat etti .. Birinin arabadan yere düştüğünü gördü. Arabanın sürücüsüydü. Kollarını ileriye uzatıp serilerek kaldı adam. Başından kanlar akıyordu.

Karşıda İngiliz ajanının eğilerek kapı ağzından çıktığını da fark etti. Sonra emri duydu. «Kadını bırak! Kaçamazsın!»

«Nie und nimmer!» (1)

«O zaman kadın da seninle birlikte gider! Umurumda bile değil!... Sağa dönün küçük hanım! Şimdi!»

Mirbirini izleyen iki patlama ve bir kadın çığlığı sokakta yankılandı. Noel çıldırdığını sanarak düşünmekten, göreceği şeyden korkarak koştu.

Helden diz üstü çökmüş titriyor, hıçkırır gibi soluk alıyordu. Sol tarafında yerde yatan ölüye dikmişti gözlerini.

---

(1) Asla!

Ama Helden sağdı ve gerisi Noel'i ilgilendirmiyordu. Koşup genç kadının yanında diz çöktü. Fakat Helden onu iterek, «O... o...» diye fısıldadı. «Çabuk.»

«Ne?» Noel onun işaret ettiği tarafa baktı.

İngiliz ajanı yerde sürünmeye çalışıyordu. Ağızını açıp kapıyor, konuşmak istiyordu ancak sesi çıkmıyordu. Gömleğinin önünde kırmızı bir leke gitgide büyüyordu.

Yolun başında birkaç kişi belirmişti. Helden, «Hemen onu götürmeliyiz,» dedi. «Bu yollar... geçitler birleşiyor. Onu buradan götürmeliyiz.»

Helden'in kafası çalışıyordu ama Noel düşünecek halde değildi. «Neden?»

Helden gözlerini onun gözlerine dikti. «Çünkü hayatımı kurtardı. Seninkini de. Çabuk!»

Noel emri yerine getirdi. Ayağa kalkıp ajanın yanına koştu. Mavi gözlerin yuvalarında döndüğünü gördü. Adam ölmek üzereydi. Noel onu kucağına alırken kendi gücüne şaştı. Dönünce Helden'in sendeleyerek köşedeki arabaya gittiğini gördü. Ajanı da camları kırılmış arabaya götürdü.

Helden mırıldandı. «Arabayı ben sürerim. Onu arkaya yatır.»

Bunu izleyen birkaç dakika Holcroft'a bir rüya gibi geldi. Helden arabayı döndürüp hızla yoldan çıkarak ilerledi. Noel kapıldığı paniğe rağmen bir şeyi anladı. Sakin sakin ve âdeta kayıtsızca bu korkunç, yeni dünyaya alışmakta olduğunu hissetti. Onu öldürmeye kalkmışlardı. Yanındaki kadını öldürmek istemişlerdi. Kendi sakinliğine şaşarak sordu. «Kiliseyi bulabilir misin?»

«Evet. Neden sordun?»

«Önümüzü görsek bile bu arabayla gidemeyiz. Kendi

arabamızı bulmalıyız. «Eliyle işaret etti. «Radyatör delinmiş. Buhar çıkıyor.»

Helden hızla kilisenin arka yoluna saptı ve park yerine girerek Holcroft'un kiralamış olduğu otomobilin yanında durdu.

Holcroft da arkaya baktı. Ajan köşeye serilmiş hâlâ soluk alıyor, gözlerini Noel'den ayırmıyordu. «Araba değiştireceğiz. Seni bir doktora götürmemiz gerekiyor.»

Ingiliz, «Beni dinle serseri,» diye fısıldadı. «Payton - Jones. Telefon numarası sende olacak.»

Holcroft kendisine kartını veren kır saçlı ajanı anımsadı. «Evet.»

«Onu ara...» Ajan öksürdü. «Ona olan... her şeyi anlat.»

Noel, «Bunları kendin anlatırsın,» diye cevap verdi

«Sen ahmağın birisin. Payton - Jones'a bilmediğimiz bir karışıklık olduğunu söyle. Tinamou'nun yolladığını sandığımız adam, Von Tiebolt'un adamı...»

Helden, «Ağabeyim Tinamou değil!» diye bağırdı.

Ajan yarı açık gözlerini ona dikti. «Belki siz haklısınız. Eskiden böyle düşünmüyordum ama olabilir. Sadece Fiat'la sizi izleyen adamın von Tiebolt hesabına çalıştığını biliyorum.»

Holcroft yerinde dönerek Helden'e baktı. «Bunu biliyor muydun?»

«Evet. Bu gün öğle yemeği yememiz Johann'ın fikriydi.»

«Çok teşekkür ederim.»

«Durumu anlamıyorsun. Ağabeyim biliyor Ben de öyle.»

«Helden, o adamı tuzağa düşürmeye çalıştım. O öldürüldü!»

«Ne? Oh Tanrım...»

«Ajan, Noel'e, «İşte karışıklık bu,» dedi. «Eğer Von Tiebolt, Tinamou değilse, kim? Neden sizin adamı vurdular? O iki adam neden kadını kaçırmaya kalktı? Neden seni öldürmek istediler? Onlar kim? Bu arabanın nereden geldiğini... anla.» Ajan kesik kesik soluyordu artık. «Bu arabanın kimin olduğunu anla.» Sesi bir fısıltı halini almıştı; kısa süre sonra öleceği de belliydi.

Noelona doğru eğildi. «Bu karışıklığın Peter Baldwin adında biriyle ilgisi olabilir mi?»

Ölmek üzere olan adam, sanki elektrik şoku yapılmış gibi bir an canlandı. «Baldwin?...» Fısıltı çok hazindi.

«New York'ta beni aradı. Yaptığım şeyden vazgeçmemi ve bu işe karışmamamı söyledi. Kimsenin bilmediği şeyleri öğrendiğini iddia etti. Bir saat sonra da öldürüldü.»

«O doğru söylüyordu! Baldwin gerçeği söylüyordu!» Ajanın ağzından hafif bir kan sızdı. «Ona inanmadık. Gerçek olmayan bilgileri yutturmaya kalktığını düşündük. Yalan söylediğinden emindik...»

Ajan Noel'e baktı. «Vakit kalmadı... Sen suçsuzsun... İkiniz de... Yoksa bu sözleri söylemezdin. İkinize de güveneceğim. Payton - Jones'u bulun... Mümkün olduğu kadar çabuk... Ona Baldwin dosyasına dönmesini söyleyin. Şifre Wolfsschanze... Bu Wolfsschanze...»

Ajanın başı öne düştü. Ölmüştü.

⁂

22

Hızla Paris'e dönerlerken, Holcroft ajanın son sözlerini düşünüyordu. **«Şifre Wolfsschanze. Bu Wolfschanze.»**

Peter Baldwin, Cenevre'yi öğrenmiş ve bunu Askeri Haberalma Örgütünün Beşinci Şubesindeki ajanlara söylemeye çalışmıştı. Fakat ajanlar ona inanmamışlardı. Baldwin bu bilgilere karşılık ne istemişti? Hem Peter Baldwin kimdi?»

Von Tiebolt Kimdi?... Tennyson mu?

Hiç olmazsa bir sorun halledilmişti. John Tennyson'un, Tinamou olmadığı anlaşılmıştı. Wilhelm Von Tiebolt'un oğlunun kim olduğunu bilemiyordu. O Cenevre için tehlikeli biri de olabilirdi ama aranan katil değildi. Peki öyleyse kimdi? Katillerin peşine takılmasına sebep olan neydi? O adamlar neden Von Tiebolt'un izindeydiler. Dolayısıyla kız kardeşinin? Noel bu soru sayesinde son saatlerde olanları düşünmekten kurtulmuştu. Bunları düşünemezdi. Öyle yapacak olursa, dayanamayacaktı. Üç adam ölmüştü. Onlardan birini de kendisi öldürmüştü.

Helden birden, «Wolfsschanze'nin anlamı nedir acaba?» diye sordu.

«Bunun anlamını biliyorum.» Genç kadına Wolfsschanze'den kurtulanlarla ilgili bütün öğrendiklerini anlattı. Artık gerçekleri gizleme zamanı geçmişti. Sonra mırıldandı. «Korkuyor musun?»

Helden bir süre ses çıkarmadı. «Kaçmayı düşünüp düşünmediğimi anlamak istiyorsun, değil mi? Bu durumda senin gibi ben de kaçamam. Verilen sözü de, korkuyu da bir yana bıraksak bile hiç de mantıklı olmaz bu, değil mi? Bizi bulurlar ve öldürürler. Zaten kaçmaktan da yoruldum. Kaçacak halim kalmadı. Rache, ODESSA ve şimdi de Wolfsschanze. Üç avcı hem birbirilerini, hem de bizi yakalamaya çalışıyorlar.»

«Ben de dün aynı karara vardım.» Dönüp Helden'e

baktı. «Anlaştık mı? Payton - Jones'u aramayacağız, değil mi?»

«Anlaştık.»

«Altıncı Şube ajanları bizi arayacaklardır. Başka çareleri yok. Peşimize bir adam takmışlardı ve o öldürüldü. O iki adam kimdi acaba?»

«Rache'dendiler sanırım. Bu onların stili. Yalnız beni yakalayanın Almancası bir tuhaftı. Münihli ya da Berlinli değildi. Tuhaf... Kim olurlarsa olsunlar kendimizi onlardan korumak zorundayız.» Uzanıp erkeğin kolunu tuttu. «Yalnız sana acıyorum. Artık sen de bizimle birlikte kaçmaya başladın. Lanetlenmişlerden birisin. Hem bu konuda eğitildin.»

«Bana acele eğitilmekteymişim gibi geliyor.»

Genç kadın elini çekti. «Berlin'e girmelisin.»

«Biliyorum. Hemen harekete geçip Kessler'e erişmeliyim. Son çocuk da bize katılmalı.»

Helden üzgün üzgün gülümsedi. «Senle ağabeyim işi biliyorsunuz ve harekete hazırsınız. Kessler de hazırlanmalı. Sorun Zürih. Bu sayede çok şey halledilecek.»

Holcroft, «Zürih başarılı olacak,» diye karşılık verdi. «Kısa süre sonra kaçmana gerek kalmayacak. Hepimiz kaçmaktan vazgeçeceğiz.»

Helden, sokulup elini genç adamın koluna geçirdi. Başını onun omuzuna dayadı. Uzun sarı saçları Holcroft'un ceketine değiyordu. «Bugün az kalsın ölecektik. Bir adam bizim için hayatını verdi.»

Noel, «O profesyoneldi,» dedi. «Bizim canımız da onun için pek önemli değildi belki. Kendisi bilgi peşindeydi ve o adamdan bunu sağlayacağını umuyordu.»

«Biliyorum. Çok profesyoneldi gördüm. Yalnız o pek çoğunun aksine dürüst bir insandı. İsteseydi beni öldürtür

ve o karışıklıkta istediği adamı ele geçirip canını da kurtarırdı. Ama o bizi kurtardı.»

Holcroft, «Paris'de nereye gideceğiz?» diye sordu.

«Paris'e değil Argenteuil'e gideceğiz. Orada nehrin üstünde şirin, küçük bir otel vardır. Billancort yolundan sap ve lütfen acele et.»

*
**

Odaları Sen Nehrine bakıyordu. Camlı kapılı balkonları tam nehrin üstündeydi. Noel kolunu Helden'in omuzuna attı ve birlikte bir süre dışarıdaki karanlık sulara baktılar. İkisi de konuşmadı. Böyle birbirilerine sokulmak onlara huzur veriyordu.

Helden'in istediği konyağı getiren garson kapıya vurunca ayrıldılar. Holcroft tepsiyi garsondan alırken, Helden de balkon kapısını kapattı. Genç adam onun başkalarına açılmayan, yalnız bir kadın olduğunu anlamıştı. Hem Helden ona yakınlaşmak istiyordu. Noel başka şeyleri de anlayabilmeyi istedi. Helden çok güzeldi ve güzelliğinin farkında olmaması da imkânsızdı. Ayrıca çok da akıllıydı. Üstelik gölgelerle dolu bir dünyada hızlı hareket etmesini, kendisini korumasını öğrenmişti. Kadın istediğini elde etmek için pek çok zaman cinselliğinden yararlanmıştı kuşkusuz. Fakat yalnızca istediklerine karşılık vücudunu vermişti.

Helden dönünce, Noel tepsiyi masaya bırakarak yaklaştı ve onu omuzlarından tutarak öptü.' Ne beklediğini bilemiyordu ama olanlar karşısında hazırlıklı değildi. Genç kadının yumuşak, ıslak dudakları şişmiş gibi aralanmıştı. Helden uzanıp elleriyle erkeğin yüzünü tuttu. Usul usul yanaklarını, gözkapaklarını, şakaklarını okşadı. Dudakları

âdeta umutsuzlukla kımıldıyor, Noel'i öpüyor öpüyordu. Birbirilerine yaslanıp kalmışlardı. Noel gömleğine dayanan göğüsleri de hissediyordu. Kadının bacakları da bacaklarını itiyordu âdeta. Büyük bir ihtirasa kapıldığının da farkındaydı.

Sonra beklenmedik bir şey oldu. Helden titremeye başladı. Erkeğin kaçmasından korkar gibi sıkı sıkı boynuna sarıldı. Noel onun hıçkırıklarını duyuyordu. Usulca başını geriye çekerek kadının yüzüne baktı. «Ne var? Ne oldu?»

Helden, acınacak bir sesle, «Bu korkudan kurtulmama yardım et,» diye fısıldadı. Uzanıp blûzunun düğmelerini açınca dik göğüsleri ortaya çıktı. «Yalnız kalamam. Bana bu korkuyu unuttur, lütfen.»

Noel onu kendine çekerek başını göğsüne yasladı. «Yalnız değilsin, Helden. Ben de yalnız değilim.»

*
**

Örtülerin altında çıplaktılar. Noel kolunu ona sarmış, Helden de başını erkeğin göğsüne dayamıştı. Genç adam onun sarı saçlarını çekerek yüzünü örttü.

Helden güldü. «Böyle yapınca yüzünü göremiyorum.»

«Şirin bir çoban köpeğine benzedin.»

Sen de benim çobanımsın, değil mi? Artık yalnız değilim.» Bir an sustu. «Oysa bütün ömrümce yalnız kaldım.»

«Arkadaşların yok muydu?»

Helden, «Pek az,» diye mırıldandı. «Düşününce onları suçlu bulamıyorum. Hepimiz çocuktuk ve ailelerimizin dediğini yapıyorduk. Onların aileleri benim bir Von Tiebolt olduğumu söylüyorlardı. Annem... annem öyleydi işte... O aileler, anneme vurulan damganın bulaşıcı olduğu-

nu düşünüyorlardı sanırım.»

«Ama büyüyünce durum daha iyileşti, değil mi?»

Helden, «Tabii,» dedi. «İnsan büyüyünce durumlara alışıyor ve çocukluğunda anlam veremediği tutumları anlıyor.

«Peki daha fazla arkadaşın oldu mu?»

«Yakın bir, iki arkadaş. Zaten yalnızlıktan hoşlanan biri olmuştum. Neden partilere, ziyafetlere çağrılmadığımı biliyordum. Yıllar annemin özel yaşamında bir yavaşlamaya neden olmuştu. Ama iş hayatında halâ çok hırslıydı. Diğer Almanlar bizden kaçıyorlardı.»

«Çok güzel bir kadınsın. Senin... tek başına kaldığını düşünebilmek zor.»

Helden doğrulup ona baktı. Gülümseyerek saçlarını tutup geriye çekti. «Pek aksi davranırdın o zaman, sevgilim. Saçlarımı sıkınca topuz yapar, iri gözlük takar ve vücuduma daima bir ölçü büyük gelen elbiseler giyerdim. Beni o halde görseydin başını çevirip bakmazdın... Bana inanmıyor musun.»

«Bunu düşünmüyordum.»

«Öyleyse ne düşünüyordun?»

«Bana sevgilim dedin...»

Helden onun gözlerinin içine baktı. «Evet, öyle dedim. Çok doğal geldi. kızdın mı?»

Noel ona sarılarak verdi cevabını.

*
**

Helden kombinezonunu giymiş, divana yaslanmıştı. Konyağını yudumluyordu. Noel de şort ve gömleğiyle onun yanında, yere oturmuştu. El ele, nehirden geçen küçük teknelerin ışıklarına bakıyorlardı. Bir ara Noel başını çevirerek onu süzdü. «Daha iyi misin şimdi?»

«Çok daha iyiyim, sevgilim. Sen çok yumuşak bir erkeksin. Senin gibi kibar erkeklere pek az rastladım.»

«Bunları bana anlatma.»

«Oh, onu demek istemedim. Herr Oberts'in adamları arasında ben **Fraulein Eizapfen** diye bilinirim.»

«Bu ne demek.»

«'Buz'... Matmazel 'Buz'. İşde de beni lesbiyen sandıklarından eminim.»

«Onları bana yolla.»

«Çok tatlısın!» Helden onu öptü. «Sıcak ve iyisin. Hem kolaylıkla gülebiliyorsun. Senden çok hoşlandığımı söylemeliyim, Noel Holcroft. Bunun iyi bir şey olduğundan da kuşkum var.»

«Neden?»

«Çünkü vedalaşacağız ve seni düşüneceğim.»

Noel uzanıp hâlâ yüzüne değen eli tuttu. Birden telaşlanmıştı. «Daha henüz 'Merhaba' dedik. Neden vedalaşacak mışız?»

«Senin özel işlerin var. Benim de öyle.»

«Bu bir şeyi değiştirmez.»

«Ne olacağını bilemezsin, sevgilim. Benimle ilgili bir şey de bilmiyorsun. Nerede yaşadığımı... nasıl yaşadığımı bilmiyorsun. Yalnız benim hakkımda iyi düşünmeni isterim.»

Holcroft, kadının elini yüzünden çekti. «Ne demek istiyorsun? 'İyi bir gece için teşekkürler. Haydi hoşça kal' mı?»

«Hayır, sevgilim. Böyle demedim Belki de yüksek sesle düşünüyordum... İstersen günlerimiz, haftalarımız olabilir.»

«Bunu istiyorum.»

«Fakat oturduğum yeri bulmaya kalkmayacağına, beni aramayacağına söz ver.»

«Evlisin!»

Helden güldü. «Hayır.»

«Öyleyse biriyle oturuyorsun.»

«Evet ama sandığın gibi değil.»

Noel dikkatle onu süzdü. «Bu durumda ne demem gerekiyor'»

«Sadece söz ver.»

«Seni anlamam için imkân tanı bana. İşin dışında seni arayabileceğim bir yer yok. Oturduğun yeri bilemeyeceğim ya da seni nereden arayacağımı öğrenemeyeceğim.»

«Sana bir arkadaşın telefon numarasını bırakacağım. Önemli bir şey olursa o kadın bana erişir.»

«Ben de arkadaşın olduğumu sanıyordum.»

«Öylesin ama başka şekilde. Lütfen kızma. Bunu seni koruyabilmek için yapıyorum.»

Holcroft birden üç gece öncesini anımsadı. Helden kendi derdi arasında onu düşünerek endişelenmişti. «Arabada Zürih'in çok şeyi halledeceğini söyledin. Zürih, yaşam tarzını da değiştirebilir mi?»

Kadın durakladı. «Olabilir. Yapılacak çok şey var...»

Holcroft, «Oysa zaman az,» diye tamamladı. «Parayı serbest bırakmadan önce, Cenevre'deki banka koşulların yerine getirilmesini isteyecektir. Oysa ağabeyinle ilgili türlü söylenti var. Banka bu yüzden onu istemeyebilir. Bu söylentiler Cenevre'deki adamları korkutabilir. Sonuç olarak da kasaları kilitleyebilirler. Neyse buna sonra döneriz. Ben

Beuamont'dan söz etmek istiyorum. Onun ne olduğunu alnadım, sanırım. Ama bunu kanıtlamak için yardımına ihtiyacım var. Rio'dayken Beaumont'un Graff'la bir ilgisi var mıydı?»

«Hiç fikrim yok.»

«Bunu öğrenebilir miyiz? Rio'da bunu bilecek kimseler var mı?»

«Böyle birini tanımıyorum.» Helden kaşlarını çattı. «Bu iş zor olacak. Yıllar önce Gretchen, Beaumont'la evleneceğini söyleyince çok şaşırdım. Bunu sana söylemiştim. O zaman Londra'da araştırma yapan bir büroya başvurarak Beaumont'la ilgili bilgi istedim. Onun üniversite kayıtlarını, donanmadaki yaşamını incelettim. Her şey düzgündü. Sadece bana bir tek tutarsızlık var gibi geldi. Daha gerilere giderek İskoçya'daki ailesiyle ilgili bilgi toplamaya da çalıştım.»

«Tutarsızlık neydi?»

«Deniz kuvvetlerinin kayıtlarına göre anne ve babası rasgele kimselerdi. Onların yoksulca oldukları izlenimini elde ettim. Aberdeen yakınında bir çiçekçi dükkânları varmış. Fakat Beaumont üniversiteye bursla girmemiş. Kendi parasıyla okumuş Cambrirge'de.»

«Bunun üzerine İskoçya'daki aileyi mi araştırdın?»

«Sorun da bu. Aile İskoçya'da değildi. Ortadan kaybolmuşlardı. Nüfus memurluğuna ve posta müdürlüğüne başvurdum. Beaumont'lar bir İngiliz ailesiymişler anlaşılan. Savaştan hemen sonra Iskoçya'ya gelmişler. Birkaç yıl kaldıktan sonra ülkeden ayrılmışlar.»

«Ölmüş olabilirler mi?»

«Kayıtlarda böyle bir şey yok. Deniz Kuvvetleri kaza

veya ölüm olabileceğini düşünerek kayıtlara yakınların adreslerini yazar. Onlar hâlâ Aberdeen yakınında oturur gözüküyorlar. Posta müdürlüğü de bir şey bilmiyor.»

Holcroft kaşlarını çattı. «Çok saçma.»

Helden divanda doğruldu. «Başka bir şey daha dikkatini çekti. Beaumont'un gemisinden bir subay vardı. Rütbece Beaumont'dan küçüktü. Daha da gençti. Fakat aralarında dostluğun ötesinde bir ilişki söz konusuydu. İki subay böyle dost olamazdı.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Ikisi aynı şekilde düşünüyordu. Birinin başladığı sözü diğeri tamamlıyordu. Biri bir yöne bakınca diğeri oradaki kimseyle ilgili bir lâf ediyordu. Bu tip insanlar gördün mü?»

«Evet, biribirini seven kardeşler veya sevgililer. Bir de askerde çok uzun süre birlikte kalan kimselerde bu tür yakın dostluk olur.»

«O adamla ilgili araştırma yaptım. Öğrendiklerim beni şaşırttı. Beaumont'la ikiz denecek kadar benzer bir yaşamları vardı. Sadece isimleri değişikti. Üniversite ve Deniz Kuvvetleri Akademisinde aynı başarıyı göstermişler, ikisi de küçük yerlerden gelmişlerdi. Aileleri rasgele ve parasız kimselerdi. Ama ikisi de para yardımı görmeden en pahalı üniversitelerden birine gitmişti. Beaumont'un ailesi de Gal Bölgesinde yaşıyordu güya. Fakat orada böyle bir aile bulunmadığını da öğrendim.»

Helden'in öğrendikleri Noel'in düşüncesini kanıtlar gibiydi. Beaumont bir ODESSA ajanıydı. Önemli olan Beaumont'la arkadaşlarını bu işten çıkarmaktı. Onlar Cenevre'ye karıştırılmamalıydı. «Anlattıkların düşüncelerime uyuyor. Şimdi ağabeyine dönelim. Rio'da bir şey olmuş. Artık bundan söz etmeyi istiyor musun?»

Helden ona yalvarır gibi baktı. «Ne olur, Noel. Sana çok şey borçluyum ama bana böyle ödetme. Johann'ın Rio'da başına gelenlerin seninle ya da Cenevre'yle ilgisi yok.»

Genç adam onun elini tuttu. «Korkuyorum Helden. Ben ateş eden, üstüne kurşun yağdırılan, adam öldüren biri değilim. Geri dönemem ama korkuyorum. Bana yardım etmelisin.»

«Sana yardım etmek istediğimi biliyorsun fakat Rio'da olan önemli değil.»

«Her şey önemli. «Noel kalkıp ceketini attığı iskemleye gitti. Helden'e kesilmiş cebi gösterdi. «Şuna bak. Bu gün kalabalıkta biri beni bıçaklamaya kalktı. Seni bilmiyorum ancak daha önce başıma böyle bir şey gelmemişti... Bu yüzden müthiş öfkeliyim. Beş gün önce de beni yetiştiren adam... baba olarak bildiğim tek erkek öldürüldü! Bu cinayetle bana uyarıda bulunuyorlardı. Onun için bana Rache, ODESSA ya da Wolfsschanze'nin adamlarından söz etme. Onların ne olduğunu anlamaya başladım ve hepsinin ortadan kaldırılmasını istiyorum. Zürih'deki parayla bu örgütleri dağıtabiliriz. Yedi yüz seksen milyon doları olan kimselere önem vermemezlik edemezsin. Böyle insanları dinlersin. Zürih bürosunu açmak için Bankadakileri tatmin etmemiz gerek. Bizi destekleyen kimse yok. Sadece Von Tiebolt'lar, Kessler' ve bir Clausen... Şimdi Rio'da ne olduğunu söyle.»

Helden kesilmiş cekete, sonra Noel'e baktı. «Johann birini öldürdü. Kimi öldürdüğünü bilmiyorum ama önemli biriydi.»

*
**

23

Helden'in doğru söylediğini anladı Noel. Fakat o da fazla bir şey bilmiyordu.

Helden, «Brazilya'dan ayrılmamızdan altı hafta önce,» dedi. «Bir gece üniversitedeki seminerden çıkıp eve döndüm. O sırada yazlıkta oturuyorduk. Evin önünde koyu renk, uzun bir araba vardı. Arkasına park ettim. Verandaya çıktığımda içeriden gelen bağırmaları duydum. Korkunç bir kavga oluyordu. Biri, 'Katil!... Cani...' diye bağırıyordu. İçeriye koşunca holde Johnny'nin bir adamın karşısında durduğunu gördüm. Ağabeyim beni fark ederek adama susmasını söyledi. O, Johnny'e vuracaktı. Fakat ağabeyim çok güçlüdür. Adamı kollarından yakaladığı gibi kapıdan itip çıkardı. Adam o sırada, 'Bunu başkaları da biliyordu!' diye bağırdı. 'Katil olduğun için seni astıracağız. Eğer seni asmazlarsa o zaman biz öldüreceğiz.' Adam Johnny'nin yüzüne tükürdükten sonra arabasına binip gitti.»

«Ağabeyine bunu sordun mu?»

«Tabii. Ama Johnny adamın bir işde büyük para kaybettiği için çıldırdığını söyledi sadece.»

«Ona inanmadın mı?»

«İnanmayı istedim fakat o sırada toplantılar başlamıştı. Johnny her gün bir yerlere gidip sabaha karşı geliyordu; tam anlamıyla anormalleşmişti. Öldürülen adamın çok zengin ve güçlü olduğunu sanıyorum. Bu olaydan birkaç hafta sonra Brazilya'dan ayrıldık.»

«Hepsi bu kadar mı?»

Helden, «Evet,» diye cevap verdi. «Şimdi beni dinle,

Noel. Kendini korumasını öğrenmelisin. Sana söyleyeceğim her şeyi anımsamalısın.»

«Ne?» Holcroft onun gözlerindeki endişeyi gördü.

«Berlin'e gidiyorsun. Senin geri dönebilmeni istiyorum.» Holcroft onun ciddi olduğunu anlayarak dinledi. «Sahte pasaport sağlayacak vakit yok. Paran var. Uçakta başka bir yer daha tut. Kimsenin yanına oturmasına izin verme. Yanında getirmediğin bir şeyi içmeye ya da yemeye kalkma.»

Noel uçaktaki Strikninli viskiyi anımsadı. «Bunu unutmayacağımdan emin olabilirsin. Peki, Berlin'e gidince ne olacak?»

«Kalabalık bir semtte küçük bir otel bul. Satılık kadınların, uyuşturucu maddelerin bol bulunduğu bir semt olmalı. Böyle bölgelerde otel kâtipleri kimlik sormazlar. Berlin'de bize böyle bir otel adı verecek bir tanıdığım var. Sahte ad kullanacaksın. Kaldığın yerden değil, genel yerlerden telefon edeceksin. Hemen kılık değiştirmek için yanında en az iki trençkot taşımalısın. Lâstik altlı ayakkabı giy. Böylece sessiz sedasız koşarsın. Yine yürürken ayak seslerin duyulmaz. Sorguya çekilecek olursan, sesini yükseltmeden kızmış gibi itiraz etmelisin. Uçakla yolculuklarda silâhını ayıracaksın. Namluyla kabzayı ayrılıp ateş pimini çıkaracaksın. Avrupa gümrük memurları işlemeyen silâhlara aldırmazlar. Ama silâhını alırlarsa, hemen bir başkasını sağlayacaksın.»

Genç kadın, «Amatör olduğunu unutma,» diye devam etti. «Onlarsa profesyonel. Bu bilgisizliğini bir avantaj haline sokabilirsin. Çünkü amatörler beklemeyeni yaparlar. Bunu akıllı ya da tecrübeli oldukları için değil, akıllarına başka şey gelmediği için yaparlar. Şaşırmışsın gibi hemen beklenmedik bir şey yapmalısın. Ondan sonra durup bek-

lemelisin. Peşindeki kimse böyle bir karşılaşmayı istemeyecektir. Fakat karşılaşmayı istediği anda da ateş etmelisin. Sana bir susturucu gerek. Bunu sabah sağlarım.»

Gece geç saatlere kadar böyle konuştular. Helden ona türlü şeyler öğretip örnekler verdi. Bitkin düşene kadar derse devam ettiler. Sonra seviştiler. Helden onun kollarında uyuyakaldı.

*
**

Sabah kalktıklarında saat epey geç olduğundan Helden işe yetişemeyeceğini anladı. «Böylesi daha iyi. Alışveriş etmem gerekiyor.» Telefona uzanarak Gallimar Yayınevini aradı.

Bir saat sonra Paris'e gidip otelinden Holcroft'un eşyalarını aldılar. Sonra eski elbise satan dükkânlarla dolu bir semte gittiler. Helden orada da genç adama bazı şeyler öğretti. Noel için dikkati çekmeyen, kalabalıkta fark edilmeyecek kılıklar aldılar. Hepsi kalın lâstik bir ayakkabıyla topuklarına lâstik taktırdıkları bir çift ince altlı ayakkabı satın aldılar. Lastik topuk takılırken, Helden dükkândan çıktı ve on dakika sonra tabanca için bir susturucuyla döndü.

Holcroft çok kısa bir eğitim görüp savaşa gönderildiğinin farkındaydı. Kendisini izleyen düşmanı biliyordu. Sonra bu düşmanın ölüsünü yolda yatarken görmüştü. Ama düşman şimdi neredeydi?

Helden bir süre için onların Noel'i kaybettiklerinden emindi. Düşmanın hava limanında onun peşine takılacağını düşünüyordu. Fakat Noel, Berlin'de nasıl olsa onları atlatırdı. Bunu yapmak zorundaydı. Helden onun dönmesini istiyordu ve bekleyecekti.

Noel hava limanına gitmek için taksiye binmeden önce Helden elini uzattı. «Sana söylediklerimi hep hatırla. Yardımı olabilir. İçinde bulunduğun durumları düşünüp 'Neden ben?' deme. Her şeyi olduğu gibi kabul et.»

«Böyle yapıyorum zaten. Hem bu arada seni buldum.»

Helden bir an gözlerini kaçırdı. «Berlin'e gidince yolda kiralık bir kadınla anlaş. Bu koruyucu bir yöntemdir. Kessler'le temas kurana dek kadını yanından ayırma.»

*
**

Holcroft, Berlin'de Tempelhof Havaalanına inerek çabucak gümrükten geçti. Sonra terminale girip tuvaleti buldu ve orada sökmüş olduğu tabancasının parçalarını taktı. Helden'in öğrettiği gibi bir taksiye binerek hayvanat bahçesine gitti. Takside bavulunu açarak kılığını değiştirdi. Eski kahverengi bir paltoyla tepesi içine göçmüş fötr şapkayı giymişti. Araba durunca parayı ödeyerek indi ve parka girip boş bir banka oturdu. Sonra etraftaki insanlara baktı. Kimse ne durmuş, ne de duraklamıştı. Kısa süre sonra kalkıp parkın başka kapısından çıktı. Yakındaki taksi durağını gördü. Etrafına bakındıktan sonra bir arabaya atlayarak iki caddenin kesiştiği yerin adresini verdi. Burası otelinin dört blok ötesinde kalıyordu.

Araba her dönüşünde, Noel peşinde biri olup olmadığına bakıyordu. Acaba düşmanları belirli kılıkta birinin, belirli bir taksiyle gelmesini mi bekliyordu? Onları atlatmış mıydı? Dört yol ağzına gelene kadar hava kararadı. Dükkânların neon ışıkları yanmıştı. Satılık kadınlar kaldırımlarda dolaşıyorlardı. Holcroft arabadan inip üç blok yürüdü.

Bir kapı ağzında durmuş, dudaklarını boyayan bir so-

kak kadını gördü. Simsiyah saçlı, soluk yüzlü kadın otuz beşle kırk beş arasındaydı ve gözlerinin altında gölgeler belirmişti. Bir blok ileride de kalacağı pis otelin adını fark etti. Ne diyeceğini pek bilemeden kadına yaklaştı. Ömründe o güne dek sokaktan bir kadın almamıştı. Hafifçe öksürdü. «İyi geceler, Fraulein. İngilizce biliyor musunuz?»

Kadın dönerek soğuk bakışlarla onun eski palto ve şapkasını süzdü. Sonra gözleri onun sağ elindeki bavulla sol elindeki evrak çantasına ilişti. Gülümseyince sarı dişleri ortaya çıktı. «Evet, Amerikalı dostum. Sana iyi vakit geçirteceğim.»

«Bu hoşuma gider. Ne kadar?»

«Yirmi beş Mark.»

«Tamam anlaştık. Benimle gelir misin?» Holcroft cebinden para çıkararak kadına verdi. «Otuz Mark. Şimdi şu aşağıdaki otele gidelim.»

Kadın onun koluna girerek, «İyi,» dedi.

*
**

Oda büyük kentlerdeki ucuz otllerdekinden farksızdı. Kadın, paltosunu çıkararak bir iskemleye koydu. «Yarım saatin var. Vaktim değerlidir.»

Holcroft, «Bundan eminim,» diye mırıldandı. «Dinlen ya da bir şeyler oku. On beş, yirmi dakika sonra buradan çıkacağız. Yanımda kalacak ve bir yere telefon etmeme yardımcı olacaksın.» Evrak çantasını açıp Eric Kessler'le ilgili bilgiyi bularak loş ışıkta okumaya koyuldu.

Kadın, «Telefon mu?» diye sordu. «Telefon etmene yardımcı olmam için mi bana otuz Mark verdin?»

«Öyle. Almanca bilmiyorum. Belki aradığım kimseyle konuşmakta güçlük çekerim, diye düşündüm.»

«İşin beni ilgilendirmez, mein Herr. Ama buraya geldiğimize göre... neden biraz eğlenmiyoruz? Paramı verdin. Ben de fena sayılmam. Bir zamanlar daha hoştum. Ama şimdi de fena sayılmam.»

Holcroft onun gülüşüne karşılık verdi. «Hiç de fena değilsni. Fakat teşekkür ederim. İlgilenmem gereken çok şey var.»

Sokak kadını, «Öyleyse sen işine bak,» dedi.

Noel bir ömür kadar uzun süre önce Cenevre'de Ernst Manfredi'nin kendisine verdiği bilgiyi okudu:

Eric Kessler, Berlin Üniversitesinde tarih Profesörüydü. Iyi İngilizce biliyordu. Kâğıda iş ve ev telefonları yazılmıştı. Hans adında Münih'de yaşayan bir kardeşi vardı. O da doktordu...

Holcroft kâğıttakileri okuyunca Kessler'in çok bilgili bir adam olduğunu da anladı. Kessler hiç tanımadığı bir Amerikalının kendisine telefon edip acele konuşmaları için bir yere çağırmasına ne derdi acaba? Saat altı buçuğa geliyordu. Bunun cevabını öğrenmenin zamanı gelmişti. Hem kılığını da değiştirmeliydi. Kalkıp bavulundan trençkotla bir kasket çıkardı. «Haydi gidelim.»

*
**

Holcroft numarayı çevirirken sokak kadını kulübenin kapısında bekliyordu. Kessler'den başkası, İngilizce konuşmayan biri, cevap verirse kadından yardım isteyecekti.

Telefona kalın, yumuşak sesli bir adam cevap verdi.

«Mr. Kessler? Doktor Kessler?»

Adam nazik bir sesle ve İngilizce, «Hastalıkları tedavi etmesini bilmem, efendim,» dedi. «Ama doktor olduğum

doğru. Başka konuda doktora yaptım. Acaba size nasıl yardım edebilirim?»

«Adım Holcroft. Noel Holcroft. Mimarım ve New York'dan geldim.»

«Holcroft mu? Epey Amerikalı ahbabım vardır. Üniversitelerde bazı öğretmenlerle mektuplaşıyorum fakat bu ismi tanıyamadım.»

«Beni tanımıyorsunuz zaten. Fakat Berlin'e sizi görmeye geldim. İkimizi ilgilendiren gizli bir şeyi konuşmak istiyorum.»

«Bunun bir aile sorunu olduğunu da söyleyebilirim.»

«Hans?... Hans'a bir şey mi oldu?»

«Hayır...»

«Ailemde başka kimse yok, Mr. Holcroft.»

«Bu gerilere gidiyor. Ne yazık ki telefonda başka bir şey söyleyemeyeceğim. Acaba bu gece benimle buluşabilir misiniz?»

«Bu akşam üzeri.»

«Ve bu gece beni görmek istiyorsunuz... Bu iş gerçekten acele galiba. Bu gece bir saat kadar üniversiteye gitmem gerekiyor. Saat dokuz uygun mu?»

Noel rahatlayarak, «Evet,» diye cevap verdi. «Çok uygun. Nerede isterseniz...»

«Sizi evime çağırırdım fakat konuklarım var. Kufürstendamm'da bir lokanta vardır. Genellikle kalabalık olur ama geride sakin bölmeler bulunur ve oranın müdürü beni tanır.»

«Mükemmel.»

Kessler ona buluşacakları yerin ad ve adresini verdi. «Benim masama oturmak istediğinizi söyleyin.»

«Orada olacağım. Teşekkürler.» Holcroft birden büyük

bir güven duyarak telefonu kapattı. Kadına gülümseyerek on mark daha verdi. «Teşekkür ederim.»

Sokak kadını iyi geceler dileyerek uzaklaştı. Holcroft bir an onun arkasından baktı. Fakat birden dikkatini biraz aşağıda bir kitapçının önünde duran siyah deri ceketli bir adam çekti. Vitrindeki müstehcen kitaplara değil, dikkatle Noel'e bakıyordu. Göz göze gelince adam başını çevirdi.

O bir düşman mıydı? Rache'nin bir üyesi, ODESSA'dan bir sapık mıydı? Belki de Wolfsschanze'nin onu gözetlemesi için yolladığı biriydi.

Noel dönerek hızla yürümeye başladı. Köşeyi dönünce de siyah bir ayı derisinin üstünde insan boyu iki bebeğin sevişmesini seyreden kalabalığa karıştı. Onu itip kakıyorlardı. Evrak çantası bacağına çarpıyordu. Holcroft, çantamı elimden çekip alabilirler, diye düşündü. Neyse budalalık etmemişti. Heinrich Clausen'in mektubuyla Cenevre belgesinin önemli kısımlarını çantadan çıkarmıştı. Rasgele bir hırsız bu belgelerden bir anlam çıkaramazdı ama düşman için bu belgeler yine de anlamlıydı.

Eğer izleyeniyorsa, bu çantayı çalınmayacak bir yere bırakmalıydı. Ancak bu belgelerin, bazı bölümlerini Eric Kessler'e göstermesi gerekiyordu. Adam müdürünün kendisini tanıdığı lokantadan söz etmiş ve kendi masasına oturmasını istemişti.

Kendi kendine, «Oraya gidebilirim,» dedi. «Böylece yolda izlenip izlenmediğimi anlarım. Oraya erişince de ya oturur beklerim ya da çantayı müdüre bırakırım.» Kalabalığı yararak çıktığı sırada boş bir taksi buldu. Arabaya binerken birden dönüp arkasına baktı. Siyah deri ceketli adamı gördü. Yürümüyordu artık. Küçük bir motosiklete bin-

miş, hareket etmek üzereydi. Siyah ceketli adam peşinden geliyordu. Noel arka pencereden onu gözetledi. Yeşil Fiat'lı adam gibi bu Berlinli de ustaydı. Aralarında birkaç araba bırakmıştı. Zaman zaman izlediği taksinin önde olup olmadığını kontrol ediyordu. Holcroft daha fazla gözetlemenin anlamsız olduğu kanısına vararak dönüp arkasına yaslandı. Helden izleyenlerin genellikle karşılaşmayı istemediklerini söylemişti. Ancak böyle bir durum olursa, Noel'e karşısındakini vurmasını önermişti. Holcroft, onunla karşılaşmayı arzuluyor muyum, diye düşündü. Bunun cevabı kolay değildi. Cesaretini kasıtla sınamayı isteyen bir tip değildi. Fakat birden duvarla araba arasına sıkıştırılıp öldürülen Richard Holcroft'un hayali belirdi gözlerinin önünde. Korku ona dikkatli davranmayı öğretmişti. Öfke de güç veriyordu. Cevap belliydi. Siyah deri ceketli adamı istiyordu. Onu yakalayacaktı.

⁂

Şoföre parasını vererek motosikletli adamın kendisini görmesi için ağır ağır inip kaldırımda yürümeye başladı. Lokantaya girerek içeriye göz attı. Tavan yüksekti ve yemek yenen yere birkaç basamakla iniliyordu. İçerisi yarı doluydu. Sigara dumanı havaya yükseliyor, her taraf bira kokuyordu. Sonra Kessler'in söylediği bölmeleri gördü. Bunlar salonun arka ve yan duvarlarını çevreliyordu. Önlerinde de kırmızı kareli perdeleri vardı. İnsan bu perdeyi açıp oturur ve ön kapıdan girerek merdivene gelen herkesi görebilirdi.

Holcroft basamakları inerek orada duran tıknazca adama yaklaştı. «Affedersiniz... İngilizce biliyor musunuz?»

Adam elindeki rezervasyon defterini aşağıya indirdi. «Berlin'de İngilizce bilmeyen bir lokantacı bulunur mu, efendim?»

Noel gülümsedi. «İyi. Müdürü arıyorum.»

«Buldunuz. Sizin için ne yapabilirim? Bir masa mı istiyorsunuz?»

«Bir masa ayrılmış sanırım. Profesör Kessler adına.»

Adam hemen tanıdı. «Evet, kendisi on beş dakika önce telefon etti. Fakat rezervasyonu saat dokuz için yaptı.»

Holcroft, «Biliyorum,» diye onun sözünü kesti. «Erken geldim. Sizden bir ricada bulunacağım.» Çantayı kaldırdı. «Bunu Herr Kessler için getirdim. Amerika'da çalıştığım üniversiteden yolladılar bu kâğıtları. Bu ara birileriyle buluşacağım. Acaba çantayı buraya bırakabilir miyim? Belgelerin maddi değeri yok ama biz öğretim üyeleri için çok kıymetli.»

Müdür elini uzattı. «Çantayı kasama kilitleyeceğim.»

«Teşekkür ederim.»

«Bitte schön. Adınız efndim?»

«Holcroft.»

«Teşekkür ederim, Herr Holcroft. Masanız dokuzda hazır olacak.» Müdür selâm verip dönerek elinde çantayla merdivenin altındaki bir kapıya gitti.

Noel bir an durarak ne yapacağını düşündü. Buraya geldiğinden beri kimse lokantaya girmemişti. Demek siyah deri ceketli adam onu dışarıda bekliyordu. Oltaya yemi takma ve adamı avlama zamanı gelmişti. Merdivenden çıkarken, birden aklına gelen şey yüzünden midesine kramp girdi. Akla gelecek en büyük budalalığı yapmıştı. Siyah deri ceketli adamı, Kessler'le buluşacağı yere getirmişti.

Bu büyük hatayla da kalmamış adını müdüre vermişti. Kessler ve Holcroft. Böylece Cenevre'nin bilinmeyen üçüncü üyesini de açıklamıştı. Bir gazeteye ilân verseydi daha fazlasını yapamazdı!

Artık tuzak kurma gücü olup olmadığını da düşünemezdi. Siyah deri ceketli adamı hareketsiz hale getirmek zorundaydı. Kapıyı açarak dışarıya çıktı. Kufürstendamm'ın ışıkları etrafı pırıl pırıl aydınlatıyordu. Hava soğuktu. Holcroft soğuktan korunmaya çalışarak ellerini ceplerine sokup yürüdü. Kaiser Wilhelm Kilisesi projektörlerle aydınlatılmıştı. Hiçbir zaman onarılmayacak kadar bombalardan hasar görmüş yıkık kule de görülüyordu. Berlin, Hitler'in Rayh'ını kendine böyle anımsatıyordu. Holcroft dönüşte bu kiliseyi kolaylıkla bulabileceğini düşündü.

Ağır ağır gidiyor ve zaman zaman ışıklı dükkânların önünde durarak vitrinlere bakıyordu. Bir ara bir sokak ışığının altında durup saatine bakar gibi yaparak kendini iyice gösterdi. Sonra randevusu varmış gibi hızlandı. Siyah deri ceketli adamın peşinde olduğunu biliyordu. Böyle giderek üçüncü bloğa erişti. Orada birden karanlık, dar bir geçit gördü. Adamı burada kıstırmaya karar verdi. Kayıtsız bir tavırla geçitin yanından ilerledi, sonra birden bir sokak lambasının altında durdu. Sanki karar veremezmiş gibi dönerek etrafına bakındı. Ondan sonra koşarak karanlık geçide daldı.

Etraf iyice kararana dek koştu. Geçitin ortasına geldiğini tahmin ediyordu. Iki uçtaki ışıklar da uzakta kalmıştı. Gözleri etrafa alışınca biraz ileride geniş madeni bir kapı gördü. Hemen kapının içine girip arkasına dayanarak beklemeye başladı. Eli cebindeki tabancadaydı. Ateş etmek niyetinde değildi. Yalnızca tehdit edecekti.

Uzun süre beklemesine gerek kalmadı. Lâstik altlı ayakkabılar giymiş birinin geçitte koştuğunu duydu. Düşman da ses çıkarmayan ayakkabıları biliyordu. Adam koşarak yanından geçti, sonra bir oyundan kuşkulanmış gibi durarak gölgelere baktı. Noel gizlendiği yerden çıktı. Eli cebindeydi.

«Seni bekliyordum. Olduğun yerde kal.» Sesi öfkeliydi ve kendi sözlerinden ürktü. «Elimde tabanca var ve bunu kullanmak istemiyorum. Ama koşmaya kalkarsan ateş ederim.»

Adam bozuk bir şiveyle konuştu. «İki gün önce Fransa'da ateş etmekten çekinmemiştin. Neden şimdi vurmayacağını umayım? Sen bir domuzsun. Beni öldürebilirsin ama sana engel olacağız.»

«Kimsin sen?»

«Önemi var mı? Sadece seni durduracağımızı bil.»

«Sen Rache'densin, değil mi?»

Karanlığa rağmen adamın yüzündeki küçümsemeyi gördü Noel. «Rache mi? Amaçları olmayan terörcüler, kimsenin kendi örgütüne almak istemediği bozguncular. Kasaplar! Ben Rach'den değilim.»

«Öyleyse ODESSA'dansın.»

«Böyle olmam hoşuna giderdi, değil mi?»

«Ne demek istiyorsun?»

«Zamanı gelince ODESSA'yı kullanacaksın. Her şey için o suçlanacak. ODESSA adına cinayetler işleyeksin. İşin gülünç tarafı ODESSA'yı sizler gibi çabucak ortadan kaldırabiliriz. Fakat asıl istediğimiz sizlersiniz. Biz hokkabazlarla canavarlar arasındaki farkı biliyoruz. Bana inan. Seni durduracağız.»

«Sözlerin anlamsız! Sen Wolfsschanze'den değilsin... olamazsın!»

Adam sesini hafifletti. «Ama hepimiz Wolfsschanze'deniz, değil mi? Öyle ya da şöyle. Tekrarlıyorum. Beni öldürebilirsin, fakat yerimi başkası alacaktır. Onu öldürünce de başkası çıkacaktır. Seni durduracağız. Onun için ateş et, Herr Clausen. Yoksa Reichführer Heinrich Clausen'in oğlu mu demeliyim?»

«Sen neden söz ediyorsun? Seni öldürmek istemiyorum. Kimseyi öldürmek istemiyorum.»

«Fransa'da öldürdün.»

«Beni öldürmeye kalktığı için bunu yapmak zorunda kaldım.»

«Tabii, Herr Clausen.»

«Beni böyle çağırmaktan vazgeç.»

«Neden? Bu adın değil mi?»

«Hayır, adım Holcroft.»

Adam, «Tabii,» dedi. «Bu da plânın bir bölümü. Geçmişle gözüken bir bağı olmayan saygıdeğer Amerikalı. Biri bu bağları ortaya çıkarsa bile çok geç kalmış olacak.»

«Ne için çok geç? Kimsin? Seni kim yolladı?»

«Bunları zor kullansan bile benden öğrenemezsin. Biz plânının bir bölümü değiliz.»

Holcroft tabancayı cebinden çıkararak bir şeyler öğrenmek umuduyla yaklaştı. «Hangi plân?»

«Cenevre. Biz her şeyi biliyoruz ve bu iş bitti. Kartalları durduramayacaksın. Bu kez yapamayacaksınız. Biz, sizi durduracağız!»

«Kartallar mı? Hangi kartallar? 'Biz' dediğin kim?»

«Haydi tetiği çek. Sana söylemem. Asla! Bizim izimizi bulamayacaksın.»

Gece soğuk olmakla birlikte Noel terliyordu. Bu düşmanın söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu. Belki de çok büyük bir yanlışlık yapılmıştı. Önündeki adam ölmeye hazırdı, fakat bir bağnaz değildi. Gözlerinden zekâ akıyordu. «Rache ya da ODESSA'dan değilsin. Tanrı aşkına neden Cenevre'ye engel olmak istiyorsun? Wolfsschanze sana engel olmaya çalışmıyor. Bunu bilmen gerekir!»

«Senin Wolfsschanze'n değil. Ama biz o serveti yararlı şekilde kullanabiliriz.»

«Hayır! İşe karışırsanız hiçbir şey kalmayacak. Asla o parayı alamayacaksınız. O para yine otuz yıl kadar gömülüp kalacaktır.»

«Bilinmeyen düşman gölgelerde dimdik durdu. «İşin kusurlu yanı da bu değil mi? Çok iyi belirttin. 'Para yine gömülecek.' Fakat bu paranın ortaya çıkmasına izin verilmezse, hiç yanık toprak da olmayacak.»

«Ne?»

«Topraklar yanmayacak.» Adam geriledi. «Yeteri kadar konuştuk. Eline fırsat geçti ve hâlâ da var. Beni öldürebilirsin ama bunun sana yararı dokunmaz. Fotoğraf bizde. Durumu anlamaya başlıyoruz.»

«Fotoğraf mı? Portsea'daki sen miydin?»

«Kraliyet Donanmasından çok saygıdeğer bir binbaşı. Bu resmi alman ilginçti.»

«Tanrı aşkına sen kimsin?»

«Heinrich Clausen'in oğluyla savaşan biri.»

«Sana söyledim...»

Alman, «Biliyorum,» diye karşılık verdi. «Sana böyle hitap etmem gerek. Dönüp bu geçitten çıkacağım. Gerekiyorsa ateş et. Buna hazırım. Hepimiz hazırız.» Adam ger-

çekten dönerek ağır ağır yürümeye başladı. Noel bu kadarına dayanamazdı.

«Dur!» diye bağırarak onun peşinden gitti. Sol eliyle adamın omuzunu tuttu. Düşman döndü. «Söyleyecek başka şeyimiz kalmadı.»

«Hayır, var! Gerekirse bütün gece burada kalacağız! Bana kim olduğunu, nereden geldiğini, Cenevre ve Beaumont konularında ne bildiğini anlatacaksın.»

Fazla devam edemedi. Adam birden Noel'in sağ bileğini yakalayarak büktü. Kolunu aşağıya çekerken dizi de Noel'in kasığına gömüldü. Noel acıyla iki büklüm olduysa da silâhi bırakamazdı. Omuzuyla adamın karnına vurmaya çalıştı. Kasıklarındaki acı karnına, göğsüne doğru yükseliyordu. Adam bu kez yumruğunu onun ensesine indirdi. Amerikalı acıyla sarsıldı fakat yine de tabancayı bırakamazdı! Adama silâhı veremezdi. Noel can havliyle uğraşıyordu. Birden bir patlama oldu ve ses geçitte yankılandı. Adamın kolu yanına düştü. Omuzunu tutarak sendeleye sendeleye gireledi. Yaralanmıştı ama hâlâ ayaktaydı. Duvara yaslanarak soluk soluğa konuştu.

«Size engel olacağız. Bunu bildiğimiz gibi yapacağız. Cenevre'yi ele geçireceğiz!» Adam bu sözleri söyledikten sonra döndü. Holcroft başını çevirince, geçitin girişinde birilerinin belirdiğini gördü, polis düdüklerini duydu. Berlin polisi geliyordu. Telâşla dönüp aşağıya doğru koşarak kısa süre içinde geçitin öbür ucundan çıktı. Neyse orada kimse yoktu. Noel kendisini toparlayarak yürümeye başladı.

Bir süre sonra ışıklı kilisenin arkasındaydı. Kasketle trençkotunu çıkarıp bir banka oturdu. Titreyerek otururken Helden'in yanılmış olduğunu düşünüyordu. Onları ko-

valayanlar ODESSA ya da Rache'den değildi. Durumu daha iyi bilen ve daha tehlikeli bir örgüttü. Siyah deri ceketli adam, Rache ve ODESSA'yı çok aşağı gördüğünü sözleriyle açıklamıştı. Onların beceriksiz kasaplar ve hokkabazlar olduğunu söylemişti. Çünkü o başka, çok daha üstün bir gruptandı.

Holcroft saatine baktı. Bir saate yakın süredir soğukta oturuyordu. Kasıkları hâlâ sızlıyordu ve boynu acıdan kazık gibi kesilmişti. Trençkotla kasketi yakındaki bir çöp tenekesine attı. Onu fark etmiş biri kılığını Berlin polisine tarif edebilirdi çünkü.

Artık gitme zamanı gelmişti. Soğuk hava acısını geçirmemişti ama kafasını toplamasını sağlamıştı. Aklı başına gelmedikçe kımıldamaya cesareti yoktu. Cenevre'nin üçüncü anahtarı olan Erich Kessler'le buluşma vakti gelmişti.

⁂

25

Artık lokanta umduğu gibi iyice kalabalıklaşmıştı. Bavyera müziği daha yüksek sesle çalınıyordu. Müdür onu nezaketle karşıladıysa da gözleri düşüncelerini ortaya koydu: Amerikalıya son saat içinde bir şey olmuştu. Noel sıkıntıyla yüzünün berelenmiş ya da kirlenmiş olabileceğini düşündü. «Biraz önce ayağım takıldı, yere yuvarlandım. Ellerimi yıkamak istiyorum.»

«Tabii. Şu tarafa, efendim.» Müdür ona erkekler tuvaletini gösterdi. «Herr Kessler geldiler. Ona çantanızı verdim.»

Noel aynada yüzüne baktı. Bere, kir ya da kan yoktu ama gözlerinde acı, şok ve bitkinliğin neden olduğu bir şey vardı. Ayrıca korku vardı bu gözlerde. Müdürün gördüğü de buydu.

Noel yüzüne su çarpıp ellerini yıkadı, saçlarını taradı. Gözlerindeki ifadenin kaybolmasını istiyordu. Sonra müdürün yanına gitti. Adam onu salonun gerisinde kalabalıktan uzak, perdesi kapalı bir bölmeye götürdü.

«Herr Kessler?»

Perde aralandı ve küçük sakallı, gür kahverengi saçlı, göbekli, kırk beş yaşlarında kadar bir adam onlara baktı. Munis bir yüzü, merakla hattâ neşeyle parlayan gözleri vardı. «Mr. Holcroft?»

«Doktor Kessler?»

«Buyrun, oturun.» Kessler elini uzatırken kalkmaya yeltendiyse de masaya dayanan göbeği ona engel oldu. Adam gülerek lokantanın müdürüne baktı. «Artık gelecek hafta rejime başlarız, Rudi!»

«Ach, natürlich, Professor.»

«Bu Amerika'dan yeni gelen yeni dostun. Mr. Holcroft.»

«Evet. Daha önce tanıştık.»

«Tamam. Doğru. Bana onun çantasını verdin.» Kessler yanında duran evrak çantasına eliyle vurdu. «Ben İskoç viskisi içiyorum, Mr. Holcroft. Bana katılır mısınız?»

«Buzlu bir İskoç viskisi iyi olur.»

Müdür başını sallayıp uzaklaştı. Noel de arkasına yaslanarak oturdu. Kessler'de cana yakın bir hal vardı. Hep

zekâca kendisinden aşağı kimselerle sürekli uğraşmak zorunda kalarak sonunda hoşgörü sahibi olmuştu. Holcroft böyle birkaç kişi tanıyordu. Onların arasında en seçkin öğretim görevlileri vardı. Erich Kessler'in yanında rahat etmişti. Bu iyi bir başlangıçtı.

«Beni gördüğünüz için çok teşekkür ederim. Size anlatacağım epey şey var.»

Kessler, «Önce biraz dinlenip rahat bir soluk alın,» dedi. «Bir içki içip sakinleşin.»

«Neden böyle dediniz?»

«Bir güçlükle karşılaştığınız belli. Yüzünüzden anlaşılıyor.»

«Bu kadar açıkça belli mi?»

«Sersemlemiş olduğunuzu söyleyebilirim, Mr. Holcroft.»

«Bana Noel deyin. Lütfen. Birbirimizi tanımamız gerekli.»

«Bunun hoş bir şey olacağından eminim. Benim adım da Erich. Hava soğuk. Paltosuz dolaşılmayacak kadar soğuk. Fakat siz paltosuz geldiniz. Burada da vestiyer yoktur.»

«Trençkotum vardı fakat atmam gerekti. Her şeyi anlatacağım.»

«Mecbur değilsiniz.»

«Ne yazık ki böyle yapmam gerekiyor. Keşke öyle olmasaydı, ama bu hikâyemin bir bölümü.»

«Ah, işte viskiniz geldi.»

Bir garson bardağı Holcroft'un önüne bırakıp gerileyerek bölmenin kareli perdesini örttü.

Noel içkiden bir yudum alarak, «Dediğim gibi hikâyenin bir bölümü bu,» diye tekrarladı.

«Biraz dinlenin. Bir şeyler yemek ister miydiniz?»

«Şimdilik istemem. Hemen söze başlamam yerinde olur. Size anlatacaklarım çok. Siz de epey soru soracaksınız tabii.»

«Öyleyse dikkatle dinleyeceğim. Oh, unuttum. Çantanız.» Alman, yanından evrak çantasını alarak masaya bıraktı.

«Konuşmamız vakit alabilir. Evde konuğunuz olduğunu söylediniz. Eşiniz üzülmez mi?»

«Evli değilim. Gelen de kardeşimin Münihli bir dostu. Hoş bir insan ama fazla konuşuyor. Neyse sizi dinliyorum.»

Holcroft çantayı aldıysa da açmadı. «Bunun içinde incelemek isteyeceğiniz belgeler var. Belgeler tamam değil fakat size anlatacağım şeyleri kanıtlamaya yetecektir.»

«Kanıtlamak mı? Bana anlatacağınız şeyleri kabul etmek bu kadar güç mü?»

Noel, «Olabilir,» diye cevap verdi. Bu iyi niyetli bilimadamına acıyordu. Sürdüğü huzur dolu yaşam altüst olacaktı.

«Söyleyeceklerim, nasıl benim yaşamımı değiştirdiyse sizinkini de değiştirebilir. Fakat bundan kaçmak imkânsız. Nedenin bir kısmı bencilliğe dayanıyor. Çünkü bu işin büyük parayla ilgisi var. Bunun bir bölümünü ben alacağım. Aynı şekilde siz de para alacaksınız. Ancak sizle benden ve paradan çok daha önemli etkenler var. Öyle olduğunu biliyorum. Aksi halde şimdiye kadar çoktan kaçardım. Ancak kaçmayacağım. Doğru olduğunu bildiğim için benden istenen şeyi yapacağım. Beni durdurmak isteyen nefret

ettiğim kimseler bulunduğu için kaçmayacağım. Çok sevdiğim birini öldürdüler. Bir başkasını da öldürmeye yeltendiler.» Birden durdu. Bu kadar ileri gitmek istememişti. Ancak korku ve öfkesi birleşerek kontrolünü yitirmiş, fazla konuşuyordu. «Özür dilerim. Bu işle ilgisi olmayan sözler ediyorum. Sizi korkutmak niyetinde değildim.»

Kessler, Noel'in kolunu tuttu. «Beni korkutmak öyle üstünde durulacak bir şey değil. Yorgun ve çok sinirlisiniz dostum. Anlaşılan başınıza korkunç şeyler gelmiş.»

Holcroft kasıklarındaki ve başındaki ağrıyı uyuşturmak için birkaç yudum içki içti. «Yalan söylemeyeceğim. Öyle oldu. Fakat söze böyle başlamayı istememiştim.»

Kessler elini çekti. «Size bir şey söylememe izin verin. Sizi tanıyalı daha beş dakika bile olmadı. Çok zeki bir adam olduğunuz belli. Ayrıca çok da dürüstsünüz. Hem büyük bir baskı altındasınız. Durumun beni nasıl etkileyeceğini düşünüp endişelenmeyi bir yana bırakarak işe baştan başlasanız.»

«Peki. Size Von Tiebolt ve Clausen adlarını duyup duymadığınızı söyleyerek başlayacağım...»

Kessler bir an dikkatle Noel'e baktı. «Evet. Bu adlar yıllar ötesine, çocukluğuma gidiyor. Onları biliyorum tabii. Babamın arkadaşlarıydılar. O zamanlar küçüktüm. On, on bir yaşındaydım. Aklımda kaldığına göre sık sık evimize gelirlerdi. Clausen'i anımsıyorum. Daha doğrusu anımsadığımı sanıyorum. Uzun boylu, insanı çok etkileyen bir adamdı.»

«Bana ondan söz edin.»

«Bunu nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Clausen, hiç çaba göstermeden bir odadaki bütün insanları etkisine alabilen biriydi. Konuştuğunda herkes onu dinlerdi ve de

sesini hiç yükselttiğini anımsamıyorum. Başkalarına önem veren, çok iradeli, iyi kalpli bir adamdı. Bir seferinde onun çok fazla acı çeken bir adam olduğunu düşündümdü.»

«Nasıl acı?»

«Bir fikrim yok. Çocukça bir düşünceydi bu. Anlamak için onun gözlerini görmeniz gerekirdi. Genç, yaşlı, önemli, önemsiz kime bakarsa baksın bütün dikkatini hemen o insana verirdi. Bir bakıma Clausen'i kendi babamdan daha iyi hatırlıyorum. Von Tiebolt'dan çok daha iyi anımsadığımdan da eminim. Onunla neden ilgileniyorsunuz?»

«O benim babamdı.»

Kessler'in ağzı açık kaldı. «Siz mi?» diye fısıldadı. «Clausen'in **oğlu?**»

«Asıl babam. Bildiğim babam değil.»

«O zaman anneniz...» Kessler sustu.

«Althene Clausen. Ondan söz edildiğini duydunuz mu hiç?»

«Adını anmazlardı. Özellikle Clausen'in yanında. Ondan fısıldıyarak söz ederlerdi. Büyük adamı bırakan kadın... Çocuğu alarak eski vatanına kaçan Amerikalı düşman... Siz! Onun Clausen'den kaçırdığı çocuk sizdiniz!»

«Annem beni ondan korumak için kaçırdığını söyledi.»

«Annniz hayatta mı?»

«Evet.»

«Inanılır gibi değil.» Kessler başını salladı. «Bunca yıl sonra çok iyi anımsadığım bir adam. Olağanüstü bir insan...»

«Hepsi olağanüstüydüler.»

«Kimler?»

«Üçü. Clausen, Von Tiebolt ve Kessler. Söyleyin babanızın nasıl öldüğünü biliyor musunuz?»

«İntihar etti. O sıralarda bu garip sayılamazdı. Rayh çöktüğü zaman pek çok kimse böyle yaptı. Onların çoğu için en kolay yol buydu.»

«Bazıları için de tek yoldu.»

«Nürnberg mi?»

«Hayır, Cenevre. Onlar Cenevre'yi korumak istiyorlardı.»

«Sizi anlayamıyorum.»

«Anlayacaksınız.» Holcroft çantayı açarak birbirine tutturduğu kâğıtları Kessler'e uzattı. «Cenevre'de bir bankada büyük bir para var. Bu üç kişinin izniyle belirli bir amaç için serbest bırakılacak...»

Noel daha önce iki kez yaptığı gibi otuz yıl geriye giden büyük hırsızlığı anlattı. Kessler'den hiçbir şeyi gizlemedi. Sonunda, «Bu paralar Manfredi adında birinin yardımıyla Isviçre'de bir bankaya yatırılmış,» diye ilâve etti.

«Manfredi mi? Bu adı anımsıyorum.»

Holcroft, «Buna şaşmam,» diye cevap verdi. «Onun adının sık sık geçtiğini sanmamakla birlikte şaşmam. Bu adı duydunuz?»

«Bilemiyorum. Annem kırk beşte öldü... Başkasından duymuş olacağım. Kardeşimle dayımın yanına yerleştik. Bu bakımdan talihliydik. Dayım yaşlıca bir adamdı ve Nazilerin işlerine karışmamıştı. Işgal kuvvetleri ona iyi davrandılar. Neyse sözünü kesmeyeyim. Devam edin.»

Noel ona Büyük Bankanın koşullarını açıkladı. Gretchen Beaumont'un bankaca kabul edilemeyeceğini açıkladı. Sonra Von Tiebolt'ların Rio'ya kaçmalarını, Helden'in orada doğmasını, annelerinin öldürülmesini ve nihayet Brazil-

ya'dan uzaklaşmalarını anlattı. «Onlar Tennyson adını almışlar. Son beş yıldır Ingiltere'de yaşıyorlarmış. Johann von Tiebolt, John Tennyson olarak biliniyor. Kendisi **Guardian**'ın muhabiri. Gretchen, Beaumont adında biriyle evlenmiş. Helden birkaç ay önce Paris'e yerleşmiş. Ağabeysiyle tanışmadım ama Helden'le dost olduk. Çok iyi bir insan. Onun neler çektiğini anlatmak isterdim.»

Kessler mırıldandı. «Bunu biliyorum sanırım. 'Lanetlilerin Çocukları.' Onlar kendilerine bu adı takmışlardır. Binlerce çocuk, genç ve orta yaşlı insan Nazilerin suçuyla yaşayamayacaklarını düşünerek Almanya'dan kaçtılar. Onlar Almanlara özgü olan her şeyi reddettiler, kendilerine yeni kimlikler, yeni yaşam tarzları aradılar. Fakat kimse kökünü inkâr edemez. Onlar yine de Alman. Birlikte göç ediyorlar ve birbirilerine sokulup kalıyorlar. Reddettikleri kendi geçmişlerinden böyle güç alıyorlar. Bunu anlayabiliyor musunuz?»

Holcroft, «Pek anlayamıyorum,» diye cevap verdi. «Ama ben böyle yaratılmamışım. Bana ait olmayan bir suçu yüklenemem.»

Kessler, Noel'in gözlerinin içine baktı. «Böyle olabilirsiniz. Ancak başınıza korkunç şeyler gelmiş olmasına karşın yine de yemininizden kaçmayacağınızı söylüyorsunuz.»

Holcroft onun sözlerini düşündü. «Bunda gerçek payı var. Yalnız koşullar farklı. Ben bir şeyden kaçmadım. Sadece beni seçmişler.»

Kessler, «Lânetlilerden biri değil,» dedi. «Seçilenlerden biri olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?»

«Ayrıcalığı olan biriyim hiç olmazsa.»

Kessler başını salladı. «Bunun için de bir söz vardır. Belki duymuşsunuzdur. **Sonnenkinder.**»

«**Sonnenkinder** mi?» Noel kaşlarını çattı. «Bunu pek sevmediğim derslerden birinde okumuştum sanırım.»

Kessler, «Felsefe olacak. Ondokuzuncu yüzyılda İsviçre'de Bachoven'in ortaya attığı ve Münih'deki müritlerince benimsenen bir felsefi düşüncedir. Daha sonra Ingiltere'de Thomas Perry onu geliştirmiş. Bu varsayıma göre **Sonnenkinder** yani Güneşin Çocukları yüzyıllardan beri dünyada insanların arasındadır. Onlar ayrıcalıklara sahip olan, aramızdaki en akıllı kimseler, tarihe yön veren insanlardır.»

Holcroft başını salladı. «Şimdi anımsadım. Onlar bu ayrıcalıkları yüzünden mahvolmuşlardı. Ahlaksız olmuşlar ve...»

Kessler onun sözünü kesti. «Bu sadece bir varsayım. Yine konudan uzaklaştık. Sizinle konuşmak zevkli. Von Tiebolt'un kızının büyük güçlüklerle karşılaştığını söylüyordunuz.»

«Hepsi için öyle olmuş. Korkunç bir şey bu. Hep kaçmak zorundalar. Suçlular gibi gizlenmeleri gerekiyor.»

Erich başını salladı. «Onlar bağnazlar için av sayılıyor.»

«Rache ve ODESSA gibi mi?»

«Evet. Böyle örgütler Almanya'da rahat çalışamazlar. Çünkü onları burada yaşatmazlar. Onun için Lânetli Çocukların göç ettikleri diğer ülkelerde faaliyet gösterirler. Onlar yaşamayı, güçlü olmayı isterler ve Almanya'ya dönmek için bir fırsat çıkmasını beklerler.»

«Dönmek için mi?»

Kessler elini havaya kaldırdı. «Tanrıya şükürler olsun

hiçbir zaman buraya dönemeyecekler. Ama o örgütler bu gerçeği kabul etmeye yanaşmıyorlar. Rache bir ara Bonn'a yanaşmaya kalktıydı. Fakat Moskova bile onları reddetti. Yalnızca terörcü oldular. ODESSA daima Naziliği canlandırmaya çalıştı. Almanya bu örgütü çok aşağı görür.»

Noel, «Fakat yine de onlar Nazilerin çocuklarının peşindeler,» dedi. «Onları durdurmak gerek. Cenevre'deki paranın bir bölümü Rache ve ODESSA'yı yıkmak için kullanılmalı.»

«Bu düşüncenize karşı çıkamam.»

Holcroft, «Bunu duyduğuma sevindim,» diye cevap verdi. «Şimdi yine Cenevre işine dönelim.»

«Tabii.»

Noel yemini anlatmış, sıra başından geçenleri nakletmeye gelmişti. Hiçbir şeyi saklamadan her şeyi olduğu gibi açıkladı. Bu arada İngiliz ajanlarının Johann von Tiebolt'u, Tinamou sandıklarını da söyledi.

Şaşırıp yüzü kızaran Kessler, «Tinamou mu?» diye onun sözünü kesti. «Okuduğuma göre o düzinelerle suikast düzenlemiş. Demek İngilizler onun Von Tiebolt olduğunu sanıyorlar?»

«Yanılıyorlar. Dün olan bir şey yüzünden bunu iyice anladım. Açıklayınca bana hak vereceksiniz.» İngiliz ajanının öldürülmesini anlattı. Bu arada New York'dan Miles adlı bir komiserin kendisini aradığını da açıkladı. Hattâ annesiyle neler konuştuğunu bile söyledi.

Kessler, «Demek o pazarda Von Tiebolt'un adamı öldürüldü,» dedi. «Evet haklısınız? Tinamou kendi adamını öldürmez.»

«Artık İngilizler ajanlarının öldürüldüğünü öğrenmişlerdir. Durumu inceleyince diğer cesedin Von Tiebolt'un

adamına ait olduğunu da anlayacaklardır. Böylece onlar da aynı sonuca varacaklardır. O ajan ölmeden önce, Helden'le bana Payton - Jones adlı biriyle temas kurmamız için yalvardı. Ona her olanı anlatacağımızı umuyordu. Çünkü ona Peter Baldwin'den söz ettim. Ajan her şeyin Peter Baldwin'in dosyasına bağlı olduğunu ileri sürdü.»

«Baldwin mi? Demin olayları açıklarken size New York'da telefon eden ajanın Haberalma Örgütünün Altıncı Şubesinden olduğunu söylemiştiniz galiba.»

«Evet, o adam. Baldwin bir süre önce Payton - Jones'a giderek Wolfsschanze'den kurtulanlarla ilgili bilgisi olduğunu söylemiş.»

Kessler hafif sesle, «Wolfsschanze,» diye tekrarladı. «Bu, Manfredi'nin size Cenevre'de verdiği otuz yıl önce yazılan mektupla ilgili.»

«Tamam. Ajan, Payton - Jones'a, Baldwin'in dosyasına dönmesini söylememizi istedi. 'Şifre Wolfsschanze,' dedi. Böyle söyledi son nefesinde.»

Kessler, «Baldwin size New York'da telefon ettiği zaman Wolfsschanze'nin sözünü etti miydi?» diye sordu.

«Hayır. Sadece Cenevre'den uzak durmamı söyledi. Başkalarının bilmediği şeyleri öğrendiğinden dem vurdu. Sonra kapıyı açmaya gitti ve bir daha dönmedi.»

Kessler'in bakışları soğuklaşmıştı artık. «Demek Baldwin Cenevre'yi ve Wolfsschanze'nin buna bağlılığını biliyordu.»

«İşin ne kadarını öğrendiğini bilemeyeceğiz. Belki de sadece bazı söylentileri duymuştu.»

«Fakat bu söylentiler bile İngilizlerden uzak kalmanız için yeterli. Beaumont'un ODESSA'dan olduğunu söylese-niz bile sizi ve o kadını uzun uzun sorguya çekmeye kalka-

bilirler. Bu arada Baldwin'in ismi ortaya çıkınca ajanlar onun dosyasına bakarlar.»

Holcroft etkilenmişti. «Ben de aynı sonuca vardım.»

«Belki Beaumont'u sizden uzaklaştırmak için bir yol bulabiliriz.»

«Nasıl?»

«Almanya'da ODESSA'dan nefret ederler. Uygun kimselere durum söylenirse, Beaumont'u ortadan kaldırırlar. Siz de İngilizlerle konuşmazsınız ve Baldwin'den de söz edilmez. Eğer Beaumont gerçekten ODESSA ajanıysa Bonn hükümeti, İngilizlerle bu işi halleder.»

Bir engel daha kalkacağı için Holcroft rahatlayarak, «Tanıştığımıza memnun oldum,» dedi. «Böyle biri olduğunuz için seviniyorum.»

«Hemen karar vermeyin. Cevabımı bekliyorsunuz. Size katılacak mıyım? Açıkcası ben...»

Noel onun sözünü kesti. «Daha cevabınızı istemiyorum. Bana dürüst davrandınız. Ben de öyle yapacağım. Bu gece olanlar... Yani son iki saatte olanlar...»

«Bu gece ne oldu?»

«Rache, ODESSA ve Wolfsschanze'den daha güçlü bir örgüt olduğunu bu gece anladım.»

Kessler sakindi. «Ne demek istiyorsunuz?»

Holcroft başından geçenleri anlattı. Sözlerini bitirince Kessler ondan siyah deri ceketli adamın sözlerini tekrarlamasını istedi. Arka arkaya sorular sordu.

Holcroft, Kessler'in kafasının kendisininkinden daha hızlı işlediğini anlamıştı. «O kim olabilir? Onlar kim?»

Alman, «Birkaç olasılık var,» diye mırıldandı. «Ama onların Nazi oldukları belli. Yeni Naziler.»

«Fakat Cenevre'yi nereden biliyorlar?»

«Türlü ülkeden milyonlar çalınmış. Maliyenin paralarına el koyup İsviçre'ye yollamışlar. Böyle büyük çaptaki işleri tümüyle gizlemek mümkün değildir.»

Noel'i bir şey... Kessler'in söylemiş olduğu bir şey rahatsız ediyordu. Yalnız bunun ne olduğunu bilemiyordu. «Ama onlar için bunun ne yararı var? Parayı alamazlar. Para yıllarca sürecek davalar yüzünden bloke edilir. Onların kazancı ne olabilir?»

«Siz sert Nazileri tanımıyorsunuz. Böyle bir Nazi sadece kendi çıkarını düşünmez. Başkalarının yararlanamaması da onun için aynı derecede önemlidir.»

Birden bölmenin dışında bir şangırtı koptu. Bunu diğerleri ve bir kadının çığlığı izledi.

Bölmenin perdesi birden çekilip açıldı. Karşılarında beliren adam öne devrilerek masaya dayanıp kaldı. İyice açılmış gözleri sabitleşmişti. Ağzından ve boynundan kanlar akıyordu. Vücudu ihtilaçlarla sarsılırken güçlükle masaya tutundu. Soluk almaya çalışarak, **«Wolfsschanze!»** diye fısıldayabildi. **«Soldaten von Wolfsschanze!» (1)** Sonra başı masaya vurdu. Siyah deri ceketli adam ölmüştü.

**
*

26

Noel ondan sonraki dakikalarda neler olup bittiğini hayal meyal anlayabildi. Lokantadakiler bağrışıyorlardı.

(1) Wolfsschanze'nin bir eri.

Kanlar içindeki adam masadan kayıp yere yığıldı.

«Rudi! Rudi!»

«Herr Kessler! Benimle gelin.»

Kessler haykırdı. «Çabuk!»

«Ne?»

«Bu taraftan gideceğiz dostum. Burada görülmemeliyiz.»

«Fakat söylediğim adam o.»

Kessler birden samimileşti. «Lütfen konuşma, Noel. Koluma gir.»

«Ne?... Nereye?...»

«Çantanla kâğıtları unutma!»

Holcroft kâğıtları kapıp çantasına soktu. Kendisini oraya toplanmış seyircilerin arasına çektiklerini hissetti. Nereye götürüldüğünü bilmiyordu ama ölen siyah deri ceketli adamdan uzaklaşmak yeterdi. Kör gibi diğerlerini izledi.

Müdür, onları kalabalıktan geçirip merdivenin altındaki kapıya götürdü. Anahtarla kapıyı açıp Kessler'le Holcroft'u içeriye soktu. «Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, beyler! Sarhoş olup kavga çıkaran birinin işi olmalı bu.»

Kessler, «Kuşkusuz, Rudi,» diye cevap verdi. «Sana teşekkür ederiz.»

«Sizin gibi önemli birinin böyle bir olaya karışmaması gerekir tabii.»

«Çok iyisin. Buradan dışarıya çıkacak bir yol var mı?»

«Evet, özel kapım. Böyle gelin?»

Arkadaki kapıdan bir geçite çıktılar. Kessler, «Bu tarafa gideceğiz. Arabam orada,» dedi. Yolda eski bir Mercedes duruyordu. Kessler hemen motoru çalıştırdı ve çabucak oradan ayrıldılar.

Holcroft, «O siyah deri ceketli adam beni izlemiş...» diye fısıldadı.

Kessler mırıldandı. «Bunu anladım zaten. Demek sonunda izini buldu.»

Noel, «Tanrım ne yaptım?» diye bağırdı. «Ne yaptım ben?»

«Onu öldürdüğünü sanıyorsan yanılıyorsun. O adamı öldürmedin.»

«Fakat silahım patladı ve o yaralandı.»

«Buna inanıyorum. Ama sen onun boğazını görmedin sanırım. Adamın boğazına kalın tel dolayıp boğmaya çalışmışlar.»

«New York'da... Baldwin.»

«Almanya'da da Wolfsschanze. Onun öldürülmesini saniyesine kadar hesaplamışlar. Biri onu lokantaya sokup bizim bölmenin önüne getirmiş olacak. Kalabalığın gürültüsünden yararlanarak adamı orada boğdu.»

«Oh Tanrım...» Noel devam edemedi. Kusmak istiyordu.

«Onu bölmenin önüne getiren adam benim de Cenevre'ye dahil olduğumu biliyor artık.»

Holcroft, «Üzgünüm,» diye mırıldandı. «Seçme hakkın olmasını istemiştim.»

«Biliyorum, teşekkür ederim. Sadece bir şartım var. Münih'deki kardeşim Hans da bu yemine katılmalı.»

Noel, Manfredi'nin bu konuda bir kısıtlama olmadığını söylediğini anımsadı. Sadece her ailenin bir oy hakkı vardı. «Isterse kendisine engel olacak bir şey yok.»

«İsteyecektir. Birbirimizi çok severiz. Ondan hoşlanacaksın. Eskiden futbolcuydu. İyi bir doktordur.»

«Tamam. Yalnız ben artık arabadan inip bir taksi bularak otelime gideyim. Bavulumu alayım.»

«Saçma. Ben seni götürürüm.»

«Artık bir arada görülmemeliyiz. Karışıklıklara neden olabilir bu.»

«Seni dinlemesini öğrenmem gerekiyor. Öyleyse tekrar ne zaman konuşacağız?»

«Sana Paris'den telefon ederim. Bir, iki gün sonra Von Tiebolt'la tanışacağım. Ondan sonra üçümüz Cenevre'ye gideriz. Çok az vaktimiz kaldı.»

«New York'daki Komiser Miles yüzünden mi?»

«Arada o da var. Seni tekrar görünce durumu anlatırım. Köşede bir taksi var. Ben ineyim.» Kessler arabayı durdurunca Noel kapıyı açtı. «Teşekkür ederim Eric. Ayrıca çok üzüldüm.»

«Üzülme, dostum Noel. Beni ara.»

**
*

Sarı saçlı adam, Kessler'in kütüphanesinde masanın arkasında oturuyordu. Gözleri ateş saçıyordu ve sesinden de öfkesi belliydi. «Her şeyi baştan anlat. Bir kelimeyi bile atlama.»

Karşıda oturan Kessler, «Bunun ne anlamı var?» diye sordu. «On kez tekrarladım belki. Her şeyi de anımsadım.»

Johann von Tiebolt, «Öyleyse on kez daha tekrarlayacağız!» diye gürledi. «Otuz kez... kırk kez. O kimdi? Nereden gelmişti? Montreau'daki iki adam kimdi? O üçü nereden geldi?»

Profesör, «Bilmiyoruz,» diye cevap verdi. «Bunu anlayamadık.»

«Fakat durum belli! Cevap adamın Holcroft'a geçitte söylediği sözlerde gizli! Bundan eminim!»

Kessler kesinlikle konuştu. «Tanrı aşkına! Sen adamı ele geçirmiştin. Ondan bir şey öğrenemedikten sonra adamın Holcroft'a söylediklerinden nasıl bir şey çıkarırız?»

«Onun iradesini kıramadık. Konuşturucu ilaçlar da veremedik. Çünkü bunlara dayanamayacak hale gelmişti.»

«Onun için adamın boynuna bir tel geçirip Amerikalının önüne attın! Delilik bu!»

Tennyson, «Delilik değil akıllılık,» diye karşılık verdi. «Holcrof, her yerde Wolfsschanze olduğuna inanmalı. Onu tehdit ettiklerini sanmalı... Şimdi onun söylediklerine dönelim. Holcroft'a göre o adam ölmekten korkmuyormuş, Ne demiş. 'Gerekirse ateş et. Ölmeye hazırım. Hepimiz hazırız. Seni durduracağız. Cenevre'yi durduracağız. Beni oldürürsen yerimi başkası alacak. Onu öldürürsen yerine başkası geçecek!' Bunlar bir bağnazın sözleri. Ama adam öyle değildi. Onu gözlerimle gördüm. Ne ODESSA'dan, ne de Rache'dandı. O başka bir şeydi. Holcroft, bu konuda haklı.»

«Bir çıkmaz sokağa girdik.»

«Pek öyle değil. Paris'te bir adamım Yonterau kasabasında öldürülen adamların kimler olduğunu öğrenmeye çalışıyor. Polis örgütünden biri. Hem en iyi dedektiflerden.» Tennyson içini çekti. «İnanılacak gibi değil. Otuz yıl sonra gizlice harekete başladık ve iki hafta içinde karşımıza nereden geldiği belli olmayan adamlar çıktı. Sanki otuz yıl dır bizi bekliyorlardı. Fakat neden durumu açıklayıp bankadaki paranın bloke edilmesini sağlamıyorlar? Önemli nokta bu işte.»

«O adam Holcroft'a milyonları çok daha iyi kullanabi-

leceklerini söylemiş. Cenevre'yi açıklarlarsa parayı alamazlar.»

«Olamaz. Para çok fazla. Sadece parayı düşünselerdi, doğru bize gelir veya banka yöneticilerine başvurur ve ellerinde koz olduğu için pazarlığa girişirlerdi. Hatta bu paranın üçte ikisini bile isteyebilirlerdi. Bunu yapmaya kalkınca da ölürlerdi. Ama onlar bunu bilmiyorlar tabii. Hayır, Erich. Önemli olan sadece para değil. Başka bir neden aramalıyız.»

Kessler birden sinirlenerek bağırdı. «Biz diğer güçlüğü düşünmeliyiz! Bunu aklından çıkarma, Johann! İngilizler senin Tinamou olduğunu anlamışlar! Bu yüzden her şeyi tehlikeye atacaksın!»

Tennyson sakin sakin, «Tam tersine,» dedi. «Böylece her şeyi halledeceğim. Beşinci Şube ajanlarından daha iyi müttefiklerimiz olabilir mi? Evet, İngiliz Haberalma Örgütünde de adamlarımız var. Ama hiçbiri Payton - Jones kadar önemli bir mevkide değil. Beni dinle Erich! Başıma bir şey gelecek olursa dünyanın dört bucağındaki adamlarımızın listesine bakacaksın. Onların arasından birini bulacaksın. Dördüncü Rayh'in bir lideri olacak. Ancak bana bir şey olacağını sanmıyorum. Tinemou benim koruyucu kalkanım sayılır.»

«Sen çıldırdın! Tinamou sensin!»

Tennyson arkasına yaslanarak gülümsedi. «Önce katilimizi inceleyelim. On yıl önce Tinamou'nun en olağanüstü yaratığım olduğunu kabul etmiştin. Tinamou'nun en önemli silahımız olabileceğini söylediğini de anımsıyorum.»

«Ama benimkisi bir varsayımdı. Bunu da söyledim.»

«On yıl önce paramız yoktu. Oysa türlü ülkede önemli insanları satın almamız gerekiyordu. Pek çok önemli adam,

düşmanlarını öldürtmek için Tinamou'ya para verdi. Bu adamlara bugün şantajla istediklerimizi yaptırabilecek durumdayız. Tinamou bizim atom bombamız sayılabilir.»

«Ama patladığında bizi de mahvedebilir.»

Tennyson, «Olabilir,» diye mırıldandı. «Fakat bunu yapamayacak. Yıllar önce birbirimizden bir şey gizlememek için yemin etmiştik, Erich. Bir tek konu dışında bu yeminime sadık kaldım. Onun için özür dilemeyeceğim. Lider olarak bu kararı verdim ve gerekli olduğuna inandım.»

«Ne yaptın?»

«Benim Tinamou olduğumu söyledin biraz önce. Ama ben Tinamou değilim.»

«Ne dedin?»

«Ben Tinamou'nun sadece yarısıyım. Daha iyi olan yarısıyım tabii. Yıllarca uğraşıp birini eğittim. Bu alanda zaman zaman yerime o geçti. Asıl Tinamou'dan sonra dünyada onun kadar usta bir katil olamaz.»

Profesör hayretle sarışın adama baktı. «O bizden biri mi? Bir Sonnenkind mi?»

«Ne münasebet! Para alan bir katil. Onun bir şeyden haberi yok. Çok büyük paralar kazanarak her ihtiyacını karşılamak ve arzularını tatmin etmekten başka bir şey bilmiyor. Bir gün bu lüks yaşamın bedelini ödeyebileceğini de anlıyor, bunu kabul ediyor. Tam bir profesyonel.»

Kessler arkasına yaslanarak kravatını gevşetti. «Daima beni şaşırttığını söylemeliyim.»

Tennyson, «Sözlerimi bitirmedim,» dedi. «Kısa süre sonra Londra'da bazı devlet başkanları toplanacak. Olağanüstü bir fırsat bu. Tinamou o zaman yakalanacak.»

«Ne olacak?»

«Doğru duydun.» Tennyson, gülümsedi. «Tinamou elin-

de eski suikastlarda kullanmış olduğu silahla yakalanacak. Onu altı yıldan beri izleyen adam yakalayıp öldürecek. Kendisini korumak için bu işin onurunu istemeyen, adından söz edilmesini arzulamayan biri öldürecek Tinamou'yu. Yani John Tennyson. **Guardian**'ın Avrupa muhabiri.»

Kessler, «Tanrım,» diye fısıldadı. «Nasıl yapacaksın?»

«Bunu sen bile bilemezsin. Gazetede Tinamou'nun gizli kayıtlar tuttuğunu açıklayacağım. Bunların bulunamadığını ve birinin çalmış olabileceğini ileri süreceğim. Bu biri de biz olacağız. Tinamou öldükten sonra da bize hizmet edecek. Hem İngilizlerle işbirliğimiz de yararlı olacak.»

«Fevkaladesin doğrusu.»

Sarışın adam, «Şimdi diğer konuya dönelim,» dedi. «Öldürdüğümüz adam 'Kartal'lardan söz etmiş. Sonra 'Sizin Wolfsschanze' demiş. Yani bizimkini değil, kendi Wolfsschanze'lerini kasdetmiş.»

«Sen neden söz ediyorsun? Wolfsschanze biziz. Wolfsschanze'nin adamları **Sonnenkinder**'dir!»

Tennyson bu sözlere aldırmadı. «Von Stauffenberg, Olbricht, Von Galkenhausen ve Höpner. Rommel onlardan, 'Almanya'nın gerçek kartalları,' diye söz etmişti. Onlar Führer'i öldürmeye kalkan adamlardı. Hepsi de kurşuna dizildi. Rommel'e de intihar etmesi emredildi. İşte o ajanın söylediği kartallar onlardı. Onların Wolfsschanze'si. Bizimki değil.»

«Peki bundan ne anlaşılıyor? Tanrı aşkına, Johann. Çok yoruldum. Artık devam edemeyeceğim.»

Tennyson oralı olmadı. «O adam 'Kartalları durduramayacaksınız,' demiş. Daha sonra da para bloke edilirse 'Yanık topraklar olmayacak' diye bir söz etmiş. 'Yanık topraklar'...» Sarışın adamın vücudu birden gerildi. Arkasına

yaslanarak mırıldandı. «Olamaz... Bunca yıl sonra olamaz. Barborossa Operasyonu! Barborossa'nın Yanık Toprakları. Oh, Tanrım Nachrichtendienst. Onlar Nachrichtendiest!»

Kessler, «Ne demek istiyorsun?» diye sordu. «Barborossa Hitler'in kuzeyi ilk işgaliydi. Olağanüstü bir başarıydı.»

«Hitler buna zafer dedi. Ama Prusyalılar bunu bir felaket saydılar. Kanla yazılan boş bir zafer. Hazırlıksız birliklerimiz ortadan kaldırılmıştı. Generaller, 'Toprakları aldık,' dediler. 'Barborossa'nın değersiz, yanmış topraklarını aldık.' Bundan da Nachrichtendienst doğdu.»

«Nedir o?»

«Bir Gizli Servis. Soylulardan, son derece seçme kimselerden oluşmuş bir örgüt. Bu örgüt Hitler'den nefret ediyordu. Onun adamlarından 'Hokkabazlar ve kasaplar' diye söz ediyorlardı. Bu örgüt savaşı ve Nazi partisini istemiyordu. Örgüt sadece onların Almanya'sı için kurulmuştu. Şimdi Nachrichtendeinst'in hâlâ var olduğunu biliyoruz. İşimize karışan o. Cenevre yeminini yok etmek istiyor. Dördüncü Rayh'i doğmadan öldürmek için de hiçbir şeyden kaçınmayacak.»

**
*

27

Noel köprüde beklerken Paris'in ışıklarını seyrediyordu. Helden'i Gallimard'da aramış ve Pont Neuf'da buluşma-

ya karar vermişlerdi. Noel genç kadına Argenteuil'deki otele gitmelerini önermiş, «Bana günler, haftalar vaat etmiştin,» demişti.

Fakat genç kadın buna yanaşmamış ve durumu buluşunca açıklayacağını söylemişti.

Noel o anda kendisini sevgilisini bekleyen bir delikanlı gibi hissediyordu. Endişesini gizlemek için gülümsedi. Bir yaz gecesi genç bir kızla buluşmaya gelen bir delikanlı değildi. Hava soğuktu ve eskiciden alınan paltosunun cebinde de bir tabanca vardı.

Birden Helden'in köprüde ilerlediğini gördü. Siyah yağmurluğunu giymiş, koyu renk bir eşarpla sarı saçlarını gizlemişti. İşinden evine dönen bir kadın gibi telaşsız, sakin adımlarla ilerliyordu. Noel hemen ona yaklaştı. «Seni çok özledim.»

Genç kadın gülümsedi. «Berlin nasıldı?»

Noel kolunu onun omzuna attı ve Quai Saint Bernard'a doğru yürüdüler. «Sana anlatacağım çok şey var. Kimi iyi, kimi kötü. Ancak bir şey öğrenmek ilerleme sayılırsa, birkaç dev adım attık diyebilirim. Ağabeyinden haber çıktı mı?»

«Evet, biraz önce aradı. Planını değiştirmiş. Yarın sabah Paris'te olacak.»

«Bana bundan daha iyi bir haber veremezdin.» Köprüden inerek nehir boyunca yürüdüler. «Beni özledin mi?»

«Noel, sen delisin. Dün öğleden sonra gittin. Bu arada eve dönüp banyo yapacak, biraz uyuyup işe gidecek vakti ancak buldum.»

«Gerçeği söyle. Âşığım... Duygularını bilmek istiyorum.»

«Sözlerin çok tatlı.»

Bir yol ağzında durdular. Noel dönerek Helden'in kollarını tuttu. «Inandığım şeyleri söylüyorum. Beni biraz olsun seviyor musun?»

Gözleri korku dolu olan genç kadın gülümsemeye çalıştı. «Seni birazdan daha fazla sevdiğimi sanıyorum. Sen istemediğim bir sorunsun. Bu sorunla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.»

«Bu çok iyi işte.» Gülerek genç kadını elinden tutup karşıya geçirdi.»

***

Lokantanın yarısı müşterilerle dolmuştu. Helden kapıdan görülemeyen, geride kalan bir masa istedi. Lokantacı başını salladı. Bu kadar güzel bir kadının böyle yoksul kılıklı biriyle birlikte olmasına aklı ermemişti. Adam Parisli kızların hatalı hareket ettiklerini düşünüyordu ve fikri gözlerinden belliydi.

Holcroft, «Beni beğenmedi,» dedi.

«Fakat umut var. Pahalı viski ısmarladığın için itibarın epey arttı. Gülümsediğini görmedin mi?»

«Lokantacı ceketime bakıyordu. Paltonun alındığı dükkândan çok daha iyi bir yerden geldi ceket.»

Helen güldü. «O paltoyu şık olman için almadık. İşine yaradı mı Berlin'de?»

«Evet. Bir sokak kadınıyla anlaştığım sırada üzerimdeydi. Kıskanmıyor musun? Harika bir yaratıktı kadın.»

«Talihlisin. Kadın ODESSA ajanıydı herhalde. Planladıkları gibi zührevi bir hastalığa yakalandın. Bir daha beni görmeden önce doktora git.»

Noel onun elini tutarak birden ciddileşti. «ODESSA'dan

korkmamıza gerek yok. Rache'dan da öyle. Berlin'de bir iki şey öğrendim. Bu örgütlerin Cenevre'yi bildiklerini sanmıyorum.»

Helden afalladı. «Peki ya Beaumont? Onun ODESSA'dan olduğunu söylemiştin.»

«ODESSA'dan sanırım ama beni Cenevre değil Graff yüzünden izledi. Johann von Tiebolt'u aradığımı duyunca peşime takıldı. Yarın ağabeyinle konuşunca durumu daha iyi anlayacağım. Zaten Beaumont birkaç gün içinde bu işten çekilecek. Kessler, Bonn hükümetinde birini arayarak bu işi halledeceğini söyledi.»

«Demek bu kadar basit? Peki peşimizdekiler ODESSA ya da Rache'dan değillerse, hangi örgütten?»

«Ben de sana bunu anlatacaktım.» Olanları bir şey gizlemeden açıkladı.

Helden'in elleri titremeye başlamıştı. «Ne korkunç. Kessler, onun kim olduğunu veya nereden geldiğini anlayabildi mi?»

«Hayır, bunu konuştuk. Kessler, adamın Yeni Nazilerden biri olduğunu sanıyor.»

«İyi ama onlar Cenevre'deki hesabı nasıl bilebilirler?»

«Kessler, bu kadar büyük parayı Almanya'dan İsviçre'ye transfer etmenin kolay olmadığını ve bazı şeylerin fazla gizlenemeyeceğini söyledi.»

«Fakat Cenevre işi gizlilik üstüne kurulmuş. Bu olmazsa her şey mahvolur.»

«Pek sanmıyorum. Bir avuç insan Cenevre'yi öğrenmiş ve bize engel olmaya çalışıyorlar. Bu parayı kendileri için istiyorlar. Onun için durumu açıklamayacaklar. Bize bir şey olursa para otuz yıl daha bankada kalacak.»

Helden elini ağzına götürdü. «Bir dakika... Bu işte bir

tuhaflık var. Seni öldürmeye kalktılar. Seni... Daha işin başından beri... Seni...»

Holcroft dudak büktü. «Emin olamayız.»

Helden, «Olamaz mıyız?» diye sordu. «Tanrım daha ne istiyorsun? Ceketini bana gösterdin. Uçakta Striknin vardı. Ria'da arabana ateş ettiler. Daha ne bekliyorsun?»

«Bu işlerin arkasında kimin olduğunu anlamak istiyorum. Bu yüzden ağabeyinle konuşmam gerekiyor.»

«Johann sana ne söyleyebilir ki?»

«Ria'da kimi öldürdüğünü.» İtiraza kalkan genç kadının elini tuttu. «Bırak açıklayayım. Birbiriyle ilgisi olmayan iki kavga var. Ben bu iki kavganın arasında kaldım. Rio'da ağabeyinin başına gelenlerin Cenevre'yle ilgisi yok. Ben hata yaparak iki işi birbirine bağladım.»

«Sana bunu anlatmaya çalışmıştım.»

«Kafam çalışmıyordu o ara. Ama şimdiye dek kimse üstüme ateş etmeye, karnıma bıçak saplamaya ya da beni zehirlemeye kalkmamıştı. Bütün bunlar insanın kafasını durgunlaştırıyor.»

«Johann çok yönlü bir erkektir, Noel. Ne yapacağı da belli olmaz. Sana Rio'yu anlatmak istemeyebilir.»

«Bunu yapması gerek. Bilmeliyim.»

«O işin Cenevre'yle ilgisi olmadığına göre kabul etmeyebilir.»

«Onu ikna etmeye çalışacağım. Eğer adına bir leke sürülmüşse Cenevre'deki banka yönetîcileri onu kabul etmeyeceklerdir. Onun birini öldürdüğünü söyledin. Zengin, önemli birinin onu tehdit ettiğini görmüşsün. Kendisine bu olay yüzünden şantaj yapılmış da olabilir. Bu tür şeyler Cenevre'nin işine gelmez.»

Helden, «Bankerlere bunu söylemek şart mı?» diye sordu.

Noel onun gözlerinin içine baktı. «Onlara her şeyi söylemek zorundayım. Yedi yüz seksen milyon dolar söz konusu. O üç adam eşsiz bir şey yapmış. Buna gerçekten inanıyorum. Ağabeyin yüzünden bu iş tehlikeye düşer ya da paranın hatalı şekilde kullanılmasına neden olursa sonuç sağlanmaz. Bu durumda paranın gelecek kuşağı beklemesi daha doğru olur. Ancak böyle olması da gerekmez. Kurallara göre bu iş için von Tiebolt'lardan sen seçilebilirsin.»

Helden onu süzerek, «Bunu kabul edemem, Noel,» diye mırıldandı. «Bu işi Johann yapmalı. O bu iş için gereken niteliklere sahip. Hem Cenevre yeminine katılmayı da hakketti. Bunu onun elinden alamam.»

«Yemine zarar dokunacaksa ben de bu işi ona veremem. Neyse bunu ağabeyini gördükten sonra konuşuruz.»

Genç kadın onu inceliyordu. Uzanıp Noel'in elini tuttu. «Sen çok dürüst bir insansın, değil mi?»

«Öyle olmam pek gerekmez. Sadece öfkeliyim. Babamın yeminini yerine getirmeliyim.»

Helden, «Bu tuhaf,» diye mırıldandı. «Daha önce ondan 'Clausen' ya da 'Heinrich Clausen' diye söz ediyordun.»

Holcroft, başını sallayarak bu sözü kabul etti. «Tuhaf çünkü kendisini hâlâ bilemiyorum. Sadece onu bana anlatan biri. Nasıl hareket ettiğini, nasıl konuştuğunu, herkesin onu dinleyip nasıl etkilendiklerini açıkladı.»

«Annenle baban sana ne zaman bu durumu açıkladılar?»

«Şey... babam... üvey babam hiç sözünü etmedi. Ancak yirmi beşime basacağım sırada Althene anlattı. O si-

rada mimar olarak hayatımı kazanmaya başlamıştım.»

«Annen yirmi beşine gelene dek bekledi demek?»

«Annem haklıydı. Daha küçük yaştayken bu duruma dayanamazdım. Herhalde aklımı kaçırırdım.»

Helden, «Annen neden söyledi acaba?» diye sordu.

«Bir gün bir rastlantı sonucu bunu öğrenebileceğimi düşünmüştü. Böyle bir şey olmasını istemiyordu. Annemle Richard izlerini iyi gizlemişlerdi. Nüfusumda babamın Richard olduğu yazılıydı. Fakat Almanya'da da başka bir nüfus cüzdanı vardı. Bunda, 'Clausen, erkek çocuk,' yazılıydı. 'Annesi: Althene, babası: Heinrich'... Hem annemin, babamı bırakıp Almanya'dan kaçtığını bilenler de vardı. Annem bu duruma karşı hazırlıklı olmamı istiyordu. Bunu inkâr için hazırlıklı olacaktım. Evde hiç sözü edilmeyen başka bir çocuğun bebekken İngiltere'de öldüğünü söyleyecektik.»

«Bu durumda bir de ölüm belgesi olması gerek.»

«Evet. Bu da Londra'da bir yere kaydedilmiş olmalı.» Helden'e doğru eğildi. «Neyse bunu bırakalım. Beni biraz seviyor musun?»

«Birazdan fazla seviyorum. »

«Bu gece benimle kalır mısın?»

«Niyetim bu zaten. Otelinde mi?»

«Geçen gece icat ettiğimiz Mr. Fresca daha iyi bir yere taşındı. Paris'de benim de birkaç dostum var anlayacağın. Onlardan biri V. George Otelinin müdür yardımcısıdır.»

«Bu müsriflik.»

«Ziyanı yok. Sen çok özel birisin. Hem yarın ne olacağını da bilmiyoruz. Ha, aklıma gelmişken sorayım. Neden Argenteuil'e gidemiyoruz?»

«Bizi orada görmüşler.»

«Kim görmüş?»

«Bir adam bizi... daha doğrusu seni görmüş. Adını bilmiyorum fakat kendisi Interpol'den. Orada bir adamımız var. Paris'den eşkalini bildiren bir belge polislere dağıtılmış. Böyle yapılmasını da New York'dan Miles adında bir polis istemiş.»

**
*

28

John Tennyson, Heathrow Havaalanından çıkarak köşede bekleyen siyah Jaguar arabaya yaklaştı. Yaklaşan sarışın adamı gören şoför hemen arabadan atladı.

Erkek Gal aksanıyla, «İyi günler, Mr. Tennyson,» dedi.

Tennyson ilgisizlikle sordu. «Uzun süreden beri mi bekliyorsun?»

Şoför, Tennyson'un çantasıyla bavulunu aldı. «Çok değil. Herhalde arabayı siz kullanmak isteyeceksiniz?»

«Evet, seni yolda taksi bulacağın bir yerde bırakırım.»

«Burada da bir taksi bulabilirim.»

«Hayır, biraz konuşmak istiyorum.» Tennyson direksiyona geçti. Galli adam da arka kapıyı açarak bavulla çantayı yerleştirdi. Kısa süre sonra Londra yolundaydılar.

Galli, «İyi bir yolculuk yaptınız mı?» diye sordu.

«Yolda epey meşguldüm.»

«Bahreyn'le ilgili yazınızı okudum. Çok eğlenceliydi.»

«Bahreyn eğlencelidir. Akdeniz'den ne haber var? Beaumont'un gemisinde olan kardeşinle irtibatı sağladın mı?»

«Sürekli olarak. Camarat Burnu'na yakın bir yerdeki telsizden yararlanıyoruz. Rıhtımda bir söylenti çıkarıldı. Binbaşının Saint Tropez'li bir kadınla küçük bir tekneye binip gittiği söyleniyor. Kırk sekiz saatten beri ne tekneden, ne de çiftten haber alınmış. Kardeşim yarın bu olayı rapor edecek. Sonra komutayı ele alacak tabii.»

«Tabii. Ondan sonra her şey yoluna girecek. Beaumont'un kötü havada bir kazada öldüğüne inanılacak. Kimse bu hikâyeden kuşkulanamaz.» Tennyson bir an durdu. «Sana söylemem gereken bir şey var. Vakit yaklaştı.»

Galli hayretle ona baktı. «Demek bu iş oldu?»

«İki hafta içinde sanırım.»

«Buna inanamıyorum.»

Tennyson, «Neden?» diye sordu. «Her şey programa göre gidiyor. Her yerden telgraflar çekiliyor sanırım. Şifre de Wolfsschanze.»

Wolfsschanze mi?... Oh Tanrım, geldi demek!»

«Öyle. Listeyi günümüze göre düzelt. Her bölge liderine bir kopya yolla. Bütün mikrodot dosyaları al. Bütün ülkeler ve kentlerdeki adamlarımızın listelerini. Bunları çelik kutuya koyup kilitle. O kutuyla ana listeyi gelecek hafta bugün bana getir. Çarşamba gecesi saat sekizde Kensingtton'daki dairemden biraz uzakta buluşacağız.»

Galli yumruğunu ağzına götürerek, «Sonunda geldi,» diye fısıldadı yeniden.

«Küçük bir engel var ama onu da aşacağız.»

«Yardım edebilir miyim? Her şeyi yapabilirim.»

«Bunu biliyorum, İan. En iyilerden birisin. Bunu sana haftaya söylerim.» Tennyson Jaguarı durdurdu. «Seni Lond-

ra'ya bırakırdım ama Margate'e gidiyorum. Oraya çabuk erişmem gerekiyor.»

«Benim için üzülmeyin. Tanrım, şu anda kim bilir ne kadar işiniz var!» Ian gözlerini Tennyson'un büyük güç vaat eden, sert hatlı yüzünden ayıramıyordu. «Burada olabilmek, başlangıçta bulunma ayrıcalığına erişmek. Bunun için yapmayacağım fedakârlık yoktur.»

Sarışın adam gülümsedi. «Teşekkür ederim.»

«Beni burada bırakın. Margate'de adamlarımız olduğunu bilmiyordum.»

Tennyson, «Her yerde adamlarımız var,» diye mırıldandı.

***

Gretchen Beaumont yumuşak deri kanepede kardeşinin yanına oturarak, «Demek sonunda istediğimiz oluyor,» dedi. «Bunu sen sağladın. Senin gibi akıllı bir erkek daha olamaz.»

Tennyson ona bakarken yapacağı işten hiç hoşlanmayacağını düşünüyordu. Cenevre'ye bağlanabilecek bütün izler yok edilmeliydi. Ablası da bunlardan biriydi. Tıpkı Anthony Beaumont gibi. Gretchen çok şey biliyordu. Wolfsschanze'nin düşmanları onu zorlayarak her şeyi ağzından alabilirlerdi. Gretchen programı, milyonların nasıl dağıtılacağını ve listeleri biliyordu. Ablasının ölmesi gerekliydi. Tıpkı her türlü fedakârlığı yapabileceğini söyleyen Galli gibi. O çelik kutu ve ana listeyi teslim ettikten sonra Gallinin görevi de bitecekti. O da ortadan kaldırılacaktı. Çünkü Erich Kessler ve Wilhelm von Tiebolt'un oğullarından başka kimse bu ana listeyi göremeyecekti. Bunlarda her ülke-

deki binlerce kişinin adı vardı. Bu insanlar Wolfsschanze'nin mirascıları, üstün ırk, **Sonnenkinder**'di.

Sarışın adam herkesten çok sevdiği ablasına bakarak, «Yarın sabah Paris'e geçeceğim,» dedi. «Amerikalıyla ilgili her şeyi bana anlattığından emin misin? New York'da karşı apartmanda sigara içenin sen olduğunu anlayamadı, değil mi?»

«Asla. Karşı dairede ölen kadın çok sigara içermiş. Ben içmem ve Holcroft buradayken bunu belirttim.»

«Demek ayrıldığında eşine ihanet eden, aşırı erotik kadının New York'taki sarışın olduğunu anlayamadı?»

«Ne münasebet. Hem o ayrılmadı kaçtı.» Gretchen güldü. «Beni dengesiz biri sanarak şaşırıp kaçtı. Planladığımız gibi oldu. Cenevre için seni araması gerektiğini anladı.» Birden gülmesi kesildi. «Ama Tony'nin resmini de aldı. Bunu planlamamıştık işte. Resmi geri alacaksın tabii.»

Tennyson başını salladı. «Tabii.»»

«Holcroft'a ne söyleyeceksin?»

«Beaumont'u bir ODESSA ajanı sanıyor o. Benim de Graff'a düşman olduğumu ve öldürülmemek için Brazilya'dan kaçtığımı düşünüyor. Yalnız Rio'da birini öldürdüğümü duymuş ve bundan endişeleniyor. Fakat onu çok şaşırtacak, aptallaştıracak bir şey düşündüm. Böylece âdeta kutsal bir insan olduğuma inanacak. Ondan sonra saldırıya geçeceğim. Kendisinden kuşkulandığımı açıklıyacağım. Bu yemine lâyık olduğunu onun kanıtlaması gerekecek. Psikolojik bakımdan bu duruma gelmesi gerekli. Böylece bana güvenmeye, dayanmaya başlayacaktır. Tabii önce Helden'le konuşacağım. Böylece Amerikalıya daha neler söylemem gerektiğini anlayacağım.»

Gretchen, «Küçük kardeşimiz yine o çöplüklerdeki insanlarla ahbaplık ediyor, değil mi?» diye mırıldandı. «Ama o Rayh'da doğmadı tabii.»

Tennyson, Helden'i aşağı gördüğünü belirten bir tavırla güldü. «Budala kendisine ihtiyaç duyulmasını istiyor. Onun için de bir dadı oldu. Herr Oberst'in evinde oturuyor, o sakata bakıyor. ODESSA ve Rache'nin adama erişememesi için her gece iki araba değiştiriyor.»

Gretchen, «Biri ya da diğeri onu öldürmeli,» dedi. «Bunu düşünmelisin. Banka parayı serbest bırakır bırakmaz o ortadan kalkmalı. Helden aptal değildir, Johann. Suç Rache veya ODESSA'nın üstüne atılabilir.»

«Bu aklımdan geçti... Cinayetten söz ederken aklıma geldi. Holcroft, buradayken Baldwin'den söz etti mi?»

«Bir kelime bile söylemedi. Bunu yapmayacağından emindim. Rolümü iyi oynadım. Dengesiz, yaşamından şikâyetci bir eştim. Beni korkutmayı istemedi. Cenevre için tehlikeli olacak bilgi vermeyi de arzu etmiyordu zaten. Baldwin'in neden onu New York'da görmeye çalıştığını biliyor musun?»

«Bu işi biraz düşününce parçaları birbirine ekledim. Baldwin, Plag'da çalışan bir Altıncı Şube ajanıydı. Pek çok kimse onun bilgileri en fazla para verene sattığını söylüyordu. Ama sonunda İngilizler ondan kuşkulandılar ve servisten attılar. Ancak Baldwin'e ilişemediler. Çünkü o geçmişte de iki taraflı ajan olarak çalışmıştı. Düşmana böyle yaklaşıp bilgi aldığını söylüyordu. Ayrıca Orta Avrupa'daki bütün İngiliz ajanlarının adını biliyordu. Herhalde kendisine birşey olursa bu ajanların adlarının ortaya çıkacağını amirlerine söylemişti. Masum bir tavır takınarak işini başarıyla yaptığı için cezalandırıldığını iddia etti.»

«Bunun Holcroft'la ne ilgisi var?»

«Bunu anlayabilmen için Baldwin'i tanıman gerekir. İyi ajandı ve olağanüstü kaynakları vardı. Prag'dayken Cenevre'de büyük bir servetin bankada saklandığına dair söylentiler duydu. Bu söylenti olağanüstü sayılmazdı. Berlin düştüğünden beri böyle sözler çıkıyordu. Ancak bu seferki söylentiye Clausen'in adı karışmıştı. Clausen Rayh'ın mali dehasıydı. Baldwin bu söylentinin doğru olup olmadığını anlamak için arşivlere baktı. Kuryelerin sık sık İsviçre'ye gitmiş olduğunu öğrendi. Bu sırada kuryelerin İsviçre'de Manfredi'yle temas ettiklerini de anladı. Bu adı duyduktan sonra da sabırla beklemeye başladı. Manfredi'nin o güne kadar adı duyulmamış bir Amerikalıyla anlaştığını öğrenince fırsatı yakaladığını anladı. Holcroft'la ilgili araştırma yaptı ve annesinin kim olduğunu öğrendi.»

Gretchen, «O kadından yararlanmayı Manfredi düşündüydü,» dedi.

Tennyson başını salladı. «İşin başından beri öyle. Clausen'i kandırarak karısının Almanya'dan ayrılmasını istedi. Clausen'in karısının kendi parası vardı ve paralıların olduğu yerlerde dolaşıyordu. O Amerikada bizim için çok yararlı olabilirdi. Clausen'in yardımıyla kadın bu işi kabul etti. Fakat aslında plan Manfredi'nindi.»

Kadın, «O ufak tefek adam Machiavelli'den farksızdı,» diye söylendi.

«Aslında Manfredi sadece parayı düşünen bir tipti. Onun istediği tek güç paraydı. Kendisi Zürih bürosunu yönetmek niyetindeydi. Onu bu yüzden öldürdük.»

«Baldwin işin ne kadarını öğrendi?»

«Bunu kesin olarak bilemeyeceğiz. Fakat o bu sayede adını temize çıkaracağını umuyordu. Aslında o düşmanlara

bilgi satan bir ajan değildi. Çift taraflı ajan gibi gözükmüştü. Prag'daki en başarılı İngiliz ajanıydı.»

«Kendisi Manfredi'ye de erişti.»

«Oh, evet. Manfredi'ye Cenevre toplantısını bildiğini ima etti. Baldwin bilgi istiyor, Manfredi ne pahasına olursa olsun bunu sızdırmamaya çalışıyordu. Ama aralarında bir anlaşma yaptılar tabii. Manfredi her zamanki gibi kalleşliğini ortaya koydu. Holcroft'la buluştuktan sonra bize Baldwin'i haber verdi. Bu sırada kendi izlerini de örttü. Kocan Peter Baldwin'i öldürürken yakalansaydı, kimse bunun Ernst Manfredi'yle ilgili olduğunu anlayamazdı. O saygıdeğer bir adam rolündeydi. Açgözlülük etmeseydi belki bu oyunu kazanabilirdi.»

Gretchen kardeşinin elini tuttu. «Ama Johann Von Tiebolt'un karşısında kazanamazdı. Ha, Graff'dan yine bir şifreli telgraf aldım. Kendisine bilgi verilmediğini söylüyor.»

«Graff bunamaya başladı. O da görevini bitirdi. Yaşlılık yüzünden dikkatsizleşti. Bu ara İngiltere'ye haber yollanır mı? Korkarım, onun zamanı da geldi?»

«Bunun için emir verecek misin?»

«Sabah Brazilya'ya haber yollayacağım. Nefret edilen ODESSA'nın bir kolu daha böylece kesilecek. O beni çok iyi eğitti.» Birden gülümsedi. «Artık konuşulacak bir şey kalmadı sanırım. Seninle konuştuğum zaman kafamın çok daha iyi çalışmaya başladığını hissediyorum.»

***

Gretchen yatağında uyuyordu herhalde. Johann von Tiebolt uzanıp yerden ayakkabısını alarak karanlıkta topuğunu yokladı. Ortada madeni bir disk vardı. Buna basıp so-

la çevirince bir yay gevşedi. Adam diski çıkarıp komodinin üstüne bıraktı. Sonra ayakkabının altından yirmi beş santim boyunda çelik bir şiş çekti. Bu şiş çok ince ve esnek olmakla birlikte sağlamdı. Dördüncü ve beşinci kaburgalar arasına uygun şekilde sokulursa kalbi delerdi. Hem genellikle otopside bile bu küçük iz fark edilmezdi.

Adam yataktan atlayarak usul usul yürüdü. Ablasının odasına gitti. Kapıyı açarak içeriye girdi. Karanlıkta ilerleyerek yatağın başucunda durdu. Gretchen'in sol omzuna ve göğsüne dokundu. Kadın birden uyanarak, «Ne var?...» diyecek oldu. Fakat sözlerini tamamlayamadı. İncecik şiş kalbine girmişti.

***

Kent dışındaki bu ıssız dar yollarda kaybolabilirdi insan ama Tennyson gideceği yeri ezberlemişti. Rayh'ın düşmanı esrarlı Herr Oberst'in saklandığı kulübeyi biliyordu. Obest sözü bile tuhaftı. Bu vatan haini aslında albay değil Wehrmacht'da generaldi. General Klaus Falkenheim, Almanya'da yönetimin dördüncü adamı olmuştu. Onu diğer generaller, hatta Führer bile övmüştü. Oysa aslında o pırıl tılı üniforma bir yılanı gizlemişti.

Johann von Tiebolt, Herr Oberst denilen bu pis yalancıdan ne kadar nefret ediyorum, diye düşündü. Fakat bu nefret ve tiksintisini göstermeyecekti. Tam aksine ihtiyara büyük saygıyla davranacak, ona hayranmış gibi hareket edecekti. Helden'in işbirliği yapmasını sağlamak için bu numaraya başvurmak zorundaydı. Helden'i Gallimdard'dan aramış ve onu oturduğu evde görmek istediğini söylemişti. Kardeşi şaşalayınca da, «Kaldığın yeri biliyorum,»

demişti. «Ben gazeteciyim kızım. Haber kaynaklarım olmazsa iyi bir gazeteci olamazdım tabii.» Hem Holcroft'la buluşmadan önce sabah Helden'i görmekte de ısrar etmişti.

Sarışın adam arabayı küçük evin önünde park etti. Kapı açılarak Helden onu karşılamaya çıktı. Helden ne kadar güzeldi. Tıpkı Gretchen'e benziyordu.

Johann kardeşini öperek durdu. Ikisi de bir an önce Herr Oberst'le konuşmanın başlamasını istiyordu. Helden'in gözlerinde bir şaşkınlık vardı. Birden dönerek yürüdü ve eve girdi. Johann von Tiebolt da onu izledi. Herr Oberst şöminenin yanında ayakta duruyordu. Genç kadın iki erkeği tanıştırdı.

Tennyson, «Bu anı ömrüm boyunca unutmıyacağım,» dedi. «Siz her yerde Almanların minnetini kazandınız. Size bir hizmette bulunablirsem memnun olurum. Helden'e haber verin. Her istediğinizi yaparım.»

Yaşlı adam mırıldandı. «Çok iyisiniz, Herr von Tiebolt. Fakat kardeşinizin söylediğine göre, benden bir şey isteyen sizmişsiniz. Ama bunun ne olduğunu bilemiyorum. Sine nasıl yardım edebilirim?»

«Sorunum o Amerikalı Holcroft.»

Helden, «Ona ne olmuş?» diye sordu.

«Otuz yıl önce üç olağanüstü adam, manyaklar ve kasapların verdiği acıyı unutturmak, onların hatalarını tamir etmek için inanılmaz bir işe giriştiler. O sıradaki koşullar yüzünden vakti gelince dünyaya milyonların dağıtılmasında Holcroft'un başrolü oynamasına karar verildi. Şimdi onunla konuşmam, işbirliği yapmam isteniyor...» Tennyson ne diyeceğini bilemezmiş gibi sustu.

Herr Oberst bir adım attı. «Ve?»

Sarışın adam, «Ona güvenemiyorum,» dedi. «Nazilerle

konuşmuş. Brazilya'daki Maurice Graff gibi adamlarla... Bizi öldürebilecek kimselerle, Helden...»

«Ne demek istiyorsun?»

«O kan kendini gösterdi. Holcroft bir Nazi.»

Helden'in yüzü dehşetten sarardı. Gözlerinde inanmazlıkla karışık bir öfke vardı. «Bu saçma, Johann! Çılgınlık!»

«Öyle mi? Hiç sanmıyorum.»

**
*

Holcroft, Helden gittikten sonra New York'ta Miles'a telefon etti. Kısa süre sonra da New York cevap verdi.

«Evet, santral ben Mr. Fresca. Komiser Miles'i istedim.»

Noel'in yüzünü bile bilmediği adam, «Arayanın sen olduğunu anlamıştım,» diye söylendi. «İnterpol sana erişti mi?»

«Erişmek mi? Peşimde dolaşan birileri var. Bunu mu söylüyorsun? Bana iki hafta vermiştin. Birden sana ne oldu?»

«Seni bulmaya çalışıyorum. Sana bilmen gereken bir haberi vermek istiyorum. Annen kaçtı.» Miles durdu. «Bu işte usta olduğunu söylemeliyim. Kendisi Meksika'ya gitti güya. Ama daha biz ne olduğunu anlayamadan o Tulanvingo'daki sahtekârlardan yeni adla bir pasaport sağlayıp Lizbon'a kaçtı. Ne yazık ki, bu taktiklerin modası geçti. Biz bunların hepsini biliyoruz.»

Noel sözlerine kendisi de inanamayarak, «Belki onu rahatsız ettiğinizi düşünüyordu,» diye cevap verdi. «Belki sizden kaçmak istedi.»

«Ona kimse ilişmedi. Annenin niyetini bilmiyorum ama

başkasının da bunu bildiğini duyması yerinde olur. Biri anneni izliyordu. Bu adam, bizim dosyalarımızda yok. Onun pasaportu da anneninki gibi sahteydi. Adamı Meksiko City'de havaalanında yakaladık. Daha sorguya çekemeden o bir siyanür kapsülü yuttu.»

***

29

Buluşma için Montmartre'da eski bir binanın üst katı seçildi. Dairenin sahibi ressam o ara İtalya'daydı. Helden telefon ederek Noel'e adresi verdi. Oraya gelip ağabeysini tanıştıracak, fakat dairede kalmayacaktı.

Noel son basamakları da çıkarak kapıya vurdu. Telaşla yaklaşan ayak seslerini işitti. Helden küçük girişte duruyordu. Usulca, «Merhaba sevgilim,» diye mırıldandı.

Noel onu hafifçe dudaklarından öperken ileriye bakıyordu. «Merhaba.»

«Johann terasda.» Helden gülüyordu. «Hem öpmene izin var. Ona... seni sevdiğimi söyledim.»

«Buna gerek var mıydı?»

«Garip gelecek ama vardı. Bunu yaptığıma seviniyorum. Böylece içim rahat etti.» Kapıyı kapatarak Holcroft'in kolunu tuttu. «Ağabeyimi bir yıldır görmemiştim. Fakat o değişmiş. Cenevre'deki iş onu çok etkilemiş. Bunun başarılı olması için her şeyi yapmaya hazır. Onu... Onu hiç bu... bu kadar düşünceli görmemiştim.»

«Yine de soracak sorularım var, Helden.»

«O da sana soru sormak istiyor.»

«Öyle mi?»

«Bu sabah bir ara seninle karşılaşmayı istemediğini söyledi. Sana güvenmiyor. Birilerinin Cenevre'ye ihanet etmen için sana para verdiklerini sanıyor.»

«Ben mi?»

«Rio'dakilerden Graff'la buluştuğunu öğrenmiş. Oradan da doğru Londra'ya Anthony Beaumont'a gittiğini biliyor. Haklıymışsın! Beaumont ODESSA'dan.» Helden birden durdu. «Ağabeyim... Geceyi Gretchen'le geçirdiğini... onunla yattığını söyledi.»

Noel atıldı. «Bir dakika.»

«Hayır, sevgilim, bunun önemli olmadığını söylemiştim. Ablamı bilirim. Ancak ODESSA için kadınlar sadece ihtiyaç sayılırlar. Sen ODESSA'nın bir dostuydun. Uzun, yorucu bir yolculuk yapmıştın. İhtiyaçlarının karşılanması doğaldı tabii.»

«Bu iğrenç bir şey.»

«Johann böyle düşünüyor.»

«Ağabeyin yanılıyor.»

«Ama durumu biliyor artık. Ya da ben öyle düşünüyorum. Başına gelenleri... olanları anlattım. Az kalsın öldürüleceğini söyledim. Çok şaşırdı. Yine sana soru soracak falat, inandı sanırım.»

Holcroft afallamıştı. «Bu işi halledelim,» dedi. «Daha sonra buluşabilir miyiz?»

«Tabii. Gelip iki saat sonra seni alayım mı?»

Holcroft düşünüyordu. Miles'in verdiği şaşırtıcı haberin etkisinden kurtulamamıştı. Curaçao'da Sam'ı aramış ama yerinde bulamamıştı. Helden'e baktı. «Bana bir iyilik

eder misin? Curaçao'da kalan Buonoventura'dan sana söz ettimdi. Gidip oteldeki odamda bekler misin? Beni aramasını söylemiştim. Belki telefon eder. Acele olmasaydı senden bunu istemezdim. Bir şey oldu. Sonra anlatırım.»

«Tabii. Ona ne diyeyim?»

«Birkaç saat yerinden ayrılmasın ya da daha sonra arayabileceğim bir numara versin. Bunun önemli olduğunu söyle.» Cebinden oda anahtarını çıkardı. «Unutma adım, Fresca.»

Helden anahtarı alıp onun koluna girerek stüdyoya soktu. «Ağabeyimin adının Tennyson... John Tennyson olduğunu unutma.»

Holcroft terasa bakan pencereden Tennyson'u gördü. Adam ince çizgili, koyu renk bir elbise giymişti. Şapkası, paltosu yoktu. Ellerini parmaklığa dayamış, Paris'i seyrediyordu. Uzun boylu, inceydi. Bu kasları gelişmiş, çevik vücut ancak bir atlete ait olabilirdi. Adam sağa doğru dönünce Noel onun yüzünü de gördü. Ömründe böyle bir çehreye daha rastlamamıştı. Sanki canlı değildi. Bir heykelcinin elinden çıkmıştı bu yüz. Açık sarı saçları da dikkatle kesilmiş ve bu yüze uydurulmuştu.

Sonra Von Tiebolt pencereden Noel'i gördü. Göz göze gelince ifadesiz mermer çehre değişti. Sarışın adamın gözleri çok canlı ve bakışları deliceydi. Parmaklıktan uzaklaşıp içeriye girerek, elini uzattı. «Ben Wilhelm von Tiebolt'un oğluyum.»

«Ben Noel Holcroft... Babam Heinrich Clausen'di.»

«Biliyorum. Helden sizden söz etti. Başınıza türlü şey gelmiş.»

«İkimiz de epey macera atlattık. Yani kardeşinizle ben. Herhalde siz de öyle.»

«Ne yazık ki, bu bizim mirasımız!» Tennyson gülümsedi. «Böyle karşılaşmamak tuhaf değil mi?»

«Daha rahat olduğum zamanları anımsıyorum.»

Helden atıldı. «Sizi tanıştırmama gerek kalmadı. Ben gidiyorum artık.»

Tennyson. «Gitmek zorunda değilsin,» diye cevap verdi. «Konuşacaklarımız seni de ilgilendir sanırım.»

«Pek zannetmiyorum. Zaten yapılacak bir işim var.» Helden döndü. «Birbirinize güvenmeniz çok kimse için son derece önemli. Böyle olacağını umarım.» Kapıyı açarak çıktı.

Tennyson bir süre sonra, «Eşsiz bir insan,» diye mırıldandı. «Onu çok seviyorum.»

Noel ona baktı. «Ben de öyle.»

«Bu yüzden işlerinizin karışmadığını umarım. »

«Hayır ama Helden'in durumunu güçleştirmiş olabilirim.»

«Anlıyorum.» Tennyson pencereye giderek dışarıya baktı. «Size mutluluklar dileyecek durumda değilim. Helden'le çok ayrı hayatlarımız var. Zaten mümkün de olsa bunu yapmazdım.»

«Açık konuştuğunuz için teşekkür ederim.»

Sarışın adam döndü. «Evet, açık konuşuyorum. Sizi tanımıyorum. Sadece Helden'in sizinle ilgili olarak anlattığı şeyleri biliyorum. Bunları da ona siz söylemişsiniz. Hem kardeşimin duyguları olayları değişik açıdan görmesine neden olabilir.»

«İkimizin de soruları var. Önce siz başlamak ister misiniz?»

«Bunun önemi yok, değil mi? Benim sorum az ve ke-

sin.» Tennyson'un sesi birden sertleşti. «Maurice Graff'la ne işiniz vardı?»

«Bunu Helden'in size anlattığın sanıyordum.»

«Ona söylediklerinizi nakletti. Şimdi **bana** anlatın. Ben kardeşimden daha tecrübeliyim. Sırf siz anlatıyorsunuz diye her şeyi kabul edemem. Yıllar geçerken böyle yapmam gerektiğini öğrendim. Neden Graff'ı görmeye gittiniz?»

«Sizi arıyordum.»

«Beni mi?»

«Özel olarak sizi değil. Van Tiebolt'ları. Birinizden birinizle ilgili bilgi arıyordum.»

«Graff'a girmenizi kim **söyledi?**»

«Bunu söyleyen kimsenin adını bilemiyorum.»

«Saçma.»

«Ama gerçek.» Noel olanları anımsamaya çalıştı. «New York'ta Brazilya Konsolosuyla konuştum. Kırklarda Brazilya'da göç eden bir aileyi nasıl bulabileceğimi sordum. Bana bir nutuk çekti. Rio'da birbirine çok bağlı bir Alman toplumu olduğunu ve bunu birkaç güçlü adamın yönettiğini söyledi. Kaybolan bir Alman ailesini aramamın tehlikeli olacağını da belirtti. Belki de işi abarttı, çünkü ona sizin adınızı vermedim.»

«Vermediğiniz için Tanrıya şükürler olsun.»

«Rio'ya gidince göçmen kayıtlarının tahrif edilmiş olduğunu anladım ve bir şey bulamadım.»

Tennyson acı acı, «Bu bizlere çok pahalıya mal oldu,» diye yakındı. «Fakat ancak böyle korunabilirdik.»

«Bunun üzerine bir Alman kitabevine gittim. Oradaki satıcıya Bavarya tipi büyük malikâneleri sordum. Ne demek istediğimi anladı. Mimar olduğum için...»

«Anlıyorum.» Tennyson, başını salladı. «Büyük Alman malikâneleri güçlü Almanlara aittir.»

«Öyle. Satıcı bana Graff'ın malikânesini görmemi söyledi. Böylece Graff'ı görmeyi başardım.»

Tennyson'un yüzü ifadesizdi. «Akla yakın gelebilir bu. Ancak size inandığımı da söylemiyorum.»

«Yalan söylemiyorum.»

«Söyleseniz bile yeteneğiniz yok. Yalancıları kolaylıkla ayırt etmekte ustayım.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«İkna edici bir amatör sayılabilirsiniz. Fakat yalanınızın temeli yok. Bir mimar olarak bunu iyi anlarsınız sanırım. Brazilya'dan Von Tiebolt adını öğrenerek ayrılıyorsunuz. İngiltere'ye geliyorsunuz ve on iki saat içinde Portsmouth'da ablamın koynuna giriyorsunuz. Siz Tennyson adını bile bilmiyordunuz. Beaumount adını nasıl öğrendiniz?»

«Yok, Tennyson adını biliyordum. Helden'e söyledim. Cararra adında bir kızla ağabeysi beni görmeye geldiler.»

«Cararra Brazilya'da çok rastlanan bir addır. Helden size onları tanımadığını da söylemiş. Daha iyi bir yalan uydurmalısınız.» Tennyson'un sesi birden sertleşti. «Beaumont'un adını size Graff verdi, değil mi? ODESSA ajanından ODESSA ajanına.»

«Hayır. Graff sizin hâlâ Brazilya'da bir yerde saklandığınızı ima etti. Cararra'lar bunu doğru olmadığını anlattılar.»

«Yine kimsenin tanımadığı Cararra'lara geldik.»

«Hiç de öyle değil. Onlar beni görmeye gelerek büyük tehlikeye atıldılar. Portekiz Musevilerinin...»

Tennyson birden telaşlanarak onun sözünü kesti. «Portekizli mi?... Oh Tanrım! Demek Cararra adını almışlar.

Onları tarif edin.» Holcroft bunu yapınca adam fısıldadı. «Geçmişte kalan... Geçmişte kalan insanlar... Demek Rio'ya dönmüşler. Onların asıl adı Montealegres'dir. On, on iki yıl önce... Size uydurma bir ad vermişler. Böylece kim olduklarını açıklayamayacağınızı düşünmüşler.»

«On iki yıl önce ne oldu?»

«Ayrıntılar önemli değil. Onları kaçırıp Santa Catarina'ya yolladıktı. Anne ve babaları İsraillilere yardım ettikleri için öldürülmüştü. İki çocuğa rahat vermiyorlardı. Onları da vuracaklardı. Güneye kaçırmamız gerekti. Zaten bizim merkezimiz Santa Caterina'ydı. Rio çok tehlikeliydi?»

«Ne merkezi? 'Biz' dediğiniz kim?»

«Brazilya'da ODESSA'yla savaşanlar.» Tennyson şaşkın şaşkın başını salladı. «Özür dilemeliyim. Helden haklıymış. Gerçeği söylediniz. Size haksızlık ettim.»

Noel hiç neden yokken birden affedilmiş gibi bir duyguya kapıldı. ODESSA'ya karşı savaşan, öldürülecek çocukları kaçıran bir adama soru sormak tuhaf olacaktı. Ama soruları vardı ve bunları unutamazdı. «Şimdi sıra bende. Çok zekisiniz ve pek çok şey biliyorsunuz. Ancak kendinizle ilgili bir şeyi anlatmadınız.»

Tennyson, «Sorularınızdan biri Tinamou'yla ilgili,» dedi. «Özür dilerim fakat buna cevap veremem. Hatta bundan söz bile etmem. Ayrıca sizi ilgilendirmez.»

Holcroft şaşırdı. «Hayır, beni ilgilendiriyor. Eğer Tinamou'dan söz etmezsek, konuşacağımız bir şey kalmamış demektir.»

Tennyson afallayarak, «Demek buna karar verdiniz?» diye mırıldandı.

«Evet.»

«Öyleyse beni anlamaya çalışın. Artık hiçbir şey rastlantılara bırakılamaz. Uzak bir ihtimal de olsa birine söyleyeceğiniz küçük bir söz bütün işi altüst eder. Bu konuda cevabı birkaç gün içinde alacağınızdan eminim.»

«Bu yeterli değil.»

«Öyleyse bir adım daha ileriye gideceğim. Tinamou, Brazilya'da ODESSA tarafından eğitildi. Altı yıldan beri onun peşimdeydim?»

Noel şaşkınlıktan bir süre konuşamadı. «Altı yıldır onun peşinde misiniz?»

«Evet. Artık Tinamou'nun harekete geçme zamanı geldi. Bir suikast olacağını biliyorum. İngilizler de bu yüzden sizinle temasa geçtiler zaten.»

«Madem bunu biliyorsunuz neden İngilizlerle işbirliği yapmıyorsunuz? Tanrı aşkına! Onların ne düşündüğünü biliyorsunuz.»

«Birinin onları böyle düşünmeye zorladığını biliyorum. Bu yüzden onlarla birlikte çalışamam. Tinamou'nun her yerde kaynakları vardır. Adamlar onu tanımazlar fakat Tinamou onlardan yararlanır.»

«Birkaç günden söz ettiniz...»

«Yanlıyorsam her şeyi açıklarım. Hatta sizinle İngilizlere de giderim.»

«Birkaç gün... Peki şimdilik Tinamou'yu geçelim.»

«Başka ne isterseniz size anlatırım. Saklayacak bir şeyim yok.»

«Beaumont'u Rio'dan tanıyorsunuz. Onun ODESSA'dan olduğunu biliyorsunuz. Ama bununla birlikte ablanızla evlendi. ODESSA'dan ODESSA'ya. Siz onlardan biri misiniz?»

Tennyson'un kılı kıpırdamadı. «Bu işi biz planladık.

Ablam Gretchen eskisi gibi değil artık ama yine de Nazilere duyduğu nefreti unutamadı. O hepimizden daha büyük bir fedakârlıkta bulundu. Beaumont'un her yaptığını biliyoruz. Ayrıca Gretchen onu kandırmayı da başardı. Beaumont ancak tehdit ettikleri zaman ODESSA için çalışıyor. Sonra Beaumont'un hesabına nereden geldiği bellli olmayan büyük bir para da yatırıldı. Bu durumda Graff'ın kendisini ele vereceğinden korkuyor. Öte yandan aynı şeyi benim yapacağımdan da korkuyor. Beaumont iki tarafça da yararlı sayılıyor. Ama daha çok ben yararlanıyorum. Çünkü Graff için yaptıklarını ondan öğreniyorum.»

«Onun yaptıklarını biliyorsanız, Rio'daki uçakta olduğunu da duymuşsunuzdur. Beni izlediğini öğrenmişsinizdir.»

«Bunu nasıl bilebilirdim? Sizi tanımıyordum ki!»

«O uçaktaydı. Biri onu göndermişti.»

«Helden bunu bana haber verince işi araştırdım. Öğrendiğim pek az şey de beni telaşlandırdı. Onun ODESSA'yla ilgisi olduğunu öğrenen biri şantaj yapıyordu. Tıpkı Graff ya da benim yaptığım gibi bu kimse de Beaumont'dan yararlanıyordu.»

«Kim?»

«Keşke bunu bilebilsem! Beaumont gemisinden izin alıp Cenevre'ye gitmiş.»

«Cenevre...» Holcroft'un gözlerinin önünde tren istasyonu ve kanlı bir olay belirdi. Kalın kaşlı bir adam paniğe kapılmış gibi koşarcasına yanından geçmişti. «Tamam. Beaumont Cenevre'deydi. Onu orada gördüm. Demek beni Cenevre'den itibaren izlemiş.»

«Sanırım, neden söz ettiğinizi bilemiyorum.»

Noel, «Beaumont şimdi nerede?» diye sordu.

«Gemisinde. Gretchen onunla buluşmak için İngiltere'den birkaç gün önce ayrıldı. Saint Tropez'de buluşacaklardı sanırım.»

Holcroft sarışın adamın doğru söylediğine inanmaya başlamıştı. Tennyson haklıydı. Ortada üçüncü bir örgüt vardı. Yalnız henüz soruları bitmemişti ve bunlardan vazgeçemezdi. «Rio'da birini öldürmüşsünüz.»

Tennyson'un gözleri kısıldı. «Bunu size Helden söyledi.»

«Olayı bilmem gerekliydi. Helden durumu anlıyordu. Cenevre'deki bankerlerin koşullarına uymak zorundayım. Eğer siz şantaj yapılabilecek biriyseniz, bu işe karıştırılmanıza izin veremem.»

Tennyson, «Anlıyorum,» diye mırıldandı.

«Kimi öldürdünüz?»

Sarışın adam, «Bunu söylememem için hiçbir neden yok,» diye cevap verdi. «Bana bu yüzden şantaj yapamazsınız. Maunel Cararra adında birini öldürdüm.»

«Cararra mı?»

«Bu yüzden o ikisi bu adı kullandılar. Hemen durumu sezeceğimi biliyorlardı. Cararra milletvekiliydi ve çok güçlüydü. Ancak Brazilya'ya değil, ODESSA'ya sadıktı. Onu yedi yıl önce öldürdüm. O adam yarın canlansa yine de öldürürüm.»

Noel adamın yüzüne bakıyordu. «Bunu kim biliyordu?»

«Birkaç yaşlı adam. Onlardan sadece biri sağ kaldı. Fakat o da bu olay konusunda bir şey söyleyemez, çünkü koz artık benim elimde. Rio'dan ayrılmadan önce onlarla konuştum. Onları açıkça tehdit ettim. Beni kovalayacak olurlarsa, Cararra'nın iç yüzünü açıklayacağımı, çok sayıda bu adamın ne olduğunu ortaya koyacağımı söyledim.»

«Sağ kalan adamın adını istiyorum.»

Tennyson bunu bir kâğıda yazdı. «Telefon ederseniz kendisini bulursunuz. Cararra'yla benim adımı söylerseniz yeterli olur. O da size anlattıklarımı onaylayacaktır.»

Karşılıklı duruyorlardı. Noel, «Londra'da metroda garip bir kaza olmuş,» diye devam etti. «Aralarında Guardian'da çalışan kimse sizi işe alan adammış. Sizinle konuşan ve neden işe alındığınızı açıklayabilecek tek adam.»

Tennyson'un gözleri buz gibi oldu. «Bu şoktan hâlâ kurtulamadım. Hiçbir zaman da kurtulamayacağım. Soracağınız nedir?»

«New York'ta birkaç gün önce bir kaza oldu. Orada da birkaç masum insan öldü. Ama biri hedefti. O çok sevdiğim biriydi.»

«Tekrarlıyorum. Soracağınız nedir, Holcroft?»

«Arada bir benzerlik var değil mi? İngiliz ajanları New York'taki kazayı duymadılar. Ama onların Londra'da olanlar konusunda çok kesin fikirleri var. Ben iki kazayı birleştirince, çok endişe verici bir sonuca vardım. Beş yıl önce Lonra'da olan kazayla ilgili ne biliyorsunuz?»

Tennyson'un vücudu gerildi. «Dikkat edin! İngilizler fazla ileri gidiyorlar. Benden istediğiniz nedir? Beni suçlamak için daha ne kadar ileri gideceksiniz?»

Noel, «Boş lafları bırakın!» diye söylendi. «Metroda ne oldu?»

«Oradaydım!» Sarışın adam şiddetli bir hareketle gömleğini yırtarcasına açtı. Boyun dibinden göğsüne dek uzanan bir yara izi ortaya çıktı. New York olayını bilmiyorum. Ama beş yıl önce Londra'da olanları unutmayacağım. Tam kırk yedi dikiş attılar. Hatta o ara bana kafamı vücudumdan ayırıyorlarmış gibi geldiydi. Esrarlı bir şekilde sözünü

ettiğiniz adam da İngiltere'deki en yakın dostumdu! Brazilya'dan çıkmamıza o yardım etti. Biri onu öldürdüyse, beni de ortadan kaldırmaya kalktı demektir! Çünkü o sırada onu yanındaydım.»

«Bilmiyorum... İngilizler bir şey söylemediler. Sizin orada olduğunuzu bilmiyorlardı.»

«O zaman birinin hastane kayıtlarına bakmasını öneririm. Bunu bulmak zor olmaz.» Tennyson tiksintiyle yüzünü buruşturdu. «Özür dilerim. Size kızmamam gerekirdi. Bu İngilizler her şeyden yararlanmaya kalkıyorlar.»

«Belki de bunu bilmiyorlardı.»

«Olabilir. Yüzlerce insan o trenden alınıp Londra'daki klniklere götürüldü. Ama benim kaydımı bulabilirlerdi! Birkaç gün hastanede kaldım.» Tennyson birden durdu. «Birkaç gün önce New York'ta çok sevdiğiniz birinin öldüğünü söylediniz. Ne oldu?»

Noel artık hakkında çok yanıldığı bu adamdan bir şey saklamasına gerek kalmadığını anlamıştı. Ona Richard Holcroft'un nasıl öldürüldüğünü anlattı. Tennyson gözlerini onun yüzünden ayırmadan büyük bir dikkatle dinledi. Sonunda bitkin düşen Amerikalı, «Bütün bildiğim bu kadar,» dedi.

Tennyson başını salladı. «Sonunda karşılaştık değil mi? İkimiz de aklımızdan geçenleri söylemek zorundaydık. İkimiz de karşımızdakinin düşman olduğunu sanıyorduk. Ama yanılmışız. Artık yapmamız gereken işler var.»

Holcroft, «Cenevre'yi ne zamandan beri biliyorsunuz?» diye sordu. Gretchen bir gün yabancı bir adamın geleceğini ve tuhaf bir anlaşmadan söz edeceğini söylediğinizi anlattı.»

«Bunu çocukluğumdan beri biliyorum. Annem büyük işler için kullanılacak, Almanya adına yapılan korkunç işleri affettirmek için harcanacak inanılmayacak kadar fazla para olduğunu söylediydi.»

«Öyleyse Erich Kessler'i tanımıyorsunuz?»

«Bu adı anımsıyorum. Fakat o zamanlar çok küçüktüm.»

«Ondan hoşlanacaksınız.»

«Böyle söylediğinize göre bundan eminim. Kessler kardeşini de Cenevre'ye getirecekmiş. Buna izin var mı?»

«Evet. Berlin'e telefon edip ona tarihi bildireceğimi söyledim.»

«Neden yarın veya öbür güne kadar beklemiyorsunuz? Onu Saint Tropez'den ararsınız?»

«Beaumont'u mu göreceğiz?»

Tennyson'un dudakları gerildi. «Beaumont'u! Bizim mat olan domuzu görmemiz gerek. Bize söyleyeceği şeyler var. Özellikle son patronunun kim olduğunu öğrenmeliyiz. Onu Cenevre'de tren istasyonuna gönderen kim? Sizi önce New York'a ve sonra Rio'ya kadar izlemesi için ona kim para verdi ya da kim şantaj yaptı? Bunu öğrenince sizin siyah deri ceketli adamın nereden geldiğini anlayacağız.»

Başka biri vardı.

Noel saatine baktı. Altıya geliyordu. Tennyson'la iki saatten fazla konuşmuşlardı ama hâlâ söylenecek çok şey kalmıştı. «Kardeşiniz ve benimle akşam yemeği yer misiniz?»

Tennyson gülümsedi. «Yok, dostum. Yolda konuşuruz. Telefon edeceğim yerler var. Ayrıca gazete için yazımı hazırlayacağım. Gazeteci olduğumu unutmayın. Nerede kalıyorsunuz?»

«George Otelinde. Fresca adıyla.»

«Size gece telefon ederim.» Elini uzattı Tennyson. «Yarın görüşmek üzere.»

«Yarın.»

«Bu arada bir ağabey olarak ikinize de mutluluklar dilerim.»

***

Soğuk havada Johann von Tiebolt terasta durarak aşağıya baktı. Holcroft'un apartmandan çıkarak kaldırımda ilerlediğini gördü.

Her şey ne kadar kolay olmuştu. Yalanları fevkalade şekilde sıralamıştı. Önce öfkelenmiş gibi yapmış, sonra güya gerçekleri söylemeye razı olmuştu. Rio'da yaşlı bir adama hemen haber gitmeliydi. Holcroft ararsa o ne diyeceğini bilirdi. Londra'da bir kliniğe de beş yıl önce metro kazası olduğu gün kendisinin orada kaldığını belirten bir kayıt konulmalıydı. Her şey programa göre giderse, o geceki gazeteler bir felaketi daha haber vereceklerdi. Bir donanma subayıyla eşi küçük bir kotrayla Akdeniz kıyısında kaybolmuştu.

Von Tiebolt gülümsedi. Her şey otuz yıl önce planlandığı gibi oluyordu. Artık Nachrictendienst bile onlara engel olamazdı. Birkaçgün sonra Nachrichtendiest de yok edilecekti.

Tinamou'nun zamanı gelmişti.

***

30

Noel odasına bir an önce çıkmak ve Helden'i görmek için otelin antresinden hızla geçti. Cenevre'ye daha yaklaşmışlardı artık. Saint. Tropez'de Anthony Beaumont'la karşılaşınca onu zorlayıp gerçeği öğreneceklerdi.

Ayrıca Bounoventura'nın telefon edip etmediğini de merak ediyordu. Annesi gideceği yeri Sam'a bildireceğini söylemişti. Annesinin Lizbon'a gittiğini söylemişti Mile. Neden Lizbon?

Noel boş asansöre binerek yukarıya çıktı. Kapı açılınca Noel soluğunu tuttu. Karşısında Sacre Coeur üstünü arayan şık adam vardı. «İyi geceler, Mösyö.»

«Burada ne yapıyorsun? Helden'in bir şeyi yok ya?»

«Bu sorularınıza kendisi cevap verebilir.»

Holcroft adamı kolundan yakalayarak içeriye çekti. «Sen de öyle?»

«Bırakın beni!»

«Helden bırakmamı söyleyince seni bırakırım. Gel.» Adamı iterek koridordan geçirip oda kapısına götürdü.

Kapı vurulur vurulmaz açıldı. Helden eşikte duruyordu. Elinde katlanmış bir gazete vardı. Gözleri şaşkınlık ve hüzün doluydu. «Ne oluyor?» diye sordu.

«Ben de bunu bilmek istedim ama bu adam anlatmadı.» Fransızı iterek odaya soktu.

«Rica ederim yapma, Noel. O bizden biri. Onu ben çağırdım. Beni görmek istediğini söyledi. Ne yazık ki çok kötü bir haber getirdi. Gazetelere bak. İngilizce gazete de var.»

Holcroft kahve masasından **Herald Tribune** gazetesini aldı. Adam, «İkinci sahifede birinci sütun.» diye mırıldandı.

Noel haberi okurken büyük bir öfkeye, sonra korkuya kapıldı.

DONANMA SUBAYI VE EŞİ AKDENİZ'DE KAYBOLDU.

St. Tropez — Argo devriye gemisinin komutanı, Kraliyet Donanmasından tanınmış Binbaşı Anthony Beavmont'un eşiyle birlikte kayalık sahilin açığında boğulduklarından korkulmaktadır. Alabora olmuş küçük bir kotra keşif uçakları tarafından görülmüştür. Binbaşıyla eşinden kırk sekiz saait haber çıkmayınca Argo'nun ikinci komutanı Üsteğmen Morgan Llewelen araştırma yapılmasını emretmiştir. Savunma Bakanlığı binbaşıyla Mrs. Beaumont'un feci bir kazada hayatlarını kaybettiği kanısına varmıştır. Çiftin çocuğu yoktu.

Holcroft, «Oh, Tanrım,» diye fısıldadı. «Ağabeyin sana durumu söylemiş miydi?»

«Gretchen'i mi? Evet kardeşim çok ıstırap çekmiş. Çok fedakârlık etmiş. Beni görmemesinin nedeni de buymuş. Beaumont'la neden evlendiğini bilmemi istememiş. Gerçeği sezeceğimden korkmuş tabii. Bu işi herhalde Berlin'deki arkadaşı ayarladı.»

Noel genç kadının Cenevre'nin sözünü etmeden durumu açıklamaya çalıştığını anladı. Dönüp Fransıza baktı. «Ne oldu dersin?»

«İngilizler yüksek rütbeli bir subayın ODESSA ajanı olduğunu anladılarsa... Özellikle devriye gemisi denilen ve

aslında casusluk yapan bir geminin komutanının düşman olduğunu öğrendilerse çok kızmışlardır. Bu durumda soruşturma yapmazlar. Çabucak idam etmek en uygun yoldur.»

«Ama onlar suçsuz bir kadını da öldürürler mi?»

«Hiç düşünmeden hem de. Üstelik kadının da suçlu olabileceğini düşünürler. Böylece ODESSA örgütüne de ihtarda bulunmuş olurlar.»

Noel tiksintiyle yüzünü buruşturarak Helden'e döndü. Kollarını ona dolayarak, «Üzgünüm,» diye mırıldandı. «Neler hissettiğini biliyorum. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı. Ağabeyine erişebilmekten başka yapabileceğim bir şey yok.»

Helden, soru sorar gibi ona baktı. «Birbirinize güveniyor musunuz?»

«Hem de çok. Artık birlikte çalışıyoruz.»

«Öyleyse yas tutacak zaman yok, değil mi?» Şık giyinmiş adama döndü. «Gece burada kalacağım. Uygun mu? Beni koruyabilecek misiniz?»

Adam, «Tabii,» dedi. «Bunu ayarlarım.»

«Teşekkür ederim. İyi bir dostsun.»

Adam gülümsedi. «Mr. Holcroft buna inanmıyor. Ama onun daha öğrenmesi gereken çok şey var. «Kapıya kadar giderek durdu. «Sözlerim size esrarlı geldiyse özür dilerim, Mösyö. Helden'le aranızdaki şey de bana esrarlı geliyor fakat soru sormuyor, güveniyorum. Ama bu güvenimde yanıldığımı anlarsam sizi öldürürüz. Bunu bilmelisiniz.»

Holcroft öfkelenerek odadan çıkan adamın peşinden gidecek oldu. Fakat Helden onu durdurdu. «Böyle şeyler için vaktimiz yok, Noel. Arkadaşın Buonoventura telefon

etti. Ona erişebilmen için bir numara verdi. Kâğıda yazdım. Telefonun yanında duruyor.»

Noel gidip kâğıdı aldı. «Yarın ağabeyinle Saint Tropez'e inecek ve Beaumont'u zorlayıp bildiklerini öğrenecektik. Ağabeyin bu haberi alınca iki bakımdan da sarsılacaktır.»

«Onu aramalıyım. Gretchen'le birbirilerine çok yakındılar. Daha gençken birbirilerinden hiç ayrılmazlardı. Ağabeyim nerede?»

«Bilmiyorum. Bir şey söylemedi. Sadece gece bana erişeceğinden söz etti.» Holcroft telefonu açarak Buonoventura'nın numarasını verdi.

Neyse birkaç dakika içinde santral Curaçao'yu bağladı.

«Noel, senin telefon faturalarını ödemek zorunda olmadığım için seviniyorum doğrusu! Ama bu arada dünyayı gördüğünü de söylemeliyim.»

«Daha fazlasını görüyorum. Annem seni aradı mı?»

«Evet. Sana bir hafta sonra Cenevre'de olacağını söylememi istedi. D'Accord Oteline ineceksin ve kimseye bir şey açıklamayacaksın.»

«Cenevre mi? Annem Cenevre'ye mi gidiyor? Neden Amerika'dan ayrıldı sanki?»

«Annen çok önemli bir şey olduğunu, ağzını sıkı tutmanı ve onu görene dek bir şey yapmamanı istedi. Çok iyi bir annen var doğrusu. Ona iyi bak.»

«Teşekkürler Sam. Sana çok şey borçluyum.» Holcroft telefonu kapadı. Buenoventora çok iyi bir dosttu. Dönerek genç kadına baktı. «Annem Cenevre yolunda.»

Heldem, «Duydum,» diye mırıldandı. «Bu seni üzdü sanırım.»

«Öyle. Bir adam annemi Meksika Havaalanına kadar

izlemiş. Miles onu alanda yakalayınca, adam bir söz söylemeden bir siyanür kapsülünü yutmuş. »

«Siyah deri ceketli adam. 'Beni ödürürsen yerimi başkası alacak,' demişti değil mi? 'Onu öldürürsen de yerine başkası geçecek.»

«Evet, ben de buraya gelirken bunu düşünüyordum.»

«Johann bunu biliyor mu?»

«Ona her şeyi anlattım.»

«Peki ne düşünüyor?»

«Artık o da ne düşüneceğini bilmiyor. Bu esrarı çözmemizi sağlayacak anahtar Beaumont'du. Artık bize kimsenin engel olmayacağını umarak Cenevre'ye girmekten başka çaremiz kalmadı.

Helden ona yaklaştı. «Onlar... bilmediğimiz o adamlar size ne yapabilirler? Üçünüz anlaşarak Cenevre'deki bankaya gidince onlar ne yapabilirler?»

«Bizi öldürürler.»

Telefon çalınca Holcroft alıcıya uzandı. «Evet?»

«Ben John Tennyson.» Ses üzgündü.

Holvcoft, «Kardeşinin seninle konuşmak istiyor,» dedi.

«Durumu biliyor, değil mi?»

«Evet.»

«Gretchen'le bir birimize çok yakındık. Ne korkunç şey.»

«Keşke söyleyebileceğim bir şey olsa.»

«Üvey babanı anlatırken ben de sana yardım edemedim. Böyle şeylere katlanmamız gerekiyor. Bu tür şeyler olunca kimse insanı teselli edemez. Helden bunu anlar.»

«Gazetede yazılanlara... kotranın fırtınada battığına inanıyor musun!»

«Evet, inanıyorum. Ancak Beaumont çok iyi bir denizciydi. Fırtınanın kokusunu yirmi mil öteden alırdı. Küçük bir teknede olduğu için de fırtına patlamadan hemen karaya dönerdi. Bence onu tutan kimse sonunda ölümüne karar verdi. Ondan seni Rio'ya kadar izlemesini istediler. Ancak onu fark ettiğin için Beaumont'un artık işe yaramayacağına karar verdiler. Fakat işe kaza süsü vermek için Gretchen'i de öldürmelerini affedemiyorum.»

«Çok üzgünüm. Bu işi İngilizler yapmış olamazlar mı? Kesler, Bonn aracılığıyla durumu Londra'ya bildireceğini söyledi. İngilizler bu güç durumu böyle halletmiş olamazlar mı?»

«Bunu istemiş olabilirler. Fakat İngilizler Beaumont'u bir yere kapatır ve bilgi almak için de canına okurlardı. Ama onu öldürmezlerdi. Ellerine geçen birini neden öldürsünler? Hayır, bildiklerinin öğrenileceğinden korkan patronları onu ve Gretchen'i öldürdüler. Ayrıca İngilizler bu konularda dürüst davranırlar sanırım. Böyle olması için Tanrıya dua edeceğim.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Bu gece Londra'ya uçuyorum. Sabah Payton - Jones'la konuşacağım. Ona yapacağım teklife dayanabileceğini sanmıyorum. Ona yerde yaşayan ve hızla oradan oraya giden bir kuşu teslim edebilirim belki.»

Holcroft şaşırdı. «Onlarla işbirliği yapmayacağını söylemiştin.»

«Sadece Payton - Jones'la anlaşabilirim. Bana bu konuda garanti vermeli. Aksi halde işe karışmam. Zaten bunu yapmak zorunda. O yerde yaşayan kuş onun şubesi için bir baş belası oldu.»

«İşi başardığını kabul edelim bir an. Karşılığında eline ne geçecek?»

«Adımı temizleyeceğim. Ayrıca gizli dosyalara bakacağım. İngilizlerde binlerce gizli dosya var. Bunlar savaşın son yıllarıyla ilgili ve işlerinde pek çok kimseyi zor durumda bırakacak bilgi var. Ama bu dosyalardan birinde bizim sorunun cevabı da bulunabilir. Bir grup bağnaz. Onların kim olduğunu bilmiyorum, fakat adları dosyalarda olmalı. Biri otuz yıl önce babalarımızın güvenini kazanmıştı herhalde. Bu adam o sayede her şeyi öğrenmiş olmalı.»

«Binlerce dosyanın içinden bir tek kişinin kimliğini bulabileceğini mi sanıyorsun? Adamın adı dosyalarda olsa bile aylar alır bu.»

«Hayır. New York'ta öldürülen adam sana ipucunu vermiş. Öldürülen İngiliz ajanı da Baldwin'in 'Wolfsschanze' dosyasından söz etmiş. 'Şifre Wolfsschanze' demiştin değil mi?»

«Öyle.»

«Eğer Wolfsschanze'nin Cenevre'yle ilgisi varsa çok dikkatli olmalıyız. İngilizlerin Cenevre'yi öğrenmesi bir felaket olur. Lütfen dediklerimi yapın. Helden'le gizlenmeli ve ortaya çıkmamalısınız. Size haber verene kadar ortaya çıkmayacaksınız. Helden yanında kalmalı.»

Holcroft genç kadına baktı. «Bilmem o bunu kabul eder mi?

«Onu kandırırım. Seninle konuşmamız bitti. Bana kardeşimi ver.»

«Beni arayacaksın, değil mi? »

«Birkaç gün sonra. Eğer otel değiştirirseniz Mr. Fresca'nın nerede bulunacağına dair haber bırakın. Şimdi Helden'i ver. Artık birbirimize çok ihtiyacımız var... Noel...»

«Evet?»

«Kardeşime iyi davran. Onu sev. Helden'in sana da ihtiyacı var.»

Holcroft kalkıp alıcıyı Helden'e uzattı.

«Mein bruder...»

***

31

Şifre Wolfsschanze!

Von Tiebolt, Paris'deki küçük, sessiz bürosunda yumruğunu masaya vurdu. Artık her şeyi anlamıştı. Ernst Manfredi, Peter Baldwin'e bu ismi vermişti. Ancak Manfredi, İngiliz ajanına başka bir şey anlatmamıştı. Çünkü banker böyle bir şeyin çıkarlarını zedeleyeceğini bilirdi. Bununla birlikte Baldwin, olağanüstü bir ajandı. Manfredi'nin ummadığı şeyi yapmış, yani bütün bilgileri birleştirip doğru sonuca varmıştı. Acaba işin ne kadarını öğrenmişti? Baldwin'in Beşinci Şubedeki dosyasında neler vardı?

Hoş, belki de bunun önemi yoktu. İngilizler Baldwin'in teklifini reddetmişlerdi. Bu dosya da diğer binlercesinin arasına gömülüp kalmıştı. **Şifre Wolfsschanze** bu konuda bir şey bilmeyenler için anlamsızdı. İşi bilen birkaç yüz kişi, yani her ülkedeki bölge liderleriydi. Onlar bunun bir işaret olduğunu biliyorlardı. Bu işareti alır almaz hazırlanacaklardı. Amaçları için kullanacakları büyük paralar onlara yollanacaktı.

Dünyanın her tarafındaki **Sonnenkinder** kendi miraslarını ele geçirmek için harekete hazır bekliyordu.

Von Tiebolt, Beşinci Şube ajanlarına Tinamou'yu verecekti. Bu armağanına karşılık da o dosyadaki bilgiyi alacaktı. Eşsiz bir alaydı bu. Nefret edilen İngiliz Haberalma Örgütü, o korkunç bir yılanı andıran, sessiz örgüt Üçüncü Rayh'ı mahvetmişti. Fakat şimdi aynı örgüt Dördüncü Rayh'ın yaratılmasına yardım edecekti.

Çünkü gizli ajanlara Nachrichtendienst'in korkunç bir işe kalkıştığı açıklanacaktı. İngilizler kendilerine Tinamou'yu veren adamın sözlerine inanırlardı.

***

Tennyson, **Guardian'in** Londra merkezine girdi. Arkadaşları her zamanki gibi onu kutlarlarken, bu sözleri alçakgönüllü bir tavırla dinledi. O sırada salondaki kadınları da dikkatle süzdü. Sekreterler ve resepsiyondaki genç kadınlar, bu çok yakışıklı erkeğe yaklaşmayı çok istiyorlardı. Sevgilisi olamazdı asla. Fakat arzusu vardı. O kadınlardan birini seçmeye karar verdi. Sonra yazı işleri müdürünün odasına geçti.

Adam masasının arkasından kalkarak elini uzattı. «John, seni gördüğüme memnun oldum. Bonn'la ilgili yazını yarın basacağız. Fevkalade bir iş yapmışsın.»

Tennyson masanın önündeki koltuğa oturdu. «Yeni bir şey var. Eğer haber kaynaklarım doğruysa dünyada bunalım yaratacak bir suikast yapılacak.»

«Aman Tanrım! Bunu yazdın mı?»

«Hayır, bunu yazamayız. Sorumluluğunu bilen hiçbir gazete bunu yazamaz.»

Yazı işleri müdürü öne doğru eğildi. «Durum ne, John?»

«Gelecek salı bir ekonomik zirve toplantısı var.»

«Öyle. Londra'daki toplantıya Batı ve Doğu'nun bütün liderleri katılacak.»

«Sorun da bu. Doğu ve Batı. Liderler Moskova, Washington, Peking ve Paris'den gelecekler. Dünyanın en güçlü insanları.» Tennyson durdu.

«Ve?»

«Onlardan ikisi öldürülecek.»

«Nee?»

«İki taraftan da birer kişi öldürülecek.»

«İmkânsız! olağanüstü güvenlik önlemleri alınacak.»

«Tinamou'yu böyle önlemler yıldırmaz.»

«Tinamou mu?»

«Kendisi bugüne kadar verilen en büyük parayı almış?»

«Aman Tanrım... Kimden?»

«Nachrichtendiest denilen bir örgütten.»

**
*

Harold Payton - Jones, içinde bir masa ve iki iskemleden başka eşya bulunmayan odada Tennyson'un karşısında oturuyordu. Burasını ajan seçmişti. Londra'nın doğusunda boş bir pansiyondaydılar.

Kır saçlı ajan, «Tekrarlıyorum?» diye kestirip attı. «Siz söylediniz diye bu sözleri kabul edeceğimi mi sanıyorsunuz? Saçma!»

Tennyson kendinden emin bir tavırla konuştu. «Tek kanıtım bu. Size her söylediğim doğru. Artık birbirimizle

uğraşacak vaktimiz yok. Her saat önemli.»

«Fakat bir muhabirden başka bir şey olduğundan kuşkulandığım birinin beni kandırmasına da izin veremem. Çok zekisiniz ve belki de korkunç bir yalancısınız.»

«Tanrı aşkına, dediklerinizi doğru olsaydı buraya gelir miydim? Beni dinleyin! Bunu son defa söylüyorum. Tinamou, ODESSA tarafından eğitildi. Rio de Jainero'nun tepelerinde. Ben ömrüm boyunca ODESSA'yla savaştım. İncelemeyi isterseniz sicilimde bunu görürsünüz. ODESSA bizi Brazilya'dan ayrılmaya zorladı. Orada kurduğumuz hayatı elimizden aldı. Tinamou'yu istiyorum!»

Payton - Jones sarışın adamı süzdü. Yarım saate yakın bir süredir şiddetle tartışıyorlardı. Ajan onu acımasızca sorguya çekmiş ve bu arada hakaretler de savurmuştu. Beşinci Şubenin sınanmış bir taktiğiydi bu. Böylece doğruyla yalanı birbirinden ayırırlardı. İngiliz artık tatmin olmuşa benziyordu. Sesini alçalttı. «Pekâlâ, Mr. Tennyson. Kavgadan vazgeçelim. Sizden özür dilememiz gerekiyor galiba.»

«Ben de özür dilerim. Ama tek başıma çalışınca daha başarılı olduğumu bildiğim için böyle davrandım. Yanımda sizin şubeden biri olsaydı, bu şekilde araştırma yapıp gerçeği öğrenemezdim.»

«Öyleyse sizi çağırıp sorguya çektiğimiz günler için de bizi bağışlayın.»

«Onlar benim için tehlikeli anlardı. Tinamou'nun elimden kaçacağını hissediyordum.»

«Ama henüz kendisini yakalamadık.»

«Ona yaklaştık. Artık sadece birkaç gün kaldı. Her kararımızı dikkatle uygularsak onu yakalarız. Her toplantı, her tören yerini, degelerin geçeceği bütün yolları bilmeliyiz. Bu

kez ilk defa avantajlıyız. Tinamou'nun burada olacağını biliyoruz.»

«Haber kaynağınızdan tümüyle emin misiniz?»

«Kesinlikle. Berlin'deki lokantaya gelen adam küryeydi. Tinamou'ya erişen her kurye öldürülmüştür. Onun son sözleri 'Londra... Gelecek hafta... zirve... iki taraftan birer kişi... Elinin üstünde gül dövmesi olan biri... Nachrichtendenist' oldu.»

Ajan başını salladı. «Berlin'den o adamın kimliğini soracağız.»

«Bir şey öğrenebileceğinizi pek sanmıyorum. Nachrichtendienst hakkında pek az bilgim var. Ama onların her şeyi hesapladıklarını biliyorum.»

Payton - Jones, «Fakat onlar tarafsızdı,» dedi. «Verdikleri bilgiler de daima doğruydu. Onlar kimseyi kayırmadılar. Nuremberg savcılarına daima Nachrichtendienst'den bilgi geldi.»

«Bence o örgüt savcılara sadece istediği bilgileri verdi. Neler gizlediklerini bilemezsiniz. Bence ölmek üzere olan birkaç yaşlı odam son intikamlarını almaya hazırlanıyorlar. Üçüncü Rayh'ın iki düşmanı vardı. Onlar birbirilerine garez olmakla birlikte müttefik oldular. Komünistler ve demokratlar. Şimdi ikisi de başa geçmeye çalışıyor. İkisinin suikast yüzünden birbirilerini suçlamasını sağlamaktan daha fevkalade bir intikam olabilir mi?»

Payton - Jones, «Bunu kanıtlayabilseydik,» diye mırıldandı. «Son yıllardaki bazı suikastların da aynı amaçla yapıldığını açıklayabilirdik belki.»

Tennyson sordu. «Bütün kuşku götürmeyecek şekilde nasıl kanıtlayabiliriz? İngiliz Haberalma Örgütünün Nachrictendiest'le doğrudan bir ilişkisi oldu mu?»

«Evet. Yalnız bu kimselerin adlarının kasalarda kilitli kalmasında ısrar ettik. Böyle bilgiyi alıp rasgele hareket edemezdik.» Ama bu adlara bakabilirim.»

«Bana bu adamların adlarını verebilir misiniz?»

Ajan arkasına dayandı. «Sözünü ettiğiniz koşullarınızdan biri bu mu, Mr. Tennyson?»

«Öyle ama bu durumda bunda ısrar edemeyeceğimi de belirtmeliyim.»

«Hiçbir uygar adam bunu yapamaz. Tinamou'yu yakalarsak dünya hükümetleri size minnettar kalacaktır. O isimler önemsiz. Bunları size verebiliriz. Başka isteğiniz var mı? Adları yazmak için bir defter getirse miydim?»

Tennyson bu hakareti anlamamazlıktan geldi. «İsteklerim sınırlı. Bu sizi şaşırtabilir. Gazeteme bağlı olduğumu biliyorsunuz. Onun için haberi diğer gazetelerden beş saat önce yazmak için izin istiyorum.»

«Tamam. Başka?»

«Şimdiye kadar Şubeniz bazı kimselere yaklaşarak hakkımda araştırma yaptığını ima etti. Bu iş hallolunca İngiliz Haberalma Örgütünden bir mektup istiyorum. Bunda sicilimin temiz olduğu ve uluslararası dengenin sağlanması için size yardım ettiğim yazılmalı.»

İngiliz, «Buna gerek yok,» diye cevap verdi. «Tinamou, bize verdiğiniz bilgi sayesinde yakalanırsa, her yerdeki hükümetler size en büyük onur payelerini verecektir. Bizden bir mektuba ihtiyacınız yok.»

«Ama buna ihtiyacın var. Çünkü bir isteğim de bu işde adımdan söz edilmemesi.»

Payton - Jones, şaşırdı. «Ama hiç de size uyan bir hareket değil bu.»

«Lütfen meslek yaşamımı özel hayatımla karıştırma.

yın. Ben **bu işden dolayı tebrik edilmek istemiyorum**. Von Tiebolt'ların bir borcu var. Bunu borcun birazını ödeme olarak kabul edebilirsiniz.»

Ajan bir süre ses çıkarmadı. Sonra, «Sizi yanlış tanımışım,» dedi. «Tekrar özür dilerim. Mektubu vereceğiz tabii.»

«Adımın duyulmamasını istememin bir nedeni daha var. Ablam ve eniştem bir kazada öldüler. Geriye sadece bir kız kardeşim kaldı. O ve ben son Von Tiebolt'larız. Ona bir şey olursa kendimi asla affetmem.»

«Anlıyorum.»

«Size elimden gelen her yardımı yapacağım. Tinamou'yu benim kadar tanıyabilen kimse olamaz. Size yardımcı olabilirim sanırım. Onu yakalamanız için sizinle birlikte çalışmayı istiyorum.»

«Bunu reddetmek için budala olmam gerekir. Başka?»

Tennyson ayağa kalktı. «Bunu da açıklıyacağım. Yalnız önemli olanı Tinamou'nun her sefer değişiklik yaptığını, nasıl bir teknik uyguladığını bilmek. Onun bir değil belki on, on iki yöntemi var. Her birini de adam çok iyi biliyor ve ona göre işine gelen yöntemi uyguluyor.»

«Ne demek istediğinizi pek anlayamadım.»

«İzin verirseniz açıklıyayım. Yedi ay önce Madrid'de isyanlar sırasında işlenen cinayeti biliyorsunuz.»

«Tabii. Kurşun kalabalığın toplandığı alanın oradaki bir binanın dördüncü katından atılmış.»

«Tamam. Bir hükümet alanında, bir hükümet binası. Mitingin orada yapılacağı biliniyordu. Bu beni rahatsız etti. Çünkü muhafızlar daha dikkatli davranabilir, güvenlik önlemleri daha sıkı olabilirdi. Herkesin üstü aranabilirdi. Bu durumda Tinamou'nun o binadaki belirli pencereye

erişemeyebilirdi. Evet, orası ateş etmek için ideal yerdi. Ama ya o odada insanlar olsaydı?»

«Tinamou başka bir yere giderdi.»

«Doğru. Ancak silahı üstüne saklayamazdı. Sonra acele hareket etmesi gerekliydi. Miting uzun sürmeyecekti. Tinamou bu duruma önceden hazırlanmıştı. Onun birden fazla yeri ve imkânı vardı.»

Ajan büyülenmiş gibi, «Nereden biliyorsunuz?» diye sordu.

«Madrid'te iki gün kaldım. O alana bakan her binayı gezdim. Damlarda dolaştım. Dört silah buldum. Üç ayrı odada yer tahtaları sökülmüş, pencereler çıkarılmıştı. Hatta bir çöp tenekesinde bir kilo plastik patlayıcı madde de buldum. Yani Tinamou'nun orada ateş edebileceği tam sekiz yeri vardı. O sırada uygun olanını seçmek için böyle hazırlanmıştı.»

Payton - Jones ellerini masaya dayadı. «Bu işlerimizi zorlaştıracak. Standard güvenlik önlemlerinde sadece bir yer üstünde durulur. Elli kadar yerden en uygununun hangisi olduğu düşünülür. Buna göre bir karara varılır. Sizin anlattıklarınız o adamın bir anda yer değiştirebileceğini gösteriyor. Zamanı gelince önceden hazırladığı ve uygun bulduğu yere geçecektir.»

«Fakat dediğim gibi bizim bir avantajımız var. Onun orada olacağını biliyoruz. Lütfen beni dinleyin. Liderlerin birlikte geçecekleri yollarda değişiklik yapmamalısınız. Liderlerin hepsine bildiklerinizi anlatın. Onlara olağanüstü güvenlik önlemleri alındığını söyleyin. Ancak programa uyulursa Tinamou'nun yakalanabileceğini belirtin. Doğru söylediğinizi anlayan her lider bunu kabul edecektir. Zaten bu

her liderin, her gün karşılaştığı durumlardan pek farklı değil.»

Ajanın yüz hatları gevşedi. «Kimse kendisine korkak denilmesini de istemeyecektir zaten. Şimdi avantajı anlatın.»

«Tinamou'nun birkaç yere silahlarını gizlemesi gerekiyor. O bunu yapabilmek için suikasttan günler, hatta haftalar önce hazırlığa başlamak zorundadır. Şu anda Londra'dan hazırlık yapmakta olduğundan kuşkum yok. Onun için delegelerin geçeceği yerlere bakan bütün binaları sessiz sedasız ve dikkatle aramalıyız. Bu aramada size yardım edebilirim. Çünkü nerelere bakmam gerektiğini biliyorum. Fazla vaktimiz de yok.»

İngiliz, «Öneriniz için teşekkürler,» dedi. «Şubem size minnettardır. İşe bu gece başlayalım mı?»

«Ona silahlarını yerleştirmesi için bir gün daha verelim. Bu, bir şey bulma olasılığını arttırır. Bana dikkati çekmeyen bir üniforma ve 'Yapı müfettişi' filan gibi bir kimlik sağlamalısınız.»

«Pekâlâ. Dosyanızda bir resminiz olduğunu söylemek beni utandırıyor. Bunu kimliğe yapıştırırız. Üniformayı da ayarlarız. Sabah bunları hallederiz.» Payton - Jones, ayağa kalktı. «Başka istediğiniz var mı?»

«Evet, Brazilya'dan ayrıldığımdan beri bir silahım olmadı. Buna izin verilip verilmediğini bile bilmiyorum. Ancak zirce toplantısı boyunca bir silah isterim.»

«Anlıyorum.» İngiliz ceketini açarak elini içine soktu. «Bu kurallara aykırı bir iş. Fakat durum da öyle.» Kısa namlulu bir otomatik çıkararak Tennyson'a verdi. «Ben silahımın onarıma yollandığını söyler, kendime başka bir tabanca alırım.»

Sarışın adam hiç alışmamış gibi bir tavırla silahı tutarak, «Teşekkür ederim,» dedi.

**
*

Tennyson, Soho Alanında kalabalık bir meyhaneye girdi. Dumanlı salonda etrafına bakarken geride, köşede oturan adamı gördü. O adam her zamanki gibi kendisi için özel yapılan kahverengi bir yağmurluk giymişti. Öteki yağmurluklardan farksız gibi duruyordu. Ancak bunun türlü tabanca, susturucu ve patlayıcı konulan ayrı özel cepleri vardı. Onu Tinamou yetiştirmişti. Çok iyi eğittiği için bazen Tinamou'nun işi olduğu zaman bu katil onun yerine gereken kimseleri öldürmüştü. Son görevi de Kennedy Havaalanındaydı. Polis kordonunu yararak İngiliz Hava Yollarının 747 uçağına yaklaşmış ve avını bir tankerde bulup işini görmüştü.

John Tennys on bira dublesini alarak gidip kahverengi trençkotlu adamın yanına oturdu. Başlarını birbirilerine yaklaştırarak hafif sesle konuşmaya başladılar. Tennyson, «Her şey hazır mı?» diye sordu.

«Evet. Liderler Strand'dan geçip Trafalgar Alanının etrafından dolaşacaklar. Tam yedi yer ayarladım.»

«Bana bunları sırasına göre say.»

«Doğudan batıya doğru gidecekler. Önce Strand Palace Otelinden başlıyoruz. Üçüncü katta 306 numaralı oda. Dürbünlü otomatik, tüfeği pencereye yakın olan şiltenin içine gizledim. Bir blok ileride, sağda bir muhasebe şirketinin dördüncü kattaki bürosunun tuvaleti. Silah tavanda. Floresan lambanın solunda, kaplamanın altında. Trafalgar'a gelince...»

Kahverengi trençkotlu adam yerleri ve silahları nereyo sakladığını sırayla anlattı.

Tennyson içmediği birayı iterek, «Çok iyi seçim yapmışsın,» dedi. «Nasıl hareket edeceğini biliyorsun değil mi?»

«Biliyorum. Anladığımı söyleyemem ama biliyorum.»

Sarışın adam, «Bilmen önemli sayılmaz, değil mi?» diyo sordu.

«Ne münasebet. Sadece seni düşünüyorum. Eğer sıkışıp kalırsan bu işi ben yapabilirim. Yerlerin birinden ateş ederim. Neden bana bir yer vermiyorsun?»

«Sen bile bu iş için yeterince yetenekli sayılmazsın. En küçük hataya yer yok. Yerine varmayan bir tek kurşun felaket olur.»

«Beni en usta kimsenin yetiştirdiğini sana anımsatabilir miyim?»

Tennyson gülümsedi. «Pekâlâ. Sen haklısın. Dediklerimi yap ve sekizinci yere yerleş. Amirallik Takımın arkasındaki Hükümet Binasında bir oda seç ve bana hangisi olduğunu haber ver. Bunu yapabilir misin?»

Adam bira dublesini alarak dudaklarına götürdü. «Çok basit.» Tennyson onun elinin üstündeki kırmızı gül dövmesini gördü.

«Bir şey önerebilir miyim?»

«Tabii. Nedir?»

Tinamou, «Eldiven giy,» dedi.

32

Sarışın adam odaya girip elektrik düğmesini çevirdi. 306 numaralı odada iki masa lambası yandı. Orta yaşlı adama kendisini izlemesini işaret etti.

Tennyson, «Odayı gözetleseler bile ziyanı yok,» dedi. «Perdeler kapalı ve bu saatte kat hizmetçileri gelip yatakları açarlarmış.»

Tennyson palto cebinden küçük bir maden bulma aygıtı çıkarırken Payton - Jones ona yaklaştı. Adam aygıtın düğmesine basarak yatağa doğru tuttu. Göstergenin ibresi birden zıpladı ve hafif bir ses duyulmaya başladı. Adam dikkatle yatağın örtüsünü ve çarşafları kaldırdı. «İşte burada. Şekli belli.» Eiyle şilteye bastı.

Payton - Jones, «Harika,» dedi. «Bu oda on gün için mi tutulmuş?»

«Biri Paris'ten telefon etmiş ve postayla para yollamış. Adı Le Fevre. Anlamsız bir takma ad. Buraya kimse gelmemiş.»

Payton - Jones de şilteyi yokluyordu. «Burada olduğu belli.»

Tennyson, «Tüfeği fark ettim,» dedi. «Ama öteki cisim nedir?»

«Dürbün. Tüfeğe takılacak dürbün. Her şeyi olduğu gibi bırakıp koridora adamlarımızı koyacağız.»

«İkinci yer bir blok ileride. Bir muhasebe şirketinin tuvaletinin tavanına saklanmış silah.»

**
*

Bir saat kırk beş dakika sonra iki adam Trafalgar Alanına bakan bir binanın damında duruyorlardı. Aşağıda kortejin geçeceği yol uzanıyordu. Tennyson damın tam kenarındaki alçak duvarın dibindeki katranlı kâğıdı yokladı. «Tinamou'nun buraya silah bırakması ilginç. Bana kalırsa o bir polis üniforması giyebilir.»

Payton - Jones, «Anlıyorum,» diye cevap verdi. «Görevi yüzünden damda dolaşan bir polis endişe uyandırmaz.»

«Tamam. Oradaki adamınızı öldürüp yerine geçebilir.»

«Bunu yaparsa kaçacak yol bulamaz.»

«Tinamou'nun öyle bilinen yollara gerek duyduğunu sanmıyorum. Bacaya bağlayacağı sağlam bir ipe tutunup arka avluya inebilir. Zaten silah patlayınca herkes telaşlanacak, bir panik olacaktır. Tinamou bundan yararlanıp kaçabilir.»

Ajan, «Buraya iki adam koyacağız,» diye fikrini açıkladı. «Biri gizlenecek. İki yandaki damlara da dört keskin nişancı yerleştireceğiz.

Gerçekten olağanüstü bir iş başardınız, Tennyson. Otuz altı saatte katilin beş yerini buldunuz. Hepsinin bu kadar olduğundan emin misiniz?»

«Henüz değil. Ancak Tinamou'nun yönünü biliyoruz artık. Savoy'la Trafalgar arasında kalan yarım düzine bloğu seçmiş. Burada bir yerden ateş etmeye karar vermiş. Kortej takın altından geçip saraya doğru gidince rahat bir soluk alacağız. O ana dek rahat edemeyeceğimden eminim. Onu yakalamayı çok istiyorsunuz, değil mi?»

«En az sizin kadar, Mr. Tennyson. Otuz yıllık çalışmam sırasında hiçbir şeyi bu denli istediğimi hatırlamıyorum.»

Sarışın adam başını salladı. «Anlıyorum. Bu ülkeye çok şey borçluyum. Onun için de elimden gelen yardımı yapacağım. Ama liderler sağsalim Amiralik Takına erişince çok rahat edeceğim doğrusu.»

***

Salı gecesi üçe kadar iki silah daha buldu Tennyson. Artık yedi yeri tesbit etmişlerdi. Bunlar Whitall.ın köşesiyle Trafalgar arasındaki bölgede kalıyordu. Her yere en az beş ajan ayrılmıştı. Adamlar koridorlara, damlara gizlenmiş, ellerinde tüfek ve tabancalarla bekliyorlardı. Gizli silahlara kim yaklaşırsa yaklaşsın hemen ateş edeceklerdi.

Ancak Tennyson yine de rahat değildi. Payton - Jones'a, «Bir şey var,» diye tekrarlıyordu. «Ne olduğunu bilemiyorum ama bir gariplik var bence.»

Operasyonun merkezi olarak seçilen Savoy'daki odada oturan ajan, «Yoruldunuz,» dedi. «Hem sinirleriniz de gerildi. Olağanüstü bir iş yaptınız.»

«Yeterince iyi değil. Bir şey var ve bunu bir türlü bilemiyorum.»

«Sakin olun. Yedi silahı buldunuz. Tinamou o silahlardan birine yaklaşmaya kalkacaktır. Elimizde sayılır artık. O yerlerde sayısız adamımız bulunuyor.»

«Ama yine de bir terslik var.»

***

Strand'ın iki yanında büyük kalabalık vardı. Caddenin iki yanına çelik kablolar gerilmişti. Londra polisi bu kabloların önünde duruyor, durmadan etraflarına göz atıyorlardı.

Geride kalabalığın arasında da İngiliz Haberalma Örgütünden üç yüz ajan görev almıştı. Bazıları bulundukları ülkelerden geri çağrılmışlardı. Payton - Jones, bu usta ajanların getirilmesinde ısrar etmişti. Ajanlar minyatür telsizlerle birbirileriyle irtibattaydılar. Çok yüksek frekanstan konuştukları için konuşmalara başkası karışamaz ya da bunları dinleyemezdi.

Savoy'daki operasyon merkezinde gergin bir hava vardı. Oradakilerin hepsi de uzmandı. Bilgisayarların ekranlarında izlenecek yolun her metresi, bloklar, kaldırımlar işaretlerle belirtilmişti. Bu ekranlar dışarıdaki telsizlere bağlanmıştı. Her telsiz çalışında ekranda hareket eden mimik bir benek gözüküyordu. Zaman yaklaşıyor, kortej ilerliyordu.

Tennyson cebinden minik telsizi çıkararak, «Ben caddeye ineceğim,» dedi. «Bu yeşil ibreyi verme noktasına getireceğim, değil mi?»

Payton - Jones, başını salladı. «Çok önemli saydığınız bir şey olmadıkça haber yollamayın yalnız. Kortej Waterloo Köprüsüne gelince her eli metrede bir haber alacağız. Rapor süreleri beş saniye. Ama acil bir durum olursa başka tabii. Kanalları açık bırakın.»

Sarışın adam çabucak odadan çıktı. Artık Nachrichtendienst'i mahvetme ve Wolfsschanze yeminini sağlamlaştırma zamanı gelmişti.

Strand'a çıkarak saatine baktı. Otuz saniye sonra kahverengi yağmurluklu adam, Strand Otelinin ikinci katında bir pencerede belirecekti. Oda numarası 206'ydı. Bu şilteye tüfek gizlenen odanın tam altındaydı. Bu ilk adımdı.

Tennyson etrafına bakarak Payton - Jones'un uzmanlarından birini araştırdı. Bulması da zor olmadı. Onların elin-

de de kendisininkine benzer telsizler vardı. Daha önce kasıtla bu ajanla konuşmuştu. Zaten planını uygulamak için daha başka ajanlarla da konuşması gerekmişti.

«Merhaba. Işler nasıl gidiyor?»

«Anlayamadım? Ah siz miydiniz, efendim?» Ajan kendi bölgesinde kalan insanlara bakıyordu. Öyle ahbaplık edecek vakti yoktu.

Waterloo Köprüsünün oradan sesler geldi. Kortej yaklaşıyordu demek. Tennyson, «Orada!» diye haykırarak ajanın kolunu yakaladı. «Orada!»

«Ne? Nerede?»

«Şu pencere! Birkaç saniye önce kapandı!»

Kahverengi yağmurluklu adamı iyice göremiyorlardı, fakat odanın gerisinde birinin durduğu belliydi.

Ajan telsizini kaldırdı. «Suçlu olabilir. Birinci Sektör. Strand Palace Oteli. İkinci kat. Güney köşesinden itibaren üçüncü pencere.»

Hemen cevap geldi. «Bu üç sıfır altının tam altında. Hemen güvenlik kontrolü yapın.»

Penceredeki adam kayboldu.

Ajan çabucak, «Gitti,» diye haber verdi.

Beş saniye sonra başka bir ses yükseldi. «Burada kimse yok. Oda boş.»

Sarışın adam, «Özür dilerim,» diye mırıldandı.

Ajan başını salladı. «Daha sonra üzülmektense işi güvene almak daha doğru efendim.»

Tennyson biraz ilerleyerek başka bir ajana yaklaştı. Bu kez elini ajanın omzuna vurarak, «Şu kapı ağzı!» diye bağırdı. «Karşıda. Açık kapı?»

«Ne var. Basamaktaki adam mı? Koşan adam?»

«Evet o aynı adam!»

«Neden söz ediyorsunuz?»

«O kısa süre önce otel odasındaydı. Aynı adam. Elinde bir çanta vardı.»

Ajan hemen telsizini çalıştırdı. «Dördüncü sektör. Batı. Mücevhercinin bitişiğindeki kapı. Çantalı adam merdivenden çıktı.»

«Bakıyoruz,» diye cevap verildi.

Tennyson, iki kişinin kapıdan dalarak karanlık merdivene koştuğunu gördü.

Kısa süre sonra cevap geldi. «Bina içinde çantalı bir adam yok. Dama bakacağız.»

Başka biri emretti. «Hiç gelme. Biz damdayız ve kimse yok.»

Tennyson özür diler gibi omzunu kaldırarak yürüdü. Kortej Strand'dan ilerlerken üç kez daha alarm verecekti. Sonuncusunda Trafalgar'a gidecek, arabaları durduracaktı. Ondan sonra kıyamet kopacaktı.

Birkaç dakika içinde iki defa telaş uyandırdı. Bir seferinde kahverengili adamın bir damda olduğunu söyledi. İkinci sefer onun Lord Nelson anıtının gerisindeki taş aslanlardan birinin arkasına sığındığını haber verdi. Orada da kimseyi bulamadılar tabii.

Tennyson öfkeyle, «Yanılıyorsunuz!» diye haykırdı. «Hepiniz yanılıyorsunuz!»

Karşısındaki ajan ona bakakaldı. «Ne?»

Sarışın adam kalabalığı yararak koşmaya çalıştı. Bir yandan da kulağına yaklaştırdığı telsizi dinliyordu.

«Bu adam birden çok öfkelendi.»

«Yanıldığımızı söylüyor.»

«Hangi konuda?»

«Hiç bilmiyorum.»

«Koşarak gitti?»

«Nereye?»

«Bilmiyorum. Onu göremiyorum.»

Tennyson anıtın demir parmaklığına yaklaştı. Adamını... Tinamou'nun yardımcısını seçebiliyordu. Yağmurluklu adamın elinde siyah plastik bir çanta vardı. Bunun içinde de Tennyson'un cebindeki kimliğin bir eşi bulunuyordu. Fakat bundaki resim farklıydı.

Zaman gelmişti. Tennyson telsizi çalıştırdı. «Onu gördüm! Tanıdım!»

«Kimsiniz?»

«Onuncu bölgeden konuşuldu.»

«Cevap verin.»

«Şimdi garipliğin ne olduğunu anladım.»

Payton - Jones'un sesi yükseldi. «Tennyson... Siz misiniz?»

«Evet. Artık işi biliyorum!»

«Neyi biliyorsunuz? Tennyson? Ne oldu? Cevap verin!»

«Biz yanıldık. O adam silahları sakladığı yedi yeri bulmamızı istedi.»

«Ne? Kırmızı düğmeye basın, Tennyson. Bütün kanalları boşaltın. Ne oldu?»

Tennyson parmaklığı aştı. «Onu tanıdım. Kapı ağzında... Otel odasında. Korteji durdurun.»

Payton - Jones emir verdi. «Korteji durdurun... Emir arabalardaki ajanlara bildirildi. Şimdi neredesiniz?»

«Onu tanıdım. Geri döndü. Kaçıyor!»

«Tanrı aşkına onu tarif edin.»

«Kahverengi kareli bir ceket giymiş.»

«Bütün ajanlara! Dokuzuncu Sektörden Sekiz ve Yedliyo doğru kaçan kahverengi kareli ceketli adama yakalayın. Tennyson, tam neredesiniz. Bize yerinizi bildirin.»

Bir ses araya girdi. «Hâlâ dokuzla on arasında efendim.»

Sarışın adam alanda yirmi metre kadar yürüdükten sonra telsizi ağzına yaklaştırdı. «Çeketin üstüne kahverengi bir trençkot giymiş. Onu yine görüyorum. Trafalgar Alanına doğru gidiyor.»

«Bölge sekiz efendim. Oradan konşuldu.»

Tennyson telsizi kapatarak cebine soktu. Tekrar demir parmaklığa koştu. Kortej Charing Cross'a erişmişti. Arada belki dört yüz metre vardı. Tam zamanında hareket etmişti. Tinamou daima zamanında hareket ederdi zaten.

***

Kahverengi yağmurluklu adam, Amirallik Parkı arkasındaki Hükümet Binasının boş bir odasında vaziyet aldı. Buraya sahte Beşinci Şube kimliğiyle girmeyi başarmıştı. Buradan korteje ateş açmak zordu. Ama Tinamou tarafından yetiştirilen biri için sorun sayılmazdı bu.

***

Tennyson'u Amirallik Parkında iki polis memuru durdurdu. Kortej üç yüz metre kadar gerideydi. Sarışın adam kimliğini göstererek, «Çok önemli!» diye haykırdı. «Telsizle durumu bildirin. Hükümet Binasına girmem gerekiyor.»

Polisler şaşırdılar. «Özür dileriz, efendim. Bizim telsizimiz yok.»

Tennyson, «Öyleyse telsiz bulun!» diye haykırarak koştu. Sonra telsizi çalıştırdı. «Burası Mall. Kortej Takın altından geçince bütün araçları durdurun. Tinamou ağaçların oraya girdi.»

«Tennyson neredesiniz?»

«Bölge on iki efendim. O sektör on ikinin doğu tarafında.»

«Hemen onun sözlerini bütün ünitelere bildirin.»

Tennyson telsizi susturup doğru Hükümet Binasının kapısına gitti. Üniformalı iki muhafız onun yolunu kestiler. Kimliğini çıkarınca da soldaki muhafız, «Evet, efendim,» dedi. «Biraz önce sizden biri geldi zaten. İkinci katta ama hangi büroda olduğunu bilemiyorum.»

«Ben biliyorum.» Sarışın adam merdivene koştu. Basamakları üçer üçer atlayarak çıktı. Koridorda bir an durup cebinden tabancasını çıkardı, beline taktı. Sonra hemen soldaki kapıya gitti. Kapının kilitli olduğunu biliyordu. Habersiz kırmaya kalkmak başına bir kurşun sıkılmasını istemek olurdu. **«Es ist Von Tiebolt!»** (1) diye bağırdı.

Hemen cevap çıktı. «Buradayım.»

Tennyson gerileyip omzuyla ince kapıya vurdu. Kapı birden açılınca pencerenin önünde çömelmiş elinde uzun namlulu bir tüfek tutan kahverengi yağmurluklu adamı gördü. Ellerine ten rengi, saydam edivenler giymişti adam.

«Johann?»

Sarışın adam, «Her şeyi buldular,» dedi. «Her yeri... Her silahı.»

---

(1) Ben von Tiebolt'um.

«İmkânsız! Belki bir ya da ikisini. Fakat hepsini bulmaları imkânsız!»

Tennyson, «Hepsini,» diye tekrarladı. «Tüfeğini bana ver.» Öndeki güvenlik arabası Amirallik Takının altından geçiyordu. Biraz sonra liderlerin olduğu arabalar görüldü. Sırayla yaklaşıp durdular. Payton - Jones, Tennyson'un sözlerini arabalardaki ajanlara iletmişti.

Yardımcısı, «Haydi Johann!» diye fısıldadı. «Şimdi! Arabalar durdu. Biraz sonra hareket edecekler. Onları kaybedeceksin!»

Tennyson mırıldandı. «Evet, şimdi ve bir şey kaybetmeyeceğim.» Yanında çömelmiş adama dönmüştü.

Tabancanın tetiğini çekince patlama boş büroda yankılar yaptı. Adam topaç gibi döndü. Alnından kan fışkırıyordu... Sonra yere yığılarak hareketsiz kaldı. Gözleri sabitleşmişti.

Bu patlamanın dışarıdaki kalabalık tarafından duyulduğunu sanmıyordu. Ama önemi yoktu. Birkaç saniye sonra herkesin duyacağı bir patlama olacaktı. Tennyson ayağa fırlayıp kolundan tüfeği çıkardı. Cebinden katlanmış bir kâğıt alarak yerde yatan adamın kanlanmış ağzına soktu. Bunu boğazına doğru itti.

Tüfeği sahibinin koluna takıp cesedi pencereye kadar sürükledi. Bir mendil çıkararak tüfeği temizledi. Ölen adamın sağ elinin parmaklarını tetiğin olduğu kısma dayadı. Dövmeyi görmek için sağ eldiveni yırttı.

Zaman gelmişti.

Telsizi alarak pencereden dışarıya eğildi. «Onu gördüm sanırım! Aynı Madrid'deki gibi!»

«Madrid mi? Tennyson, nerede?...»

«On üçüncü sektör edendim. Doğu tarafı...»

«On üç mü? Açıklayın... Tennyson, Madrid mi?»

Tennyson pencereden çekildi. Artık sadece saniyeler kalmıştı. Payton - Jones bu süre içinde olayları birbirine bağlayacaktı.

Tennyson telsizi yere bırakarak ölen adamın yanında eğildi. Kolunu kaldırarak silahını pencerenin içine dayadı. Sonra telsizden gelen heyecanlı sesleri dinledi.

«Bölge on üç. Doğu tarafında toplanın.»

«Bütün güçler oraya toplanıyor. Bölge...»

«Madrid... Hükümet Binası! Hükümet Binasına...»

Tennyson ölü parmakları tutarak tetiği rasgele çekip kortejin yakınındaki halkın üstüne ateş etti. Feryatları duydu, devrilenleri gördü..

«Acele bütün araçlar uzakiaşsın. Büyük tehlike. Uzakşın!»

Tennyson ölü adamı bırakıp yere düşmesine baktıktan sonra kapıya fırladı. Tabancasını çekerek şarjörde kurşun kalmayıncaya dek ateş etti. Her kurşun saplanışta ceset sarsılıyordu.

Telsizden gelen sesler anlaşılmıyordu artık. Koridorda birilerinin koştuğunu duydu. Gidip duvarın önünde yere çöktü Von Tiebolt. Yüzü yorgunluktan süzülmüştü. Oyunu sona ermişti. Tinamou yakalanmıştı.

Tinamou tarafından.

***

33

Tinamou sanılan tanınmayan adamın ölümümden yirmi yedi saat sonra son kez buluştular.

Önce **Guardian**'ın haber verdiği ve sonra başbakanın doğruladığı haber bütün dünyayı heyecanlandırmıştı. İngiliz Haberalma Örgütü de bu konuda açıklama yapmayı reddetmişti. Sadece açıklamadıkları kaynaklara minnettar olduğunu söylemişti güvenlik temsilcileri.

Payton - Jones cebinden iki zarf çıkararak Tennyson'a verdi. «Bu yeterli bir karşılık sayılamaz. İngiltere Hükümetinin size asla ödeyemeyeceği bir borcu var.»

Tennyson zarfları aldı. «Ben karşılık beklemedim. Tinamou'nun yok olması yeterli. Bunlardan biri sizin Örgütün mektubu herhalde. Diğeri de Nachrichtendienst dosyasından alınan adlar mı?»

«Öyle.»

«Adımı bu işe karıştırmadınız, değil mi?»

«Adınız bu işe hiç karıştırılmadı. Raporlarda sizden 'Bilgi Kaynağı' diye söz ettik. Bu mektubun kopyasını dosyamıza koyduk. Böylece sicilinizin temiz olduğu da ortaya çıkmış oluyor. Sadece bazı ajanlarımız telsizde adınızı duydular. Ama bunun da önemi yok. İngiliz Haberalma Örgütünde düzinelerle Tennyson vardır. Gerekirse onlardan birini ortaya çıkarabilirim.»

«Öyleyse işimiz sona erdi.»

Payton - Jones, «Öyle,» diye cevap verdi. «Şimdi ne yapacaksınız?»

«İşimi tabii. Ben bir gazeteciyim. Sadece kısa bir tatile çıkmak istiyorum. İsviçre'de ski yapmak zevkli olur.» Durdu bir an. «Bundan sonra beni izletmeyeceğinizi umarım.»

«Hayır. Sadece korunmak isterseniz bunu yaparız.» Ajan Tennyson'a bir notun fotokopisini verdi. «Tinamou sonuna kadar profesyonel olduğunu gösterdi. Bunu da yu-

tup ortadan kaldırmaya kalkmış. Siz haklıymışsınız, Nachrichtendienst bu.»

Tennyson silikleşmiş olmakla birlikte hâlâ okunan yazıya baktı:

NACHRİCHT. İ360.78 K. AU 23 22

«Bu ne demek?» diye sordu.

Ajan, «Aslında basit,» diye cevap verdi. «Baştaki söz Nachrichtendienst tabii. AU da altının kimyadaki simgesidir. O dereceler haritada Johannesburg'u gösteriyor. Tinamou'ya dünkü işi için Johannesburg'dan altın yollanıyormuş. Bu, üç milyon altı yüz bin Sterlin ya da yedi milyon dolar.»

«Bu örgütün böyle parası olduğunu düşünmek insanı korkutuyor.»

«Bu paranın ne için kullanıldığını düşünmek daha da dehşet verici.»

«Bu bilgiyi ya da notu basına açıklamayacak mısınız?»

Payton - Jones, «Açıklamamayı uygun buluyoruz,» dedi, «Fakat sizin bunu yapmanıza bir şey diyemeyiz. **Guardian**'daki yazınızda suikast girişiminden dolayı bilinmeyen bir grup adamın sorumlu olduğunu ima etmiştiniz?»

«Sadece böyle bir olasılık üzerinde durdum. Tinamou kiralık bir katildi. İntikamcı değildi. Onunla ilgili bir şeyler öğrenebildiniz mi?»

«Hiçbir şey. Üstündeki hiçbir şeyde etiket yoktu. Cebinden de sadece sahte belge çıktı. Onun milliyetini bile anlayamadık. Parmak izleri ne Washinton'da, ne de Moskova'da var. Yalnız gizlediği silahlardan ikisiyle ateş ettiği tüfek onun Tinamou olduğunu açıkladı. Çünkü bu üçünden çıkan kurşunlar daha önceki suikastlarda kullanılanlarla karşılaştırıldı. O aynı silahları kullanmış.»

«Bu biraz içime su serpti. Demek Tinamo'ymuş.»

«Öyle. Şimdi ne yapacaksınız? Nachrictiendiest'le ilgili bir yazı yazacak mısınız?»

«Bunu yapmamı istemiyorsunuz, değil mi?»

Ajan, «Öyle,» dedi düşünceli düşünceli. «Onları endişelendirmeden araştırma yapmak için zamana ihtiyacım var. Bir ya da iki ay gerek. Listede sekiz ad vor. Onların sağ olup olmadıklarını bile bilmiyoruz. Henüz bunu anlamaya vakit olmadı.»

«Fakat çok zengin ve güçlü biri sağ.»

«Öyle.»

«Demek bu kez Tinamou'nun yerini bu örgüt aldı. Nachriendienst'i yakalamak istiyorsunuz.»

Payton - Jones. «Hiç kuşkusuz,» dedi. «Ayrıca bunu yapmam için başka bir neden var. Nachrichntendienst'in kendi elimle eğittiğim yardımcımı öldürdüğünü de sanıyorum. Paris'den altmış mil güneydeki küçük Monterau kasabasında ölü bulundu. Kendisi Holcroft'un peşi sıra Fransa'ya gitmişti. Ama sonra Holcroft'un bu işle ilgisi olmadığını anladık. O sadece bir... küçük bir miras için sizi aradığını söylemişti.»

Tennyson, «Çok küçük bir miras, diye» onun sözünü kesti.

«Yardımcım birinci sınıf bir profesyoneldi. Orada ilerleme kaydetti. Hem Tinamou'yla Nachrichtendienst arasındaki ilgiyi de anlamıştı sanırım. O listede bir ad var. Paris'de oturan bir adam. Adresini bilmiyoruz. Alman yüksek yönetiminden Klaus Falkenheim. Onun Nachrichtendienst'in kurucu üyelerinden biri olduğunu sanıyoruz. Kendisi Herr Oberst diye tanınıyor.»

John Tennyson iskemlenin yanında hareketsiz duruyordu. «Size söz verdim. Gazeteme bunu yazmayacağım.»

***

Holcroft elinde gazeteyle kanepede oturuyordu. Gazete büyük bir başlık atmıştı. Her şeyi açıklıyordu bu.

KAPANA KISTIRILAN KATİL LONDRA'DA ÖLDÜRÜLDÜ.

Baş sayfa tümüyle Tinamou'ya ayrılmıştı. Onun on beş yıl önce Kennedy'i ve daha sonra Martin Luther King'i öldürdüğü de iddia ediliyordu. Sonra Madrid, Beyrut, Paris, Lizbon, Prag'daki suikastlara da yer verilmişti.

Noel, «Tanrım,» diye mırıldandı. «O bu işi halletti.»

Helden ona baktı. «Johann'ı adı bir yerde yok. Ağabeyim böyle kendinden söz ettirecek olağanüstü bir fırsatı kaçırmak istemezdi.»

«Onun değiştiğini, Cenevre yüzünden etkilendiğini söylemiştin. Buna inanıyorum. Konuştuğum adam kendisini düşünmüyordu. Ona Cenevre'deki bankanın dikkati çekecek şeyleri istemediğini anlattım. Yöneticiler bizi reddetmek için durumları inceleyebilirler. Bu da parayı tehlikeye düşürür. Bankerler ağabeyinin Tinamou'yu kovalayan kimse olduğunu öğrenirlerse yüreklerine iner. Oysa bu iş halledilince korkmamıza gerek kalmayacak. Hem artık Rache ve ODESSA dışında bir örgütün bizimle uğraştığını da biliyoruz.»

«Bu örgütü ortaya çıkarırsan ne yapacaksın?»

Holcroft, «Bilmiyorum,» diye cevap verdi. «Bunu ağa-

boyinin bana söyleyebileceğini umuyorum. Sadece çabuk hareket etmeliyiz. Miles birkaç gün sonra beni Amerika'ya iade etmeleri için Fransa'ya başvuracak. Kennedy Havalanındaki cinayetlerin benimle ilgili olduğunu açıklayacak. Fransızlar beni New York'a yollamaya kalkarlarsa, Cenevre de, ben de bittik demektir.»

«Eğer seni bulabilirlerse. Bizim de türlü yollarımız ve...»

Noel, «Hayır,» dedi. «Yanımda üç ayrı kılık, ayaklarımda altı lastik ayakkabı ve cebimde susturuculu tabancalarla dolaşmak istemiyorum. Yaşamımın bir parçası olmanı istiyorum. Fakat senin yaşamını benimseyemem.»

«Belki başka çaren kalmaz.»

Telefon çalınca ikisi de irkildi. Holcroft alıcıyı kaldırdı.

«İyi günler, Mr. Fresca.» Arayan Tennyson'du.

Noel hemen, «Konuşabilir miyiz?» diye sordu.

«Evet. Bu telefon iyi. George Otelinin santralının da Londra'dan telefon edilmesine aldıracağını sanmıyorum. Ama yine de dikkatli olmalıyız.»

«Anlıyorum. Tebrikler. Dediğini yaptın.»

«Bana çok yardım ettiler. İngilizler fevkaladeydi. Onlarla daha önce işbirliği yapmalıymışım.»

«Buna sevindim. Dostlarımız olması iyi.»

«Dahası da var. Cenevre'nin düşmanının kim olduğunu anladım.»

«Nee?»

«Adlar elimizde. Onlara karşılık verebiliriz. Bu ölümler sona ermeli.»

«Peki, kim onlar?»

«Savaş sonuna dayanan bir kan davasına inanan çok zengin bir grup yorgun, yaşlı adam.»

«Ne yapacağız?»

«Pek bir şey yapmamıza gerek yok. Bunu bizim yerimize Ingilizler yapabilir.»

«Onlar Cenevre'yi biliyorlar mı?»

«Hayır. Sadece borçlarını biliyorlar.»

«New York dahil her şeyden bu adamlar mı sorumlu?»

«Evet.»

«Öyleyse temize çıktım.»

«Yakında çıkacaksın.»

«Tanrıya şükürler olsun!» Noel, Helden'e bakarak gülümsedi. «Ne yapmamı istiyorsun?»

«Bugün çarşamba. Cuma gecesi Cenevre'de ol. Orada konuşuruz. Gece yarısı Londra'dan oraya geleceğim. Berlin'e telefon et ve Kessler'i de oraya çağır.»

«Neden bugün ya da yarın buluşmuyoruz?»

«Yapılacak işlerim var. Bunların bize yardımı dokunacak. Orada hangi otele ineceksin?»

«D'Accord'a. Annem uçakla Cenevre'ye geliyor. Orada kalmam için bana haber bırakmış.»

Derin bir sessizlik oldu. Sonunda Tennyson fısıldar gibi konuştu. «Ne dedin?»

«Annem Cenevre'ye geliyor.»

Helden'in ağabeysi güç duyulur bir sesle, «Daha sonra konuşuruz,» diye mırıldandı. «Artık gitmem gerekiyor.»

***

Tennyson Kensington'daki dairesinde telefonu kapattı. Her zaman olduğu gibi kötü haber aldığı için o anda yine telefondan nefret ediyordu. Bu haber Nachrichendienst'in ortaya çıkması kadar tehlikeliydi.

Althene Clausen'in Cenevre'ye gelmeye kalkmasına

hangi çılgınlık neden olmuştu? Planda bu yoktu. Kadın planı çok iyi biliyordu. İhtiyar kadın böyle bir sırada kuşku uyandırmadan Cenevre'ye gidebileceğini nasıl düşünebilmişti? Belki de geçen yıllar onu dikkatsiz yapmıştı. Bu durumda, hatası yüzünden pişman olacak kadar bile yaşayamayacaktı. Belki de kadın başka bir amaca sadık olması gerektiği kanısına varmıştı. O zaman kadına ölmeden önce sadık kalması gereken amaç iyice anımsatılırdı.

Kendisinin de öncelik tanınması gereken işleri vardı. Kadın da bunlar arasında yerini alacaktı. Artık her şeyin zamanı iyi saptanmalıydı. Wolfsschanze'nin yemini yerine getirilmek üzereydi.

Önce listelerden işe başlıyacaktı. İki liste vardı ve bunlar Wolfsschanze'nin anahtarlarıydı. On bir sayfaya bin altı yüze yakın erkek ve kadının adları yazılmıştı. Türlü ülkede güçlü erkek ve kadınlar olan bu kişiler, **Sonnenkinder**'in üstün sınıfı, Cenevre'den işaret bekleyen, nüfuz, seçim satın almak ve dünya siyasetine yön vermek için paranın gelmesini bekleyen kimselerdi. Bu listedekiler sayesinde Dördüncü Rayh kurulacaktı.

Ancak liderlerin kendilerini izleyecek kimselere ihtiyaçları vardı. Bu insanların adları da ikinci listedeydi. Bu isimler yüzlerce filmde kayıtlıydı. Artık Rayh'ın uçak, gemi, denizaltıyla yollamış olduğu çocuklar binlerce, binlerce kişiyi kendilerini izlemesi için yetiştirmişlerdi.

Operasyon **Sonnenkinder**.

Bu liste sadece bir tane olmalıydı. Bunun kopyası çıkarılmayacaktı. Bu liste kutsal bir şey gibi sıkıca korunacaktı. Maurice Graff, Brazilya'da yıllarca bu listeyi saklamış ve daima gereken değişiklikleri yaparak güne uygun olmasını sağlamıştı. Johann Von Tiebolt yirmi beşine gel-

diğinde de Graff listeyi ona sunmuştu. Bu tören gücün el değiştirdiğini açıklamıştı. Johann bütün umutları aşan, seçilmiş yeni liderdi.

John Tennyson listeleri Londra'ya getirmiş, fakat saklamak için banka kasalarına güvenememişti. Sonra küçük bir Gal kasabasında bu değerli belgeleri korumak için hayatını verecek bir **Sonnenkind** bulmuştu. Argo'nun ikinci komutanı Morgan'ın ağabeysi İan Llewellen'di bu.

Galli neredeyse gelecekti. Ondan sonra da bu sadık **Sonnenkind, birkaç gün** önce hevesle sözünü ettiği fedakârlığı yapacaktı. Onun ölmesi gerekliydi. Kimse bu listeleri bu adları bilmemeliydi. Bu fedakârlık yapıldıktan sonra dünyada sadece iki kişi Wolfsschanze'nin anahtarına sahip olacaktı. Biri Berlin'de bir profesör, diğeri İngiliz Haberalma Örgütünün saygı duyduğu, kuşkulanılmaz bir insandı.

Ondan sonra sıra Nachrichtendienst'e geliyordu.

Tennyson telefonun yanında duran listeye baktı. Bu kâğıt birkaç saattir odaydı. Payton - Jones'un verdiği listede sekiz ad vardı. İngilizlerin iki günde öğrenemediğini o iki saatte anlamıştı. O adamlardan beşi ölmüştü. Üç kişi sağdı. Biri Stuttgard dışında bir sanatoryumda ölümü bekliyordu. Geriye iki kişi kalıyordu. Vatan haini Klaus Falkenheim, yani Herr Oberst diye bilinen adam. Bir de İsviçre'de Neuchatel Gölü yakınında bir köyde sessiz sedasız yaşayan seksen üç yaşındaki eski bir diplomat olan Werner Gerhard.

Fakat yaşlı adamlar uçaklara binip viski bardaklarına zehir atmazlardı. Onlar bir resim için bir adamı bayıltana dek dövemezlerdi. Bir Fransız köyünde aynı adama ateş

etmezler ya da Berlin'de bir geçitte aynı adama saldırmaya kalkmazlardı.

Demek bu ihtiyarlar genç ve çok yetenekli müritler yetiştirmişlerdi. Onların beyinlerini yıkamış ve kendilerine tümüyle sadık olmalarını sağlamışlardı.

Falkenheim ve Gerhardt, Wolfsschanze'yi ne zamandan beri biliyorlardı acaba? Bunu ertesi gün anlayacaktı. Uçakla Paris'e geçecek ve nefret ettiği Herr Oberts'i, yani Falkenheim'i görecekti. O tam bir aktör, pis bir yaratık, Rayh'a ihanet eden adamdı.

Ertesi gün Falkenheim'e gidecek, onu sorguya çektikten sonra öldürecekti.

Tennyson çekmeden bir tabanca alarak koltuk altındaki kılıfa soktu. Gecenin geçmesini ve Paris'e gidip bir an önce Klaus Falkenheim'in karşısına dikilmeyi istiyordu.

❦

Holcroft sessiz sedasız kanepede oturuyordu. Gecenin dördüydü. On beş dakika önce uyanan genç adam tekrar dalamayınca, kalkıp oturmuş, sigara içiyordu. Aklı odadaki kadındaydı.

Ömrünün kalanını Helden'le geçirmek istiyordu. Fakat Helden ona nerede ve kiminle oturduğunu bile söylemiyordu. Artık şakanın zamanı geçmişti. Noel'in oyun oynayacak hali de kalmamıştı.

«Noel?» Karanlıkta kadının sesi hafifti.

«Evet?»

«Ne var sevgilim?»

«Hiç. Sadece düşünüyordum.»

«Ben de düşünüyordum. »

«Uyuduğunu sanıyordum, Helden. »

«Yataktan kalktığını duydum. Ne düşünüyorsun?»

Erkek, «Türlü şey,» diye cevap verdi. «Daha çok Cenevre. Her şey hallolduktan sonra ikimizin kaçmasına gerek kalmayacak.»

Helden ona gülümsedi. «Ben de bunu düşündüm. Sana sırrımı anlatmayı istiyorum.»

«Sır mı?»

«Pek önemli değil, fakat anlatırken yüzünü görmek istiyorum. Buraya gel.»

Helden ellerini uzatıyordu. Noel bu elleri tutarak onun karşısına oturdu. «Sırrın nedir?»

«Rakibin. Birlikte yaşadığım adam. Herr Oberts. Onu seviyorum.»

«O yaşlı adam mı?» Noel bir soluk aldı.

«Evet. Çok kızdın mı?»

Holcroft onu kollarına aldı. «Duelloya davet edecek kadar kızdım.»

Helden gülerek onu öptü. «Bu gün gidip onu göreceğim.»

«Seninle geleyim. Ağabeyin beni beğendi. Bakalım ilişkimiz konusunda o da öyle düşünecek mi?»

«Yok yalnız gitmeliyim. Sadece bir saat filan kalırım. Ya da iki saat. İskemlesinin önünde durup, 'Herr Oberst, sizi başka bir erkek için bırakacağım,' diyeceğim. Bu yüzden mahvolur mu dersin?»

Noel, «Bu onu öldürür,» diyerek Helden'i usulca yatağa yatırdı.

***

34

Tennyson, Orly Havaalanının araba parkına girince gri Renault'yu gördü. Direksiyondaki adam Sûreté'nin ikinci yetkilisiydi. Dusseldorf'da doğmuş, fakat 10 Mart 1945'de kendisini Essen civarında küçük bir alandan uçağa bindirip Fransa'ya yollamışlardı. Böylece bir Fransız olarak büyümüştü. Vatanını hiç anımsamıyordu ama amacına sadıktı. O bir **Sonnenkind**'di.

Tennyson kapıyı açarak arabaya bindi. «Bonjur Mösyö,» dedi.

«Bonjur. Yorguna benziyorsun.»

«Uzun bir geceydi. Bütün istediklerimi getirdin mi? Çok az vaktin var.»

«Her şeyi.» Polis örgütünün ileri gelenlerinden olan adam torpido gözünden aldığı bir dosyayı uzattı. «Bu tamam.»

«İşi özetle. Dosyayı sonra okurum. Hemen durumumuzu bilmeyi istiyorum.»

«Pekâlâ. Önce Neuchatel.'deki Werner Gerhardt adındaki adam Nachrichdendienst'in üyesi olamaz.»

«Neden olmasın? Von Papen'in diplomatlar arasında düşmanı yok muydu. Bu Gerhardt da onlardan biri olabilir.»

«Bir zamanlar öyleymiştir belki. Fakat kendisi sadece bunamakla kalmamış, ayrıca kafasını tümüyle yitirmiş. Yıllardır böyleymiş. O köyde bir alay konusu.»

«İnsan bunak ya da ahmak rolü yapabilir.»

«Durumu kanıtlamış. Kendisi civardaki klinikte yatmış.

Doktorlar onun kafasının ancak küçük bir çocuğunki kadar işlediği kanısına varmışlar. Adam kendisine bakmaktan acizmiş.»

Tennyson gülümseyerek başını salladı. «Böylece Werner Gerhardt aradan çıktı. Peki Stuttgart'daki vatan haini hasta nasıl?»

«Beyin kanseri. Ölmek üzere. Bu haftayı çıkaramazmış.»

Tennyson, «Öyleyse Nachrichtendienst'in bir tek lideri kalmış sayılır,» dedi. «Klaus Falkenheim.»

«Öyle gözüküyor. Ama belki o yetkiyi genç bir adama vermiştir. Onun askerleri var?»

«Koruduğu o çocukları mı söylüyorsun. Lanetli Çocukları mı?»

«Hayır. Falkenheim onlara acıyor, fakat hiçbirini bu örgüte sokmamış. Onun adamları Musevi.»

«Musevi ha?»

Fransız, başını salladı. «Anlayabildiğimiz kadarıyla onlar gerektikçe işe alınıyorlar. Her sefer sadece bir tek iş görüyorlar. Ortada disiplinli bir örgüt yok. Sadece bu Musevilerin nereden geldiğini biliyoruz. Onlar Har Sha'alav kibbutz'undan. Negev'den.»

«Har Sha 'alev ha? Tanrım ne mükemmel.» Tennyson profesyonellere özgü bir takdir göstermişti. «Har Sha'alav. İsrail'deki bu yerde yaşayabilmek için bir tek koşul vardır. Başvuranların aileleri kamplarda öldürülen kimseler olması gerekir.»

Fransız, «Tamam,» diye cevap verdi. «Orada gönüllü olarak çalışabilecek iki yüzden fazla adam var.»

Tennyson camdan dışarıya baktı. «Beni öldür. Yerime başkası geçer. Onu öldürürsen karşıda başkasını bulur-

sun'... Böyle demişti galiba. Onları birlikte idam hükmünü giymeye razı olan görülmez bir ordu sanmıştım. Bağlılıklarını anlıyorum ama bir ordu sayılmazlar. Rasgele seçilmiş adamlar görev yapıyorlar. Bu bilginin doğru olduğundan emin misin?»

«Evet. Monterau'd iki kişi öldükten sonra işi anladık. Giydikleri, ayakkabılarında biriken toprak, dişlerinde dogu için kullanılan amalgam. Özelikle geçirdikleri ameliyatlar. İki adam da vaktiyle yaralanmışlar. Birinin omzunda mermi parçası kalmış. Altı Gün Savaşı. Bu delillere dayanarak araştırmamıza devam ettik ve Negev'in güneyindeki yeri bulduk.»

«Har Sha'alav'a adam yollandın mı?»

Fransız başını salladı. «Bizden birini. Raporu burada. Kimse orada açıkça konuşmuyormuş. Fakat yapılanlar belliymiş. Biri bir telgraf yollayınca, birkaç adam seçiliyor ve emir veriliyormuş.»

«Gamalı haçla ilgili her şeyi ortadan kaldırmak için kendisini adayan intihar mangaları desene.»

«Tamam. Bulduklarımızdan emin olmak istedik. O zaman Falkenheim'in üç ay önce İsrail'e gittiğini öğrendik. Bilgisayarlardan onun adını aldık.»

«Üç ay önce... Manfredi'nin Holcroft'la temas kurarak Cenevre'ye gelmesini istediği sıra. Demek Falkenheim sadece Wolfsschanze'yi bilmekle kalmamış programı da öğrenmiş. Gönüllüleri üç ay önce toplayıp ordusunu kurmuş. Artık gerçek kişiliklerimizle karşılaşmamızın zamanı geldi. Rayh'ın iki oğlu olarak. Biri gerçek, diğeri sahte.»

«Onun ölümünden kimi suçlu göstereyim?»

«ODESSA'yi tabii. Hem Har Sha'alav'a bir baskın dü-

zenlet. Bunu iyi hazırla. Her liderin ölmesini istiyorum. Suçu da Rache terörcülerinin üstüne atarsın. Haydi gidelim.»

**
*

Vatan hainini görmeye gelen John Tennyson değil, Johann von Tiebolt'du, Wilhelm'in oğlu ve Yeni Rayh'ın da lideriydi. Yolda ilerleyen adam dönüp arkasına bakınca Sûreté'nin yetkilisi el salladı. O geride iş bitene dek arabasıyla yolu kapatacaktı.

Von Tiebolt yana saparak ağaçların arasına daldı. Kılıftaki tabancayı alarak palto cebine soktu. Sonra usulca küçük evin yanına doğru süzüldü. Pencereden içeriye baktı.

Hava güneşli olduğu için etraf pırıl pırıldı ama loş odada bir masa lambası yanıyordu. Pencereye arkası dönük olan Klaus Falkenheim tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Von Tiebolt sessizce kapıya gitti. Acaba bir ODESSA ajanı gibi kapıyı bir tekmede kırıp mı içeriye girmeliydi? Ama bundan vazgeçti. Her Oberst çok yaşlı ve aciz bir yaratıktı ama budala değildi. Üstünde ya da tekerlekli sandalye de bir tabanca olacaktı. Kapı kırılırken silahını gelene çevirirdi.

Johann gülümsedi. Küçük bir oyunun zararı olmazdı. İyi bir aktör yine başarılı bir aktöre rol yapabilirdi. Acaba hangisini daha fazla alkışlarlardı? Bunun cevabı belliydi. Perde kapanınca herkesi kendisi selamlayacaktı. Klaus Falkeheim ortadan kalkmış olacaktı.

Kapıya vurdu. «Mein Herr. Özür dilerim... Ben Johann von Tlebolt. Arabam bu tepeye tırmanacak güçte değilmiş.»

Bir sessizlik oldu. Von Tiebolt bu beş saniye daha sürerse sert bir yöntem uygulamaya karar verdi. O sırada yaşlı adam konuştu. «Von Tiebolt mu?»

«Helden'in ağabeysi. Onunla konuşmaya gelmiştim. Kendisi işe gitmemiş. Onun için burada olduğunu düşündüm.»

«Burada yok.» Yaşlı adam yine sustu.

«Öyleyse sizi rahatsız etmiyeyim, Mein Herr. Ama mümkünse telefonunuzu kullanıp bir taksi çağırabilir miyim?»

«Telefon mu?»

Sarışın adam gülümsedi. Falkheim'in şaşırdığı belliydi. «Helden'i öğleye kadar bulmalıyım. İkide İsviçre'ye uçacağım.»

Kısa bir sessizlikten sonra sürgü çekildi. Kapı açıldı, Herr Oberst tekerlekli sandalyesiyle geri geri gidiyordu. Kucağında bir battaniye vardı. Oysa pencereden baktığında bacakları örtülü değildi adamın.

Von Tiebolt, «Danke Mein Herr,» diyerek elini uzattı. «Sizi tekrar gördüğüme memnun oldum.»

Şaşıran yaşlı adam sağ elini kaldırdı. Johann parmaklarıyla sıska bileği yakaladığı gibi sola büktü. Diğer eliyle de adamın kucağındaki battaniyeyi çekti. Sıska bacakların üstünde umduğu gibi bir silah, bir Luger vardı. Bunu alırken tekmeleyerek kapıyı kapattı.

«Heil Hitler! General Falkenheim! Wo ist der Nachrichtendienst?» (1).

Yaşlı adam hareketsiz kalarak korkusuz gözlerle kendisini yakalayan Johann'a baktı. «Bunu ne zaman anlaya-

(1) Nachrishtendienst'ten ne haber?

cağını merak ediyordum. Ama bu kadar çabuk öğreneceğini sanmamıştım. Seni tebrik ederim, Wilhelm von Tiebolt'un oğlu.»

«Sadece Wilhelm'in oğlu değilim.»

«Oh, evet. Yeni Führer. Amacın bu ama başaramayacaksın. Seni durduracağız. Beni öldürmeye geldinse işini gör. Buna hazırım.»

«Neden öldüreyim? Sen değerli bir nehinsin.»

«Buna karşılık fidye olabileceğini pek sanmıyorum.»

Von Tiebolt adamın tekerlekli sandalyesini odanın ortasına itti. «Bu doğru sanırım. Seni bir şey sanan Lanetli Çocukların oradan buradan sağladıkları paraları alıyorsun herhalde. Bununla birlikte böyle küçük paralar beni ilgilendirmiyor.»

«Bundan emindim. Öyleyse tetiği çek.»

Von Tiebolt, «Stuttgart'da bir sanatoryumda beyin kanserinden ölmek üzere olan biri de fazla bir şey veremez. Öyle değil mi?» diye sordu.

Falkenheim hayretini gizledi. «O çok cesur bir erkektir.»

«Öyledir mutlaka. Hepiniz cesur adamlarsınız. Başarılı vatan hainlerinde sapıkça bir cesaret bulunması gerekir. Örneğin Werner Gerhardt...»

«Gerhardt mı?» Yaşlı adam bu kez şaşkınlığını gizleyemedi. «Bu adı nereden duydun?»

«Bunları nasıl öğrendiğimi merak ediyorsun galiba? Belki seni nasıl bulduğumu anlamak istiyorsun.»

«Hayır, bunu merak etmiyorum. Benim atıldığım tehlike malumdu. Bir Von Tiebolt'un yanımda bulunmasını sağladım. Bu tehlikeyi gerekli saydım.»

«Evet. Güzel Helden. Ama bana hepimizin güzel olduğunu söylendi. Güzelliğin avantajları vardır.»

«O senden yana değil. Hiç bir zaman da olmadı.»

«Helden oradan oraya sürüklenen çöplerinin arasında. Lanetli Çocuklar. Zayıf bir orospu. Şimdi de Amerikalıyla bu işi yapıyor.»

«Ne düşündüğün beni ilgilendirmiyor. Gerhardt'ı nasıl öğrendin?»

«Bunu neden sana söyleyeyim.»

«Öleceğim. Söylemen neyi değiştirir?»

«Bir anlaşma yapalım. Wolfsschanze'yi nereden öğrendin?»

«Kabul. Önce Gerhardt.»

«Neden olmasın? Onun bir değeri yok. Bunamış, ahmak biri...»

Falkenheim birden bağırdı. «Ona ilişme! Zavallı çok... çok azap çekti.»

«Bu ilgin içimi sızlatıyor.»

«Onu zorla konuşturdular. Dört ay işkence yüzünden aklını yitirdi.»

«Bunu kim yaptı? Müttefikler mi? İngilizler mi?»

«ODESSA.»

«Kırk yılda bir yararlı bir şey yapmışlar.»

«Onun adını nereden duydun? Onu nasıl buldun?»

Von Tiebolt gülümsedi. «İngilizler. Onlarda Nachrictendienst'le ilgili bir dosya var. İngilizler bu ara sizinle çok ilgileniyorlar. Niyetleri sizi bulup yok etmek.»

«Fakat bunun için bir neden yok ki...»

«Öyle değil işte. Tinamou'yu sizin tuttuğunuzu gösteren kanıt buldular.»

«Tinamou mu? Saçma!»

«Hiç de değil. Bu sizin son intikamınızdı. Yaşlı adamlar düşmanlarından intikam almaya kalktılar. Bana inan. Kanıt kesin. Bunu onlara ben verdim.»

Johann'a büyük bir tiksintiyle baktı adam. «Sen gerçekten iğrençsin.»

«Wolfsschanze!» Von Tiebolt'un sesi yükseldi. «Nereden? Nasıl? Yalan söylersen hemen anlarım.»

Falkenheim koltuğuna çöküp kaldı. «Artık bu ikimiz için de önemli değil. Ben öleceğim ve seni durduracaklar.»

«Senin fikirlerinle ilgilenmiyorum. Wolfsschanze!»

Falkenheim bezgin bir tavırla ona baktı. «Althene Clasen... Heinrich Clausen'in hemen hemen mükemmel sayılacak oyunu.»

Von Tiebolt şaşkınlıktan dondu. «Clausen'in karısı... Sen onun durumunu öğrendin demek?»

«Bu zor olmadı. Her yerde haber kaynaklarımız var. Berlin'de olduğu gibi New York'ta da adamlarımız bulunuyor. Mrs. Richard Holcroft'ın kim olduğunu biliyorduk. Bu yüzden de onun korunması için emirler verdik. İşte komik olan da bu. O kadını korumaya çalıştık. O sırada haber geldi. Kadın Amerikalı kocası denizdeyken özel bir uçakla Meksika'ya uçmuş, oradan da gizlice Buones Aires'e geçmişti. Alman Elçiliği işe el koymuş ve onu diplomatik pasaport'la Lizbon'a yollamışlardı. Neden?»

Von Tiebolt? «Berlin sana cevabı verdi mi?» diye sordu.

«Evet. Maliye Bakanlığındaki adamlarımız. Almanya'dan inanılmayacak kadar büyük paraların dışarıya yollandığıya ve bunlara karışmamamız gerektiğini anladık. Nazileri sakatlayacak her şeyi uygun görüyorduk biz. Barış ve mantığa daha çabuk kavuşabilecektik. Fakat Mrs. Clausen,

New York'tan ayrıldıktan beş gün sonra Maliye Bakanlığının dehası Heinrich Clausen de gizlice Berlin'den uçtu. Önce Cenevre'ye uğrayarak Manfredi adlı bir bankerle konuştu. Sonra o da Lizbon'a gitti. Onun kaçmadığını biliyorduk. Almanların üstün ırk olduğuna herkesden fazla inanıyordu o. Bu yüzden de Hitler'in gangsterlerinin kusurlarını görmeye dayanamıyordu.» Herr Oberst bir an durdu. «Bu durumda basit bir toplam yaptık. Clausen ve güya vatan haini olan eski karısı Lizbon'da buluşmuşlardı. İsviçre'deki bankaya durmadan milyonlar yatırılıyordu... Almanya'nın yenileceği de belliydi. Biz daha derin bir anlam aradık ve bunu Cenevre'de bulduk.»

«Belgeleri okudun mu?»

«Cenevre'deki Büyük Bankada bulunan her şeyi okuduk. Bunun bedeli beş yüz bin İsviçre Frangıydı.»

«Manfredi'ye mi verildi bu para?»

«Tabii. O bizim kim olduğumuzu biliyordu. Belgelerde yazılı amaçlara inanacağımızı, bunlara saygı göstereceğimizi sandı. Biz de öyle düşünmesine izin verdik. Kurbanlara verilen zararlar tazmin edilecekti.» Adamın sesi alaylıydı. «Bunu hiçbiri aklından bile geçirmemişti. O para Reyh'ı canlandırmak için kullanılacaktı.»

«O zaman ne yaptın?»

Yaşlı asker Von Tiebolt'a baktı. «Berlin'e döndüm ve babanı, Kessler'i, Heinrich Clausen'i idam ettik. Onlar intihar etmeyi hiç istemiyorlardı. Güney Amerika'ya kaçmayı, orada planlarının olgunlaşıp meyva vermesini görmeyi düşünüyorlardı. Clausen'in büyük bir duygusallıkla oğluna yazdığı ölüm anlaşmasını böylece gerçekleştirdik.»

Von Tiebolt elindeki Luger'i hafifce kaldırdı. «Demek Althene Clausen'in sırrını öğrendin?»

«Orospulardan söz ettin. Onun üstüne bir orospu daha bulunamaz.»

«Onun yaşamasına izin vermene şaştım.»

«Bu da ikinci komik olay. Yapabileceğimiz başka şey yoktu. Clausen öldürülünce geriye Wolfsschanze'nin anahtarı olarak kadının kaldığını anladık. Onun Clausen'le birlikte yıllar boyunca yapılacak şeyleri iyice planladığı açıktı. Kadın bize bunları asla anlatmazdı. Onun için durumu gözetledik. Milyonlar Cenevre'den ne zaman alınacaktı? Bunlar ne şekilde ve kim tarafından kullanılacaktı?»

Von Tiebolt, «**Sonnenkinder,**» dedi.

Yaşlı adam boş gözlerle baktı. «Ne dedin?»

«Boş ver. Demek Althene Clausen'in harekete geçmesini bekledin?»

«Evet, fakat ondan bir şey öğrenemedik. Yıllar geçerken kadının kocasının dehasına sahip olduğunu anladık. Otuz yıl boyunca ne bir söz, ne bir hareketle amacını ortaya koydu. İlk haber Manfredi onun oğluyla temasa geçince geldi.» Falkenheim yüzünü buruşturdu. «İğrenç olanı kadının öz oğlunu kullanmalarına razı olması. Holcroft bir şey bilmiyor.»

Sarışın adam güldü. «Senin de bir şeyden haberin yok.»

«Öyle mi sanıyorsun?»

«Böyle olduğunu biliyorum. Sen başka bir ahırda başka bir ata bakmışsın.»

«Ne?»

«Otuz yıl bu konuda tek bir şey bilmeyen insan gözetlemişsin. 'Orospu' dediğin o kadının durumdan haberi yok. Oğlunun gerçekten kurbanların ailelerine yardım için seçildiğimi sanıyor.» Von Tiebolt'un kahkahası odada çın-

ladı. «Lizbon'a gitmek Heinrich Clausen'in en olağanüstü oyunuydu. O zaman hayatının rolünü yapmış sanırım. Kadına bu yalanı yutturmuş. Oğlu, yanılmış ve azap çeken babasının amacını yerine getirecekti güya. Clausen'in oğlu o belgeyi gözleriyle görecek, inanacak ve bu amaca tümüyle bağlanacaktı. Anlamıyor musun? Hiçbirimiz bu işi yapamazdık. Cenevre'deki belge bu konuda kesin. Üçüncü Rayh'in çaldığı servetler efsaneleşti. Cenevre'deki hesapla Almanya'nın gerçek bir evladı arasında bir tek ilişki olmamalıydı.»

Yaşlı adam ona bakakaldı. «Kadın durumu bilmiyor muydu?»

«Asla! O ideal kuklaydı. Heinrich Clausen'in birden değişip onun vaktiyle sandığı kutsal adam haline gelivermesi kadının kararını etkiledi. O idealindeki adamla evlenmişti, Nazi Clausen'le değil.»

Herr Oberst, «İnanılacak gibi değil,» diye fısıldadı.

Von Tiebolt, «En az böyle,» diye kabul etti. «Kadın Clausen'in söylediklerini harfi harfine yerine getirdi. Her nokta düşünülmüştü. Hatta Londra'da bir hastaneden erkek bir bebeğin öldüğüne dair bir belge bile alındı. Clausen'in bütün izleri silindi.» Sarışın adam sinir bozucu bir sesle tekrar güldü. «Görüyorsun ya! Sen Wolfsschanze'yle başa çıkabilecek biri değilsin.»

«Senin Wolfsschanze'n. Benimki değil.» Falkenheim başını çevirdi. «Seni tebrik etmek gerek.»

Birden Von Tiebolt'un kahkahası kesildi. Bir şey vardı. Adamın gözleri bir an parladıktan sonra birden bulutlanmıştı. «Bana bak!» diye haykırdı. «Bana bak!»

Falkenheim başını çevirdi. «Ne var?»

«Şimdi bir şey söyledin... Sen bunu biliyordun... Biliyordun.»

«Neden söz ediyorsun?»

Von Tiebolt yaşlı adamın gırtlağına sarıldı. «Alınan önlemlerden, bir ölüm belgesinden, bir Londra hastanesinden söz ettim! Bunları daha önce duymuştun!»

«Ne demek istediğini bilmiyorum.» Yaşlı adam titreyen parmaklarıyla Johann'ın bileğini yakalamaya çalıştı. Boğazı sıkıldığı için sesi hırıltılı çıkıyordu.

«Biliyorsun sanırım. Sana şimdi anlattıklarımın hepsine şaştın. Ya da öyle gözüktün. Yok, yok sen numara yaptın. Hayret etmiş gibi davrandın. Hastane! Oradan alınan belge! Hiç tepki göstermedin. Bunları daha önce duymuştun.»

Falkenheim, «Bir şey duymadım,» diye soludu.

«Bana yalan söyleme!» Von Tiebolt, Luger'le yaşlı adamın yüzüne vurarak bir yanağını yardı. «Artık işe yaramıyorsun. Çok yaşlısın. Beynin iyi çalışmıyor. Olmayacak yerde sustun, **Herr General.**»

«Sen bir manyaksın...»

«Sen de yalancısın! Hem de beceriksiz bir yalancı. **Vatan haini.**» Yine tabancanın kabzasıyla adamın yüzüne vurdu. Açılan yaradan kanlar akıyordu. «Kadın konusunda yalan söyledin... Sen bunu biliyordun!»

«Bilmiyordum.»

«Yok, her şeyi biliyordun! Kadın bu yüzden Cenevre'ye geliyor. Bunun nedenini kendi kendime sordum.» Von Tiebolt öfkeyle tekrar vurdu. Yaşlı adamın dudağının yarısı koparak sallandı. «Sen bizi durdurmak için son kez umutsuzca bir girişimde bulundun. Kadına eriştin! Onu tehdit ettin... Bu tehditler arasında da kadına hiç bilmediği şeyi

açıkladın.»

«Yanılıyorsun... Yanılıyorsun.»

Von Tiebolt birden sesini alçalttı. «Hayır. Kadının Cenevre'ye gelmesi için başka neden yok... Bizi böyle durduracağını sandın. Annen oğluna erişip gerçeği söyleyecek ve onun caymasını sağlayacak. O kadının yemini bir **yalan.**»

Falkenheim kanlar içinde kalan başını salladı. «Hayır... Hayır... söylediklerin doğru değil.»

«Hepsi doğru ve bu son sorumu cevaplıyor. Cenevre işini bozmayı isteseydin, bu işin duyulmasını sağlaman yeterli olurdu. Nazi hazinesini herkes öğrenirdi. Moskova'dan Paris'.e kadar türlü yerlerdeki kimseler bu parada hak iddia ederek davalar açarlardı. Fakat sen bunu yapmadın. Neden? Çünkü Cenevre'yi kontrol edeceğini, milyonların istediğin gibi harcanmasını sağlayacağını sanıyorsun. Holcroft gerçeği öğrenince kızacak ve senin yanına geçecekti. Bu yemine tam anlamıyla bağlanacaktı.»

Falkenheim fısıldadı. «Bunu öğrenecek. O senden çok üstün. Bunu ikimiz de öğrendik, değil mi?» Böyle olması seni tatmin etmeli. O da kendi yolunda giden bir **Sonnenkinder** sayılır.»

«**Sonnen...**» Von Tiebolt tabancanın kabzasını tekrar yaşlı adamın yüzüne indirdi. «Yalanlarla dolusun. Bu sözcüğü kullandığıma hiç tepki göstermedin.»

«Artık neden yalan söyleyecek mişim? **Operasyon Sonnenkinder.** Gemi, uçak ve denizaltlarıyla. Çocuklar her yerde. Biz o listeleri ele geçiremeyeceğiz ama bunlara ihtiyacımız yok. Cenevre'ye engel olduğumuz zaman onları da durduracağız.»

«Bunun olabilmesi için Althene Clausen'in oğluna eriş-

mesi gerekir. Kadın, Cenevre işini dünyaya açıklamadan önce her şeyi deneyecektir. Bunu yaparsa oğlunu mahvedecektir çünkü. Althene Clausen böyle bir şey olmaması için her şeyi deneyecektir. Oğluna usulca yaklaşmaya çalışacaktır. Onu durduracağız.»

Falkenheim ağzına dolan kanlardan boğulacak gibi olarak, «Sizi durduracaklar!» dedi. «**Sonnenkinder**'d verilecek büyük paralar olmayacak. Bizim de hiç bilmediğin bir ordumuz var. Her adam iç yüzünüzü ortaya çıkarmak, sizi durdurmak için canını seve seve verecektir.»

«Tabii, Herr General! Har Sha'alav'daki Museviler.»

Bu sözler hafif sesle söylenmişti ama yaşlı adam bir kırbaç darbesi yemiş gibi oldu. «**Yok**...»

VanTiebolt, «Evet,» diye karşılık verdi. «Ausshwictz kampında ölenlerin çocukları. Onları iyi eğittiniz. Onlar da böylece Nachtichtendients taraftarı oldular.»

Falkenheim'in vücudu acıyla sarsıldı. «Sen bir hayvansın...»

Sarışın adam Lugeri kaldırarak, «Ben gerçek Wolfsschanze'yim,» dedi. «Sen gerçeği öğrenene kadar o Yahudiler Amerikalıyı öldürmeye çalıştılar. Şimdi o Yahudiler ölecek. Bir hafta içinde Har Sha'alav ortadan kaldırılacak. Böylece Nachrichtendienst de ortadan kalacak ve Wolfsschanze başarıya erişecek.» Tabancayı adamın başında doğru çevirerek ateş etti.

***

35

Helden'in yanaklarından süzülüyordu yaşlar. Klaus Falkenheim'in cesedine sarılmış, fakat onun başına bakacak

cesareti bulamıyordu. Sonunda cesedi bırakıp dehşetle sürünerek uzaklaştı... Kendisini suçlu buluyordu. Yerde iki büklüm olarak kaldı. Hıçkırıklarına engel olamıyordu. Ağladığını duyan kimse yoktu. ODESSA'nın korkunç cinayeti işlediği yere yalnız gelmişti. Her yere gamalı haçlar kazınmıştı. Yerler Falkenheim'in kanıyla boyanmıştı. Kitaplar yırtılmış, raflar parçalanmış, eşyalar altüst edilmişti. Manyaklar evi aramışlardı. Burası bir yıkıntıdan farksızdı artık.

Bununla birlikte bir şey vardı... Evde değil dışarıdaydı bu. Helden ellerini yere dayayarak güçlükle doğruldu. Her Oberst'in beş gün önce söylediği sözleri anımsamaya çalıştı: **«Başıma bir şey gelecek olursa paniğe kapılmamalısın... Geçen gün beni dolaştırmaya götürdüğün ormana git. Hatırlıyor musun? Bir ağacın yanında kalıp senden kır çiçekleri toplamanı istemiştim. Ağacın kalın dallarının tam bir V oluşturduğunu sana söylemiştim. O ağaca git. Dalların arasına sıkıştırılmış bir teneke kutu bulacaksın. Bunun içinde sadece senin okuyacağın bir yazı var...»**

***

Helden küçük teneke kutuyu yerinden çıkararak lastik kapağını açtı. İçinden birkaç on bin Franklık banknota iliştirilmiş bir mektup çıktı. Genç kadın okudu:

Sevgili Helden,

Zaman olmadığı ve seni tehlikeye atmak istemediğim için bilmen gereken şeyi buraya yazamıyorum. Üç ay önce yanıma yerleşmeni sağladım. Çünkü senin otuz yıldan beri yüzleşmeyi beklediğim düşmanın bir

kolu olduğunu sanıyordum. Fakat daha sonra senin dünyayı tekrar dehşete düşürecek karabasanla ilgin olmadığını anladım ve seni sevdim.

Öldürülecek olursam kim olduğumu anladıklarını bilmelisin. Ayrıca felaketlerin başlamak üzere olduğunu da açıklayacaktır bu. Son barikatta bekleyen cesur adamlara emir verilmesi gerekmektedir. İsviçre'de Neuchatel Gölüne gitmelisin. Yalnız gitmelisin. Yalnız olman gerektiğini tekrarlamalıyım. Kimsenin seni izlemesine izin verme. Bunu yapabileceğini biliyorum. Sana gerekli şeyler öğretildi. Pres du Lac köyünde Werner Gerhardt diye bir adam var. Onu bul ve kendisine, 'Wolfsschanze'nin iki yüzü var,' diye haber ver. O ne yapmak gerektiğini bilecektir.

Çabuk gitmelisin. Çok az zaman var. Kimseye bir şey söylememen gerektiğini tekrarlamalıyım. Çalıştığın yerdekilere ve dostlarına İngiltere'de işin olduğunu söyle. Orada beş yıldan uzun süre yaşadığın için bu sözlerini makul bulacaklardır.

Acele et, sevgili Helden. Pres du Lac'a git. Werner Gerhardt adını ezberle ve bu kâğıdı yak.

Tanrı yardımcın olsun,
HERR OBERTS.

***

Helden ağaca dayanarak gökyüzüne baktı. Rüzgâr bulutları hızla sürüklüyordu. O anda bulutlarla birlikte gidip yok olmayı istedi. Oradan oraya koşmaktan, her an tehlikeyle karşılaşmaktan, her rastladığı kimseyi düşman san-

maktan bezmişti. Noel kısa süre sonra kaçmasına gerek kalmayacağını söylemişti. Ama yanılmıştı!

***

Holcroft telefonda bir gün daha kalması için Helden'i kandırmaya çalışıyordu. Genç kadın İngiltere'den Gallimard Yayınevine haber geldiğini, gidip Gretchen'in özel eşyalarına bakması ve bazı işleri halletmesi gerektiğini söylemişti.

Helden, «Cenevre'ye telefon ederim,» dedi. «D'Accord Otelinde kalacaksın, değil mi.»

«Evet.» Helden'e ne olmuştu? İki saat önce pek mutlu olan genç kadının sesi endişeliydi.

«Sana bir iki gün sonra telefon ederim. Fresca adını kullanacaksın, değil mi?»

«Evet. Seninle beraber gelmemi ister misin? Yarın gece yarısına kadar Cenevre'ye gitmeme gerek yok.»

«Yok sevgilim. Bu üzücü bir yolculuk. Yalnız kalmalıyım. Johann da Londra'da zaten... Ona erişmeye çalışacağım. Herr Oberst'in evinden gerekli giyecek ve benzerini alırım.»

Noel, «Oraya çoktan gittiğini sanıyordum.» diye onun sözünü kesti.

«Lütfen beni uğraştırma sevgilim.» Helden'in sesi titriyordu. «Sana işime uğradığımı söyledim.»

«Hayır, söylemedin. Haber geldiğinden söz ettin.» Holcroft telaşlanmıştı. Helden'in sözleri anlamsızdı. «Ne var?»

«Seni seviyorum, Noel. Yarın seni D'Accord'dan ararım.» Telefonu kapattı.

Holcroft alıcıyı bırakırken onun yalan söylediğini dü-

şünüyordu. Helden başka bir yere gidiyordu. Neden yalan söylemişti acaba? Ne olmuştu? Artık orada kalması anlamsızdı. Fresca adıyla bir araba tutup Cenevre'ye doğru yola çıkacaktı hemen.

***

Althene Holcroft camdan aşağıda kalan Lizbon'un ışıklarına bakıyordu. Bir yandan da, her şey Lizbon'da başladı, diye düşünmekteydi. Ömür boyunca inandığım yalan. Heinrich fevkalade rol yaptı doğrusu. Bunu anlayamadığım için budalanın biriyim.»

Önce Heinrich'le Lizbon'da buluşmayı reddetmişti. Çünkü ondan çok nefret ediyordu. Ama Clausen, oğlunun kim olduğunu açıklayacağını söyleyerek onu tehdit etmişti, Noel Holcroft'u asla rahat bırakmayacak alçak Nazinin oğlu olarak Noel Clausen ömrü boyunca rahat yüzü görmeyecekti.

Sonra ne kadar sevinmişti. O tehdidin sırf kendisini Lizbon'a getirmek için bir oyun olduğunu anlamıştı. Hele Heinrich sakin sakin dünyanın çok daha iyi bir yer olmasını sağlamak için yaptığı plânını açıklayınca şaşırıp kalmıştı. Heinrich'i dikkatle dinlemiş ve onun her istediğini yapmaya razı olmuştu. Onun amacına inanmıştı. Çünkü kurbanların ailelerine yardım etmek, çektiklerini unutturmaya çalışmak gerekliydi. Heinrich gözlerinde yaşlarla eski yaptıkları için ondan özür dilemişti.

Althene tam anlamıyla kanmıştı. Otuz yıl önce Lizbon'a gelmesine neden olan tehdit bu kez de Cenevre'ye gitmesine yol açıyordu. Noel Holcroft'u mahvedeceklerdi.

Onun Yeni Rayh'ın adamı Noel Clausen olduğunu açıklayacaklardı.

Bir gece Bedford Hills'e bir adam gelmişti. Manfredi adını vererek eve girmeyi başarmıştı. Har Sha'alav denilen bir yerden gelen bir Museviydi. Adam, «Önce sizi ve sonra oğlunuzu öldüreceğim.» demişti. «Zürih'den dünyaya yayılacak sahte bir Wolfsschanze almayacak.»

Althene çok öfkelenmişti. «Siz neden söz ettiğinizi biliyor musunuz? Benim ne yaptığımın, neler başardığımın farkında mısınız?»

Adam onu tiksintiyle süzmüş ve kendisi gibi kimselerin onu sadece iğrenç bulduklarını söylemişti. Althene umutsuzlukla ne yaptığını sorunca da adam, «Cenevre'deki para otuz yıldan beri dünyanın her yanında işaret bekleyen ve Yeni Rayh'i kuracak kimselere yollanacak,» demişti. «Böylece cinayetler, katliamlar birbirini izleyecek, hükümetler ne yapacaklarını şaşıracaklar ve bocalayacaklar. O zaman emirlerinde büyük paralar bulunan kadın ve erkekler güçlerini ortaya koyacaklar. Birkaç ay içinde yönetimleri ellerine geçirecekler.»

Althene güçlükle onların kim olduğunu sorabilmişti.

«**Sonnenkinder.** Otuz yıl önce Almanya'dan gemi, uçak ve denizaltıyla dünyanın dört bir yanına gönderilen manyakların çocukları. O adamlar yenildiklerini biliyorlardı. Ama bir gün amaçlarına erişeceklerini düşünmüşlerdi. Şimdi **Sonnenkinder** dünyanın türlü yerinde önemli görevlerde bulunuyor. Aralarında senatörler, generaller, polis müdürleri, valiler bile var.» Har Sha'lav'dan gelen adam hırsla konuşmuştu. «Sen bile onlardansın... Senin gibi yaşlı bir kadınla oğlu... Yeni Rayh'ın kullandığı kimselersiniz. Ama sen bile onların iç yüzlerini bilemezsin.»

Aalthene, «Ben bir şey bilmiyorum,» diyebilmişti. «Yemin ederim bir şey bilmiyorum. Sandığınız gibi biri değilim. Tanrı aşkına beni öldürün, öcünüzü benden alın. Söylediklerinizdoğruysa bunu hakkettiniz. Ben de hakkettim! Fakat yalvarırım oğluma erişin. Ona durumu anlatın. Ona engel olun. Fakat oğlumu öldürmeyin, onu damgalamayın. O sandığınız gibi biri değil. Canımı alın, ama onun yaşamasına izin verin!»

«Richard Holcroft öldürüldü. Bu bir kaza değildi. Onu Wolfsschanze... Sahte Wolfsschanze öldürdü.»

Althene, «Wolfsschanze nedir? diye sormuştu. «Neden ona sahte diyorsunuz?»

«Bunu kendin öğrenmelisin. Tekrar konuşacağız. Yalan söylediysen seni öldüreceğiz. Oğlun dünya izin verdiği sürece yaşayacak ama yüzünde Gamalı Haç damgasıyla yaşayacak. Ona git ve gerçeği söyle!»

Har Sha'lav'ın adamı çıkıp gitmişti. Althene de ne yapması gerektiğini anlamıştı.

Uçağın Lizbon Havaalanına inmesiyle kendisine geldi kadın. Bir an önce Cenevre'ye gitmesi gerekiyordu. Bunun için de eski tanıdıkları aracılığıyla bir uçak tutmuştu. Cenevre'ye gizlice girecekti. İsviçreye onu götürecek uçak o gece kalkıyordu.

*
**

36

Sarışın adam D'Accord Otelinin kayıt fişini imzalayarak kâtibe verdi.

«Teşekkür ederim, Mr. Tennyson. İki hafta mı kalacaksınız?»

«Belki daha fazla ama az değil. Bana bir daire bulduğunuz için ben teşekkür ederim.»

Kâtip gülümsedi. «Cenevre Kantonu'nun polis müdürü olan arkadaşınız telefon etti. Otelimizden memnun kalmanız için elimizden geleni yapacağımızı söyledik.»

«Ona da teşekkür edeceğim. Birkaç gün içinde buraya eski bir dostum gelecek. Mrs. Holcroft. Acaba kendisini ne zaman beklediğinizi söyleyebilir misiniz?»

Kâtip rezervasyon defterinin sayfalarını çevirdi. «Bu isimde biri yer ayırtmamış, efendim.»

Sarışın adamın çene kasları gerildi. «Tuhaf şey. Dostum biraz gariptir. Acaba başka bir isimle mi oda tuttu?»

Kâtip defteri ona doğru çevirdi. «Bir de siz bakın. Belki onun kullandığı adı tanırsınız. Burada bilmediğim sadece üç kişi var. Almanya'dan Kessler adında iki kardeş ve Londra'dan Sir William Ellis. Son rezervasyon birkaç saat önce yapıldı.»

Tennyson anlamlı anlamlı ona baktı. «Daireme çıkıyorum. Yalnız sizden rica edeceğim. Mrs. Holcroft'un hangi otelde kaldığını öğrenmem şart. Bunu benim için anlamalısınız.» Yüz Frank çıkarıp uzattı. «Ama adımdan söz edilmemeli. Benim için onu bulun.»

*
**

Noel gece yarısı Chatillon sur Seine'e erişerek Londra'da Ellis'e telefon etmişti.

Şaşıran Ellis, «Ne yapacağım?» diye sordu.

«Duydun, Willie. Sana beş yüz dolar vereceğim ve Cenevre'de kaldığın sürece bütün masraflarını da ödeyeceğim. Tek istediğim annemi alıp Londra'ya götürmen.»

«Çok kötü bir dadıyımdır. Anlattıklarından da annenin dadı isteyen bir tip olmadığı belli.»

«Bu ara birine ihtiyacı var. Biri onu izliyor. Seni Cenevre'de görünce durumu anlatırım. Bunu yapacak mısın?»

«Tabii. Ama paraya boş ver. Annenle ahbaplrk hoşuma gider.»

«Yolculukta biraz ölçülü davranmalısın. Resmi bir tavır takınmalısın. D'Accord Oteline telefon edip senin için yer ayırtacağım.»

«İsviçre'yi iyi bilirim. Orada soylu olduğumu söyleyeceğim. Buna bayılırlar. Sir Ellis.»

«Sana on buçukta telefon ederim? Neler olduğunu anlayana dek odandan yararlanmak istiyorum.»

Holcroft çaresiz kaldığı için Willie'yi aramıştı. Çünkü kendisine soru sormayacak bir o vardı. Annesinin bir an önce oradan gitmesi gerekiyordu. Yeminin düşmanları onun kocasını öldürmüşlerdi. Althene'yi de lödürürlerdi. Çünkü her şey Cenevre'de olup bitecekti. Belgeler imzalanacak, para Zürih'e transfer edilecekti. Yemin düşmanları buna engel olmaya çalışacaklardı kuşkusuz. Cenevre'de şiddet olayları olacağından emindi. Annesi orada kalamazdı.

*
**

Erich, kardeşi Hans'ın doktor çantasına bakan gümrük görevlisiyle şakalaşmasını seyrediyordu. 1972 Olimpiyatlarından beri böyle sıkı arama yapılıyordu. Erich, bo-

şuna uğraşıyorlar, diye düşündü. 1972'de Filistinlilerin kullandığı silâhları Münih'e bizim Wolfsschanze sokmuştu. Cenevre'de böyle arama olmayacak. Polis müdürü bunu halleder. Münih'in çok tanınmış bir iç hastalıkları uzmanı Cenevre'ye polis müdürünün konuğa olarak gidiyordu.

Erich kendi kendine, «Aslında benim yerimde Hans'ın olması gerekirdi,» dedi. «Önce o doğmalıymış. O zaman Von Tiebolt'la birlikte o çalışırdı. O benim gibi sessiz sedasız bir düşünür değil. Bunu Johann'a da söyledim ama kabul etmeye yanaşmadı. Johann bana bir fikir adamına gerek olduğunu söyledi. Duygularına kapılmayan, kafalı bir adam. Evet, bu doğru. Zaman zaman kafam sayesinde Johann'a karşı geldim. Onun Tinamou konusundaki bazı kararlarını değiştirmesini sağladım. Böylece daha iyi sonuç aldık. Yalnız Johann gerçeği görmekten kaçıyor. Hans, Johann von Tiebolt'la eşit sayılır. Çarpışacak olurlarsa Johann ölebilir.»

Uçağa giderlerken Hans, «Her şey yolunda.» diye mırıldandı. «Amerikalı öldü sayılır. Otopside de ölüm nedenini asla anlayamazlar.»

*
**

Helden, Neuchatel'de trenden inip bir taksiye binerek Pres du Lac köyünün yolunu tuttu. Genç kadın durmadan Herr Oberts'im mektubunu düşünüyordu. Herr Oberts onun otuz yıldan beri yüzleşmeyi beklediği düşman olduğunu sandığını yazarken ne demek istemişti acaba? Hangi düşmandı bu? Hem Herr Oberst neden kendisini seçmişti? Adam öldürüleceğini de anlamıştı. Helden'in İsviçre'ye

gizlice gidebilmesi için para bırakmıştı. Neuchatel'deki Werner Gerhardt kimdi? Klaus Falkenheim ölür ölmez aranması gerektiğine göre Gerhardt çok önemliydi anlaşılan. **'Wolfsschanze'in iki yüzü vardır,'** sözü de ne anlama geliyordu?

Taksi şoförü, «Gölün kıyısında bir han vardır,» dedi. «Sizi oraya götüreceğim.»

*
**

Helden odasına yerleştikten sonra aşağıya inerek hancıyla konuştu. Çünkü telefon rehberinde Gerhardt adını bulmamamıştı. Tezgâhın arkasında hasır bir koltukta oturan şişman adam, «Deli Gerhardt mı?» diye sordu. «Ona eski dostlarından selam mı getirdiniz? Bunun yerine ahmağın kafasını çalıştıracak bir ilâç getirseydiniz daha iyi ederdiniz. Çünkü söyleyeceklerinizin bir kelimesini bile anlamayacaktır.»

Helden büyük bir umutsuzluğa kapıldı. «Bilmiyordum...»

«Gidip ona bir bakın. Öğleden sonraları o alanda oturup şarkı söyler ve güvercinlere yem verir. Kuşlar onun üstünü başını pisletirler ama fark etmez bile.»

Helden onun köy alanında havuzun kenarında oturduğunu gördü. Adam dönüp dönüp kendisine bakanların farkında bile değildi. Üstündekiler pek eskiydi. Paltosu güvercin pisliği içinde kalmıştı. Herr Oberst kadar yaşlı ve hastaydı. Fakat daha kısa boylu ve yüzü de şişti. Kalın çelik çerçeveli bir gözlük takmıştı. Başını iki yana sallarken gözlüğü de sallanıyordu. Güvercinlere ekmek kırıntısı atarken, bir yandan da tekdüze bir sesle şarkı söylüyordu.

Helden umutsuzlukla ona yaklaştı. Birkaç kişinin dönerek sanki o da kaçıkmış gibi kendisini süzdüklerini fark etti.

«Herr Gerhardt? Sizi görebilmek için uzun yoldan geldim.»

«Ne güzel bir hanımefendi... çok güzel bir hanım.»

«Herr Falkenheim'den geliyorum. Onu anımsıyor musunuz?»

«Ben güvercinleri severim. Güvercinler iyidir.» Gerhardt yerdeki kuşlara bakarak onları öpmek ister gibi dudaklarını büzdü. «Belki siz de biraz ekmek istersiniz. Bunu yiyebilirsiniz ama arkadaşlarımın üzüleceğinden eminim.» Yaşlı adam güçlükle doğrulup Helden'in ayakları dibine ekmek kırıntıları attı.

Helden, «Wolfsschanze'nin iki yüzü vardır,» diye fısıldadı.

O zaman adam sözlerini duydu. Hâlâ tekdüze bir sesle konuşuyordu, fakat sözleri anlamlıydı. «O öldü değil mi? Bana cevap vermeyin. Sadece hafifçe başınızı sallayın. Siz bir şey anlamayan, aklını yitirmiş bir ihtiyarla konnşuyorsunuz. Bunu unutmayın.»

Helden şaşkınlığından taş kesildi. Onun bu hali de adama durumu anlattı. Gerhardt yine şarkı söyler gibi mırıldandı. «Klaus öldü. Sonunda onu bulup öldürdüler demek.»

Helden, ODESSA,» dedi. «Onu ODESSA öldürdü. Odanın her tarafında gamalı haçlar vardı.»

«Wolfsschanze buna inanmanızı istedi.» Gerhardt güvercinlere ekmek kırıntısı attı. Helden'e bakarken gözleri ifadesizdi. «Daima bu işlerde suç ODESSA'ya yüklenir.»

Helden, «Wolfsschanze diyorsunuz,» diye fısıldadı.

«Hocroft adında bir adama otuz yıl önce yazılmış bir mektup verildi. Onu bu mektupla tehdit ediyorlardı. Mektubu Wolfsschanze'den kurtulanlar yazmıştı.»

Bir an Gerhardt'in titremesi durdu. «Wolfsscanze'den sadece bir adam kurtuldu! Klaus Falkenheim. Diğerleri de oradaydılar ama onlar kartal değil pisliktiler. Şimdi de zamanın geldiğini sanıyorlar.»

«Anlayamıyorum.»

«Bunu burada anlatamam. Hava karardıktan sonra göl kenarındaki evime gelin. Bu yolu izleyin. Üç kilemetre ötede bir çatal var...» Adam şarkı söyler gibi adresi verdi. Sonra son kırıntıları kuşlara atıp kalktı. Budala gibi sırıttı. «Peşimizde kimse olmamasını sağlayın. Yapılacak işimiz var ve çabuk olmalıyız.»

*
**

37

Tek motorlu küçük uçak kentin on iki mil kuzeyinde kalan bakımsız bir alana indi. Althene'yi Cenevre'ye götürecek bir deniz uçağı Cenevre Gölünde bekliyordu. Kadın uçaktan iner inmez onu küçük bir tekneyle deniz uçağına götürdüler. Kimse ondan bir şey sormadı. Zaten pilotlar da onunla ilgilenmiyorlardı. Önemli olanı kadının uyuşturucu madde kaçıran biri kadar fazla para vermesiydi.

Uçak havalandıktan kısa süre sonra pilot, «Nasıl bir

mal götürdüğünüzü bilmiyorum, Madam,» dedi. «Fakat Avrupa'nın hemen hemen her yerinde sizi arıyorlar. Durum polise bildirilmiş. Nerede olduğunuzu bilmek isteyenler var.»

«Ne? Bunu kim yapmış? Hem siz nereden biliyorsunuz? Adımı bile bilmiyorsunuz. Bana böyle yapılacağını garanti ettiler!»

«İnterpolün bülteninde sizi iyice tarif etmişler, madam, İnterpol pek ender olarak sizin gibi bir kadını arar. Adınız Holcroft sanırım.»

Althene şaşırmıştı. Duygularını belli etmemeye çalışıyordu. Neden böyle hayret ettiğini de bilemiyordu. Har Sha'alav'ın adamı onların her yerde olduklarını söylemişti. Ama Wolfsschanze'nin İnterpol'den bile yararlanacak kadar güçlü olması endişe vericiydi. Sadece Wolfsschanze'nin Nazilerinden değil, yasalara uyan polis örgütlerinden de kaçması gerekecekti demek. Olağanüstü bir tuzaktı bu. Sahte bir pasaportla yolculuk yapıyordu. Yakalanırsa, Wolfsschanze bildiklerini oğluna açıklayamadan onu öldürecekti. Ölüme razıydı fakat susamazdı.

Sakallı pilota baktı. «Bu bülteni nereden öğrendiniz?»

Adam omuz silkti. «Siz bana para veriyorsunuz. Ben de başkalarını görüyorum. Artık yapılan işlerden tam bir kazanç sağlanamıyor.»

«O bültende... bu yaşlı kadını neden istedikleri yazılı mı?»

«Garip bir durum, madam. Bu kadının sahte pasaportla yolculuk yaptığı belirtiliyor ama yakalanmaması isteniyor. Onun nerede olduğu Paris'deki İnterpol'e haber verilecekmiş. Bu bilgi oradan New York'a iletilecekmiş.

Durumu öğrenmek isteyen New York'tan Miles adında bir komiser.»

Althene kaşlarını çattı. «Miles mi? Bu adı hiç duymadım.»

Piloty, «Belki bültendeki kadın duymuştur,» diye mırıldandı.

Althene gözlerini kapattı. «Tam anlamıyla büyük bir kazanç sağlamayı ister misin?»

«Ben komünist değilim. Bu sözden alınmam.»

«Beni Cenevre'de gizle ve birine erişmeme yardım et.»

Pilot, «Bu, büyük paraya mal olur,» dedi.

«İstediğin parayı vereceğim.»

***

Johann von Tiebolt otel dairesinde öfkeyle bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Kessler kardeşler de oradaydı. Polis müdürü gidince yalnız kalmışlardı ve havanın gerginliği belliydi.

Von Tiebolt, «O kadın Cenevre'de bir yerde,» diye söylendi. «Öyle olması gerek.»

Hans Kessler de ilâve etti. «Takma bir ad kullanıyordur. Onu bulacağız. Bütün sorun kadını tarif edip polisleri etrafa yaymak. Polis müdürü bunun bir sorun olmadığını söyledi.»

Sarışın adam durdu. «Sorun değil mi? Polis mürürü İnterpolün kadınla ilgili bir bülten yolladığını söyledi. Bu da kadının yakalanmadan dört bin mil yolu aştığını gösterir. Değişik sınırları aşmış. Her yerde bilgisayarlar var. Bunlar bile kadının izini bulamamışlar. Kendini kandırma,

Hans. Kadın sandığımızdan çok daha usta.»

Erich, «Yarın cuma,» dedi. «Holcroft yarın gelecek. Bizi arayacaktır. Holcroft'u ele geçirince annesini de yakalarız.»

Von Tiebolt gidip pencerenin önünde durdu. «D'Accord'da kalacağını söyledi Holcroft. Rezervasyon yapmamış ve Mr. Fresca George Otelinden ayrılmış.»

Hans içkisine uzandı. «Holcroft peşinde insanlar olduğunu sanıyor. Onun için dikkatli davranacaktır. Bilinen bir isimle rezervasyon yapmaz.»

Ağabeysi lâfa karıştı. «Belki de Helden ona yardım ediyordur.»

Von Tiebolt hareketsizdi. «Helden'le çöplük serserileri bu ara meşguller. Onlar Herr Oberst'in katilini bulmak için ODESSA'nın peşindeler.»

Hans irkilerek doğruldu. «Falkenheim öldü mü?»

«Falkenheim, Nachrichtendienst'in başıydı. Bu örgütün son kurucu üyesi. Kendisine yardım etmeleri için Har Sha'alav'daki Musevilerle anlaşmıştı. Har Sha'alav adını anımsayacağınızı umuyorum. Bizimkiler onların merkezini basıp bütün elebaşlarını öldürecekler. Bu işi de Rache'nin üstüne atacağız.»

Erich, «Bu işi iyice açıklamanı istiyorum,» dedi.

«Daha sonra. Şimdi Holcroft'ları düşünmeliyiz. Holcroft'u bulup herkesden uzaklaştırmalıyız. Bunu otuz saat yapmamız yeterli. Büyük Bankanın avukatlarıyla buluşup belgeleri imzalayacağız. Her şey İsviçre yasalarına göre uygulanacak. Para serbest bırakılıp Zürih'deki büronun emrine verilecek. Pazartesi sabahı bu para elimizde olacak.»

«Fakat cuma sabahından itibaren otuz saat...»

«Cumartesi öğle eder,» diye tamamladı. «Yöneticilerle cumartesi sabahı dokuzda buluşacağız. Bizi kabul etmemeleri için neden yok. Manfredi bu işi aylar önce ayarladı. Ancak Holcroft herhangi bir tehlike olacağından kuşkulu. Holcroft adına Bankadan cumartesi günü bu işi halletmemizi istedim. Böylece her şeyin gizlilik içinde ve çabucak halledileceğini söyledim. Holcroft da bunu duyunca itiraz etmeyecektir. Zaten artık her şeyin sonuçlanmasını istiyor. Tahammülünün sonuna geldi.»

Kessler başını salladı. «Holcroft cumartesi günü son anlaşmayı da imzalayacaktır.»

Kardeşi sordu. «Hangi son anlaşma?»

Von Tiebolt, «Bunu hepimizin imzalaması gerekiyor,» diye açıkladı. İsviçre yasaları gereğince bunu yapmak zorundayız. Birbirimizle tanıştık, birbirimizi tanıdık ve yine birbirimize güveniyoruz. Onun için de içimizden bir ölecek olursa, haklarını kalan iki üyeye devredileceğine dair birer belge imzalayacağız. Ancak her üyeye verilecek iki milyon dolar bunun dışında kalıyor. Para ölecek kimsenin mirasçılarına verilecek. Bu da geri kalan iki üyenin kalleşlik yapma olasılığını ortadan kaldırıyor.»

Hans Kessler bir ıslık çaldı. «Harika bir fikir. Bu ilk belgede belirtilmemişti değil mi? Öyle olsaydı Holcroft durumdan kuşkulanırdı. Şimdi yasa gereğince bunun zorunlu olduğunu söyleyeceksin. Eşsizsin doğrusu. Bu hesaba göre Holcroft, cumartesi öğleden sonra öldürülebilir.»

Erich atıldı. «En iyisi bir süre onu ilâçlarla uyuşturmalısın. Gerekirse onu ortaya çıkarabilmeliyiz. Paranın büyük bölümü dağıtılana dek o iş başındaymış gibi görünen, akli dengesini yitirmiş biri olmalı. Ondan sonra Zürih'te ba-

şına bir kaza gelebilir. Şimdi Johann'ın dediğini yapmalı ve annesinden önce Holcroft'u bulmalıyız.»

Von Tiebolt, «Türlü bahanelerle cumartesi günkü toplantıya kadar onu oyalamalıyız,» diye ekledi. «Kimseyle konuşmamasını sağlamalıyız. Kadın oğluna erişmeye çalışacaktır. Cenevre'deki adamlarımız onun icabına bakarlar.» Bir an durakladı. «Hans, ağabeyin her zamanki gibi ihtiyatlı. Fakat Holcroft cumartesi öğleden itibaren harcanabilir. Öyle haftalarca sağ kalmasını uygun bulmuyorum. Çünkü hemen harekete geçecek, dünyayı dehşete düşüren olaylar yaratacağız. Pazartesi günü adamlarımız paralarını almaya başlayacaklar. Çarşamba terör başlayacak. Önce Alman Başbakanını öldüreceğiz. Yani çarşamba günü Wolsschanze Operasyonu başlıyor. Bunu türlü yerde suikastlar izleyecek.»

Çalan telefonu üçü de duymamış gibiydi. Sonra Von Tiebolt alıcıya uzandı. «Evet?»

Sessiz sedasız dinlerken gözlerini duvara dikmişti. Sonunda yumuşak bir sesle, «Onları öldür,» diyerek telefonu kapattı.

Doktor, «Ne oldu?» diye sordu.

Von Tiebolt tekdüze bir sesle cevap verdi. «Her olasılığı düşünerek Neuchatel'e bir adamımı yollamış, birini izlemesini söylemiştim. O biri başkasıyla buluşmuş. Önemi yok. Ikisi de kısa süre içinde ölecekler. Güzel kız kardeşimle Werner Gerhardt adında bir vatan haini.»

*
**

Holcroft, Willie'nin sözlerini dinlerken durumun anlamsız olduğunu düşünüyordu. Arkadaşını D'Accord Ote-

linde bulmuştu. Ancak Holcroft annesinin otele gelmediğini söylüyordu. Otelde Holcroft adında biri ya da Althene'ye benzeyen bir kadın yoktu. Hatta otelde hiç Amerikalı yoktu.

Noel, «Bu çok tuhaf,» diyerek olanlardan bir anlam çıkarmaya çalıştı. Tennyson ve Kessler, Cenevre'ye gece geleceklerdi. Ona yardım edebilecek hiç kimse yoktu. Yoksa annesi de onun gibi mi davranıyordu? Belki de annem tıpkı benim gibi dışarıdan otele telefon ediyor, diye düşündü. Benim otelde olduğumu sanıyor. Kararını verdi. «Willie, resepsiyona git. Adımı ver. Bana bir haber gelip gelmediğini sor.»

«Sen Cenevre'deki kuralları bilmiyorsun. Otellerde birine gelen haberi bir başkasına vermezler. Zaten anneni sorduğumda da otel kâtibi bana hiç de iyi bakmadı. Ancak daha iyi bir yol var...» Willie sustu. Uzaktan bir ses gelmişti. «Bir dakika kapıda biri var. Şimdi onu atlatıp dönerim.»

Noel kapının açıldığını, birilerinin konuştuğunu işitti ama söylenenleri anlayamıyordu. Sonra ayak sesleri yankılandı. Noel arkadaşının telefona gelmesini bekliyordu.

Ama öksürmeye benzeyen bir ses işitti. Bu pek öksürme de sayılmazdı. Neydi bu? Bir feryadın başlangıcı mı?

«Willie?»

Sessizlik hüküm sürüyordu.

Noel paniğe kapıldı. Birden New York'ta başka bir Ingilizin başına gelenleri anımsamıştı. «Willie? Orada mısın Willie?»

Bir tıkırtı oldu ve telefon kapandı.

Holcroft, «Tanrım, ne yaptım» dedi. «Oh Willie! Bir

an önce D'Accord'a gidip Willie'yi bulmalıyım.»

Cenevre'nin kalabalık bir caddesinde bir kahveden aramıştı arkadaşını. Hemen dışarıya fırlayarak ilk bulduğu taksiye atlayıp otelin adını söyledi.

*
* *

Ön kapıdan giremezdi. Otelin arkasındaki yük asansörüne giden kapıyı bulması zor olmadı. Oraya eriştiğinde beyaz önlük giymiş bir satıcı ayrılıyordu. Holcroft adama gülümseyerek, «Affedersiniz,» dedi. «İngilizce biliyor musunuz?»

«Tabiî, Mösyö. Burası Cenevre.»

Holcroft bir arkadaşına şaka yapmak istediğini anlattı. Onun için bir dükkândan mal getirip teslim etmiş olan adamın beyaz önlüğüne elli Frank verecekti. Yeni bir önlüğün iki katıydı bu para. Hemen anlaştılar. Holcroft yağmurluğunu çıkarıp önlüğü giydi. Yağmurluğu koluna alarak arka kapıdan girdi.

Willie üçüncü katta caddeye bakan bir daire tutmuştu. Noel arka merdivenden üçüncü kata çıktı. Orada durup üstünü değiştirdi. Yağmurluğunu giyerek tabancasını çıkardı ve arkadaşının dairesinin kapısının tokmağını çevirdi. Birden kapıyı iterek içeriye daldı. Kapıyı kırmasına gerek kalmamıştı. Kilitli değildi. Odada kimse yoktu. Fakat pencere açıktı ve perde rüzgârda şişiyordu. Şaşkın şaşkın o tarafa gitti. Bu havada neden pencere açılmıştı?

Sonra pencere içindeki kan izlerini gördü. Biri fazla kan kaybetmişti. Pencerenin dışında yangın merdiveni vardı. Basamaklarda kanlanmıştı. Oradan inip kaçan kimsenin ağır yaralandığı belliydi.

Willie miydi o?

«Willie? Willie neredesin.»

Ses çıkmayınca yatak odasına koştu. Holcroft. Orası da boştu. Tam döneceği sırada yaldızlı banyo kapısının üstündeki kanlı el izini fark etti.

Koşarak kapıya saldırdı. Boş küvetin yanına dayanıp kalmıştı Willie Ellis'in kanlar içindeki cesedi. Göğsünde ve karnında büyük yarıklar vardı. Barsakları kırmızıya boyanmış gömleğinin üstüne çıkmıştı. Boynu kesilmişti. Gözleri acıyla bakıyordu.

Noel soluk almaya çalışarak oraya çöktü.

O sırada duvardaki fayanslara parçalanan adamın kanıyla yazılmış kelimeyi gördü:

NACHRICHTENDIENST

***

38

Helden evi kolaylıkla buldu. Herr Oberst'in evinden de küçüktü ama duvarlarının çok kalın olduğu belliydi. Burası minyatür bir kaleyi andırıyordu.

Genç kadın bir kapının açıldığını duyarak şaşırdı. Çünkü iki tarafı granitten yapılmış evde bir kapı görememişti. Sonra gölün kıyısındaki verandada duran Werner Gerhardt'ı farketti. Adam elini kaldırdı.

Bu yaşlı adam onun geldiğini nasıl duymuştu?

Sesinde delilikten eser olmayan Gerhardt, «Geldiniz

demek,» dedi. «Çabuk içeriye girin. Orman soğuktur. Ateşin önüne geçin. Çay içelim.»

⁂

Oda dışarıdan sanıldığından çok daha genişti. Ağır eşyalar eski olmakla birlikte rahattı. Helden ateş ve çay sayesinde ısınmış, kanepede oturuyordu.

Gerhardt anlattı. «Beş yıl önce Berlin'den buraya geldim. Bu arada yeni rolüm için gerekli belgeler sağladı. Ben ODESSA'nın bir kurbanıydım. İşkence yüzünden aklımı yitirmiştim. Zaten bunaktım. Son yıllarımı burada tek başıma geçirecektim. Bu köyde ben bir alay konusuyum. Benimle ilgili raporlar klinikte Litvak adında bir doktorda. Başınız sıkışırsa Litvak'a gidebilirsiniz. Aklımın başında olduğunu bilen tek kişi o.»

«Fakat bu role girmeniz neden gerekti?»

«Anlatacağım. Bu arada dışarıda olduğunuzu anlamama da şaştınız. Göl kenarındaki bu ilkel kulübem aslında son derece moderndir. Kimse ben fark etmeden buraya yaklaşamaz. Hemen içeride hafif bir ses duyulur. Şimdi Klaus'a ne olduğunu söyleyin.»

Helden olanları anlatınca Gerhardt'ın gözleri bulutlandı. «Hayvanlar. Bir insanı doğru dürüst idam etmesini bile bilmiyorlar. Mutlaka parçalamaları gerekiyor. Tanrı belâlarını versin!»

«Kimden söz ediyorsunuz?»

«Sahte Wolfsschanze'den. O hayvanlardan. Onlar kartal değil.»

«Kartal mı? Anlayamıyorum.»

«Generaller kırk dört yılının haziranında Hitler'e sui-

kast yapmaya kalktılar. Dürüst askerler, Führer ve onun çılgın adamlarının neden oldukları korkunç şeyleri görmüşlerdi. Onlar böyle bir Almanya için savaşmayı istemiyorlardı. Hitler'i öldürmek, barış yapmak ve Rayh adı altında hareket eden sadistlerle katilleri ortaya çıkarmak istiyorlardı. Rommel bu adamlara 'Almanya'nın Gerçek Kartalları' adını vermişti. Fakat generaller başarısızlığa uğradılar ve bunu dereler gibi akan kanlar izledi. Aslında pek de şüphelenilmeyen iki yüz yirmi subaya bile işkence yaparak öldürdüler. Sonra birden Wolhsschanze, Rayh'daki muhalifleri susturmak için bir bahane oldu. Siyasal konularda ufak tefek eleştirilerde bulunan binlerce adam uydurma deliller sayesinde tutuklanarak öldürüldü. Bu adamlardan çoğu Wolfsschanze denilen gizli karargâhta Hitler'e suikast yapılmaya kalkıldığını bile duymamışlardı. Generallerin en büyük korkusu gerçek olmuştu. Manyaklar, Almanya'yı tümüyle ele geçirmişlerdi. Onlar Wolfsschanze'de bu duruma engel olabileceklerini sanmışlardı. Onlarınki gerçek Wolfsshanze'ydi.»

Helden, «Onların... Wolfsschanze'si mi?» diye sordu. «Wolfsschanze'nin iki yüzü...»

«Evet. Başka bir grup daha vardı. Onlar da Wolfsschanze'de Hitler'i öldürmeyi istiyorlardı. Fakat onların amaçları tümüyle farklıydı. Bu adamlar Hitler'in yenildiğini düşünüyorlardı. Onun aciz olduğunu, yeteneklerini kaybettiğini görüyorlardı. Hitler'in yerine geçmek niyetindeydiler. Ancak onlar barış yapmayacak ve savaşa olanca güçleriyle devam edeceklerdi. Üstelik korkunç taktikler uygulayacaklardı. Pek çok kimseyi rehine olarak alacak ve işlerine karışılacak olursa onları hemen idam edeceklerdi. Öyle kanlı bir yönetim başlayacaktı ki, öteki ülkeler

salt insanlığı düşünerek barış yapmak isteyeceklerdi.» Gerhardt bir an sustu. Tekrar konuşmaya başladığı zaman sesi tiksinti doluydu. «Bu sahte Wolfschanze'ydi. Olmaması gereken Wolfsschanze. İşte bu sahte Wolfsschanze'nin adamları hâlâ aynı amaç için uğraşıyorlar.»

Helden, «Fakat onlar Hitler'i öldürmek istemişler,» dedi. «Onlar nasıl kurtulmuşlar?»

«Hitler'e en sadık kimseler gibi görünerek. Onlar hemen bir araya gelip bu olaydan tiksindiklerini belirterek başkalarına saldırdılar. Aslında korkak bir insan olan Hitler'i etkiledi bu tutum. Onların sadakatinden memnun kalarak bazılarını tcptan idamları uygulamakla görevlendirdi.»

«Fakat bu sahte Wolfsschanze'nin adamlarının çoğu ölmüştür, değil mi?»

Yaşlı adam içini çekti. «Bu işi gerçekten bilmiyorsunuz... Klaus bilmediğinizi söylemişti.»

Helden, «Beni tanıyor musunuz?» diye sordu.

«Tabii. Herr Oberst'ten sık sık mektup aldım. Sizden söz ediyordu. Sizi çok sevmişti. Bana sahte Wolfsschanze'nin adamlarını sordunuz. Evet onlar öldü. Ama şimdi aynı işi çocukları yürütüyor.»

«Çocukları mı?»

«Evet onlar her ülkeye, her kente yerleştiler. Onları her meslekde, her siyasal partide bulabilirsiniz. Bunların görevi bulundukları yerlerde yönetime karşı hoşnutsuzluk yaratılmasını sağlamak.»

«Peki, nereden gelmişler?»

«Şimdi işin can alıcı noktasına geldik.» Yaşlı adam öne doğru eğildi. «Bu diğer sorularınızı da cevaplandıracak. **Operasyon Sonnenkinder** 1945 yılında yapıldı. Altı ay-

lıkla on altı yaş arasındaki çocukları Almanya'dan dünyanın türlü yerine yolladılar...»

Gerhardt hikâyeyi anlatırken Helden midesinin bulandığını hissetti. Yaşlı adam, «Bir plân yapılmıştı,» diye devam etti. «Belirli bir süreden sonra **Sonnenkinder**'in eline milyonlarca dolar geçecekti. Süre olarak otuz yıl uygun görülmüştü. Bu plânı üç adam yapmıştı.»

Helden farkına varmadan hafifçe bağırdı.

«Bu üç adamın akla hayale sığmayacak kadar büyük paraları elde etme imkânları vardı. İçlerinden biri belki de zamanımızın en parlak maliyecisiydi. Zaten Adolph Hitler'in başa geçmesini de uluslararası ekonomik güçleri bir araya getirerek o sağlamıştı.»

Helen, «Heinrich Clausen...» diye fısıldadı. «Tanrım... Hayır... Noel!... Oh Noel!...»

«Paranın diğerlerinin eline geçmesi için o bir araç. Amerikalı bir şey bilmiyor. Bu iş için başka birinin oğlu seçilmişti. Hitler'in Gençlik Örgütünün sadık bir üyesi, olağanüstü bir çocuk. İnanılmayacak kadar akıllı ve güzel. Bu iş için onu iyice eğittiler.»

«Johann... Tanrım, bu Johann.»

«Evet, Johann von Tiebolt. Sonnenkinder'i yöneterek dünyayı eline geçireceğini umuyor.»

Helden bayılacak gibi olmuştu. «Johann...» diye fısıldadı. «Herr Oberst beni bu yüzden yanına aldı demek...»

«Evet Von Tiebolt'un Rio'da doğan kızı asiydi. Abla ve ağabeysiyle konuşmuyordu. Bu dargınlığın gerçek mi, yoksa bir numara mı olduğunu anlamamız gerekiyordu.»

Helden titredi. «Beni Monterau'da öldürmeye kalktılar. Ağabeyim...»

Yaşlı adam zorlukla doğruldu. «Sanırım yanılmıyorsunuz. O gün çok hata yapıldı. Peşinizden gelen iki adam bizdendi. Onlara Holcroft'la ilgili her şeyi öğrenmeleri emredilmişti. Onun ne olduğunu o sırada bilemiyorduk. Acaba Holcroft onların Wolfsschanze'sinden miydi? Durumu bilmeyen biriyse yaşayacaktı ve kendisini bizimle birleşmesi için kandıracaktık. Aksi halde öldürülecekti. Bunlar olmadan önce sizi olay yerinden uzaklaştırmayı düşündük. Bilmediğimiz nedenler yüzünden adamımız onu öldürmeye kalktı.»

Helden gözlerini yere dikti. «Johann, o gün bizi izleyecek birini göndermişti. Noel'le kimin ilgilendiğini anlamak istiyordu.»

«Demek bizimkiler Holcroft'un, Von Tiebolt'un adamıyla buluştuğunu sandılar. Onun sahte Wolfsschanze'den olduğuna inanarak öldürmeye kalktılar.»

«O gün beni yakalayan adamı ODESSA'dan sandım.»

«Hayır, değildi. Har Sha'alav'dan gelen bir Museviydi.» Genç kadına kısaca Negev çölündeki merkezi anlattı. «Bizim küçük ordumuz orada. Oraya bir telgraf yollayınca adamları gereken yerlere gönderiyorlar.»

«Şimdi telgraf yollayacak mısınız?»

«Bunu siz yollayacaksınız. Biraz önce klinikteki Doktor Litvak'dan söz ettim. O bizden biridir ve güçlü bir telsizi vardır. Her gün benimle konuşur. Buraya telefon almam tehlikeli olurdu. Bu gece ona gidin. Kendisi Har Sha'alav'a ulaşacaktır. Cenevre'ye iki kişi yollasınlar.Onlara ne yapacaklarını söyiersiniz. Johann, Kessler ve kurtarılamayacak durumdaysa Holcroft da öldürülmeli. O paranın kullanılmasına imkân vermemeliyiz.»

«Noel'i ikna ederim...»

«Sizi düşünerek bunu yapabileceğinizi umarım. Ama sandığınız kadar kolay değil. Onu ustalıkla kullandılar. Üstelik amaçlarına da inanıyor. Hattâ bu yüzden hiç tanımadığı babasını temize çıkarmayı bile düşünüyor.»

«Bunu nereden öğrendiniz?»

«Annesinden. Yıllardır o kadının da Clausen'in planına dahil olduğunu sanıyorduk. Sonra onun karşısına çıkarak gerçeği sorduk. Kadının bu işle hiç ilgisi olmadığı anlaşıldı. O da Noel Holcroft gibi bu işde kullanılmıştı. Holcroft babasının amacının doğru olduğuna inandırılmıştı. Rio'da onun başına gelenleri örendik. Bu aslında bir oyundu. Onu kimse öldürmek istememişti. Graff, Amerikalının öyle sanmasını istemişti.»

«Graff ODESSA'dan.»

«Hayır, o da sahte Wolfsschanze'nin liderlerinden biri. 'Biriydi,' demem gerek. Onu dün vurdular. Portekizli Musevilerin öç aldığını belirten bir mektup bırakıldı cesedin yanına. Bu da ağabeyinizin işi. Graff çok yaşlanmıştı ve aksiydi. Görevi bitmişti.»

Helden, «Herr Gerhardt,» diye mırıldandı. «Neden Cenevre işini dünyaya duyurmadınız?»

«Çünkü böyle yapmak işin sadece yarısı. Bunu yapar yapmaz öldürülürdük. Ölmenin önemi yoktu. Asıl ikinci bölüm önemliydi. **Sonnenkinder** kimlerden oluşmuş? Otuz yıl önce bir ana liste yapılmıştı. Bu ağabeyinizde olmalı. Yüzlerce sayfalık büyük bir liste. Bir yere saklanmış olmalı. Von Tiebolt listenin yerini itiraf etmektense ölmeye razı olur. Ancak başka bir liste daha olacak. Birkaç sayfalık bu listeyi üstünde ya da yanında taşıyor sanırım. Bunda Wolfsschanze'nin güvenilen ve paraları uygun şekilde harcayacak adamlarının isimleri var. Bu liste mutlaka bulun-

malı. Har Sha'alav'ın adamlarına listeyi bulmalarını söyleyin. Tek umudumuz bu.»

Helden, «Noel'in annesi nerede?» diye sordu. «O neler öğrenmiş?»

«Artık her şeyi biliyor. Paniğe kapılmadığını umarım. Ama bunu başaramayacaktır. Gördükleri an onu öldürecekler.»

«Onu bulmalıyız.»

«Diğer önemli işler pahasına bunu yapamayız. Artık amacımız Wolfsschanze'yi sakatlamak. Bu gece Doktor Litvak'ı göreceksiniz. Evi kliniğin iki kilometre kuzeyinde bir tepededir. Size vereceğim...»

Sert bir vınlama odayı doldurdu. Helden telâşla ayağa fırladı. Gerhard gidip sol duvardaki küçük pencereden baktı. İyice yukarıda kalan, küçük camları inceler gibiydi.»

«Burada kara ışıkta insanların görüntülerini yansıtan bir gece aynası var. Gelen bir adam. Onu tanımıyorum.» Masaya gidip çekmesinden küçük bir tabanca çıkararak Helden'e uzattı. «Bunu eteğinizin altına gizleyin. Dün geldi. Onu alanda gördüm. Bizden biri de olabilir. Bunu bilemiyorum.»

Dışarıdan ayak sesleri duyuldu ve biri kapıya vurdu. «Herr Gerhardt?»

Yaşlı adam tekdüze bir sesle şarkı söyler gibi cevap verdi. «Kim geldi? Vakit çok geç. Dua ediyordum.»

«Size Har Sha'alav'dan haber getirdim.»

Yaşlı adam rahat bir soluk alarak Helden'e işaret etti. «Bizden biri.» Kapının sürgüsünü çekti. «Har Sha'alav'ı bizden başka bilen yoktur.»

Kapı açıldı ve bir an donan Helden kendisini yere attı. Kapıdaki adamın elinde büyük namlulu bir silâh vardı. Patlama kulakları sağır edecek gibiydi. Ayakları yerden kesilen Gerhard'ın vücudu geriye doğru büküldü. Sonra masaya yığılıp kaldı adam.

Helden, deri koltuğun arkasına gizlenerek eteğinin altındaki silâha uzandı. Bir patlama oldu. Koltuğun deri arkası paralandı. Bunu bir ikinci izledi. Genç kadın bacağını donduran bir acı hissetti. Kan çorabından aşağıya sızıyordu. Tabancayı kaldırarak kapıda duran iri yarı adamın üstüne kurşunları boşalttı. Onun haykırdığını duydu. Ama ölmemişti. Helden silâhının boşaldığını anlayarak ölümün çebuk gelmesi için dua etti.

Sonra feryatları işitti. Etrafının duman içinde olduğunu fark etti. Odaya dolan dumanlar gözlerini yakıyor, görmesine engel oluyordu. Bir şey anlayamıyordu. Kapıdaki adam onu vuramamıştı.

Sonra hafif fısıltıyı duydu. «Çocuğum...» Konuşan Gerhart'tı.

Helden hıçkırarak kanlı bacağını sürükleye sürükleye adama yaklaştı. Dumanlar dağılıyordu. O zaman sırt üstü yatan katili de gördü. Boğazında ve alnında kırmızı delikler vardı. Ölmüştü.

Gerhardt da ölmek üzereydi. Helden yaklaşıp yanağını onun yanağına dayadı. Gözyaşları yaşlı adamın yüzünü ıslatıyordu.

«Çocuğum... Litvak'a git. Har Sha'alav'a haber yolla... Cenevre'ye de yaklaşma.»

«Uzak mı kalayım?»

«Evet çocuğum... Bana geldiğini biliyorlar. Wolfsschanze seni gördü. Geriye bir sen kaldın. Nachricht...»

«Ne?»

«Sen... Nachrichtendienst'sin.» Gerhard'ın başı geriye gitti. Ölmüştü.

⁂

39

Kızıl sakallı pilot, hızla Rue des Granges'dan geçerek park etmiş arabaya yaklaştı. Althena otomobilden onu görmüştü. Endişeyle, neden oğlumu getirmedi, diye düşündü. Hem neden böyle telâşlı?

Pilot arabaya girip direksiyona geçerek bir soluk aldı. «D'Accord Otelinde büyük bir karışıklık var madam. Bir İngiliz öldürülmüş.»

«Kimmiş?»

«Ellis adında biri. William Ellis.»

Althene, «Tanrım!» diyebildi. «Noel'in Londra'da Ellis adlı bir arkadaşı vardı. Oğluma erişmeliyim!»

«Bunu yapamazsınız, madam. Oğlunuzla o İngiliz arasında bir ilişki varsa, tehlikeli olur. Polisler otelde ve zaten sizi aradıklarını biliyorsunuz.»

«Bir telefon bulalım.»

«Telefonda ben konuşurum. Sizin için yapacağım son şey olacaktır bu, madam. Bir cinayete karışmak istemem. Anlaşmamızda bu yoktu.»

Pilot izlenmediklerinden emin olmak için arabayla on beş dakika dolaştı. Sonra göl kıyısında bir telefon kulü-

besi buldu. Arabadan atlayıp gitti. Geri döndüğünde hareketleri ağırlaşmış, kaşları da çatılmıştı.

«Tanrı aşkına ne oldu?

«Bu iş hoşuma gitmedi. Sizin aramanızı bekliyorlardı.»

«Tabii. Böyle olması doğal.»

«Fakat telefondaki siz değil bendim.»

«Bunun ne önemi var? Birine telefon ettirdim. Ne dediler?»

«Sadece bir adam konuştu. Bir randevu verdi. Vesanez Yolunun ilerisinde, gölün doğu kıyısında. O adam oğlunuzun orada olacağını söyledi.»

«Öyleyse biz de gideriz.»

«Madam, 'biz' mi dediniz?»

Althene ona beş yüz dolar teklif etti. «Anlaşabiliriz.»

«Madam siz çıldırmışsınız. Fakat oğlunuzla buluşana kadar dediklerimi yaparsanız sorun yok. Başarasızlıklarım için para almam. Ama oğlunuz orada yoksa beni ilgilendirmez. Yine paramı isterim.»

«Tamam. Gidelim.»

Pilot gaza bastı. «Pekâlâ.»

Althene, «Neden kuşkulanıyorsun?» diye sordu. «Bu bana çok makûl geldi.»

«Bu işte tuhaflık var. İkinci bir telefon numarası verilebilirdi. Böylece telefonda oğlunuzla konuşabilirdiniz. Bunu önerdim ama adam vakit olmadığını söyledi. Bu da hiç hoşuma gitmedi. Santral beni resepsiyona bağlayacağını söyledi. Fakat konuştuğum adam otel kâtibi değildi.»

«Nereden biliyorsun?»

«Otel kâtipleri zaman zaman küstahlaşabilirler. Ancak emir vermezler. Hem konuşmasından Cenevreli ol-

madığını da anladım. Siz dediklerimi yapacaksınız, madam.»

*
**

Von Tiebolt telefonu kapatarak memnun memnun gülümsedi. «Onu ele geçirdik.» Hans Kessler'e yaklaştı. Alman yanağına bir buz kesesi dayamıştı. Yüzünde polis müdürünün özel doktorunun attığı dikişler vardı. Yanakları iyice berelenip çürümüştü.

Hans öfke ve acıdan kısılmış bir sesle konuştu. «Seninle geleceğim.»

Yakında oturan ağabeysi, «Doğru olmaz!» diye atıldı.

Von Tiebolt da ilâve etti. «Bu ara görülmemelisin. Holcroft'a işin çıktığı için geciktiğini söyleriz.»

Doktor, «Hayır!» diye kükreyerek yumruğunu kahve masasına vurdu. «Holroft'a istediğinizi söyleyin. Fakat bu gece sizinle geleceğim. Bu işten o karı kılıklı herif sorumlu!»

Von Tiebolt söylendi. «Bence sen sorumlusun. Yapılacak bir iş vardı ve buna talip oldun. Çok telâşcısın. Böyle işlerde daima telâşa kapılıyorsun.»

Hans, «ölmek bilmedi!» diye bağırdı. «Beş aslan kadar güçlüydü. Karnıma bak!» Gömleğini çekince siyah dikişlerle kaplı midesi ortaya çıktı. «Derilerimi tırnaklarıyla parçaladı! Etlerimi elleriyle kopardı!»

Erich Kessler kardeşinin yaralarına bakmamak için başını çevirdi. «Görülmeden kaçabildiğin için talihlisin. Şimdi seni otelden çıkarmalıyız. Polis herkesi sorguya çekiyor.»

Hans öfkeyle, «Buraya gelmezler!» diye homurdandı.

«Bununla birlikte kapıdan girecek dikkatli bir polis tatsızlıklara yol açabilir.» Von Tiebolt, Erich'e bakıyordu. «Hans'ın gitmesi şart. Koyu renk gözlük, boynuna bir atkı. Başına da şapka giysin. Polis müdürü antrede.» Sarışın adam yaralı olan Hans'a döndü. «Hareket edebilirsen Holcroft denilen kadının hesabını görebilirsin. Bu da içini biraz rahatlatır.»

Yüzü acıyla allak bullak olan Hans, «Hareket edebilirim,» diye söylendi.

Johann yine ağabeysine baktı. «Sen burada kal, Erich. Holcroft biraz sonra arayacaktır. Sesini tanımadıkça kim olduğunu söylemeye yanaşmaz. Onunla ilgilen. Durumu merak etmişsin gibi konuş. Berlin'den seni aradığımı ve buraya daha erken gelmeni istediğimi söyle. Ona erişemediğimden söz et. Ondan sonra da bugün otelde olanların bizi dehşete düşürdüğünü anlat. 'Öldürülen adam seni sordu,' de. 'Başına bir şey gelmesinden korkuyoruz. D'Acrord'a uğramamalısın.' Böyle söyle.»

Profesör, «Onun tipinde birinin servis kapısından çıktığını da ilâve edebilirim,» dedi. «Nasıl olsa şok geçiriyordu. Bu sözlerimi kabul eder. Böylece korkusu artar.»

«Mükemmel. Onunla buluş. Holcroft'ı Excelsior Otel'ine götür. Fresca adıyla bir oda tut. Bunu görünce kuşkusu kalmayacaktır. Seninle konuşmuş olduğuma, bu ismi söylediğime inanacaktır.»

«İyi. Excelsior'da da ona olanlar yüzünden bankerlerle buluşmayı cumartesiye aldırdığını söylerim. Bir an önce bu işi bitirip buradan uzaklaşmayı düşündüğümüzü anlatırım.»

«Yine mükemmelsin, Herr Profesör. Gel, Hans. Sana yardım edeyim.»

Vaktiyle Münih takımında futbol oynamış olan iri yarı adam, «Buna gerek yok,» derken yüzü sözlerini yalanlıyordu. «Sadece çantamı al.»

«Tabii.» Von Tiebolt doktorun siyah çantasını aldı. «Bu beni çok ilgilendiriyor. Kadına ne iğnesi yapacağını bana söylemelisin. Unutma. Biz bir cinayet değil, doğal bir ölüm istiyoruz.»

«Hiç endişe etme. Gerekli ilâçların üstünde işaretleri var. Bir yanlışlık olmayacak.»

Von Tiebolt, Hans'ın omuzlarına bir paltoyu koyarak, «Holcroft denilen kadını gördükten sonra,» diye mırıldandı. «Senin bu gece nerede kalacağına karar veririz. En iyisi polis müdürünün evi.»

Profesör de kabul etti. «Iyi olur. Doktor da istenildiği zaman çağrılabilir.»

Hans sıktığı dişleri arasından acıyla soluyarak, «Ona ihtiyacım yok,» diye itiraz etti. «Kendimi daha iyi dikebilirdim. Yeteneksiz herif. Hoşça kal, Erich.»

Von Tiebolt kapıyı açıp yaralı Hans'ı koridora çıkardıktan sonra Erich'e baktı. «Her şişenin işaretli olduğunu söyledin, değil mi?»

«Evet. O serum kadının kalp atışlarını çok hızlandıracak ve...»

Kapı kapandı. Erich Kessler oturduğu koltukta kımıldandı. Wolfsschanze'nin yöntemi buydu. Başka bir karar verilemezdi. Hans'a bakan doktor iç kanama olduğunu, organların çok zarar gördüğünü, bunların âdeta inanılmaz güce sahip pençeler tarafından paralandığını söylemişti. Ama kardeşini bir hastaneye yatıramazdı. O zaman türlü sorular sorulurdu. «D'Accord'da bir adam öldürülmüştü. Yaralı da o otelde kalıyordu. Zaten Hans'ın getirdiği ilâçlar

Johann'ın taşıdığı siyah çantadaydı Tinamcu gerekenleri yapacaktı. **Sonnenkind** Hans Kessler'e ihtiyaç yoktu artık. O bir yükümlülük haline gelmişti.

Telefon çalınca Kessler cevap verdi.

«Erich?» Arayan Holcroft'tı.

«Evet?»

«Cenevre'deyim. Senin erken gelmiş olabileceğini düşünerek aradım.»

«Evet, Von Tiebolt bu sabah Berlin'e telefon etti. Paris'te seni aramış, bulmamış. O...»

Amerikalı onun sözünü kesti. «Von Tiebolt geldi mi?»

«Evet. O yarın için son hazırlıkları yapıyor. Sana anlatacak çok şeyimiz var.»

«Benimde öyle. Olanları biliyor musun?»

«Evet korkunç.» Fakat Holcroft neden paniğe kapılmamıştı? Neden tahammülünün sonuna gelen bir adam gibi konuşmuyordu? Telefondaki ses telâşla yardım isteyen birine ait olamazdı. «Senin arkadaşınmış o adam. Onun seni sorduğunu söylediler.»

Bir sessizlik oldu. «O annemi sordu.»

«Anlayamamışım demek. Sadece Holcroft ismini söylediğini biliyoruz.»

«Nach... Nachrich... Söyleyemiyorum...»

«Nachrichtendienst mi?»

«Evet. Bu ne demek?»

Kessler şaşırdı. Amerikalı ummadıkları şekilde iradesine hâkimdi. «Sana ne söyleyebilirim? Cenevre'nin düşmanıdır o.»

«Von Tiebolt Londra'da bunu mu öğrenmiş?»

«Evet. Neredesin Noel? Seni görmeliyim ama buraya gelemezsin.»

«Biliyorum. Dinle. Paran var mı? Bin İsviçre Frangı?»

«Bin mi... Evet var.»

«Aşağıya in ve parayı resepsiyondaki kâtibe ver. Onunla gizli konuş. Parayı benim yolladığımı ve birkaç dakika sonra onu arayacağımı söyle.»

«Fakat...»

«Bırak sözümü bitireyim. Parayı ver ve adamın adını öğren! Asensörün yakınındaki telefon kulübelerinden soldan ilkine gir. Bu çalınca aç. Arayan ben olacağım.»

«O numarayı nasıl öğrendin?»

«İçeriye girip anlaması için birine para verdim.»

Bu adam paniğe kapılmış değildi. Kesin bir amacı olan kararlı biriydi. Erich Kessler bundan korkuyordu işte. Eğer arada inatçı bir kadın bulunmasaydı, Holcroft da onlardan biri olabilirdi. Bir **Sonnenkind.**

Holcroft, «On dakika içinde istediğimi yapabilir misin?» diye sordu.

«Evet. Fakat Von Tiebolt'u beklememiz daha iyi olmaz mı? O bir, iki saat içinde döner.»

«Olamaz. On dakika sonra seni arayacağım. Arkadaşımı öldürdüler. Hem de ne feci şekilde! Şimdi de annemi istiyorlar ama bulamayacaklar.»

«Von Tiebolt annenden söz etti.»

Holcroft, «Onu bulamayacaklar,» diye tekrarladı. «Beni bulacaklar. Asıl istedikleri de benim. Ben de onları istiyorum. Onları tuzağa düşüreceğim, Erich.»

«Kendine gel. Ne yaptığını bilmiyorsun.»

«Tam anlamıyla biliyorum.»

«Cenevre polisi burada. Kâtiple konuşursan polislere bir şey söyleyebilir. Seni arayabilirler.»

«Birkaç saat sonra onlarla konuşmak işime gelir. Zaten ben de onları arayacaktım.»

«Ne! Noel seni görmem şart!»

«On dakika, Erich.» Holcroft telefonu kapattı.

Kessler alıcıyı yerine bırakırken onun dediklerini yapmaktan başka çaresi olmadığını biliyordu. Başka bir şeye kalkışırsa, Amerikalı kuşkulanırdı. Fakat Holcroft ne yapabileceğini sanıyordu? Ama bunun önemi yoktu. Annesi öldürüldükten sonra, Holcroft'un ertesi gün öğleye kadar işini görmesi yeterliydi. Öğleden sonra onu harcayabilirlerdi.

*
**

Noel, Rue des Granges'in karanlık köşesinde beklerken yapacağı şeyin hiç de hoş olmayacağını biliyordu ama başka çaresi yoktu. Duyduğu korkunç öfke ondaki dürüst duyguları bir anda silmişti. Erich'in telefona cevap vereceğini ve daha sonra da durumu anlayacağını umuyordu. Saatine baktı. Vakit gelmişti. Telefon kulübesine gitti.

*
**

Kessler elinde şaşkın otel kâtibinin adını yazdığı kâğıtla duruyordu. Adama bin Frangı verirken, daha sonra Holcroft'un ona söyleyeceklerini de kendisine anlatmasını istemişti. Bunu Mr. Holcroft'un iyiliği için yaptığını ilâve etmişti.

Telefon çalınca Erich hemen alıcıyı kaldırdı. «Noel?»

«Kâtibin adı ne?»

Kessler adı verdi. Sonra, «Buluşmamızı istiyorum,» di-

ye ısrar etti. «Bilmen gereken çok şey var. Yarın önemli bir gün.»

«Bu geceyi çıkarabilirsek... Eğer annemi bu gece bulursam.»

«Neredesin? Mutlaka buluşmalıyız.»

«Dinle. Beş dakika sonra telefon etmezsem dışarıya çık. Tepeden aşağıya doğru in. Yürümeye devam et. Seninle yolda buluşacağım.»

«Iyi! Beş dakika sonra. «Kessler gülümsedi. Bu amatörün kalkıştığı işlerin bir değeri yoktu. O mutlaka kâtibe annesi oteli arayacak olursa bir haber vremesini söyleyecekti. Belki Johann haklıydı. Holcroft çıldıracak hale gelmişti. Belki de Amerikalı Sonnenkind olabilecek biri değildi.

A'Accord'un antresinde hâlâ polisler ve olayı soruşturan birkaç gazeteci vardı. Profesör otel kâtibinin yaklaştığını gördü.

«Herr Kessler...»

Holcroft'un bıraktığı haber hiç de Kessler'in umduğu gibi değildi. Noel annesinden gizlenmesini ve onu aramaları için bir telefon numarası bırakmasını istemişti. Kâtip bu numarayı kimseye vermeyeceğine yemin etmişti tabii. Ancak Kessler tekrar para verince, kâtip kadın ararsa vereceği numarayı yazıp profesörün mektup gözüne bırakacağını söyledi.

«Mr. Kessler? Profesör Kessler'i arıyorlar.»

Bir otel görevlisi antrede dolaşarak avaz avaz onun adını bağırıyordu. Bu imkânsızdı. Kimse onun burada olduğunu bilmiyordu.

Erich, «Evet,» dedi. «Profesör Kessler benim. Ne var?»

Hafif sesle konuşuyor, dikkati çekmemeye bakıyordu. Birkaç kişinin kendisini süzdüğünü fark etmişti.

Genç, «Arayan not yazdıracak vakit olmadığını söyledi efendim,» diye açıkladı. «Mr. H'yı arayan. Hemen yola çıkmanızı istiyor.»

«Ne?»

«Mr. H. böyle söyledi. Hemen yola çıkacakmışsınız.»

Kessler soluğunu tuttu. Hiç umulmadık bir şeydi bu. Holcroft yem olarak onu kullanıyordu. Amerikalı, Berlin'de siyah deri ceketli adamı öldüren kimsenin onu Kessler'le gördüğünü düşünmüştü. Plânı fvkaelâdeydi. Erich Kessler'in, Holcroft'dan haber aldığını duyan kimse onun peşi sıra dışarıya çıkacaktı tabii. Eğer kimse Kessler'i izlemezse, bu durumu açıklamak zor olacaktı. O zaman Holcroft yemi tekrar incelemeye kalkabilirdi. Cenevre işini altüst edecek sorular sorabilirdi.

Noel Holcroft aslında çok iyi bir **Sonnenkinder** olabilirdi.

*
**

Helden olanları, can acısını düşünmemeye çalışarak Gerhard'ın bastonuna dayana dayana evden çıkmış, yolun çatalına kadar yürümüştü. Çok eski bir arabayla gelen bir çiftçi yanında durdu. Genç kadın adama kendisini tepede oturan Doktor Litvak'a götürüp götürmeyeceğini sordu.

Çiftçi yolu üstünde olduğunu söyledi.

*
**

Ellisine yaklaşmış olan Walther Litvik saçları dökülmüş, parlak gözlü fazla konuşmaktan hoşlanmayan bir adamdı. Hoşgörü sahibi olan doktor dar kafalı kimselere dayanamazdı. Bu arada haklı olarak Nazilere garezdi. Babası, annesi, iki ablası ve bir erkek kardeşi Auscwitz'de gaz odasında ölmüştü. Nazilerle savaşan bir grup onu Neuchatel'deki kliniğe yerleştirmişti. Bu grupla Werner Gerhardt adında biri aracılığıyla temas sağlıyordu. Grubun adı da Nachrichtendienst'ti.

Doktor Helden'e, «Çabuk içeriye girin,» dedi. «Burada bir muayenehanem var. Size yardım edeyim.»

Genç kadının paltosunu çıkararak ameliyat masası bulunan bir odaya soktu.

«Vuruldum.» Helden'in aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

Litvak onu ameliyat masasına yatırdı. Eteğini çıkardı. «Konuşup güç harcamayın.» Bir enjektöre uzandı. «Sizi birkaç dakika uyutacağım.»

«Bunu yapamazsınız! Vakit yok. Söylemem gereken...»

Doktor, «Birkaç dakika,» diye onun sözünü keserek iğneyi koluna batırdı.

***

Helden gözlerini açınca önce odadaki cisimleri seçemedi. Bacağı uyuşmuştu. Sonra karşıda oturan doktoru fark etti. Adam hemen elinde bir şişeyle yaklaştı. «Bunlar antibiotik. İlk gün iki saatte bir, sonra dört saatte bir kapsül alacaksınız. Ne oldu? Hemen anlatın. Sonra Gerhardt'ın evine gidip her şeyi halledeceğim.»

«Durumu biliyor musunuz?»

«Bayılttığım zaman konuştunuz. Birkaç kez 'Nachrichtiendiest' dediniz. Sonra 'Johann.' Von Tiebolt olmalı. Siz de onun kardeşisiniz. Falkenheim'in yanında oturan kardeşi. Varisler Cenevre'de toplandılar galiba, ha?»

«Evet.»

«Bu sabah ben de aynı şeyi düşündüm. Negev'den gelen haberler çok kötü. Onlar nasıl olduysa Har Sha'alav'ı öğrenmişler. Oraya bir baskın yapmışlar. Evler bombalanmış, insanlar öldürülmüş, tarlalar yakılmış. Kaç kişinin öldüğü kesin olarak bilinmiyor. Ama yüz yetmişi geçiyormuş. Çoğu erkek ama aralarında kadın ve çocuklar da varmış.»

Helden bir şey söyleyemeyerek gözlerini kapattı. Litvak devam etti. «Oradaki bütün erkekleri, yaşlıları bahçelerinde kesmişler. Bunu Rache'nin yaptığını söylüyorlar ama doğru değil. Bu Wolfsschanze'nin işi. Rache'dekiler Har Sha'alav'a asla saldırmazlar, çünkü başlarına gelecekleri bilirlerdi. İsrail'deki bütün komandolar onların peşine düşerdi.»

Helden, «Gerhardt, Har Sha'alav'a haber vermenizi istemişti.»

Doktorun gözleri bulutlandı. «Artık haber verecek kimse kalmadı. Şimdi bana evde olanları anlatın.»

Helden olanları anlatınca doktor onu kucağına alarak oturma odasına götürüp divana yatırdı. «Cenevre bir savaş alanı artık. Bir saat bile kaybetmemek gerek. Her Sha'alav'dakiler sağ olsaydı bile onlara erişmenin yararı olmazdı. Çünkü vakit yok. Yalnız Londra'da bir adamımız kaldı. Ona orada beklemesi emredilmişti. Holcroft'un peşinden Portsmouth'a gitmişti. Amerikalının cebinden resmi alan da o zaten.»

Helden, «Beoaumont'un resmi,» diye mırıldandı. «O ODESSA'dandı.»

Litvak düzeltti. «Wolfsschanze'den. Bir **Sonnenkind**. Binlercesinden biri. Ama o Von Tiebolt'la çalışması için seçilen birkaç kişiden de biriydi.»

Helden kaşlarını çatarak doğruldu. «Sicili... Beaumont'un sicili. Bunun anlamı yoktu.»

«Hangi sicil?»

Genç kadın öfkeli doktora Beaumont'un sicilinin tıpkı gemideki Üsteğmen İan Llewellen'inkine benzediğini anlattı.

Litvak bu adı bir kâğıda yazdı. «Ne kadar uygun. Elektronik casus gemisini yöneten iki kişi de Wolfsschanze'den. Onlar gibi kaç kişi var? Şimdi neredeler?»

«Geçen gün Beaumont ve Fretchen denizde kaybolunca gazeteler Llewellen'in sözlerini yazdılar...» Devam edemedi.

«Bunu düşünmeyin şimdi. **Sonnenkinder**'in de kendi kuralları olmalı Llewellen de Cenevre'de bulunması gereken listede bir isim.

Bu liste bulunmalı. Bu parayı durdurmaktan daha önemli.»

«Neden?»

«Para Dördüncü Rayh'ın güç sağlaması için gerekli. Ama listedekiler o Yeni Rayh. Para alınsa da alınmasada o insanlar var. Onların kim olduklarını anlamalıyız.»

Helden arkasına yaslandı. «Ağabe... Johann Von iTebolt öldürülebilir. Kessler de öyle... Hattâ gerekirse Noel. Parayı almalarına engel olabiliriz. Ama listeyi nasıl bulabiliriz?»

«Londra'daki adamımız bir yol düşünebilir. Çok yete-

neklidir. Onunla birlikte çalışacağınız için gerçekleri bilmelisiniz. Ona katil diyenler var. Fakat o kendisini katil saymıyor. Oysa türlü yasayı çiğneyip pek çok kişiyi öldürdü.» Doktor saatine baktı. «Dokuza üç var. Heathrow Havaalanından bir mil kadar uzakta oturuyor. Onunla temasa geçersem gece yarısından önce buraya gelebilir. Holcroft'un nerede oturduğunu biliyor musunuz?»

«Evet. D'Accord'da. Yalnız o bir şey bilmiyor. Yapmakta olduğu işe çok inanıyor.»

«Bunu anlıyorum fakat ne yazık ki düşünceleri onun sağ kalmasına yardım etmeyebilir. Ancak önce kendisine erişmemiz gerek.»

«Bu gece onu arayacağımı söylemiştim.»

«Iyi. Telefona gitmenize yardım edeyim. Sözlerinize dikkat edin. Onu gözetliyorlardır ve telefonu da dinleniyordur.»

Litvak onu telefonun olduğu masaya götürdü.

«A'Accord Oteli,» dedi santral memuru.

«Mr. Noel Holcroft'u rica ediyorum.»

«Mösyö Holcroft mı?» Santral memuru durakladı. «Bir dakika madam.»

Bir düğmeye basıldı ve bir adam konuştu. «Mr. Holcroft?»

«Ne?»

«Siz Mrs. Holcroft'sunuz, değil mi?»

Helden şaşırdı. Bir şey vardı. Santral Noel'in odasındaki telefonun zilini bile çalmamıştı. «Demek beni bekliyordunuz?» diyebildi.

Otel kâitbi, «Tabiî, madam,» diye cevap verdi. «Oğlunuz çok cömert davrandı. Ortaya çıkmamanızın gerekli ol-

duğunu söyledi. Sadece cğlunuzun sizi arayabilmesi için bir numara bırakacakmışsınız.»

«Anlıycrum. Bir dakika.» Telefonu eliyle örterek Litvak'a döndü. «Beni Mrs. Holcroft sanıyorlar. Noel, annesinin bir telefon numarası bırakmasını isteyerek kâtibe para vermiş.»

Doktor başını sallayarak masasına gitti. «Konuşmaya devam edin. Bu numarayı kimseye vermemesini istediğinizi belirtin. Para teklif edin. Onları oyalayın.» Litvak eski bir not defterini açtı. Hemen bir kâğıda bir numara yazarak Helden'in yanına koştu. Genç kadın bunu otel kâtibine söyleyerek telefonu kapattı. Litvak'a, «Bu nerenin numarası?» diye sordu.

«Evenue de la Paix'de boş bir dairenin numarası. Kayıtlı bir numara da değildir. İşte burada. Hem adresi, hem numarayı ezberleyin.»

«Peki.»

Doktor merdivene doğru gitti. «Şimdi Londra'daki adamımızı bulmaya çalışacağım. Sonra sizi Cenevre'ye yollayacağım. Pek hareket edemeyeceksiniz. Neyse yara derin değil. Sıkı sargılar sayesinde dikişlere bir şey olmaz. Holcroft'a erişme fırsatını bulabilirsiniz. Bunu yapabileceğinizi ve başrılı olacağınızı umarım. Noel Holcroft, Von Tlebolt ve Kesler'den uzaklaşmalı. Duraklayacak olursa bile onu öldürmemiz gerekecektir.»

«Biliyorum.»

«Bilmek yeterli değil. Korkarım karar vermek size düşmeyecek.»

«Kim karar verecek? Siz mi?»

«Nuchatel'den ayrılamam. Bu, Londra'daki adamımıza kalıyor.»

«Şu 'Nazi' sözünü duyar duymaz ateş eden katile mi?»

Litvak basamakları çıkarken, «O tarafsız olacaktır,» diye cevap verdi. «Onu etkileyecek bir şey bulunmayacaktır. Onunla adresini verdiğim dairede buluşacaksınız.»

«Cenevre'ye nasıl gideceğim? Tren var mı?»

«Tren için vaktimiz yok. Uçacaksınız.»

«İyi! Daha çabuk giderim.» Bir an durdu. «Beni kim götürecek?»

Litvak, «Geceleri göllerde uçan pilotlar var,» dedi.

*
**

Althene sinirlenmekle birlikte pilotun koşullarını kabul etmişti. Adam ona bir tek soru sormuştu. «Sizi arayan adamları görseniz tanır mısınız?»

«Hayır.»

«Gece sona ermeden onları tanımanız gerekebilir.»

İşte bu yüzden kadın arabanın park edildiği yolun hemen yukarısındaki ağaçların arasında bekliyordu. Pilot onu bu ormana sokmuş ve, «Oğlunuz oradaysa size yollarım,» demişti.

Althene itiraz etmişti. «Tabii orada olacak. Neden gelmesin?»

«Bakalım, göreceğiz.»

Althene yürüyüp ormandan çıkan pilotun arkasından seslenmişti. «Ya oğlum orada yoksa? O zaman ne olacak?»

«O zaman sizi arayanların kim olduklarını bileceksiniz.»

Pilot uzaklaşırken Althene arkasından seslenmişti.

«Ya sen? Oğlum orada yoksa ne yapacaksın?»

«Ben mi?» Pilot gülmüştü. «Ben bu tür pazarlıklara alışığım. Oğlunuz orada yoksa sizi bulmak için sabırsızlandıkları anlaşılır, değil mi? Ben olmadan sizi bulamazlar.»

Althene ağacın yanında durmuş, aşağıya bakarken pilotun sesi geldi. «Beni duyuyor musunuz, madam?» Adam arabanın yanındaydı.

«Evet.»

«İyi. Geliyorlar. Arabanın farlarını görüyorum. Olduğunuz yerde kalıp bakın ve dinleyin. Fakat kendinizi göstermeyin. Arabadan oğlunuz çıkarsa, onu size yollayana kadar bir şey söylemeyin. Eğer beni zorlayıp götürmeye kalkarlarsa uçtuğumuz gölün batı kıyısına gidin. Oraya Atterrisage medoc denilir. Size orada erişirim... Bu iş hoşuma gitmiyor.»

«Neden? Ne var?»

«Arabada iki erkek var. Şöförün yanındaki elindeki silâhı kontrol ediyor sanırım.»

Althene, «Oraya nasıl gideceğim?» diye ordu.

«Kapının altında miknatıslı küçük bir kutuda ikinci kontak anahtarını bulacaksınız.» Yaklaşan arabanın homurtusu duyuldu. Artık ses çıkarmayın.»

Uzun, siyah bir otomobil gelerek pilotun on metre kadar ilerisinde durdu. Sağdan bir adam indi. Fakat o Althene'nin oğlu değildi. İri yarı, şişmanca biriydi. Paltosunun yakasını kaldırmış, boynuna bir kaşkol sarmıştı. Üstelik koyu renk gözlük de takmıştı. Topallayarak yürüdü.

Direksiyondaki adam kımıldamamıştı. Althene onun Noel olduğunu umuyordu ama dikkatle bakınca direksiyondakinin oğlu olmadığını anladı. Onun yüzünü seçemiyordu fakat açık sarı saçları görmüştü.

Koyu renk gözlüklü adam, Alman aksanıyla İngilizce konuştu. «Mrs. Holcroft arabada herhalde.»

Pilot, «Oğlu da sizin arabada mı?» diye sordu.

«Lütfen Mrs. oHlcroft'a arabadan inmesini söyleyin.»

«Lütfen siz de onun oğluna aynı şeyi yapmasını söyleyin.»

«Zorluk çıkarmayın. Acele işim var.»

«Bizim de öyle. Otomobilinizde bir erkek var Mösyö. O da kadının oğluna benzemiyor.»

«Mrs. Holcroft'ı alarak oğluna götüreceğiz.»

«Yok ben oğlunu alıp Mrs. Holcroft'a götüreceğiz.»

«Kes artık!»

«Neyi kesecek mişim, mösyö? Bu iş için bana para verdiler. Size de para verdiklerinden eminim. İkimiz de işimizi yapmaya çalışıyoruz, değil mi?»

Alman, «Seninle uğraşacak vaktim yok!» diye bağırarak topallaya topallaya arabaya yaklaştı.

Pilot başını salladı. «O halde bulmaya çalışın. Çünkü Mrs. Holcroft'u arabada bulamayacaksınız.»

«Du Sauhund! Wo ist die Frau?» (1)

«Hem bana küfretmemenizi söyleyeceğim, mösyö. Ben Chalins - sur Marne'dan geliyorum. Orada iki kez galip geldiniz. Sizin böyle konuşmanızdan tiksinerek büyüdüm ben.»

Alman paltosunun cebinden bir tabanca çıkardı. «Hayatına değecek kadar para almamışsındır. Kadın nerede?»

«Ya siz mösyö? Beni vurup kadını bulamamak için çok fazla para almışsınız galiba.»

---

(1) Köpek herif! Kadın nerede?

Patlama kulakları sağır edecek gibiydi. Pilotun ayaklarının dibinde topraklar havalandı. Althene dehşetle ağaca tutunup kaldı.

«Haydi Fransız söyie. Kadın nerede?»

Pilot tiksintiyle, «Domuzlar!» dedi. «Elinize bir tabanca geçti mi çıldırırsınız. Kadını istiyorsanız oğlunu ortaya çıkarın. O zaman sizi kadına götürürüm.»

Alman silâhı kaldırıp pilotun başına çevirdi. «Bunu şimdi söyleyeceksin! Kadın nerede?»

Althene diğer arabanın kapısının açıldığını gördü. Bir patlama oldu ve bunu ikincisi izledi. Pilot kendini yere attı. Alman tiz bir sesle haykırdı. «Johann? Johannn?»

Üçüncü bir patlama oldu ve Alman yola yıkıldı. Pilot ayağa kalktı.

Arabadan inen adam, «Seni öldürecekti!» diye bağırdı. Sesinden hayreti okunuyordu. «Onun hasta olduğunu biliyorduk ama deli olduğu aklımıza gelmemişti. Başka ne diyebilirim?»

Pilot da şaşırmıştı. «Beni öldürecek miydi? Bunun anlamı yok!»

Sarışın adam, «Yok tabii,» diye cevap verdi. «Senin isteğin akla yakındı. Önce onu ağaçların arasına çekmeme yardım et. Üstünden kimliğini almalıyız. Ondan sonra benimle gel. Seni Holcroft'a götüreceğim.»

«Siz kimsiniz?»

«Holcroft'un arkadaşı.»

«Buna inanmak isterdim.»

«İnanacaksın.»

Althene yerinde durabilmek için tüm gücünü harcıyordu. Boğazı kurumuş, gözleri ağrıyordu.

Sarışın adamla pilot cesedi ağaçların arasına taşıyıp

döndüler. «Benim arabayı alayım mı, mösyö?»

«Yok. Farları söndür ve benimle gel. Sabah arabanı aldırırız.»

Pilot denileni yapınca adam, «Çabuk ol,» dedi.

Pilotun ses çıkarmamasından rahatladığı belliydi. Araba birkaç saniye sonra oradan uzaklaştı.

Althene bir süre sonra ağaçların arasından çıktı. Gölün batı kıyısında Atterisage Medoc'a gideçekti. Oğluna erişmesi gerekliydi.

⁂

Helden küçük deniz uçağında pilotun arkasında oturuyordu. Eteğinin altındaki sargıyı yokladı bir ara. Sıkı olmakla birlikte kan dolaşımını kesmiyordu. Yara zaman zaman zonkluyordu ama haplar ağrısını azaltmıştı. Onun için de yürüyebiliyordu. Canı yansa bile kendisini zorlayıp yürüyecekti zaten.

Pilot, «İndikten yarım saat sonra sizi göldeki bir lokantaya götürecekler,» dedi. «Oradan bir taksiye binip kente gidersiniz. İki hafta içinde bize ihtiyacınız olursa Attsrisage Medoc'a gelin. Orası özel bir lokaldir.»

⁂

41

Erich Kessler şiddetten hoşlanan bir adam değildi. Fakat şiddet amacı sağladığı zaman buna taraftardı. Yal-

nız bir seyirci olarak şiddeti uygun görür, işe karışmak istemezdi. Bununla birlikte artık şiddet kullanmak zorunda olduğunu anlıyordu. Holcroft ona seçim hakkı tanımamıştı. Amatör durumunu düşünmüş ve çok parlak bir karara varmıştı. Heinrich Clausen'in kromozomları oğlundaydı. Onu tekrar kandırmak, tekrar kontrol etmek gerekiyordu.

Erich artredeki adamlardan birini gözüne kestirdi. Onun gazeteci olduğunu anlamıştı. Yanına yaklaşarak, «Siz hangi gazetedensiniz?» diye sordu.

«**Geneve Soir**'danım.»

«Olan n koerkunç. Zavallı adam. Bir felâket. **Uzun** süredir burada duruyorum. Bir şey söylememin doğru olup olmayacağına karar vermeye çalışıyorum. Vicdanım hemen polise gidip bildiklerimi anlatmamı emrediyor. Ama buraya bir iş için geldim. Böyle bir olaya karışmam işimi altüst oder.»

Gazeteci ona ilgiyle baktı. «Bu işe karıştınız demek?»

«Yok, Tanrı korusun... Sadece bazı şeyleri gördüm. Bir iki kişinin adını da biliyorum...»

Gazeteci, «Cinayete karışmadınızsa,» dedi. «Adınızı kimseye açıklamam. Bildiklerinizi anlatırsanız...»

«Bütün istediğim de bu. İzin verin yukarıya çıkıp paltomu alayım. Aşağıya iner ve otelden çıkarım. Siz de peşimden gelin. Tepeden inerek konuşacak tenha bir yer buluruz. Size seslenene kadar bana yaklaşmayın.»

Gazeteci, «Olur,» der gibi başını sallayınca Kessler asansöre gitti. Paltosunu ve kimin olduğu anlaşılamayacak iki tabanca alacaktı. Bu durum Holcroft'un endişesini arttırırdı. Bu da iyi olurdu.

*
**

Noel, D'Accord Otelinin karşısında kaldırımda beklerken Kessler'in kapıdan çıktığını gördü. İşte iri yarı, şişman adam merdivenden iniyordu. Odasına gidip paltosunu almıştı demek. Alman nazik nazik oradaki bir kaç kişiyi selâmladı. Noel, Kessler yumuşak bir insan, diye düşündü. Neden yem olarak kullanıldığını da anlayamadı herhalde. O böyle şeyleri aklına getirecek bir tip değil. Aslında ben de kimseyi böyle kullanmayı istemezdim. Fakat her şey değişti artık. Böyle davranmam doğal sayılır.»

Hem bu taktik başarılı olmuştu. Otuzunu geçmiş bir adam otelden çıkarak alt basamakta durdu ve uzaklaşan Kessler'in arkasından baktı. Sonra ağır ağır onun peşi sıra yürüdü.

Noel, Kessler'in söylenenleri yapacağını umuyordu. Böylece onun peşindeki katili, Nachrichtendienst'in adamını yakalayacaktı. İstediği bilgiyi almak için o adamın boynunu kırabilir ya da gözlerine ateş edebilirdi.

Noel cebindeki tabancayı yoklayarak yürüdü. Dört dakika sonra Kessler tepeden inerek sola saptı. Arkasındaki adam da onu taklit etti. Holcroft ikisi de gözden kaybolana dek bekledi. Dikkatle sola bakıyordu. Sonra birden durdu. Kessler ortada yoktu. Onu izleyen adam da.

Noel koşmaya başladı.

*
* *

Kessler soldaki loş bir sokağa saparak kırk metre kadar gitti. Sonra küçük bir aynayı kaldırdı. Gazeteci peşindeydi ve oHlcroft henüz ortada yoktu. Acele hareket etme zamanı gelmişti.

Solda, zincirle kapatılmış bir çıkmaz sokak vardı. Ora-

sı birinin özel araba parkıydı. Ama şimdilik orada otomobil yoktu. Hem çıkmaz sokak çok da karanlıktı. Yani ideal. Kessler güçlükle zincirin üstünden atlayarak hızlı hızlı yürüyüp dipteki duvara gitti. Sağ cebinden kullanacağı tabancayı çekerken, susturucusu bir an kumaşa takıldı. Kessler gazetecinin duyacağı bir sesle, «Buraya gelin!» dedi. «Burada konuşuruz, kimse bizi görmez.»

Gazeteci zincirin üstünden atlayarak karanlıkta etrafına bakındı. «Neredesiniz?»

«Burada.» Gazeteci yaklaşırken tabancayı kaldırdı Kessler. Aralarında bir metre kadar kalınca adamın boynuna ateş etti. Hafif bir ses çıktı ve gazeteci yere yığıldı. Erich tekrar tetiği çekerek onu başından da vurdu.

Sonra susturucuyu çıkardı. Adamın ceplerini arayarak cüzdanıyla not defterini çıkarıp karanlığa doğru fırlattı. Sonra ikinci silâhı çıkararak adamın eline tutuşturdu.

Kessler kendi gömleğinin önünü yırtıp paltosundan da iki düğme kopardı. Elini yere dayadı. Avucuna bulaşan toz toprağı da yüzüne sürdü. Artık hazırdı. Ayağa kalkarak sendeleye sendeleye zincire doğru gitti. Amerikalının uzaktan koşarak geldiğini görünce hemen gazetecinin silâhlı elini tutup havaya kaldırdı. Ölü parmakla tetiği iki kez çekti. Küçük silâhın sesi iki bina arasında yankılandı. Kessler eli bırakıp kendi cebindeki silâha sarılarak, «Noel!» diye haykırdı.

«Erich... Erich?» Holcroft'un sesi yaklaşmıştı.

Kessler elindeki susturuculu tabancayı yerde yatan adama çevirdi. Noel Holcroft çıkmaz sokağın ağzına geldiği anda tetiği çekti.

«Erich!»

«Buradayım... Beni öldürmeye kalktı! Noel, beni öldürmeye kalktı.»

Holcroft, zincirin üstünden atlayarak Hessler'in yanına koştu ve karanlıkta eğildi. «Kim? Nerede?»

«Orada! Johnny silâh taşımamda ısrar etmişti... Onu vurmak zorunda kaldım... Başka çarem yoktu!»

«Bir şeyin yok ya?»

«Öyle sanırım. Peşimden geldi. Seni biliyordu. Durmadan bana, 'O nerede?' diyordu. 'H. nerede? Holcroft nerede?' Beni yere yıktı ve...»

«Oh Tanrım!» Noel karanlıkta yerde yatan adamın üstüne atıldı. Cebinden çakmağını çıkararak yakıp adama baktı. Sonra onun ceplerini aradı. «Allah kahretsin, üstünde bir şey yok!»

«Bir şey yok da ne demek? Ne demek istiyorsun? Noel, buradan gitmeliyiz. Yarını düşün!»

Holcroft, «Bu gece!» diye gürledi. «Onları bu gece istedim!»

Kessler bir süre sesini çıkarmadı, sonra mırıldandı. «Bunu sen plânladın...»

Öfkeyle doğrulan Holcroft bu sözleri duyunca biraz sakinleşti. «Özür dilerim. Sana bir şey olmasını istemedim. Her şeyi hesapladığımı sanıyordum.»

«Bunu neden yaptın?»

«Çünkü bulurlarsa annemi öldürecekler. Willie Ellis... Richard Holcroft ve daha başkalarını da öldürdükleri gibi.»

«Kim?»

«Cenevre'nin düşmanı Nachrichtendienst. Onlardan birini sağ olarak istiyorum.»

Kessler, «Kalkmama yardım et,» dedi.

«Bunu anlayabiliyor musun?» Holcroft profesörü elinden tutarak kaldırdı.

«Tabii. Fakat yalnız hareket etmemeliydin. Artık adam öldü. Ancak Johann sana yardım edebilir. Onun burada güçlü bir dostu var. Polis müdürü. Johann, seni bulunca Excelsior Oteline götürmemi söyledi. Fresca adıyla oda tutacağız. Neden bu adı seçtiğini de bilmiyorum.»

Noel, «Bu daha önce de kullandığımız bir isim,» diye cevap verdi. «Johann bizi oradan mı arayacak?»

«Evet. Yarın için son hazırlıkları yapıyor. Bankada...»

«Bankada mı?»

«Yarın her şey bitecek. Sana bunu anlatmaya çalışıyım. Haydi acele etmeliyiz. Burada kalırsak biri geçip bizi görebilir. Johann bana, 'Holcroft'ın annesi Cenevre'deyse onu mutlaka bulur koruruz,' dedi.»

Holcroft profesörün zincirin üstünden atlamasına yardım etti. Kessler geriye bakarak birden titredi.

Noel, «Bunu düşünme,» dedi.

«Çok korkunçtu.»

«Ama gerekliydi.»

Kessler, öyle, diye düşündü.

*
**

Helden rıhtımın oradaki banka oturmuş, etrafında olanların farkında bile olmadan sulara bakan yaşlı kadını gördü. Oysa deniz uçaklarından inen pilotlar, gelip geçen yolcular vardı.

Helden yaklaşınca, ay ışığında kadının yüzünü de gördü. O iri gözler, çıkık elmacık kemikleri... Topallaya topallaya yaklaşıp bankta oturan kadının yüzüne baktı. Tan-

rım, diye düşündü. Ne kadar Noel'e benziyor. Onun annesi olmalı!

Peki, burada ne yapıyordu? Ama bunun cevabı belliydi. Noel'in annesi gizlice Cenevre'ye gelmişti.

Helden topallayarak ilerideki bekleme odasıyla telsiz merkezine giderken, kadın başını kaldırarak bir an baktı ve sonra ilgisizlikle başını çevirdi. İçeriye girerek gerisinde telefon ve telsiz aygıtlarının durduğu kontuvara yaklaştı. Oradaki adama, «Dışarıdaki kadın kim?» diye sordu.

Adam incelediği bir kâğıttan başını kaldırarak onu süzdü. «Burada hiç bir ad söylenmez. Bunu bilmeniz gerekirdi.»

«Fakat bu çok önemli! Onu tanıyorum sanırım. Durumu çok tehlikeli. Bunu size Doktor Litvak'ı tanıdığınız için söylüyorum.»

Adam ismi duyunca tekrar ona baktı. Atterisage Madoc'dakilerin tehlike içinde yaşadıkları ve mümkün oldukça bundan kaçınmaya çalıştıkları belliydi. Doktor Litvak da güvenilen bir müşteriydi anlaşılan. «Kadın, pilotlarımızdan birinin telefon etmesini bekliyor. Siz Doktor Litvak'ın arkadaşı mısınız?»

«Evet. Benim uçakla Neuchatel'den gelmemi sağladı.»

«Burada tatsızlık istemiyoruz. Kadını alıp götürün.»

«Nasıl? Güya bir araba beni alıp göldeki lokantaya götürecekti. Oradan bir taksiye binecektim. Yarım saat bekleyeceğim söylenmişti.»

Adam, «Artık beklememelisiniz,» diye mırıldandı. Sonra ileriye baktı. «Henri buraya gel.» Kontuvardan bir deste anahtar aldı. «Gidip kadına buradan ayrılması gerektiğini söyleyin. Henri sizi götürür.»

«Beni dinleyemeyebilir.»

«Dinlemek zorunda. Size araba sağlanacak.»

Helden yaralı bacağını zorlayarak hızlı yürümeye çalıştı. Mrs. Holcroft banktan kalkmış, boşalmış rıhtımda duruyordu. Helden yaklaşınca döndü.

«Siz Mrs. Holcroft'sınız. Noel'in annesi.»

Althene Holcroft oğlunun adını duyunca ellerini kenetledi. Soluğu kesilmiş gibiydi. «Siz kimsiniz?»

«Bir dost. Buna inanın lütfen. Sandığınızdan çok daha yakın biri.»

«Hiçbir şey bilmediğime göre bu sözlerin önemi yok.»

«Adım Von Tiebolt!»

«Karşımdan çekilin.» Kadının sesi bir kırbaç şaklamasından farksızdı. «Adamlara para verildi. Bana ilişmenize razı olmazlar. Sizi hemen öldürürler. Haydi gidip kurt sürünüze katılın!»

«Ben Wolfsschanze'den değilim, Mrs. Holcroft.»

«Siz bir Von Tiebolt'sunuz!»

«Wolfsschanze'den olsaydım yanınıza yaklaşmazdım. Bunu anlarsınız sanırım.»

«Sizin temsil ettiğiniz pisliği anlıyorum...»

«Ömrüm boyunca hakkımda böyle düşünüldü ama yanılıyorsunuz! Bana inanın. Burada kalamazsınız. Burası güvenli değil. Sizi gizleyebilirim. Yardım edebilirim.»

«Siz mi? Nasıl? Bir tabancayla mı? Bir arabayla çiğneyerek mi?»

«Lütfen... Buraya neden geldiğinizi biliyorum. Ben de aynı nedenle buradayım zaten. Ona erişmeli, geç kalmadan paranın serbes bırakılmasına engel olmalıyız!»

Yaşlı kadın bu sözler bir tuzakmış gibi kaşlarını çattı.

«Siz otuz yıllık bir yalansınız! Hepiniz. Kimseye erişeceğiniz de yok...»

Helden, «Mrs. Holcroft,» dedi. «Oğlunuzu seviyorum. Onu çok seviyorum... Erişemezsek Noel'i öldürecekler. İki taraf da onu öldürmek niyetinde. Yaşamasına izin vermeyecekler. Bunu anlamalısınız.»

Althene, «Yalancı!» diye homurdandı. «Hepiniz yalancısınız!»

Helden bağırdı. «Kahrolun! Kimse yardımınıza gelmeyecek. Buradan çıkmanızı istiyorlar. Ben de sakatlandım. Bacağımda bir kurşun var! Noel'e erişmeye çalışırken vurdular beni. Başımızdan geçenleri bilmiyorsunuz. Hiç hakkınız...»

Küçük binada birden kıyamet koptu sanki. İki kadın içerideki adamın bağırmasını rahatlıkla duyuyorlardı. Onun sesini duyurmak için böyle haykırdığını da anladılar.

«Buraya giremezsiniz, mösyö. Burada tarif ettiğiniz gibi bir kadın yok! Lütfen gidin.»

«Bana emir verme! Kadın burada!»

Helden dehşetle içini çekti. Ömrü boyunca duyduğu sesti bu.

«Burası özel bir lokal. Tekrar gitmenizi rica edeceğim!»

«Kapıyı aç! Arkadaki kapıyı aç!»

Helden, Althene Holcroft'a döndü. «Durumu anlatacak vaktim yok. Ben dostunuzum. Hemen suya girin. Gözden kaybolmalısınız! Haydi!»

«Neden sana inanacak mışım?» Kadın telâşlanmıştı ve kararsızdı. «Genç ve güçlüsün. Beni kolaylıkla öldürebilirsin.»

Helden, «O adam sizi öldürmek istiyor,» diye fısıldadı. «Beni öldürmeye çalıştı.»

«Kim o?»

«Ağabeyim. Tanrı aşkına ses çıkarmayın!»

Helden, Althene'yi belinden tuttuğu gibi iterek tahta rıhtımdan geçirdi ve suya soktu. Ağzına sular dolan Althene titriyordu. Öksürüp debelenmeye başlayınca Helden mırıldandı. «Ses çıkarmayın. Çantanızı sapından boynunuza asın. Size yardım edeceğiz.»

«Tanrım! Ne yapıyorsun?»

«Susun.»

Rıhtımdan dokuz metre kadar uzakta demirli bir motör vardı. Helden bacaklarını oynatıp yüzerek Althene'yi teknenin gölgesine çekti. O sırada bir kapının kırılarak açıldığını duydular. Elinde güçlü bir elektrik feneri olan sarışın bir adam rıhtıma koştu. Sonra elindeki ışığı suya çevirdi. Bacağı şiddetle sızlayan Helden tekneye erişmeye çalışıyordu. Fakat bunu yapacak halde değildi. Bacağının mecali kalmamıştı. Islanan elbisesi de onu ağırlaştırmıştı.

«Tekneye erişmeye çalışın,» diye fısıldadı. «Ben geri döneceğim. O beni görünce...»

Kadın kollarına açarak sessiz sedasız yüzmeye başladı. «Sus. Bu aynı adam. Senin ağabeyin. Tabancası var. Çabuk ol.»

Birlikte tekneye sokuldular. Johann von Tiebolt elektrik feneriyle suları tarıyordu. Onları gördüğü an ateş edecekti. Helden ağabeysinin fevkalâde bir nişancı olduğunu biliyordu.

Göz alan ışık onlara doğru çevrilirken ikisi birden suya dalarak teknenin altından geçtiler. Sonra motörün zincirini tutarak soluk alıp beklediler.

Sessizlik. Sonra ağır ayak sesleri duyuldu. Johnn Tiebolt rıhtımdan geçerek uzaklaştı. Bir kapı çarptı ve tekrar bağırmalar başladı.

«Kadın nereye gitti?»

«Siz çıldırmışsınız!»

«Sen de gebereceksin!»

Bir patlama sularda yankılandı. Bunu acı bir feryat izledi ve bir patlama daha duyuldu. Sonra etrafa sessizlik çöktü yine.

Dakikalar geçiyordu. İki kadın suda birbirilerine bakıyordu. Helden'in gözleri yaşlarla dolmuştu. Yaşlı kadın bir şey söylemeden onun yüzüne dokundu.

Bir motor homurtusu sessizliğin verdiği dehşeti ortadan kaldırdı. Sonra dönen tekerlekler çakılları etrafa fırlattı ve görünmeyen bir araba uzaklaştı.

Iki kadın birbirilerine bakıp ağır ağır rıhtıma doğru yüzdüler. Bir merdivenden çıkıp karanlıkta derin derin soluk almaya başladılar.

Althene, «Ne tuhaf,» diye mırıldandı. «Bir ara ayakkabılarımı düşündüm. Ayakkabılarımı kaybetmek istemiyordum.»

«Ayakkabılarınız ayaklarınızdan çıktı mı?»

«Hayır. Bu daha da tuhaf sanırım.»

Helden, «Benimkiler düştü,» diyerek ayağa kalktı. «Buradan gitmeliyiz. Her an geri dönebilir.» Binaya baktı. «Oraya girmek istemiyorum ama bunu yapmak zorundayız. Orada araba anahtarları vardı...»

Helden kapıyı açar açmaz dayanamayarak gözlerini kapattı. Yüzü uçmuş bir adam kontuvara dayanıp kalmıştı. Bir an gözlerinin önünde Klaus Falkenheim'in hayali be-

lirdi ve bağırmak istedi. Ama bunun yerine, «Ağabeyim,» diye fısıldadı.

«Haydi gel çocuğum. Çabuk olalım!» Yaşlı kadın birden kendisini toplamış, emir veriyordu. Anahtarları bulmuştu. «Onların arabasını alalım. Ben bir araba tutmuştum fakat onu gördüler.»

Yaşlı kadın topallayan Helden'in koluna girdi. Birlikte dışarıya çıktılar. Orada iki araba vardı. Althene gri renkli olan arabayla gelmişti. Helden'i diğerine doğru götürdü, sonra birden durdu. Topladığı gücünü o anda yitirdi.

Kızıl saçlı pilotun cesedi çakılların üstünde yatıyordu. Gözlerinin, ağzının etrafını, bütün yüzünü bıçakla kesmişlerdi.

Işkence yaptıktan sonra öldürmüşlerdi pilotu.

⁂

Sessiz sedasız gidiyorlardı. Sonunda Helden, «Bana bir dairenin adresini verdiler,» dedi. «Orada güvende olacağız. Bize yardım etmek için Londra'dan bir adam geliyor. O daireye erişmiştir sanırım.»

«Kim o?»

«Kendisi Har Sha'alav denilen bir yerden bir Musevi.»

Althene ona baktı. «Bana da Har Sha'alav'dan biri geldiydi. Bu yüzden buradayım zaten.»

«Biliyorum.»

⁂

Dairenin kapısını siyah gözlü, esmer tenli, ince bir adam açtı. Ne kısa boylu, ne de uzundu ama çok güçlü ol-

duğu da halinden belliydi. İki kadını süzdükten sonra içeriye girmelerini işaret etti. Helden'in topallamasına, ıslak üstlerine bir şey demedi.

«Ben Yakov Ben Gadiz'im. Birbirimizi anlamalıyız. Kararları ben vereceğim.»

Althene, «Neye dayanarak?» diye sordu.

Ben Gadiz ona baktı. «Siz annesisiniz, değil mi? Sizi beklemiyordum.»

«Buraya geleceğimi bilmiyordum. Bu kız olmasaydı ben ölmüştüm.»

«Öyleyse altından kalkılmayacak borçlarınıza biri daha eklendi.»

«Size neye dayanarak emir vereceğinizi sordum. Benim hesabıma karar veremezsiniz. Yapacağım bir tek şey var. Oğluma erişmeliyim.»

Yakov Ben Gadiz, «Daha sonra,» diye mırıldandı. «Önce bir listeyi bulmamız gerekiyor. Bunun D'Accord Otelinde olduğunu sanıyoruz.»

Helen elini Althene'nin omzuna dayadı. «Bu çok önemli.»

«Yakov, Mrs. Holcroft'a bakarak, «Oğlunuza erişmek kadar önemli,» dedi. «Ve bana bir yem gerekiyor.»

***

42

Von Tiebolt, Kessler'in notunu almış, Cenevre Polis Müdürüne telefon ediyordu. «Sana o adresin yanlış oldu-

ğunu söylüyorum! Orası terk edilmiş eski bir apartman. Orada hiç telefon teli de yok. Nachrichtendienst sizin Kanton telefon servisine başarıyla el atmış anlaşılan. Bana doğru adresi bul.» Sarışın adam biraz dinledikten sonra patladı. «Budala! O numarayı arayamam. Kâtip, kadına numarayı Holcroft'dan başkasına vermeyeceğine yemin etti. Ne söylersem söyleyeyim kadın telâşlanacaktır. Bana o adresi bul! Bir saat sonra beni ara.» Telefonu çarparak kapatıp yine Kessler'in notuna baktı.

Erich, Amerikalıyla buluşmaya gideceğini ve onu Excelsior'a yerleştireceğini yazmıştı. Oraya telefon edebilirdi fakat bu karışıklığa yol açabilirdi. Amerikalı çıldıracak raddeye gelmiş olmalıydı. Londralı arkadaşı öldürülmüş, annesi de ortalarda yoktu. Üstelik belki Helden'in Neuchatel'de öldürüldüğünü de duymuştu. Holcroft bu raddeye geldiği için kendisiyle buluşmasında ısrar edebilirdi.

Oysa Johann henüz buna razı olamazdı. Saat sabahın üçüydü ve kadını hâlâ bulamamışlardı. Onu bulması, öldürmesi gerekiyordu. Bankadaki toplantıya altı saat kalmıştı. Kadın o sırada ortaya çıkıp oğluna kandırıldığını haykırabilir, Cenevre'den vazgeçmesini isteyebilirdi. Bu olmamalı, o kadının sesi kısılmalıydı. Bu gece ölmeliydi. Kısa süre sonra da işi biten Heinrich Clausen'in oğlu öldürülecekti. Sarışın adam ceketinin içine dikili kılıftan iki tarafı keskin bir bıçak çıkardı. Bunu yıkaması gerekiyordu. Kızıl sakallı pilot bıçağını kirletmişti.

⁂

Noel bavulunu açarak içindeki buruşuk eşyalara baktıktan sonra gözlerini otel odasında gezdirdi. Artık bütün

otel odaları ona birbirinin eşi gibi gelmeye başlamıştı. O anda bunlardan farklı olan Berlin'deki otel odasını anımsadı. Bu durumda o odayı düşünebilmesine şaşırmıştı. Bu şaşırtıcı yeni dünyada hâlâ aklı başındaydı. Bunun iyi mi. kötü mü olduğunu da bilemiyordu.

Erich telefonda Von Tiebolt'a erişmeye çalışıyordu. Johann ne cehennemdeydi? Saat sabahın üç buçuğuydu. Kessler telefonu kapatarak Noel'e döndü. «Otele endişelenmememizi belirten bir haber bırakmış. Kendisi polis müdürünün yanındaymış. Anneni bulmak için ellerinden geleni yapıyorlarmış.»

«Demek annemi henüz aramamış.»

«Öyle.»

«Anlamsız bu. Otel kâtibi hâlâ orada mı?»

«Evet. Ona iki haftalığı kadar para verdin. Onun için hiç olmazsa geceyi resepsiyonda geçirmeli.» Kessler'in yüzü düşünceli bir hal aldı. «Belki de annen gecikti. Uçağını kaçırmış olabilir. Belki havaalanına sisten inememiştir...»

«Her şey olabilir ama yine de bunlar anlamsız. Annemi bilirim. Bana bir haber yollardı. Peki Helden de aramadı mı?»

Alman gözlerini birden Noel'e dikerek, «Hiç kimse aramamış,» diye cevap verdi.

Holcroft elinde traş takımıyla durdu. «Böyle bir şey bilemeden beklemek beni deli ediyor.» Eliyle banyo kapısını işaret etti. «Ben yıkanacağım.»

«Iyi fikir. Ondan sonra da biraz dinlenmelisin. Bitkin düştün. Beş saatten az vaktimiz var. Johann'ın çok yetenekli bir adam olduğuna da inanıyorum.»

Noel, «Buna güveniyorum,» diye mırıldandı.

Genç adam gömleğini çıkarıp kaynar suyu açtı. Buhar çıkmaya başlayınca başını lavaboya doğru eğdi. Yüzünden terler akana kadar öyle kaldı. Bunu birkaç yıl önce Sam Bounoventura'dan öğrenmişti. Tam bir buhar banyosu sayılmazdı ama yine de yararlıydı. Birden, Sam, diye düşündü. Neden Sam aklıma gelmedi. Annem plânını değiştirdiyse ya da başına bir şey geldiyse, Sam'ı aramıştır. Özellikle D'Accord'da Noel Holcroft adında biri olmadığını anlayınca böyle yapmıştır.

Saatine baktı. Cenevre'de üç buçuktu. Öyleyse Karayiplerde on otuz beş olacaktı. Sam bir şey duymuşsa telefonda söylerdi.

Noel musluğu kapadı. Yatak odasından Kessler'in sesi geliyordu fakat orada başkası yoktu. Kessler kiminle konuşuyordu ve sesi neden bu kadar hafifti? Usulca kapıyı araladı. Arkası dönük olan Kessler telefonda konuşuyordu. Noel onun sözlerini duyarak dışarıya çıktı. «Hepsi bu kadar. Kadın sahte pasaportla dolaşıyor. Gümrük kayıtlarına baktır...»

«Erich!»

*
**

Yakov Ben Gadiz ilk yardım çantasını kapatarak yatağın yanında durdu. Helden'in yarası kızarmış ama neyse mikrop almamıştı. Adam ıslanan sargının yerine yenisini sardı. «Bu bir süre yeterli olur. Şiş bir saat sonra iner ancak ayakta durmamalısınız. Bacağı yukarıya kaldırmanız gerekiyor.»

Helden, «Yoksa doktor musunuz?» diye sordu.

«Kurşun yaralarını tedavi için doktor olmak gerekmez.

İnsan böyle şeylere alışır.» Adam kapıya gitti. «Siz burada kalın. Ben Mrs. Holcroft'la konuşacağım.»

«Hayır!»

Ben Gadiz durdu. «Ne dediniz?»

«Onu tek başına yollamayın. Suçluluk duygusu ve oğlu yüzünden kapıldığı dehşet onu bitkin düşürmüş. Doğru dürüst düşünemiyor ve bu işten kurtulma olasılığı da yok. Bunu yapmayın.»

«Yaparsam bana engel mi olacaksınız?»

«Daha iyi bir yol var. Ağabeyimi istiyorsanız, beni kullanın.»

«Önce **Sonnenkinder** listesini istiyorum. Von Tiebolt'u öldürmek için üç günümüz var.»

«Üç gün mü?»

«Bankalar yarın ve pazar günü kapalı. Onlar ancak pazartesi günü Büyük Bankanın yöneticileriyle buluşabilirler. Liste daha önemli. Bu konuda Litvak gibi düşünüyorum.»

«Bu kadar önemliyse, ağabeyim listeyi üstünde taşıyordur.»

«Sanmam. Ağabeyiniz gibi adamlar böyle tehlikelere atılmazlar. Bir kaza, yolda bir hırsızlık... benim gibi biri. Hayır, listeyi üstünde taşıyamaz. Otel kasasına da koyamaz. Liste odasında daha iyi bir kasada. Onu bir süre odasından uzaklaştırmak gerekiyor. Odaya girmeliyim.»

Helden, «Öyleyse beni kulanmanız daha uygun, diye ısrar etti. «Öldüğümü sanıyor. Beni görmesi bir şok olacak ve sersemleyecektir. Beni bulmak için her yere gidebilir. Nachrichtendienst sözünü söylemem yeterli.»

«Böyle olacağına inanıyorum. Fakat bunu yarın yapacağız. O bu gece sizi değil, Holcforft'un annesini istiyor.»

Helden, «Öyleyse hiç olmazsa kadınla birlikte gitmeme izin verin,» diye yalvardı. «Buluşmalarını sağlayın. Ben ağabeyime gözükmem. Ama silâhım var. Hiç olmazsa kadını biraz korurum.»

Ben Gadiz bir an düşündü. «Yapmak istediğiniz fedakârlığı anlıyorum ve bu yüzden sizi çok takdir ediyorum. Fakat ikinizi birden tehlikeye atamam. Bu gece Mrs. Holcroft'a ve yarın da size ihtiyacım var. Kadın bu gece onun otelden uzaklaşmasını sağlayacak. Yarın da siz onu istediğim yere çekeceksiniz.»

«Fakat siz kadını yem olarak kulanmakla kalmayacak onu kurban edeceksiniz.»

«Bu işde hepimizi kulanacağım. Hepimizi de kurban edebilirim. Işime karışacak olursanız sizi öldürürüm.» Yakov yatak odasına geçerek kapıyı kapattı. Althene üstünde bir gece lambası yanan küçük yazı masasının başındaydı. Dolapta bulduğu bol, kırmızı bir bornoz giymişti. Islanan elbiselerini de kurumaları için radyatörlerin üstüne sarmıştı. Bir kâğıda bir şeyler yazıyordu. Yakov'un ayak seslerini duyunca döndü. «Masanızdan kâğıt aldım.»

Israilli, «Masadaki kâğıtlar benim değil,» diye cevap verdi. «Mektup mu yazıyorsunuz?»

«Evet, oğluma.»

«Neden? Talihimiz yardım ederse ona erişeceğiz. Konuşacaksınız.»

Althene arkasına yaslanarak Ben Gadiz'e sakin sakin baktı. «Ikimiz de onu tekrar görme ihtimalimizin pek az olduğunu biliyoruz... Kendimi kandırmama gerek yok. Von Tiebolt'un benimle buluşması gerekiyor. Bulunca da beni bırakmayacaktır. Öldürmeden bırakmaz. Neden bıraksın?»

«Elimizden geldiği kadar önlem alacağız.»

«Tabancam olacak. Onun karşısında durup bana ateş etmesini söylemeye niyetim yok.»

Birbirilerine gülümsediler. «İkimiz de pratik insanlarız. Öyle değil mi? Biz geri kalabilenler...»

Yakov omuz silkti. «Böylesi daha kolay olur.»

«Söyleyin bana. Çok istediğiniz o liste. Pek çok **Sonnenkinder** olmalı. Onların adları, aileleri... Bu bilgi ciltler tutar.»

«Bizim aradığımız liste o değil. Biz ana listeyi istiyoruz. Bu listede paraları alıp stratejik yerlere dağıtacak olan liderlerin adları var. Bu, Von Tiebolt'un hemen erişebileceği bir yerde olmalı.»

«Listeyi ele geçirince Wolfsschanze liderlerinin kim olduğunu da anlayacaksınız.»

«Evet. Von Tiebolt kimseye güvenmiyor. Listeyi bir kasaya da koyamaz. Üstünde de taşıyamaz. Onun oteldeki odasında olacak bu. Oda da tuzaklarla doludur tabii. O adam odadan ancak çok önemli koşullar gerektirdiğinde çıkar.»

«Bu koşulların ben olduğumu kabul ediyorum.»

«Evet, sizden korktuğu kadar kimseden korkmuyor. Çünkü sizden başka hiç kimse oğlunuzun Cenevre'den uzaklaşmasını sağlayamaz. Onların oğlunuza ihtiyaçları var. Bankanın parayı serbest bırakması için oğlunuz gerekli.»

«Peki ya oğlum? Onu öldürecek misiniz?»

«Bunu istemiyorum.»

«Daha kesin bir cevap istiyorum.»

«Bizimle gelirse onu öldürmeye gerek yok. Eğer gerçeğe inanırsa, onun sağ kalmasını istememiz için iyi bir neden olacak demektir. Çünkü paralar verilmese bile Wolf-

sschanze yıkılmayacaktır. **Sonnenkinder** dünyanın her yanına dağılmış. Onlar belki aciz kalacaklar ama iç yüzleri ortaya çıkmayacaktır. Oğlunuzun anlatacağı çok önemli bir hikâye var. Onunla birlikte gereken kimselere erişebiliriz.»

«Von Tiebolt'la buluştuktan sonra geri dönemezsem... onu nasıl ikna edeceksiniz?»

Adam, Althene'inin dudaklarındaki hafif gülümsemeyi fark etti. Onun neden durduğunu anladı. Düşüncesinde yanılmamıştı. Althene geri gelmeyeceğini biliyordu.

«Onu bulunca Har Sha'alav'da öğrendiğimiz her şeyi anlatacağım. Helden de sağ kalacak olursa, bu konuda büyük yardımda bulunabilir. Sonra liste var. Onu bulursam oğlunuza göstereceğim.»

Althene onun sözünü kesti. «Ona benim mektubumu gösterin.»

Adam, «Bu da yararlı olur,» diye mırıldandı.

*
**

Erich!»

Kessler telâşla döndü. Şişko vücudu kazık kesilmişti. Telefonu kapamaya yeltendiyse de Holcroft ona engel oldu. «Dur! Kiminle konuşuyordun?» Birden alıcıyı kaparak bağırdı. «Kimsiniz?»

Ses çıkmadı.

Kessler kendisini toplayarak, «Lütfen,» diye mırıldandı. «Seni korumaya çalışıyoruz. Yollarda gözükemezsin. Seni vururlar. Sen Cenevre'nin anahtarısın.»

«Benden söz ediyordun!»

«Anneni bulmaya çalışıyorduk. Johann'ın çok tanıdığı vardır...»

Holcroft hemen telefona, «Von Tiebolt sen misin?» dedi.

Ses sakindi. «Evet, Noel. Erich haklı. Burada bize yardım etmeye çalışan dostlar var. Annen tehlikede olabilir. Onun için sen araştırmalara katılamazsın .Ortada gözükmemelisin.»

Holcroft öfkelendi. «Katılmamam ha! İkiniz de şunu iyi bilin.» Konuşurken gözlerini Kessler'e dikmişti. «Yapacaklarıma sadece kendim karar veririm. Anlaşıldı mı?»

Profesör hemen, «Evet,» der gibi başını salladı. Von Tiebolt da mırıldandı. «Tabii... Tabii. Annenin sahte pasaportla seyahat etmesi bizim için yararlı olabilir. Araştırma devam ediyor. Sana telefonla bilgi vereceğim.»

«Lütfen.» Holcroft telefonu kapatarak Kessler'e döndü. «Bir daha böyle bir şey yapmaya kalkma.»

«Özür dilerim. Doğru hareket ettiğimi sanmıştım. Tıpkı D'Accord'da peşime o adamı takmakla doğru hareket ettiğini sandığın gibi...»

Noel telefona uzandı. «Dünya çok kötü bir yer oldu.»

«Ne yapıyorsun?»

«Curaçao'da biri var. Onunla konuşacağım. Belki bir şey biliyordur.»

«O, evet, bırakılan haberleri sana ileten mühendis.»

***

Kısa süre sonra biri telefona cevap verdi. Fakat o Sam değildi. «Evet?»

«San Bounoventura.»

«Kim arıyor?»

«Arkadaşıyım. Avrupa'dan telefon ediyorum.»

«Sam telefona gelemez. Artık hiç konuşamayacak. Lanrının belâsı bir zenci boynuna bir tel dolayıp onu boğmuş. Şimdi o zenciyi arıyoruz.»

Holcroft'un soluğu kesildi. Onu izlemiş ve Sam'la konuştuğunu öğrenmişlerdi. Sam onun haber merkeziydi. Bu yüzden onu da öldürmüşlerdi. Nachrichtendienst onu yalnız bırakmaya çalışıyordu. Sam'ın bir borcu vardı ve bunu ölümle ödemişti. Her dokunduğu ölüyordu.

Konuştuğunun farkına varmadan mırıldandı. «Boşuna aramayın. Onu ben öldürdüm.»

*
**

43

Ben Gadiz, «Oğlunuz hiç Tennyson adında birinden söz etti mi?» diye sordu.

«Hayır.»

«Allah kahretsin! Onunla en son ne zaman konuştunuz?»

«Kocam öldürüldükten sonra...»

«Öyleyse üzücü bir konuşmaydı bu. İşte oğlunuz size o sırada Tennyson'dan söz etti. Size Tennysin adında biriyle Cenevre'ye gideceğini bildirdi. Tamam mı? Von Tiebolt'a böyle söyleyebilir misiniz?»

«Tabii. Ama o kabul eder mi dersiniz?»

«Başka çaresi yok. Sizi istiyor.»

«Ben de onu istiyorum.»

«Telefon edin. Paniğe kapılmış, ne yapacağını bilmeyen korkmuş bir kadın rolü yapacaksınız. Bağırın, fısıldayın, kekeleyin. Ona deniz uçakları üssündeki pilotunuzu aramak istediğinizi, fakat birinin onu öldürdüğünü söyleyin. Korkudan deliye döndüğünüzü anlatın. Bunu yapabilir misiniz?»

Althen tlfona uzandı. «Sadec dinlyin.» Bu byNr'roüoM.

Althene telefona uzandı. «Sadece dinleyin.»

D'Accord'un santralı onu çok önemli konuları Mr. Tennyson'un odasına bağladı.

«Demek oğlumun sözünü ettiği Tennyson sizsiniz?»

«Evet, ben arkadaşıyım. Paris'de karşılaştık.»

«Tanrı aşkına, bana yardım edebilir misiniz?»

«Tabii. Bu benim için bir onur sayılır.»

«Noel nerede?»

«Ne yazık ki bilmiyorum. Cenevre'de özel bir işi olduğunu söyledi.»

Kadın rahat bir soluk aldı. «Demek bunun sizinle ilgisi yok?»

«Yok. Dün gece birlikte yemek yedik ve o iş arkadaşlarını görmeye gitti.»

«Buluşabilir miyiz, Mr. Tennyson? Yalnız dikkatli olmalıyız. Sizi tehlikeye atmak istemem.»

«Benim için tehlike yok, Mrs. Holcroft. Ben Cenevre'de rahat rahat dolaşırım.»

«Ben dolaşamam. Medoc'daki korkunç iş.»

«Yok, yok siz biraz endişelenmişsiniz. Olanların sizinle ilgisi olmadığından eminim. Neredesiniz? Nerede buluşabiliriz?»

«Tren istasyonu. Kuzey girişindeki bekleme salonu. Kırk beş dakika sonra. Tanrı sizden razı olsun.» Birden

telefonu kapattı.

Yakop Ben Ganiz memnunlukla gülümsedi. «O çok dikkatli olacak, kendini savunmak için iyice tedbir alacaktır. Bu da bize daha çok zaman kazandıracaktır. Ben, D'-Accord'a gidiyorum. Her dakika önemli.»

⁂

Von Tiebolt telefonu kapattı. Bir tuzak olasılığı fazlaydı. Ama kesin karar vermemeliydi. Yaşlı kadın gerçekten peniğe kapılmışa benziyordu. Hem Holcroft'un 'Tennyson' adını kullanmış olması da kuşku verici bir şey sayılmazdı. Amerikalı çabucak duygusallaşan ve çoğu kez düşünmeden konuşan bir tipti. Richard Holcroft'un ölümünü duyunca böyle duygusallaşmış ve farkına varmadan 'Tennyson' adını ağzından kaçırmış olabilirdi.

Buna karşılık Amerikalı en umulmadık anlarda güçlü olduğunu ortaya koymuştu. Tennyson adını annesine vermesi onun uyduğu disipline aykırı düşüyordu. Hem Johann, sahte pasaport bulabilen, Lizbon'da ortadan kaybolabilen bir kadınla başa çıkması gerektiğini de biliyordu. Onun için olağanüstü önlemler alacaktı. Paniğe kapılmış ya da böyle numara yapan yaşlı bir kadın tarafından tuzağa düşürülmeyecekti. Telefonu açarak polis müdüründen bir otomobil istedi. «Araba on beş dakika sonra burada olsun. Resmi bir araba. Polis kullansın. Benim Kantonu ziyaret eden önemli biri olduğumu söyle. On beş dakika sonra burada olsun.» Adamın sözlerini dinlemeden telefonu kapattı. Gidip Tinamou'nun en sevdiği iki tabancayı aldı. Althene Holcroft ona tuzak kurmuşsa kadına Wolfsschanze'nin liderleriyle boy ölçüşemeyeceğini gösterecekti.

⁂

İsrailli ajan otelin karşısındaki bir geçite gizlenmiş bekliyordu. Von Tiebolt otelin merdiveninde durmuş, bir polisle konuşuyordu. Sözlerini bitirince polis kendi arabasına koştu. Sarışın adam da köşede duran siyah bir otomobile bindi. Von Tiebolt bu yolculukta şoför istemiyordu anlaşılan. İki araba da hareket etti ve kısa süre içinde gözden kayboldu. Yakov hemen otele girip yorgun bir görevli tavrı takınarak gece kâtibine yaklaştı. «Polis laboratuvarındanım. Ölen adamın odasından yine bir numune alıp bakacağız. Bunun için beni uykumdan uyandırdılar. Müfettiş herkes uykuya dalana kadar böyle şeyleri düşünemez. Numara kaç?»

Kâtip anlayışla gülümsedi. «Üçüncü kat. 301. Kapıda bir memur olacak.»

«Teşekkürler.» Ben Gadiz asansöre girip beşinci kat düğmesine bastı. John Tennyson 512'de kalıyordu. Nöbet tutan bir polisle oyun oynayacak vakti yoktu. Her dakika, her saniye onun için önemliydi.

***

Cenevre polisi üniforması giymiş olan adam tren istasyonunun kuzey kapısından girdi. Öndeki sıralardan birinde oturan kadına yaklaştı. «Mrs. Althene Holcroft? Lütfen benimle gelir misiniz?»

«Neden?»

«Sizi Mr. Tennyson'un yanına götüreceğim.»

Kadın kalkarak üniformalı adamla git. Kuzey kapısına yaklaşırlarken dört polis içeriye girerek çift kanatlı kapının iki yanında durdular. Onlar izin vermedikçe kapıdan kimse geçemezdi. Dışarıda polis arabasının yanında

iki görevli bekliyordu. Onlardan biri kadının binmesi için kapıyı açtı. Yanındaki polis de, «Emredildiği gibi yirmi dakika süreyle ne bir özel otomobil, ne bir taksinin istasyondan ayrılmasına izin verilecektir,» dedi. «Eğer olay olmazsa adamlar yirmi dakika sonra görevlerine dönebilirler.»

«Evet, efendim.»

Althene, sordu. «Nereye gidiyoruz?»

«Cenevre polis müdürünün malikânesindeki bir konuk köşküne. Bu Mr. Tennyson'un çok önemli biri olduğu anlaşılıyor.»

Kakın, «Pek çok bakımlardan öyle,» diye mırıldandı.

*
**

Von Tiebolt siyah büyük arabanın direksiyonunda bekliyordu. Polis otomobili istasyondan ayrılınca, uzaktan izlemeye başladı. Böylece başka arabaların kadının bindiğiyle ilgilenip ilgilenmediğini görecekti. Ayrıca Althene'nin üzerinde gittiği yönü gösteren elektronik bir aygıtda buiunabilirdi.

'Şifre Wolfsschanze'in son engeli de bir saat içinde ortadan kaldırılacaktı.

**
*

Yakov Ben Gadiz, üstüne 'Rahatsız etmeyin' levhası takılı olan Von Tiebolt'un daire kapısı önünde durdu. Eğilip çantasını açarak garip biçimli bir cep lambası çıkarıp yaktı. Belli belirsiz ışığı yeşildi. Işığı kapının yanına, altına ve üstüne tuttu. Minik iplikler ya da saç telleri arıyordu. Yani koptuğu an daire sahibinin içeriye girildiğini anlamasını

sağlayacak şeyler olup olmadığına bakıyordu. Üstte iki, yanda üç ve altta bir iplik gerili olduğunu gördü. Yakov lambanın arkasından minik bir iğne çıkararak ipliklerin takılı olduğu yerleri işaret etti. Bu iğne deliği fark edilmeyecek kadar küçüktü. Bunu ancak yeşil ışıkta görmek mümkündü. Sonra çantadan kapı açmakta kullanılan elektronik bir küçük silindir aldı. Ağzını kilide dayayarak bir düğmeye bastı. Aygıt çalışınca kapı açıldı. Yakov, elini araya sokarak iplikleri çıkardı. Sonra çantasını alarak içeriye girip kapıyı kapattı. İplikleri dikkatle masaya koyup üstlerine de silindiri yerleştirdi.

Saatine baktı. Von Tiebolt'un alarm tertibatlarını etkisiz hale koyup **Sonnenkinder** listesini alabilmesi için otuz dakikası vardı. O ipliklerin kapıya takılması iyiye işaretti. Çünkü bir nedeni vardı.

Yeşil ışığı oturma odasına tuttu, sonra yatak odasının kapısına baktı. İki dolabı inceledi. Onlarda iplik yoktu. Yatak odasının kapısına yaklaştı. Orada iplik yoktu ama başka bir şey vardı. Yeşil ışıkta kapıyla çerçevesi arasında kalan minik bir şey parladı. Yerden altmış santim kadar yukarıdaydı bu. Ben Gadiz ne olduğunu hemen anladı. Minyatür bir fotoelektrik hücreydi. Kapının çerçevesine sokulmuş olan bir diğeriyle temas halindeydi. Kapı açılacak olursa temas kesilecek ve bir alarm harekete geçecekti. Yakov daha önce de kendiliklerinden ayarlanan bu minik aygıtları görmüştü. Bunlar takıldıktan sonra en fazla beş saat çalışırlardı. Takan kimse dahil hiçbir insan saatleri dolmadan onları etkisiz hale sokamazdı.

Bu da Johann von Tiebolt'un gerekirse aradaki teması kesebileceğini açıklıyordu. Onun yatak odasına geçmesini gerektiren bir olay olabilirdi. Peki bu ne tür bir alarm-

dı? Ben Gadiz, ses çıkaran bir alarm değil, diye düşündü. Zil sesi dikkati bu odaya çeker. Radyo sinyali mi? Ama onun da sınırlı bir alanı vardır. Yok bu, bir madde püskürten bir aygıt olmalı. Asit olamaz. Çünkü kontrol edilemez. Acaba bir gaz ya da buhar mı?»

Zehirli bir gaz. Odaya girmeye kalkanı bayıltacak kadar güçlü bir gaz. Yakov çantasını açarak küçük bir oksijen tübü olan bir gaz maskesi çıkardı. Maskeyi takarak kapıyı açıp hemen geri çekildi.

Kapının çerçevesi birden yoğun bir buharla doldu. Ama bir iki saniye kaldıktan sonra çabucak dağıldı. Ben Gadiz gözlerinin hafifçe yandığını hissetti. Bu, gözleri tahriş eden bir gazdı ama zararı fazla değildi. Ancak içe çekilecek olursa, gözleri yakan o gaz ciğerlere dolup insanın bayılmasına neden olurdu. Bu aradığı kanıttı. **Sonnenkinder** listesi bu odada bir yerdeydi.

Adam kapıdan geçince üstüne bir gaz silindiri takılmış bir sehpa gördü. İçeride gaz kalabileceğini düşünerek hemen pencereyi açtı. Sonra diğer odadan çantasını alarak araştırmaya başladı. Yeşil ışık elbise dolabının kapağındaki minik sarı benekleri ortaya çıkardı.

Kasayı bulmuştu.

Dolabın kapağını açınca yine etrafa bir buhar yayıldı. Ama bu seferki gaz daha yoğundu ve dolabı kaplamıştı. İlk alarm çalışmayacak olursa ikincisi dolabı açanı rahatlıkla öldürecekti. Dolabın içinde küçük bir bavul duruyordu. Fakat rasgele bir bavul değildi bu. Deride en küçük kırışık yoktu. Bu da onun içine çelik kaplanmış olduğunu açıklıyordu.

Yine yeşil ışıkla iplik olup olmadığına baktı. İplik yoktu. Yakov bavulu alarak yatağa koydu. Yeşil ışığın yerine de

parlak sarı ışığı olan bir lambayı kullandı. İki kilidi inceledi. Bunlar farklıydı. İkisi de ayrı alarmları harekete geçiriyorlardı anlaşılan.

Cebinden ince, uzun kürdana benzer bir şey çıkararak sağdaki kilide soktu. Elini kilidin yanına doğru çekmişti. Parmakları kilidin önünde durmamalıydı.

Uzun, kürdanımsı bir metal parçasıyla bastığı yerden bir sıvı sızmaya başladı, yerdeki halıya damladı. Yakov bir mendil çıkarıp metali sildi. Sonra soldaki kilide sokarak yana çekildi. Kilit açılırken bir an hızla hava püskürdü. Bir şey kilitten fırlayarak karşıdaki koltuğun arkasına gömüldü. Ben Gadiz koşup ışığı oraya tuttu. Koltuğun arkasında küçük, yuvarlak bir ıslaklık vardı. İnce şişle o delikteki şeyi çıkardı. Bu ucuz çelikten yapılmış bir jelatin kapsülüydü. Hızla fırlayan kapsül vücuda hemen saplanırdı. Kapsülde de herhalde şiddetli bir uyuşturucu vardı.

Ben Gadiz kapsülü cebine koyarak bavulu açtı. İçinde kalın çelikten yapılmış bir kutu olduğunu gördü. Listeye erişmişti. Saatine baktı. İşe başlayalı beri on sekiz dakika geçmişti.

Kutuyu açarak kâğıtları çıkardı. Sadece on bir sayfa vardı. Her sayfada da altı sütun gördü. İsimler, telgraf adresleri, kentler. Her sayfaya yüz elli kadar isim yazılmıştı. Ortalama bin altı yüz elli ad vardı demek. **Sonnenkinder**'in seçkin tabakası. Wolfsschanze'yi yönetecek kimseler.

Yakob Ben Gadiz eğilerek çantasından bir fotoğraf makinesi çıkardı.

***

«Vous etes tres amicable. Merci.» Kessler telefonu kapatarak Excelsior'daki dairede pencerenin önünde duran

Noel'e, «Bir şey yok,» dedi. «Annen D'Accord'u aramamış.»

«Eminler mi?»

«Mr. Holcroft'a hiç haber gelmemiş. Hatta kâtibin bir, iki dakika oradan uzaklaşacağını düşünerek santralla bile konuştum. Sözlerimi duydun. Saat dörde geliyor. Biraz dinlenmelisin. Johann, anneni bulmak için elinden geleni yapıyor. Cenevre'deki en usta kimseler bizim için çalışıyorlar.»

«Uyuyamam... Çuracao'daki arkadaşımı da öldürdüler.»

Kessler ona yaklaştı. Gözlerinden merhameti okunuyordu. «Biz bankadaki toplantıyı bekliyoruz. En önemli şey o yemin. Bu işi hallettik mi yapamayacağımız şey yoktur. Nachrichtendienst'in icabına o zaman bakacağız. Yemini düşün Noel. Bu, pek çok şeyin cevabı olacak. Senin için... Annen için... Helden için... Bunu biliyorsun.»

Holcroft başını salladı. Kafası yorgundu ve sesinden de belli oluyordu. «Sadece bir haber alamamak beni çıldırtıyor.»

«Senin için çok zor oldu bu. Fakat her şey pek yakında düzelecek. Ben banyo yapmaya gidiyorum.»

Noel pencerenin önünde duruyordu. Cenevre uykuya dalmıştı. Paris ve Berlin de... Hatta Rio. Geceleri ne kadar çok pencereden böyle uyuyan kentlere bakmıştı. Pek çok. «Hiçbir şey eskisi gibi olamayacak...»

«Hiçbir şey.»

Holcroft kaşlarını çattı. Hiçbir şey. Hatta adı bile yoktu artık. Buraya Fresca adıyla kaydedilmişti. Helden onu bu adla arayacaktı.

Fresca.

Hemen telefona gitti. Erich'i çağırmanın anlamı yoktu.

D'Accord'un santral memuru kadın İngilizce konuşuyordu. Hemen numarayı çevirdi.

«Hotel d'Accord. Bonsoir.»

«Ben Mr. Holcroft. Doktor Kessler beklediğim haber için sizinle birkaç dakika önce konuşmuştu.»

«Affedersiniz... Doktor Kessler'i mi istediniz?»

«Hayır, anlamadınız. Doktor Kessler sizinle birkaç dakika önce bana gelen haberler için konuştu. Size başka bir adı soracağım. Fresca, acaba Fresca adına bir haber geldi mi?»

Santral memuru durakladı. «Otelde Fresca adında biri yok, mösyö. Doktor Kessler'i ister misiniz?»

«Hayır o burada. Demin sizinle konuştu.» Bu kadın laf anlamıyordu. Otel kâtibinin adını anımsayarak memura söyledi. «Onunla konuşabilir miyim?»

«Özür dilerim, mösyö. Kendisi üç saat önce gitti. Gece yarısı işi biter.»

Holcroft soluğunu tuttu. Banyodan su sesi geliyordu. Kessler onu duyamazdı. Santraldaki memur da iyi İngilizce biliyordu. «Bir dakika. Bir şey soracağım. Siz birkaç dakika önce Dr. Kessler'le konuşmadınız mı?»

«Hayır, mösyö.»

«İstediğim kâtip de gece yarısı gitti demek.»

«Evet, söyledim size.»

«Peki Mr. Holcroft'ı arayan olmadı mı hiç?»

Memur bir an durakladı. «Sanırım aradılar, mösyö. Bir kadın aradı. İşe başladığım sırada oldu. Bu haberi başkâtibe vermem tembih edildi.»

«Teşekkür ederim.» Noel telefonu kapattı.

Banyoda su sesi kesildi. Kessler dışarıya çıkınca elini

telefona dayamış duran Holcroft'u gördü. Gözlerindeki yumuşak ifade siliniverdi.

Noel, «sana ne oluyor?» diye söylendi. «Kâtiple konuşmamışsın. Santraldaki memura da bir şey sormamışsın. Annem saatler önce aramış. Bana söylemedin. Bana yalan söyledin.»

«Böyle sinirlenmemelisin, Noel.»

Holcroft, «Bana yalan söyledin!» diye kükreyerek yağmurluğunu attığı yatağa gitti. Yağmurluğun cebinde tabancası vardı. «Annem beni aradı, kahpenin oğlu!»

Kessler antreye koşarak kapının önünde durdu. «Anneni buluşacağımızı söylediği yere gelmedi. Bu yüzden endişelendik. Biz onu bulup korumak için çırpınıyoruz. Seni korumak istiyoruz! Von Tiebolt böyle şeyleri iyi biliyor. Başından bu tür şeyler geçmiş. Bırak da kararları o versin.»

«Kararlar mı? Allah kahretsin! Hangi kararlar? O benim hesabıma karar veremez! Sen de öyle! Yolumdan çekil!»

Kessler kımıldamadı. Noel onu omuzlarından tuttuğu gibi odanın ortasına doğru savurdu. Sonra koşarak koridora çıktı. Merdivene gidiyordu.

**
*

44

Malikânenin kapısı açıldı ve resmi araba içeriye girdi. Polis muhafıza selam verdikten sonra endişeyle köpeğe baktı. Doberman kayışını geriyor, arabaya atlamak için hazır bekliyordu. Polis, Mrs. Holcroft'a döndü. «Bu konuk evi

bahçe kapısından dört kilometre ötededir. Sağdaki yoldan gideceğiz. Sizi o eve bırakıp işimin başına döneceğim. Konuk evinde kimse olmayacak. Fakat ön kapının açık olacağını bana söylediler.»

«Anlıyorum. Mr. Tennyson beni bekliyor mu?»

Polis durakladı. «O da neredeyse gelir. Sizi o geri götürecek tabii.»

«Tabii. Söyleyin bana. Size Mr. Tennyson mu emir verdi?»

«Şimdi yapmam gereken şeyleri o söyledi. Ama emirleri ben doğrudan doğruya polis müdüründen alırım.»

«Müdür Mr. Tennyson'un ahbabı mıdır?»

«Öyle sanıyorum. Dediğim gibi Mr. Tennyson çok önemli biri olmalı. Polis müdürü onun yakın dostu.»

«Fakat siz değilsiniz?»

Polis güldü. «Ben mi, madam? Ben o beyi sadece bu gece gördüm. Dediğim gibi kendisine özen göstermemizi söylediler.»

Althene kasıtla çantasını açarak, «Aynı ilgiyi bana da gösterebilir misiniz acaba?» diye sordu. «Bu aramızda kalacak bir şey.»

«Duruma bağlı, madam.»

«Bir kadın arkadaşıma istasyondan telefon edecektim ama unuttum. Onu ararsanız memnun olurum.»

«Memnuniyetle. Siz Mr. Tennyson'un ahbabı olduğunuza göre önemli bir ziyaretçi sayılırsınız.»

«Numarayı yazayım. Genç bir kadın cevap verecek. Ona beni bıraktığınız yeri söylersiniz.»

***

Konuk evinin odalarının tavanları pek yüksekti. Duvarlar halılarla kaplanmıştı. Eşyalar Fransız Provensiyal

stilindeydi. Althene büyük bir koltuğa oturmuştu. Yakov Ben Gediz'in verdiği tabancayı koltuk yastığının yanına gizlemişti. Polis memuru gideli beş dakika olmuştu. Artık von Tiebolt'u bekliyordu kadın.

O adamı kapıdan girdiği an vurmak istiyordu fakat bu isteğine engel olmalıydı. Ondan bazı şeyler öğrenebilirdi belki. Uzak bir olasılıktı ama bir şeyler öğrenirse, İsrailliye ya da Helden'e anlatabilirdi belki...

Von Tiebolt gelmişti. Dışarıdan yankılanan hafif motor sesi bunu açıklıyordu. Birden onu öldürmenin gerekli olduğunu düşündü. Eliyle yastığın arkasına gizlediği tabancaya dokundu.

Kapı açıldı ve yakışıklı yüzü bir heykelinkini andıran, uzun boylu sarı saçlı erkek içeriye girdi. Kapıyı kapattı. Hareketleri yumuşaktı.

«Mrs. Holcroft geldiğiniz için çok iyisiniz.»

«Buluşmamızı ben istedim. Asıl buna razı olduğunuz için siz çok iyisiniz. Hem aldığınız önlemler de olağanüstü doğrusu.»

«Siz bunlara gerek olduğunu düşünür gibiydiniz.»

Althene, «İstasyondan buraya gelene kadar bir arabanın beni izlediğini sanmıyorum,» dedi.

«Hayır. Yalnızız.»

«Burası pek güzel bir ev. Oğlum burasını ilginç bulurdu. Bana türlü ayrıntılardan söz ederdi.»

«Bundan eminim. Onun kafası böyle çalışır.»

Althene, «Oğlum işine çok düşkündür,» diye gülümsedi. «Yeteneklerini kimden aldığını bilmiyorum. Ben mimarlığa hiç ilgi duymadım. Ölen babasıysa bankerdi.»

Sarışın adam hareketsizdi. «Demek iki babası da parayla ilgileniyordu.

Althene, «Demek biliyordunuz?» diye mırıldandı.

«Tabii. Heinrich Clausen'in oğlu. Artık birbirimize yalan söylemekten vazgeçebiliriz, Mrs. Holcroft.»

«Sizin yalan söylediğinizin farkındaydım, Herr von Tiebolt. Ama benim böyle bir şey yaptığımı anladığınızı sanmamıştım.»

«Açık konuşmak gerekirse bu ana dek bilmiyordum. Amacınız bir tuzak kurmaktı. Buna engel olduğum için özür dilerim. Fakat bunun tehlikelerini biliyordunuz tabii.»

«Evet, biliyordum.»

«Öyleyse neden bu tehlikeye atıldınız? Sonucu düşünmüş olmalısınız.»

«Öyle. Fakat daha önce benim yüzümden olan bir şeyin sonucunu size söylememin doğru olacağını da düşündüm. Bunu öğrenince anlaşmaya varabileceğimizi de düşündüm.»

«Öyle mi? Bu nasıl bir anlaşma olacaktı?»

«Cenevre'den vazgeçecek ve Wolfsschanze'yi dağıtacaksınız.»

«Hepsi bu kadar mı?» Sarışın adam gülümsedi. «Siz delisiniz.»

«Size otuz yıldır yaşadığım yalanı ayrıntılarıyla açıklayan bir mektup yazmış olduğumu söylersem ne yaparsınız? Mektupta bu işe girenlerin adları ve aileleri bankaya da belirtilmiş olabilir.»

«Bunu yapmakla oğlunuzu mahvedeceğinizi biliyorsunuz. Ayrıca ömür boyunca yazdığınız bütün mektupların bizde kopyeleri var. Son beş yıl her telefon konuşmanız dinlendi.»

«Ne?»

«Federal Büroda dosyanız var. Adı da 'Belalı Ana'. Bu

dosyada olanlar hiçbir zaman açıklanmayacak. Çünkü bunun ulusal güvenlikle ilgisi var. Kimse nedenini bilmiyor ama öyle işte. CIA ve Ulusal Haberalma Örgütünde de bu dosyadakilerin kopyeleri bulunuyor.» Von Tiebolt tekrar gülümsedi. «Anlamıyor musunuz, Mrs. Holcroft? Biz her yerdeyiz. Bu dünyayı terk etmeden önce bunu bilmelisiniz. Bu dünyada kalmanız bir şeyi değiştirmez. Bizi durduramazsınız. Kimse durduramaz.»

«Yalanlar vaat ettiğiniz için durdurulacaksınız! Daima bunu yaptınız. O zamanlar da bu yöntemi uygulardınız. Şimdi de öyle.»

«Yalanlar durumları hafifletir ve ölüm de ilerlemeye engel olan sorunlara verilen cevaptır.»

«Siz dünyanın en aşağılık insanısınız. Çıldırmışsınız!»

Sarışın katil elini ceketinin cebine soktu. «İşimi zevkli hale koyuyorsunuz.» Bir tabanca çıkardı. «Başka bir kadın da bana aynı sözleri söylemişti. O da sizin kadar inatçıydı. Arabadayken başına bir kurşun sıktım. Gece, Rio'da... O annemdi ve bana deli olduğumu, yaptığımız işi iğrenç bulduğunu söyledi. İşime karışmaya kalktı. Amacımızın zorunlu olduğunu... bunun güzelliğini anlayamadı. Birkaç yaşlı adam... o orospunun sadık âşıkları... annemi öldürdüğümden kuşkulandılar. Beni dava etmek için budalaca girişimlerde bulundular. Düşünebiliyor musunuz? Mahkemeye gideceklerdi. Oysa mahkemeleri bizim yönettiğimizi bilmiyorlardı. Kimse bize engel olamaz.»

Althene elini gizlediği silaha doğru götürürken, «Noel size engel olacaklı» diye bağırdı.

«Oğlunuz bir iki güne kadar ölecek. Onu biz öldürmesek bile başkaları bu işi yapacaklar. Ardındakl cinayetlerden bir iz bıraktı. Kendlsini temize çıkaramaz. Bir İngiliz

ajanı New York'da telle boğuldu. Graff adında biri Ric'de öldürüldü. Curaçao'daki bir mühendis bu gece boğularak öldürüldü. Noel'e, Ria ve Paris'deyken aldığı haberleri iletiyordu. Yarın New York'ta Miles adında bir komiser sokakta öldürülecek. O adamın elindeki son dosya Noel Holcroft' la ilgili. Yani Noel'i bizim öldürmemiz ve böyle acı çekmesine engel olmamız daha uygun sanırım.» Von Tiebolt kolunu kaldırarak tabancasının namlusunu Althene'nin başına doğru çevirdi. «Görüyorsunuz ya Mrs. Holcroft. Bizi durduramazsınız. Biz her yerdeyiz.»

Althene birden koltukta dönerek silahını almak istedi.

Johann von Tiebolt ateş etti. Tetiği tekrar tekrar çekti.

***

Yakov Ben Gadiz, von Tiebolt'un dairesini bulduğu gibi bıraktı.Odaları havalandırdığı için de artık içeriye girdiğine dair bir belirti kalmamıştı. Listenin fotoğrafı Yakov'daydı. Hem artık her şeyi anladığını da düşünüyordu. Paranın serbest bırakılması için bankaya gidecek üç oğuldan biri, Har Sha'alav'ın sandığı gibi değildi. Başlangıçta Noel Hlocroft, Wolfsschanze yeminini yerine getirilmesi için önemli sayılmıştı. Fakat sonunda bu yemin yüzünden mahvolacaktı o.

Yakov, Falkenheim öldü, diye düşündü. Bunu yirmi dört saat içinde anlayacağım.»

Yakov çantasını alıp oturma odasına geçti, sonra durdu. Dışarıdan hafif ayak sesleri geliyordu. Biri koşuyordu. Koşan kimse yaklaştı ve kapının önünde durdu. Kilide bir anahtar sokuldu. Tokmakla anahtar telaşla çevrildi. Ama

içteki sürgü kapıyı tuttu. Biri kapıyı yumruklamaya başladı.

«Von Tiebolt! Kapıyı aç!»

Gelen Amerikalıydı ve birkaç saniye sonra da kapıyı kıracaktı.

***

Kessler sürünerek yatağa kadar gitti. Karyolanın yanına tutunarak yerden kalkmayı başardı. Holcroft saldırınca gözlüğü yere düşmüştü. Birkaç dakika sonra bulurdu. Şimdi düşünmesi, ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu. Holcroft, D'Accord'a gidip Johann'la yüzleşmeye kalkacaktı. Yapacağı başka bir şey yoktu. Fakat Johann orada değildi ve Amerikalının olay çıkarması da kötü olurdu.

Kessler telaşına rağmen, ama olay çıkarmak onun da işine gelmez, diye düşündü. Bir anahtar bulup von Tiebolt'un dairesine girecek. Ondan sonra yatak odası kapısını açmaya kalkışacak ve o onda bayılacak. Böylece bir sorun olmaktan çıkacak.

Ona bir antidot verip ayıltırlar ve bankadaki toplantıya götürürlerdi. Holcroft'a bir düzine neden uydurabilirlerdi. Ancak onun anahtarı sağlaması şarttı. Oteldeki kâtipler ona anahtarı vermezlerdi. Fakat polis müdürü emrederse bunu yaparlardı.

Kessler telefona uzandı.

***

Helden topallayarak dairede dolaşıyordu. Bacağını o acıya alıştırmaya çalışıyor ve orada bırakıldığı için öfkeleniyordu. Ancak yapılanın akla yakın olduğunu da biliyordu. Yapılacak tek şey buydu. Ajan, Noel'in arayacağını san-

madığını söylemişti. Fakat bu ihtimali de düşünmek gerekiyordu. Yakov, Noel'in çevreyle temasının kesildiğinden emindi. Ona gelen haberleri diğerleri alıyorlardı. Fakat yine de küçük bir olasılık...

Telefon çaldı. Helden o anda boynundaki damarların çatlayacağını sandı. Yutkunarak topallaya topallaya telefona gitti. Oh, Tanrım Noel olsa, diye düşünüyordu.

Fakat konuşan adını vermeyen yabancı biriydi. «Mrs. Holcroft kentin on üç kilometre güneyinde kalan bir konuk evine götürüldü. Size oraya nasıl erişileceğni söyleyeceğim.»

Helden adamın söylediklerini yazdı. «Dış kapıda bir muhafız bekliyor,» diye ekledi adam. «Onun bir de saldıran türden köpeği var.»

**
*

Yakov kapının daha fazla yumruklanmasına izin veremezdi. Bu durum dikkati çekerdi. Hemen sürgüyü çekip duvara doğru kaydı. Kapı şiddetle açıldı ve uzun boylu Amerikalı bir saldırıya karşı koymak ister gibi elleri önde içeriye daldı.

«Von Tiebolt neredesin?»

Holcroft karanlığı görünce şaşırmıştı anlaşılan. Ben Gadiz elinde elektrik feneriyle yana çekilerek çabucak konuştu. «Van Tiebolt burada yok, fakat kötülüğünüzü isteyen biri değilim. Düşman sayılmayız.»

Holcroft hemen döndü. «Kimsin? Burada ne yapıyorsun? Işıkları yak!»

«Işık yok. Sadece dinle.»

Amerikalı saldırmaya kalkınca, Ben Gadiz, yeşil ışığı yakarak onun yüzüne tuttu. Holcroft'un gözleri kamaştı.

«Söndür onu!»

«Hayır, önce beni dinle.»

Holcroft sağ ayağıyla Ben Gaddiz'in dizine bir tekme indirdi ve gözleri kapalı olarak saldırıya geçti.

Yakov çömelip omzuyla Amerikalının göğsüne vurdu. Ama Holcroft durdurulacak gibi değildi. Bu kez dizini Ben Gadiz'in şakağına vurdu. Yumruğunu yüzüne indirdi.

Kan akmamalı, yerde iz olmamalıydı. Yakov ışığı söndürüp Amerikalının kollarını yapıştı ve onun gücüne şaştı.

Sesini duyurmaya çalıştı. «Dinlemelisin! Düşmanın değilim. Annenden haber getirdim. Bir mektup getirdim. Benim yanımdaydı.»

Amerikalı onun elinden kurtulmak üzereydi. «Kimsin?»

Ben Gadiz, «Nachrictendienst,» diye fısıldadı.

Bu ismi duyan Holcroft birden çıldırdı. Kükreyerek elleriyle ayaklarıyla vurmaya başladı. «Seni geberteceğim...»

Yakov başka çare kalmadığını anladı. Bu korkunç saldırıya dayanarak parmaklarını Amerikalının boynuna götürdü. Bir siniri bularak olanca gücüyle basınca Holcroft kendinden geçti.

**
*

Noel gözlerini karanlıkta açtı. Fakat etraf tam karanlık da değildi. Duvara yeşil bir ışık vuruyordu. Gözlerini kamaştıran ışıktı o. Onu duvara dayamıştı biri. Bir diz omzuna gömülmüş, bir tabancanın kabzası başına değiyordu. Boğazı ona inanılmayacak kadar acı veriyordu fakat yine de yerden kalkmaya çalışarak vücudunu büktü. Ama boynu bu gerilime dayanamadı. Sırt üstü kaldığı sırada üstündeki adamın fısıltısını duydu. «Aklını başına topla. Düşma-

nın olsaydım seni öldürürdüm. Bunu anlayamıyor musun?»

Noel ezilen boyun kasları yüzünden güçlükle konuşabildi. «Düşmanımsın... Nachrichtendienst olduğunu söyledin. Cenevre'nin düşmanı... benim düşmanımsın.»

«İlki kesinlikle doğru ama ikincisi yanlış. Düşmanın değilim. Düşün! Neden bu tetiği çekmedim? Cenevre işi durdurulurdu. Seni de durdururdum. Paralar transfer edilemezdi. Düşmanımsan kafanı parçalamama ne engel olabilir? Seni rehin olarak da kullanamam. Eğer düşmanımsam, yaşamana izin vermekle bir kazancım olmaz.»

Holcroft adamın sözlerini dinleyerek bunların ardında gizlenen şeyleri anlamaya çalıştıysa da başaramadı. «Ne istiyorsun? Annemi ne yaptın? Bir mektup olduğunu söyledin.»

«Her şeyi sırasıyla yapacağız. Önce buradan gitmek istiyorum. Seninle. İkimiz Wolfsschanze'nin asla mümkün olamayacağını sandığı şeyi yapabiliriz.»

«Wolfsschanze mi?... Ne yapacağız?»

«Yasaların bizim lehimize işlemesini sağlayacağız. Zararları tazmin edeceğiz.»

«Sen çıldırmışsın!»

«Har Sha'alav'ın amacı bu. Milyonları kontrol edeceğiz. Onlarla savaşacağız. Sana elimdeki tek kanıtı vermeye hazırım.» Yakob Ben Gadiz, Noel'im başına dayadığı silahı çekti. «İşte tabancam.» Silahı Holcroft'a uzattı.

Noel o garip yeşil ışıkta yabancının yüzünü inceledi. O gözlerde yalan yoktu. «Kalkmama yardım et,» diye mırıldandı. «Arka merdiven var. Yolu biliyorum.»

«Önce her şeyi düzeltelim. Odada bir değişiklik olmamalı. Sonra Rue de la Paix'de bir apartmana gideceğiz. O kadın da orada.»

«Hangi kadın?»

«Von Tiebolt'un kız kardeşi. Adam, onun öldüğünü sanıyor. Öldürülmesi için emir vermişti.»

«Helden?»

«Evet.»

***

45

Arka geçitten çıkıp Rue des Granges'dan geçerek İsrailliinin arabasına gittiler. Ben Gadiz direksiyona geçti. Holcroft damarları patlamış gibi acı veren boynunu tutuyordu.

Yakov onun acısını anlayarak, «Bana seçme hakkı tanımadın,» dedi.

«Ama sen bana tanıdın. Silahını bana uzattın. Adın nedir?»

«Yakov Ben Gadiz.»

«Seni Kessler'in Münih'den gelen doktor kardeşi sanmıştım.»

«Münihli bir doktor tanımıyorum.»

«Onun buralarda bir yerde olması gerek. D'Accord'a gittiğimde kâtip bana von Tiebolt'un anahtarını verdi ve sonra 'Hans Kessler'i mi istiyorsunuz?' diye sordu.

«Bunun benimle ne ilgisi var?»

«Kâtip Kessler'lerle von Tibeolt'un o dairede birlikte akşam yemeği yediklerini biliyordu. Kessler'in kardeşinin hâlâ orada olduğunu sanıyordu.»

Yakov, «Bir dakika,» diye atıldı. «Kardeşi iri yarı bir adam mı?»

«Hiç bilmem... Olabilir. Kessler onun vaktiyle fuybolcu olduğunu söylediydi.»

«O öldü. Annen bunu bize anlattı. Von Tiebolt onu öldürmüş. Bana kalırsa arkadaşın Ellis onu yaralamıştı. Von Tiebolt onun daha fazla yük olmamasına karar verdi herhalde.»

Noel ajana bakakaldı. «Yani Willie'ye o korkunç şeyleri Hans mı yaptı? Onu öyle bıçaklayıp öldüren Kessler'in kardeşi mi?»

«Bu sadece bir tahmin.»

«Oh Tanrım!.. Bana annemin nerede olduğunu söyle.»

«Sonra. Şimdi ilerideki kulübeden telefon etmem gerekiyor.»

Noel elindeki silahı Yakov'a çevirdi. «Şimdi!»

Yakov, «Beni öldürmeye karar verirsen,» dedi. «Bunu hakkederim. Sen de ölümü hakketmiş olursun. Bu ara duygusal olacak vaktimiz yok.»

«İstediğimiz kadar vaktimiz var. Sabah dokuzdaki toptlantıyı erteleyebilirim.»

«Tanrım!» Ben Gadiz, Holcroft'un omzunu yakalayarak sesini hafifletti. Âdeta yalvarıyordu. «Har Sha'alav'a bir fırsat tanı. Bir daha bu fırsatı bulamayız. Bana güven. Pek çok insan öldürdüm. Onun için yirmi dakika önce seni de kolaylıkla ortadan kaldırabilirdim. Durumumuzu bilmemiz gerekiyor. Belki Helden bir şeyler öğrenmiştir.»

Noel yine onun yüzüne baktı. «Telefon et. Ona burada olduğumu ve ikinizin de durumu açıklamasını istediğimi söyle.»

***

Hızla karanlık yollardan ilerleyerek malikânenin kapısının önünden geçtiler. Otomobil sesiyle uyanan bir köpek öfkeyle havlamaya başlamıştı. Yakov biraz ileride, arabayı ağaçların arasına soktu. «Köpeklerin kulakları birden duran motörleri daha çabuk fark eder. Buna karşılık ağır ağır azalan sesi yani diminuendoyu fark etmek inlar için daha güçtür.»

«Sen müzisyen misin? »

«Kemancıydım.»

«İyi miydin?»

«Senfoni orkestrasındaydım.»

«Peki neden?..»

Ben Gadiz, «Daha iyi bir iş buldum,» diye onun sözünü kesti. «Hemen in. Paltonu çıkar. Silahını eline al. Kapıyı ses çıkarmadan kapat. Konuk evi epey geride olmalı ama bulacağız.» Yakov bir ağaca tırmanarak üstüne sıra sıra dikenli tel gerilmiş olan duvara baktı. «Burada alarm tertibatı yok. Çünkü küçük hayvanlar duvara atlayıp sık sık alarmın çalışmasına neden olurlar. Yalnız dikenli teller altmış santim eninde var. Tatsız iş. Ama atlayacağız.» «Aşağıya inerek parmaklarını kenetledi. «Avcuma basarak tırman.»

Holcroft duvarın üstünde basacak bir yer olmadığını gördü. Üstü dikenli tellerle örtülmüştü. Ayağının ucunu kenara dayayarak birden atladı. Dikenli telin üstünden aşarak aşağıya düştü. Ceketi yırtılmış, ayak bilekleri soyulmuştu. Fakat aşağıya inmişti. Ayağa kalktı. Boğazının acısı yanında bileklerinin sızlaması hiç sayılırdı. Ajan da atlayarak havada bir taklak atıp hızını kesti ve ayaklarını yere basarak zıpladı. Sonra bileğini gözlerine doğru yaklaştırdı. «Saat altıya yaklaşıyor. Neredeyse hava aydınlanacak.»

Usul usul ağaçların arasından geçerek ilerlediler. Uzakta bir pencereden ışık sızıyordu. Ben Gadiz, birden, «Dur!» dedi. Noel'i omzundan tutarak yere yatırdı. «Ses çıkarmal O evde adamlar var.»

Noel baktıysa da bir şey göremedi. «Kimseyi göremiyorum.»

«Işıklara bak. Onlar hep aynı güçte değil. Çünkü önlerinden insanlar geçiyor.» Noel zaman zaman ışıkların hafiflediğini ve arttığını fark etti. «Gel. Şu ağaçların arasından geçip eve yandan sokulacağız.»

Ormandan geçerek küçük bir kriket alanına geldiler. Ev bunun gerisinde kalıyordu. Yakov, «Ben koşacağım?» diye fısıldadı. «Sana gelmeni işaret edeceğim. Unutma. Hiç ses çıkmamalı.»

Yakov koşarak kriket alanını geçip bir pencerenin yanında çömeldi. Sonra ağır ağır doğrularak içeriye baktı. Noel koşmak için işaret bekliyordu. Ama Ben Gadiz pencerenin yanında hareketsiz durmaktaydı. Ne olmuştu? Neden işaret vermiyordu?

Holcroft dayanamayarak fırlayıp koştu.

Ajan öfkeyle dönerek, «Buradan uzaklaş!» diye fısıldadı.

«Ne diyorsun sen? Annem orada...»

Ben Gadiz onu tutup çekmeye çalıştıysa da, Holcroft fırlayıp pencereden baktı. O anda bütün dünya tutuştu sanki. Haykırmak istedi ama sesi çıkmıyordu. Çıldırtıcı bir dehşet duyuyordu yalnızca.

Loş odada bir koltuğa serilip kalmış olan annesini görmüştü. Althene'nin zarif başı kan içindeydi. Kırışık yüzünün türlü yerlerinden kanlar akmıştı. Birden öfkeyle saldırıp camı kırmak için yumruğunu kaldırdı. Fakat cam kırıl-

madı. O anda bir kol boynuna sarıldı, bir el ağzını örttü. Bu el ve koldan kurtulmak olanaksızdı. Adam onu çekerek yüz üstü toprağa yatırdı. Noel soluğunun kesildiğini hissetti. Sonra yine boğazında o korkunç acıyı duydu.

Hareket ettiğini biliyor, fakat nasıl ya da neden olduğunu anlayamıyordu. Yüzüne dallar vuruyordu. Bunun ne kadar sürdüğünü de kestiremedi. Ama sonra önlerinde taş bir duvar belirdi. Kulağına sert bir emir geldi. «Haydi tırman! Dikenli telin üstünden atla!»

Noel sivri dikenlerin vücuduna battığını, elbisesini paralayıp derisini soyduğunu hissetti. Sonra biri onu çekerek bir arabaya soktu. Şafak söküyordu.

***

Noel koltukta uyuşmuş gibi oturarak Althene'nin mektubunu okudu.

Sevgili Noel,

Bir daha birbirimizi göreceğimizi pek sanmıyorum. Fakat yalvarırım benim için yas tutma. Belki daha sonra ama şimdi olmaz. Vakit yok.

Bu işi yapmam gerektiğini biliyorum. Çünkü yapılması gerekli ve bu iş için en uygun olan kimse de benim.

Otuz yıl boyunca inandığım yalanın üstünde durmayacağım. Yeni dostum Mr. Ben Gadiz bunu sana anlatacak. Ancak hiçbir zaman bu gerçeği bilmediğimi söylemeliyim. Tanrı şahidimdir. Bu işde oynaman gereken korkunç rolü de bilmiyordum. Ben başka bir çağın insanıyım. O zamanlar insanlar borçlarını öder-

lerdi. Onur bir tarih hatası sayılmazdı. Ben de onurumun birazını olsun kurtarmak umuduyla borcumu ödeyeceğim.

Birbirimizi bir daha göremezsek yaşamıma büyük mutluluk getirdiğini bilmeni isterim. Eğer insan, doğduğu kaynaktan daha iyi olabileceğini kanıtlamak isterse, seni örnek gösterebilir.

Bu arada arkadaşın Helden'le de ilgili bir söz eklemek istiyorum. Bence o hayatta sahip olabileceğim güzel kızımdı. Onu tanıyalı birkaç saat oldu. Ama bu sürede kendini tehlikeye atarak benim canımı kurtardı. Kısacık bir an içinde tüm ömrümüzü yaşadığımız da doğru sanırım. Ben böyle bir an yaşadım ve Helden'ı çok sevdim.

Tanrı seni korusun Noel.

Sevgilerimle,
ALTHENE

Holcroft pencereden sabahın ışıklarıyla aydınlanan sokağa bakan Yakov'u süzdü. «Annemin başkasının yapmasına izin vermediği şey neydi?»

Helden odanın öte yanından, «Ağabeyimle karşılaşmak,» diye cevap verdi.

Noel yumruklarını sıkarak gözlerini kapattı. «Ben Gadiz onun seni öldürtmek için emir verdiğini söyledi.»

«Evet. Ağabeyim pek çok kimseyi öldürttü.»

Holcroft ajana baktı. «Annem bu yalanı senin açıklayacağını yazmış.»

«Bunu Helden'e bırakıyorum. Ben hikâyenin büyük bölümünü biliyorum. Ama o her şeyi öğrenmiş.»

Genç kadın ona Werner Gerhardt'ı ve iki yüzü olan Wolfsschanze'yi anlattı. Son Nachrichtendienst'in kendisi-

ne söylediği her sözü anımsamaya çalıştı. Sözlerini bitirince Holcroft ayağa kalktı. «Demek ben Wolfsschanze'nin öbür yüzü için seçilmişim.»

Ben Gadiz, «Sen **Sonnenkinder** kasasını açacak şifresin,» dedi. «Bu kadar büyük bir para birden ortaya çıkamazdı. Bunu yasal bir hava vermek gerekti. Kurallara uymazlarsa para tehlikeye girecekti. Wolfsschanze bunu yapamazdı. Olağanüstü bir kandırmacaydı bu.

Duvarın yanında duran Noel boğazından yükselen feryatları duydu. Duvara vuran ellerinin acıdığını hissediyordu. Her şeyi yıkmak istiyordu. Ona bir adam azapla seslenmişti güya. Aslında o adam sahtekârın biriydi! Gözlerinden yaşlar akıyordu.

Sonra Helden'in kendisini tuttuğunu, parmaklarıyla usul usul gözyaşlarını sildiğini fark etti. «Sevgilim... Sevgilim...»

«Öldüreceğim!» Yine kendi feryadını duydu. Bu sözde korkunç bir kesinlik vardı.

«Bunu yapacaksın!» Bu ses kafasında çınladı. Konuşan Ben Gadiz'di. Adam Helden'i itip onu omuzlarından duvara dayamıştı. «Bunu yapacaksın.»

Noel yanan gözleriyle ona bakmaya çalıştı. «Annemi görmeme engel olmak istedin!»

Yakov hafif sesle, «Buna dayanamayacağımı anladım,» diye mırıldandı. «Saldırdığın an anladım. Bu dünyada benim gibi eğitilmiş pek az adam vardır. Fakat senin içinde olağanüstü bir şey olduğunu hissettim. Sadece düşmanım olmadığına sevindiğimi söyleyebilirim.»

«Seni anlamıyorum.»

«Sana Har Sha'alav'ın seçtiği şeyi önereceğim. Fakat bunun için olağanüstü bir disipline gerek olacaktır. Bu da

sende var. Açık konuşacağım. Bunu ben yapamazdım ama belki sen yapabilirsin.»

«Neyi?»

«Bankadaki toplantıya git. Annenin katilleriyle, Richrad Holcroft'un, Helden'in öldürülmesini emreden adamla buluş. Onlarla yüz yüze gel ve belgeleri imzala.»

«Sen çıldırmışsın!»

«Hayır! Yasaları inceledik. Senin parayı serbest bırakmalarını sağlayacak bir belgeyi imzalaman gerekiyor. Ayrıca öldüğün zaman bütün haklarının onlara kalacağını da kabul edeceksin. Bunu yaptığın anda da ölüm emrini imzalamış olacaksın. Dediğimi yap. Bu senin değil, onların ölüm fermanı olacak!»

Noel, Yakov'un yalvarı dolu siyah gözlerine baktı. Yine doğru söylediğini anladı. Yavaş yavaş kaybettiği iradesi canlanmaya başladı. Ben Gadiz onun omuzlarını bıraktı.

Noel, «Beni arıyorlar,» dedi. «Von Tiebolt'un dairesine gittiğimi düşünüyorlar.»

«Gittin. Kapıya iplikleri takmadım. Sen oturma odasında kimseyi göremeyince oradan ayrıldın.»

«Peki nereye gittim? Bunu bilmek isteyeceklerdir.»

«Taksilere bindin. Göl kenarına indin. Rıhtımlara uğrayarak anneni sordun. Buna inanabilirler. Senin paniğe kapıldığını sanıyorlardı.»

Noel, «Saat yedi buçuk,» dedi. «Bir buçuk saat kaldı. Ben otele döneceğim. Toplantıdan sonra konuşuruz. Excelsior'da bir oda tutun. Evli bir çift olduğunuzu söyleyin. Bir ad bulun. Dokuz buçuktan sonra oraya gelin. Ben 411 numaralı dairedeyim.»

Noel sekizi üç geçe daire kapısının önünde durdu. İçeriden öfkeli sesler geliyordu. Von Tiebolt şiddetle başvuracak kadar hiddetliydi. **Şiddet.** Noel derin bir soluk alarak içindeki arzuları zorla bastırdı. Anne ve babasını öldüren adamla yüz yüze gelecekti. Onun gözlerinin içine bakacak ve korkunç hiddetini belli etmeyecekti. Elinin titrememesine memnun olarak kapıya vurdu.

Kapı açıldı ve Holcroft sevdiklerini öldüren sarışın katilin gözlerinin içine baktı.

«Noel! Neredeydin? Her yerde seni aradık!»

Holcroft rol yapmaya gerek duymadan bezgin bezgin cevap verdi. «Ben de bütün gece annemi aradım. Geceyi onu aramakla geçirdim ama bulamadım. Annem Cenevre'ye gelmedi galiba.»

Von Tiebolt, «Biz araştırmaya devam edeceğiz,» diye mırıldandı. «Biraz kahve iç. Neredeyse bankaya gideceğiz. Kısa süre sonra her şey bitecek.»

Noel onu süzdü. «Evet. Bitecek değil mi?»

***

Son belgeler de imzalandı ve bir bilgisayar Zürih'e transfer edilecek parayı tekrar hesapladı. Yöneticilerle konuşan üç adamın imzaları sayesinde artık yıllardır kasada bekleyen milyonlar Zürih'de bir bankaya trensfer edilecekti.

Noel imzaladığı belgeyi bırakarak kayıtsız bir sesle, «Sana sormayı unuttum, Erich,» dedi. «Kardeşin nerede? Onun Cenevre'ye geleceğini sanıyordum.»

«Hans işi çıktığı için Münih'de kaldı. Ama onunla Zürih'de buluşacağız. Pazartesi sabahı orada olmayı kararlaştırdık.»

Noel sarışın adama döndü. «Bundan bana söz etmedin.»

«Konuşacak zaman olmadı. Pazartesi uygun mu?»

«Tabii...»

Von Tiebolt, «Planların nedir, Noel?» diye sordu. «Hâlâ dikkatli davranmalıyız. Nachrictendienst bu işten hoşlanmıyacaktır. kuşkusuz.»

«Biliyorum. Annemi bulmaya çalışacağım.»

Birlikte bankadan çıktılar. Von Tiebolt, «Arkadaşım polis müdürü sayesinde üçümüz de korunacağız,» diye anlattı. «Seni koruyacak polisler Excelsior'a, bizimkiler D'Accord'a gelecek. Ama bizim otele geçmek istersen sorun yok.»

«Yok, oraya yerleştim sayılır. Zaten yakında yola çıkacağız. Hem bence ayrı ayrı girmemiz daha doğru olur. Polisin itirazı yoksa ben arabayla gitmeyi tercih ederim.»

Von Tiebolt, «İyi düşündün dostum,» diye cevap verdi. «Sen de trene bin, Erich. Ben uçarım. Hepimize Columbine Otelinde yer ayırtırım.»

Holcroft başını salladı. «Eğer annem ya da Helden'den yarına kadar haber alamazsam onların beni Columbine'den aramaları için otele haber bırakacağım. Ben bir taksiye bineyim.» Adamlardan ayrılıp hızlı hızlı yürüyerek köşeye gitti. Bir dakika daha kalsaydı, içindeki yakıcı öfke patlayacak ve Von Tiebolt'u elleriyle oracıkta gebertecekti.

***

Johann hafif sesle konuştu. «Biliyor. Ne kadar bildiğini kestiremedim. Fakat biliyor.»

Kessler, «Bundan nasıl emin olabilirsin?» diye sordu.

«Önce sezdim, sonra anladım. Hans'ı sordu ve karde-

şinin hâlâ Münih'de olduğunu söylemeni de kabul etti. Oysa bunun doğru olmadığını biliyor. Dün gece D'Accord da bir kâtip ona Hans'n odasına telefon edebileceğini söylemiş.»

«Tanrım...»

«Üzülme. Amerikalı iş arkadaşımız Zürih yolunda ölecek.»

***

46

Yakov Ben Gadiz, Noel'i öldürmek için Köniz'in güneyinde kalan yollardan birinde saldırıya geçileceğinden emindi. Orada tepeler arasında kalan yirmi kilometrelik bir yer vardı. Hem o yollarda yılın bu mevsiminde pek araba da bulunmazdı. Holcroft ana şoselere çıkmamak için köylerdeki mimariyi görmek istediğini söylemiş ve yaptığı listeyi kendisini koruyacak polislere vermişti. Daha doğrusu bu planı Yakov yapmıştı. Kimsenin buna karşı çıkmaması da ajanın haklı olduğunu gösteriyordu. Holcroft'u o yollardan birinde öldürmeye niyetliydiler.

Yakov ayrıca nasıl öldürecekleri konusunda da görüşlerini açıklamıştı. Ne Von Tiebolt, ne Kessler o civarda olacaktı. İkisi de başka yerlerde göz önünde bulunacaktı. Hem bu cinayeti Wolfsschanze'yle ilgisi olmayan kimselere işleteceklerdi. Katil ya da katiller daha sonra **Sonnenkinden** tarafından temizlenecek ve bu işin Wolfsscahze'yle ilgili olduğu hiçbir zaman anlaşılamayacaktı.

Ben Gadiz sadece Noel'i sağsalim Zürih'e götürmeyi düşünüyordu. Ondan sonra kendi sratejisini uygulayacak-

tı. Zürih gibi büyük bir kentte insanları öldürmek için bir düzine yöntem bulunurdu. Yakov da bu konuda ustaydı.

Yolculuk başladığında Yakov kendince önlemlerini almıştı. Holcroft, Cenevre'deki Bonfils Şirketinden kiralanmış kurşun geçirmez camlı, zırhlı bir Rolls Royce kullanıyordu. Helden onun bir mil kadar önünde ve dikkati çekmeyen ama manevrası kolay bir Renault'daydı. Ben Gadiz de yarım mil kadar gerideydi. Cenevre'li zenginlerin çok kullandığı bir araba olan Mesarati'yi seçmişti. Yakov'la Holcroft arasında da onu koruyacak olan iki görevlinin bulunduğu polis arabası vardı.

İsrailli, Noel'in odasında yol haritalarını incelerlerken, «Polis arabası yolda bozulacaktır,» demişti. «Onları harcayamazlar. Çünkü bu fazla sorulara neden olur. İkisi de dürüst polis memuru. Miğferlerindeki numaraları alıp Litvak'a telefon ettim. İkisi de pek tecrübesiz, henüz bir yıllık polislermiş. Zürih polisi seni karşılayana dek peşinden ayrılmayacaklar. Bana kalırsa onların arabası bozulacak. Amirlerini arayacaklar ve kendilerine Cenevre'ye dönmeleri söylenecek.»

«Yani onlar sadece birer süs.»

«Tamam. Yalnız onlar işimize yarayacak. Polis arabasını gördüğün sürece güvendesin. O sırada kimse sana bir şey yapmaya kalkamaz.»

***

Yakov hafif hafif yağan kara küfrettl. Bu yüzden yollar kayganlaşmış, fazla ilerisini görmek de güçleşmişti. Oysa onlar birbirilerini göreceklerini düşünerek hazırlanmışlardı. Telsizle irtibat kurmak imkânsızdı, çünkü düşmanları hemen bu konuşmaları dinlerlerdi.

Ajan yanındaki koltukta duran şeylere dokundu. Holl-croft'un Rolls'unda da bunlardan vardı. Sekiz adet patlayıcı madde. Dördü çarpar çarpmaz patlayacak türden bombaydı. Ayrıca dört de tanksavar bombası vardı. Bunlardan başka bir Colt tabanca ve bir de otomatik tüfek duruyordu yanında. İki silah da doluydu ve emniyet mandalları da açık, yani ateşe hazırdı.

Ben Gadiz yine ileriye baktı. Kısa süre içinde Noel'i öldürmeye kalkacaklarını sanıyordu. Polis arabası birden durdurulacaktı. Ondan sonra da Holcroft tek başına kalacaktı. Yakov tekrar küfretti. Polis arabasını göremiyordu! Neredeydi o? Polis arabasını kaybetmişti. Bu nasıl olmuştu?

Birden ileride polis arabasını gördü. Bir soluk alarak daha yaklaşmak için ayağını gaz pedalına bastı.

Yakov sandığından daha hızlı gitmekte olduğunu fark etti. İbre yetmiş üç kilometreyi gösteriyordu. Bu yol için bu sürat çok fazlaydı. Neden?

Birden nedenini anladı. Polis arabasıyla arasındaki açıklığı azaltmak istemişti. Ancak polis arabası çok hızlanmıştı. Dönemeçleri hızla alıyor, yağan karda yıldırım gibi gidiyordu. Holcroft'a yaklaşmaktaydı.

Polis arabasının şoförü çıldırmış mıydı?

Ben Gadiz durumu anlamaya çalışarak ileriye baktı. Bir şey onu rahatsız ediyor, fakat ne olduğunu anlayamıyordu. Sonra daha önce olmayan şeyi gördü. Polis arabasının bagajının bir yanı içeriye çökmüştü. Bu üç saattir peşinden gittiği otomobil değildi.

Başka bir polis arabasıydı bu!

Demek polis arabasına bir ara telsizle emir verilmiş, o bir yola sapmış, sonra yerini bu araba almıştı. Bu durumda o otomobildekiler Maserati'yi de görmüşlerdi. Holcroft'

insa durumdan haberi yoktu.

Polis arabası uzun bir dönemece daldı. Yakov şoförün durmadan korna çaldığını duyuyordu. Holcroft'a işaret veriyordu adam. Rolls'un yanına yaklaşıyordu.

Yakov, «Yok yapma!» diye haykırarak direksiyonu sıkıca yakaladı ve dönemeçi kayarak döndü. Maserati'yle polis arabasının üstüne doğru gitti. «Yapma, Holcroft!»

Birden ön camı paramparça oldu. Yüzüne, parmaklarına küçük camların battığını hissetti. Yaralanmıştı. Polis arabasının kırılan arka camından biri makineliyle ateş etmişti.

Kaputun altından bir duman yükseldi. Radyatör patladı. Bir an sonra lastikler delik deşik oldu. Maserati sağa kayarak kar kaplı topraklara çarptı.

Ben Gadiz omuzuyla açılmayan bir kapıya vururken kükrer gibi bağırıyordu. Arabanın arkası da tutuşmuştu.

Holcroft polis arabasını dikiz aynasında gördü. Birden fazla yaklaşmıştı. Farları yanıp sönüyordu. Polis bir neden yüzünden ona işaret veriyordu. Ağırlaştı. Polis otomobili yanına geldi. Karlar yüzünden genç memuru göremiyordu. Sürekli kornaya basıldığı için camı indirdi.

O anda arabadaki adamın yüzünü gördü. Bu yüzdeki ifadeyi de fark etti. Cenevre'den gelen genç polislerden biri değildi. Hiç tanımadığı biriydi. Az sonra bir tüfeğin namlusu belirdi.

Holcroft umutsuzlukla camı kapamaya çalıştı. Çok geç kalmıştı. Patlamayı duydu ve gözleri kör eden ışıkları seçti. Yüzlerce ustura yüzüne keser gibiydi. Kendi kanının cama fırladığını da gördü. Başı boş kalan Rolls yolda hızla gider-

ken bağıran da kendisiydi!

Madenler devamlı çarpmalar yüzünden büküldüler. Artık pedallar tavanın olması gereken yerdeydi. Holcroft kendini tavanda buldu. Sonra camdan cama atıldı ve direksiyonun üstüne düştü. Tekrar boşlukta kaldı. Bu boşlukta huzur vardı. Usturaların acısı kayboldu ve Holcroft sislerin kafasını sardığını hissetti.

**
*

Yakov ön camın kalan kısmını tabancasıyla paraladı. Tüfek yere düşmüştü. Plastik patlayıcılar kutularında bağlı duruyorlardı. Bombalar ortada yoktu. Elindeki silah dışında diğerleri yararsızdı o anda. Bunu mermileri bitene, ölene dek kullanacaktı.

Sahte polis arabasında üç kişi olduğunu görmüştü. Nişancı olan üçüncü erkek arka tarafta çömelmişti. Ben Gadiz arka camdan onun başını görüyordu. O buhar perdesi arasından dikkatle nişan alarak tetiği çekti. Baş birden zıpladı, sonra kırık arka cama doğru düştü.

Yakov omzunu yine kapıya vurdu. Bir an önce arabadan çıkmalıydı. Arkadaki alevler kısa süre sonra benzin tankını patlatacaktı. Önde polis arabasının sürücüsü Rolls'a tosluyordu. İkincisiyse inmiş, Rolls'un direksiyonunu yakalamaya çalışıyordu. Adamlar arabayı tepeden yuvarlamak istiyorlardı.

Ben Gadiz olanca gücüyle omzunu kapıya indirerek açmayı başardı. Kendini karla kaplı yola attı. Yarasından akan kan karlarda kırmızı çizgiler bırakıyordu. Silahını kaldırarak arka arkaya ateş etti. Gözleri dumanlanıyor, ilerisini iyi seçemiyordu. Nişan alması olanaksızdı.

Aynı anda korkunç iki şey oldu. Rolls aşağıya yuvar-

landı ve bir makinelinin sesi etrafta yankılar yaptı. Mermiler Yakov'un bacaklarına saplandı. Artık acı duyamayacak haldeydi adam. Güçlükle dönüp yuvarlanarak uzaklaşmaya çalıştı. Kısa süre sonra Maserati'nin benzin deposu da patladı. Yakov birinin, «Öldüler!» diye bağırdığını duydu. «Arabayı çevir! Gidiyoruz!»

Saldıranlar kaçtılar.

***

Helden bir dakikadır bekliyordu. Noel'in çoktan ortaya çıkması gerekirdi. Rolls neredeydi? Genç kadın iki dakika daha bekledikten sonra dayanamadı. Arabayı çevirip geri döndü. Gaz pedalını yere yapıştırmış hızla gidiyordu. Yarım mil yolu aştı ama Noel'i göremedi. Elleri titremeye başlamıştı. Bir şey olduğu anlıyor, bunu hissediyordu.

Sonra yanmakta olan Maserati'yi seçti. «Tanrım!» dedi. «Noel'in arabası nerede? Noel nerede? Yakov?»

Frene basıp haykırarak arabadan fırladı. Kaygan yolda yüz üstü düştü. Yaralı bacağı yüzünden düştüğünün farkında bile değildi. Kalkıp bağırarak koştu yeniden. «Noel! Noel!» Feryatlarına, hıçkırıklarına engel olamıyordu.

Birden birinin emrettiğini duydu. «Helden! Kendine gel. Aşağıya in.»

Konuşan Yakov'du. Helden tepe aşağı koşarken birden dünya başına geçti sanki. Rolls Royce ters dönmüştü. Arabadan dumanlar çıkıyordu. Yakov, Rolls'un yakınında yerde yatıyordu. Kırmızı izler tepeden ajanın yanına kadar iniyordu. Helden deli gibi koşarak Yakov'un yanında durdu. O anda açık camdan sevgilisini gördü. Noel hareketsizdi ve yüzü kan içinde kalmıştı. Helden tekrar haykırırken, Yakov onu kolundan yakalayarak kendisine doğru

çekti. Güçlükle konuşabiliyordu adam fakat emri kesindi. «Arabana dön. Beş kilometre ileride bir köy var. Litvak'a telefon et. O uçak, hızlı arabalar kiralar. Ona eriş... Durumu anlat.»

Helden gözlerini Noel'den ayıramıyordu. «O öldü... Öldü.»

«Belki ölmemiştir. Çabuk ol!»

«Onu bırakamam.»

Ben Gadiz silahını kaldırdı. «Gitmezsen onu şimdi öldürürüm.»

***

Litvak vücudunun alt kısmı sargılar içinde olan Ben Gadiz'in yattığı odaya girdi. Ajan gözlerini pencereye dikmiş, karlı dağlara bakıyordu,Doktorun gelmesine aldırmadı bile. Litvak, «Gerçeği bilmek istiyor musun?» diye sordu.

Ajan başını çevirdi. «Bundan kaçınmanın anlamı yok, değil mi? Zaten yüzünden de okunuyor.»

«Daha kötü haber de getirebilirdim. Artık eskisi gibi yürüyemeyeceksin. Fakat zamanla dolaşabilirsin. Önce koltuk değneği, sonra bastonla yürüyebileceksin.»

«Bu durum işim için hiç de iyi değil.»

«Öyle. Ama aklın başında ve ellerin iyileşecek. Bu müziğini etkilemeyecek.»

Yakov hüzünle gülümsedi. «Başarılı bir müzisyen değildim. Diğer yaşamımda daha mükemmel bir profesyoneldim.»

«Kafandan başka türlü yararlanacaksın artık.»

«Ya Holcroft?»

«Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ölmesi gerekirdi fakat

sağ. Ancak eski yaşamına dönemez. Cinayet suçuyla onu belki yarım düzine yerden arıyorlar. Yakalarlarsa idam edecekler.»

Yakov'un gözleri yaşlarla doldu. «Onlar kazandı. Sonnekinder kazandı.»

Litvak, «Göreceğiz bakalım,» diye mırıldandı. «Geriye kalanı görünce de durumu bileceğiz.»

***

SONUÇ

Litvak kapıda durarak Helden'in, Noel'in boynuyla yüzünü sabunlamasını seyretti. Kolunun altında bir gazete vardı doktorun. Dikkatle Amerikalı'nın yüzüne bakıyordu. Kurşun yağmuru bu yüzü mahvetmişti. Sol yanağında alnında ve boynunda kurşun yaralarının izleri kalmıştı. Ama iyileşmeye başlamıştı artık Holcroft.

Litvak gazeteyi Holcroft'un yatağına bıraktı. Bu Herald Tribune'un Paris nüshasıydı. «Haberlere bir bak. Amerika'nın bazı eyaletlerinde suçluların idam edilmesi yasası kabul edilmiş.»

Holcroft gazeteyi aldı:

Dünyanın her yerinde düzenlenen suikastlar, siyaset adamlarının ölümüne neden olduğu için tüm ülkelerin başkentlerinde çok sert güvenlik önlemleri alınmıştır. En büyük sorumluluk da polis örgütleriyle askeri güçlere düşmektedir. Yüksek düzeyde uluslar arası bir işbirliği sağlamak için İsviçre'nin Zürih kentinde bir büro kurulmuştur. Örs adı ve-

rilen bu büro askeri güçler ve polis örgütlerine gizli bilgilerin daha çabuk verilmesini sağlayacaktır...

***

Mendelssohn'un keman konçertosunu çalmakta olan Ben Gadiz birden durdu. Aklının yine başka tarafa gittiğinin farkındaydı. Noel Holcroft karşıda divana uzanmıştı. Helden de onun yanında, yerde oturuyordu.

***

Los Angeles'den uçakla getirilen estetik ameliyat uzmanı, adı verilmeyen hastasına çok başarılı bir ameliyat yapmıştı. Yüz hâlâ Holcroft'a benziyordu ama tümüyle değil. Kurşun yaralarının izleri kaybolmuştu. Yüz daha incelmiş, hatlar daha keskinleşmişti. Alındaki kırışıklar belirliydi. Bu hafif değişen, düzelen yüzde masumluktan eser yoktu, tam tersine biraz hainlik vardı.

Noel böyle değişmekle kalmamış, birden yaşlanmıştı. Bu yaşlanma çok çabuk ve ıstıraplı olmuştu. Yuvarlanan Rolls'dan çıkarılalı dört ay olmuştu fakat ona bakan aradan on yıl geçtiğini sanırdı. Bununla birlikte sağdı ve Helden'in bakımıyla Litvak'ın sürekli olarak yaptırdığı egzersizler sayesinde kendisine gelmişti.

Egzersizleri bir zamanlar Har Sha'alav'ın korkulan bir komandosu olan Ben Gadiz izliyordu. Yakov bu egzersiz saatlerinden zevk alıyor, Holcroft'a türlü şey öğretiyordu. Onun mükemmel olmasını istiyordu ve Holcroft da bu istekleri karşılıyordu. Ancak asıl eğitime geçmeden önce onun tam sağlığına kavuşması gerekmişti.

Yakov Ben Gadiz, Amerikalıyı eğitmeye ertesi gün

başlayacaktı. Kimsenin göremeyeceği tepelerde, dağlarda acımasızca çalıştıracaktı öğrencisini.

***

«Tel! İp! Zincir!»

«Parmaklarını kullan! Onların silah olduğunu hiç bir zaman unutma....»

«O ağaca bir kere daha çık. Çok ağırdan aldın...»

«O tepeye tırman ve ben görmeden in...»

«Seni gördüm! Kafan uçuruldu bile!»

«O sinire bas! Damara değil. Beş sinir noktası vardır. Onları bul: Gözün bağlıyken bulmalısın. Onlara dokun... Hisset.»

«İyi isabet olağanüstü görme, hareketsizlik ve soluk kontrolüne bağlıdır. Tekrar yedi kurşun sık. Beş santimetre çapındaki yuvarlağın içine isabet etmeli kurşunlar.»

«Kaç, kaç, kaç! Çevrenden yararlan. Çevrene girip eri, Hareketsiz kalmaktan korkma. Hareketsiz kalan bir adamı görmek genellikle zordur...»

Yaz ayları geçti. Yakov Ben Gadiz memnundu. Öğrencisi artık ustasından daha iyiydi. Hazırdı. Onunla işbirliği yapacak olan kadın da hazırdı. İkisi birlikte harekete geçeceklerdi.

Sonnenkinder'in zamanı gelmişti. Listeyi çıkarıp iyice incelemişlerdi.

HERALD TRİBUNE

Paris. 10 Ekim - Zürih'de Örs adıyla bilinen uluslararası büro, bugün üye ülkelerin gizli oy kullanmalarıyla bir Bağımsız Temsilciler Yönetim Kurulu seçildiğini haber vermiştir. İlk Örs Kongresi bu ayın 25'inde yapılacaktır...

***

Çift, Zürih'in Lindenhof semtinde Limmat Irmağının sol kıyısındaki yolu izleyerek gidiyordu. Adam oldukça uzun boylu olmakla birlikte kamburu çıkmıştı ve topalladığı için kalabalıkta ilerlemesi zor oluyordu. Elindeki eski çanta da onu engellemekteydi. Kadın onun kolunu sevgiden çok sinirine dokunan bir sorumluluk yüzünden tutmuşa benziyordu. Onlar birbirilerinden nefret ederek yaşlanmış bir çiftti galiba.

Bir iş hanına gelerek içeriye girdiler. Adam kadının peşi sıra topallaya topallaya asansörlere doğru gitti. Kadın, asansörcülerden birine tam orta sınıf Almancasıyla küçük bir muhasebe firmasının numarasını sordu. Ona on ikinci katta bir büronun numarası verildi. Ancak vakit öğleydi. Onun için görevli büroda kimse olduğunu pek sanmıyordu.

Çift on ikinci katta asansörden indi. Koridor boştu. Asansör kapısı kapanır kapanmaz, yaşlı erkekle kadın koridorun sağındaki merdivene koştu. Topallamayı unutmuştu adam. Suratları da asık değildi artık. Merdiveni çabucak çıkıp dama giden merdivenin sahanlığına gelince durdular. Adam çantasını basamağa bırakarak eğilip kapağını açtı. İçinde bir tüfeğin namlusuyla dipçiği vardı. Namluya bir dürbün, dipçiğe bir kayış takılıydı.

Adam bunları alıp birleştirdi. Sonra içine peruk dikilmiş şapkasını başından çıkarıp çantaya attı. Doğrulup kadının paltosunu çıkarmasına yardım etti. Sonra kolları içine çekerek paltoyu ters yüz etti. Bu artık Paris'in lüks bir dükkânından alınmış, iyi kesimli, pahalı bir bej paltoydu.

Kadın da adamın paltosunu ters yüz etmesine yardımcı oldu. Bu modaya uygun, yakası süetli şık bir pardösü haline geldi. Kadın başındaki eşarbı çekip bir, iki tokayı çı-

kardı. Uzun sarı saçlarını omuzlarına döktü.

Sonra çantasını açarak bir tabanca aldı.

Helden, «Ben burada bekleyeceğim,» dedi. «Talihin açık olsun.»

Noel dama çıkan kapıyı açtı. «Teşekkür ederim.»

Adam dama çıkarak artık kullanılmayan bacalardan birinin arkasında çömeldi. Kolunu silahın kayışına geçirdi. Sonra kayışı sıkıştırdı. Cebinden üç mermi alıp tüfeğe soktu. Sonra tüfeği kapatıp emniyet mandalını açtı.

«Her harekette iki seçim yapabilecek durumda olmalısın. Hem saniyenin onda birinde karar verebilmelisin.»

Yakov öyle öğretmişti. Fakat Holcroft'un böyle bir seçim yapmaya ihtiyacı olmayacaktı. Çünkü isabet ettirmemesi söz konusu değildi.

Dönerek duvarın yanında çömeldi. Tüfeğin namlusunu duvarın kenarına dayadı. Gözünü dürbüne götürdü.

On iki kat aşağıdaki caddede kalabalık sevinçle bağırıyor, Lindenhof Otelinin büyük camlı kapısından çıkmakta olan bazı adamları alkışlıyorlardı. Adamlar ilk Örs Kongresini açıklayan bayrakların altından geçerek güneşe çıktılar.

İşte oradaydı. Dürbünlü tüfeği sarı saçların altında parlayan heykel gibi yüze çevirdi. Tam bu yüze nişan aldı.

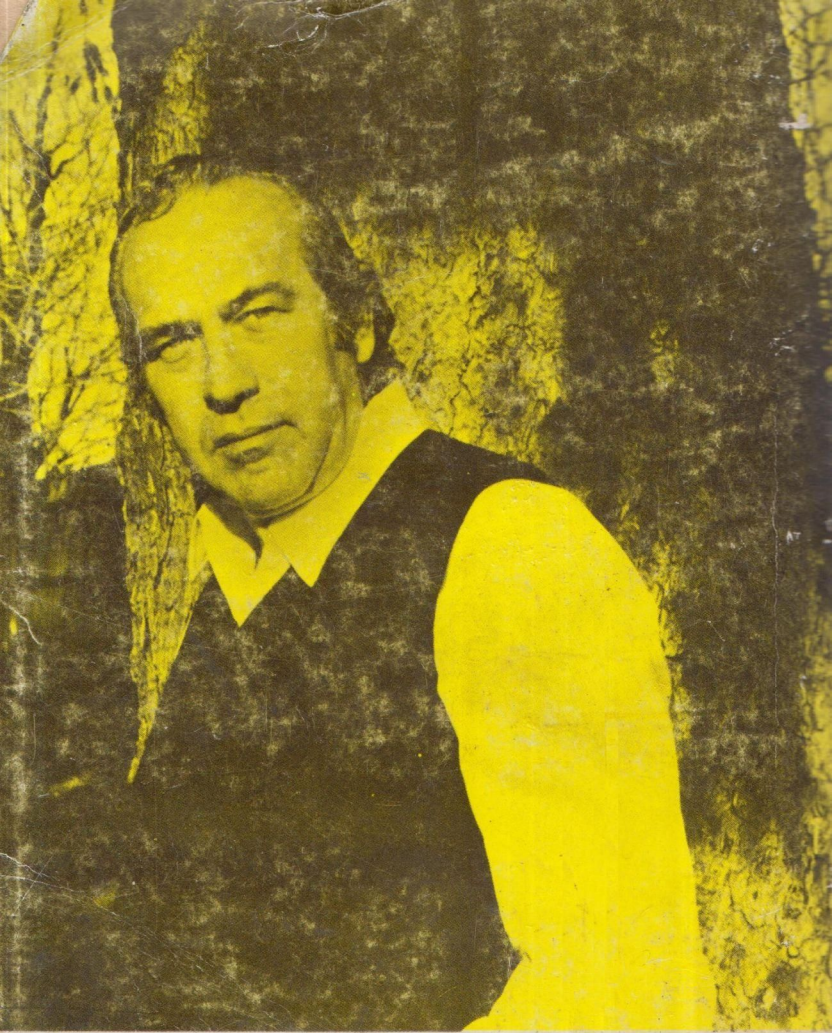
Holcroft tetiği çekti. On iki kat aşağıda o heykeli andıran yüz kanlı bir et parçası haline geldi.

Tinamou sonunda öldürülmüştü,

Tinamou tarafından.

Yalnız Sonnenkinder her yerdeydi. Bu av daha yeni başlamıştı.

SON

kapak düzeni ve fotoğraf / oral orhon

filmler renk grafik 27 62 26

ÇETİN 27 22 67 OFSET İSTANBUL

ROBERT LUDLUM

60 Lira